CRISTI MIREA - INTERSECȚII

ANUL 1
ECLIPSĂ TOTALĂ

IANUARIE

Se mira de faptul că mai stătea întinsă pe betonul rece. De ce nu se ridica odată în picioare? Era frig şi membrele erau pe cale să-i înghețe. De ce nu se ridica? Ce mai aştepta? Ştia că din acel moment nimic nu va mai fi ca înainte. Totul se spulberase şi avea să înceapă o nouă etapă a vieții.

Nu era sigură de motivul pentru care stătea scufundată între sacii de plastic plini cu gunoiul altor oameni. De fapt ştia, dar nu vroia să creadă adevărul. Cum de i se întâmplase chiar ei? De ce ea şi nu altcineva? Ştia că nu avea de unde să primească răspunsurile la aceste întrebări, dar totuşi spera. Poate totul a fost doar un coşmar şi se va trezi cu un gust amar în gură, nimic mai mult. Îşi dorea din inimă acest lucru.

Mirosul rânced care se împrăştia în jurul ei avea tendința să-i întoarcă stomacul pe dos. Pe ea nu o mai putea afecta nimic. Stătea pierdută în plină iarnă în mijlocul acelei străzi lăturalnice. Vroia să scape de acele haine *murdare*. Locul ei nu era acolo. Dar unde? Nici ea nu ştia cu exactitate. Totul era aşa de confuz în viața ei.

O lumină slabă se zărea într-un capăt al străzii lăsând umbre lungi pe pereții de cărămidă netencuiți şi umezi. Câte un fulg se desprinse din întuneric şi se strecura prin fața spotului luminos. Din acea seară realiză că lumina nu-i era prietenă. Atunci, când avuse mai mare nevoie de ea, o dezamăgise. Dacă i-ar fi putut vedea fața? Măcar atât. Îi văzuse doar privirea. Acea privire plină de durere. Încă nu văzuse ochi aşa de trişti şi îmbătrâniți înainte de vreme.

Nu trebuia să uite că situația în care se afla nu era deloc bună. Ar fi trebuit să dispară cât de repede cu putință din acea gaură de întuneric pentru a ajunge la civilizație şi uita totul. Trebuia să uite. Să ignore lucrurile care s-au întâmplat. Acum oricum nu mai avea nici o importanță. Dacă nu ar fi luat-o pe scurtătură poate ca nu s-ar fi întâmplat nimic.

De când stau aici?

Își aruncă privirea asupra ceasului ieftin agățat de brațul subțire şi osos. Cureaua era închisă până la ultima gaură şi tot largă era. Își privi brațul scheletic.

Trebuie să mă îngraş puțin.

Nu prea descifra poziția acelor de ceasornic. Îndreptă cadranul spre lumina slabă şi îndepărtată.

Lumină blestemată.

O ceață fină se postă în fața retinei şi nu vroia sub nici o formă să plece. Nu vedea clar. Oricum era mult prea târziu. Trebuia să plece din acel loc. Mai întâi trebuia să-şi încheie paltonul. Nu ştia din ce cauză îi era chiar aşa de frig. Își strecură cămaşa în fusta din stofă ieftină. Costumaşul îl cumpărase toamna trecută, când era trecută la solduri. Avea un mic defect, lucru neesențial, dacă prețul era mic. Mama sa o învățase să vâneze prețurile mici prin toate magazinele cu reduceri. Niciodată nu a ajuns ca ea, adică tupeistă, insistând asupra unei mărfi. Ea era mai timidă.

O melodie?

Nu. Era doar o picătură de apă care se desprinse de pe burlanul zidului din fața ei. Își ridică privirea spre a măsura înălțimea zidului. Nu era sigură, dar părea a fi spatele unei clădiri cu două nivele. Strada nu era mai lată de doi metri şi jumătate. Nu înțelegea cum de se construiau astfel de străzi. Pentru a ascunde delincvența? Acum era sigură că acesta era motivul.

De burlanele clădirii atârnau țurțuri de gheață. Îi aminteau de cei pe care îi văzuse într-o peşteră. Nu mai ştia exact cum se numea peştera. Avea doar nouă ani şi viața părea simplă. Cât de fascinată era de stalactitele şi stalacmitele care țâşneau din podea şi tavan. Parcă se afla în interiorul unui schelet de mamut. Admira formațiunile calcaroase, una mai ciudată ca şi cealaltă, încercând să le asemene cu diferite obiecte uzuale. *Uite o balerină.* Lumina gălbuie care scălda încăperea aducea un plus de mister ansamblului.

Dacă nu pleca, avea să se îmbolnăvească. De ce nu se mai gândea asupra celor întâmplate? Era chiar nevoie de acest lucru? Trebuia să încerce. Nu avea de ales. Se simțea ca într-un labirint, în care doar ignoranța era calea de ieşire. Știa că nu era sănătos acest mod de a gândi. Erau multe lucruri care nu îi făceau bine şi totuşi le făcea.

Poate totul era doar un vis. Dar chiar şi dacă ar fi fost realitate nu mai avea nici o importanță. Ce e vis? Ce e realitate? În viața ei, aceste două elemente se contopeau, transpunând-o într-o stare hipnotică prin care hoinărea toată ziua. Nici ea nu ştia din ce cauză i se întâmplau ei toate lucrurile rele. Se obişnuise cu acest lucru, de parcă făceau parte din existența ei cotidiană. Realitatea era prea crudă. Prefera să viseze şi să se adâncească în gânduri. Știa că putea fi periculoasă această stare. Poate tocmai trecuse printr-o astfel de stare.

Stătea aşa de bine, întinsă între sacii de plastic. Nu mai vroia să se ridice. Dar trebuia. De ce? Ar fi murit înghețată în mijlocul străzii. Și ce dacă. Nimeni nu ar fi plâns după ea. Poate John ar fi plâns puțin, dar nu ar fi recunoscut acest lucru pentru nimic în lume. Ar fi spus că lăcrimează din cauza vântului. John cu veşnicele sale scuze. Jane va mai plânge. Plânsul ei ar fi însă sincer, aproape copilăresc. Banal. Și cam atât. Părinții? De la tatăl ei nu avea nimic de aşteptat. O dezamăgise de atâtea ori, încât renunțase la el. Pentru ea nu mai exista.

Noaptea era neagră. Poate prea neagră. De ce era noaptea neagră? De ce negru e negru? Prea multe întrebări fără răspunsuri. Prea multe *de ce*-uri. Ura întunericul. Cel puțin până în acel moment avuse doar experiențe negative cu întunericul. De mică îi era teamă de monştrii care se ascundeau sub pat. Chiar şi acum mai are o anumită reținere să-şi lase picioarele pe podea când e întuneric. Acum încă se produse o schimbare bruscă. Întunericul îi devenise aliat. În întuneric se putea ascunde. Nu ştia încă de cine, dar se simțea mai sigură. Nimeni nu avea să o vadă şi să-i arunce priviri amenințătoare, şi chiar dacă ar face-o, nu ar vedea nimic. Era întuneric.

De ce stătea acolo? De ce nu era în drum spre casă? Trebuia să fi ajuns deja. John avea să-şi facă griji din cauza sa. Nu. Precis se va culca şi nu va da nici o importanță întârzierii. Trecuseră câțiva ani de când John nu mai era interesat în mod direct de ceea ce făcea ea. La început se bucura. Avea mai multă libertate, dar curând se simți părăsită. O iubea. Știa acest lucru, numai că nu îşi exterioriza sentimentele aşa cum o făcuse la începutul căsniciei.

Îi era greu să facă vreo mişcare. O dureau oasele. Simțea cum carnea i se desprinde de pe schelet. I se făcu rău când acest gând o fulgeră. Căzu înapoi între sacii scârboşi. Simțea cum ceva ascuțit o gâdila la spate. Precis era marginea unei conserve din gunoiul cuiva. Poate se agita prea mult pentru un lucru minor.

Nu sunt sigură.

Se ridică în coate şi apoi cu greu se înălță. O amețeală uşoară o învălui şi îi îngreună găsirea echilibrului. Nu vroia să mai fie trântită la pământ. Trebuia să-şi revină şi să stea pe propriile-i picioare. Realiză că era prea mult şi se sprijini de zidul din fața sa. Era rece. O trecură fiori. Îi era frig. Își mai trase odată nasul. Nu mai avea nici o batistă

de hârtie. Le consumase pe toate la lucru.

Îmi atârnă mucii ca la un copil mic.

Becul care lumina foarte slab în depărtare se stinse.

La dracu'!

De ce nu aşteptase ca ea să părăsească acea stradă murdară şi scârboasă? Îi cerea prea mult? Doar două minute în plus. Era suficient. Dar nu. Nici nu trebuia să se mai mire. În viața ei ghinioanele aveau un loc de frunte. Se mira că mai trăieşte. Trebuia să recunoască gravitatea momentului, dar îl trata cu indiferență. Poate tocmai această indiferență era arma sa secretă.

Auzea gălăgie, undeva în depărtare. Se apropia de civilizație. Câțiva fulgi jucăuşi o înconjurau şi nu-i mai dădeau pace. Se simțea amenințată.

Lăsați-mă în pace. Ce vreți de la mine?

Dădea cu mâna prin aer, încercând să se apere de fulgii nevinovați.

Nimic nu e nevinovat în lumea asta.

Toți suntem vinovați pentru ceva şi încercăm să uităm, pentru a nu avea mustrări de conştiință. Destiny era altfel. Ea înmagazina totul. Ştia că, într-o bună zi, magazia se va umple. Spera să nu mai prindă acea zi. Poate va ajunge la casa de nebuni, la fel ca şi mama sa. Acesta să-i fie viitorul? Chiar şi dacă ar fi aşa, tot nu ar putea să schimbe mare lucru. Era neputincioasă. Nu ea trăgea ițele în lumea asta.

Trebuia să părăsească imediat acea stradă. O înfiora. Drumul îi era încetinit de umărul care se târa pe zidul umed. Îşi mai lipea din când în când fața de zidul rece, pentru a primi puteri noi. Acea stare de amețeală reveni şi parcă creştea în intensitate.

Îşi putea auzi proprii paşi. Acest lucru o înspăimânta. Tot timpul se simțea urmărită. Trebuia să-i fie frică? De cine să-i fie frică? De întuneric sau de ceea ce se putea ascunde în întuneric? Acel ceva era poate exact ca şi ea. Se folosea de întuneric ca de un scut invizibil față de restul lumii. Nu trebuia să-i fie teamă. Era doar întunericul care o înconjura. Parcă se dezlipea de ea şi începea să o urmărească.

Căzu la pământ. Căzu în genunchi. Părul ciufulit îi acoperi fața. Amețeală.

Ce se întâmplă cu mine?

Unde mă aflu?

Vreau acasă...

Trebuia să-şi strângă puterile, pentru a părăsi acea stradă uitată de civilizație. În acel loc parcă şi timpul se oprise şi o obliga să sufere. Nu mai vroia. Trebuia să iasă. Vocile din depărtare se apropiau, parcă pentru a o întâmpina, cu toate că se îndoia de autenticitatea percepției. Poate era doar o farsă a imaginației sale. În Chicago nu se putea aştepta la aşa ceva. Oraşul nu era aşa de primitor precum toți îl descriau. Viața era grea. Aceasta era realitatea.

Poate totul trebuia să fie primit cu un zâmbet. Lumea asta e plină de zâmbete false. În orice magazin mergi ți se zâmbeşte, ştii că îi interesează doar să vândă cât mai mult, pentru a-şi mări comisionul. Lumea umblă doar după câştig. Sentimentele sunt lăsate undeva departe. Se spune, că nu poți să mai trăieşti doar din sentimente. Trebuie să fi dur, puternic, să nu arăți slăbiciune. Unde a rămas omul? S-a pierdut undeva pe drum...

Deodată îi era teamă de impactul cu lumea. Vroia să ajungă doar până la capătul străzii, pentru ca apoi să urmărească dintr-un unghi sigur mulțimea plină de prefăcătorie şi sentimente false. Poate, dacă rămânea un simplu spectator, va scăpa. Şansele erau oricum minime. Trebuia să accepte realitatea şi să țină piept impactului cu lumea.

Se târî, până ce ajunse la trotuarul care se lungea pe marginea unui bulevard.

Am scăpat.

Nu chiar. Mai avea mult de mers până acasă. Gălăgia străzii o învălui. Maşinile scoteau un sunet strident amestecat cu sirenele ambulanțelor şi poliției. Stătea sprijinită de colțul clădirii. Nu era sigură asupra următorului pas. Mulțimea de oameni care trecea prin fața ei o înfricoşa. Nu era în cea mai bună stare pentru a se strecura printre ei.

Luminile maşinilor străluceau pe şoseaua umedă. Fulgii continuau să se împrăştie prin mulțimea care pulsa în fața sa. Gazele de eşapament se strecurau până la ea

Înainte de a porni îşi mai întoarse odată privirea spre strada din care ieşise. Părea aşa de scurtă. Lumina se aprinse între timp. Nu mai înțelegea motivul pentru care i se păru interminabilă.

Ce se întâmplă cu mine?

Am halucinații?

Îşi luă inima în dinți. Trebuia să plece. Nu era sigură dacă va reuşi să-şi mențină echilibrul. Trebuia să ajungă acasă. John o aştepta. Oare? Precis sforăia. Nici nu se aştepta la altceva. Îndurase multe din cauza lui. Nu era obligată să stea lângă el atâția ani, dar nu avea pe nimeni altcineva. Avea şi ea nevoie de o persoană, lângă care să-şi trăiască viața şi să moară apoi.

Primul pas...

Intră în mulțime. Trupurile în viteză se loveau de ea, dar nici că le păsa. Unii o priveau cu milă, alții încercau să evite orice contact corporal.

Încă un pas...

Îşi continuă drumul hipnotic prin mulțime. Se simțea ca un păstrăv care înoată împotriva curentului, fără a avea o destinație bine determinată. Se născuse parcă pentru a înota împotriva acelui curent. Obositor.

Oamenii erau răi. Părerile erau împărțite.

Săraca de ea.

Aşa-ți trebuie dacă te droghezi.

Dar nu se droga. Încerca să le urle în minte, să dezmintă toate bârfele care se formau în jurul său. Dar nu mai avea putere. Frigul se strecura prin deschizătura paltonului. Îl strânse şi mai tare pe trup. Se mai lovi de un palton. Un nou parfum ieftin combinat cu transpirația după o zi de muncă. Alt palton, alt parfum, altă transpirație. Nu se mai termina odată?

De ce este tristă?

Ochii începeau să-i lăcrimeze. Dădea vina pe vântul răcoros, care se strecura printre oameni, dar nu era sigură dacă nu erau nervii sau slăbiciunea.

Târfo!

Părul ciufulit îi flutură în vânt, lăsând un miros de fixativ ieftin. Frigul se strecura pe sub păr. Îşi mai ridică privirea, dar nu era sigură dacă vroia să vadă ochii amenințători ai trecătorilor. Vroia să îşi continue drumul. Se simțea singură în mulțimea înghețată. Nu mai auzea nici un zgomot în jurul său. Era singură pe lume. Doar ea. Unde erau ceilalți? Nu avea nici o importanță. Era aşa de linişte, încât îşi auzea propria respirație în ecoul metalic care o înconjura.

Deodată se afla într-o încăpere uriaşă şi neagră. Era întuneric. Era singură. Nimeni. Se cuibări într-un colț şi se clătină. Fredona o melodie de leagăn. Un cot o lovise din greşală şi se trezi din vis. Tot pe acea stradă se afla.

Şi-o fi pierdut slujba?

Sper că nu voi ajunge ca şi ea...

Dar de ce? Cu ce e ea mai diferită decât oricare alt om? Din punct de vedere anatomic corespunde cu oricare persoană. Poate se referea la viața sa. În acest punct poate avea dreptate. Nu era chiar plăcut să fi Destiny Beals. Asta o ştia ea, o ştiu eu, o ştii şi tu. Nu-i era ruşine pentru ceea ce era. Nu avea nici un motiv. Dacă făcea greşeli, erau greşelile sale. Nu ținea neapărat să intre într-un şablon lipsit de personalitate. Mai bine se lăsa dusă de val, sperând să ajungă la o destinație.

Ştie ce face?

De la ce ospiciu a mai scăpat şi asta?

Singurul său țel era viața. Vroia să supraviețuiască şi pe nimeni nu interesa acest lucru. Îi era ciudă. Era chiar aşa de neînsemnată? Chiar aşa de transparentă, încât oamenii îi ignorau prezența?

Nu avea nici o şansă.

Poate era mai bine dacă nu mai înainta. Simțea cum amețeala o cuprinse. Acum era prea târziu. Nu mai avea unde să fugă. Era prinsă în acel flux de oameni şi trebuia să se conformeze.

Sper să nu se lovească de mine.

De ce o condamnau? Cum puteau să-i plaseze un verdict? Chiar nu avea drept la replică? Dacă i-ar fi ascultat povestea... Totul era inutil. Pentru ea nu mai exista salvare. Se simțea ca un dosar vechi şi prăfuit, uitat pe undeva prin arhivă.

O înțelegea careva? Încerca măcar? Nu. Nu. Nu. De ce? Nu mai putea să-i privească în ochi. Erau aşa de reci. Glaciari. Se cutremura la fiecare privire. Se simțea tot mai bătrână. Poate era mai bine să fi fost foarte bătrână şi plină de riduri. Atunci aveau măcar la ce să se holbeze.

Nu le înțelegea interesul în a o judeca.

O judecau pentru nimic.

O învinovățeau pentru lucruri pe care nici în vis nu le-ar fi făcut. Era îndeajuns să o privească, şi ea nu mai era ceea ce pretindea a fi.

Te urăsc pentru ceea ce eşti.

Nu mai putea înota împotriva curentului. Trebuie să cedeze?

Nu!

Era prea târziu.

Doar până la copacul de la marginea şoselei. Până acolo voia să ajungă. Avea nevoie să se sprijine. Simțea că ceva se întâmpla cu ea. Amețeala o luă prin surprindere. Încerca să înainteze prin mulțime cu paşi mici, tăind calea trecătorilor.

Fii mai atentă.

M-a atins! Precis m-a infestat cu gripă.

Copacul era prea departe. Doar doi paşi, dar pentru ea şi asta era prea greu. Nu mai înțelegea ce se petrecea cu ea. Nu se mai recunoştea. Trebuia să se concentreze. Poate va reuşi. Odată ce totul începu să se învârte în jurul său, ştia că nu va reuşi să ajungă până la copac. Cu cât întindea mâna după el, cu atât acesta se îndepărta. Nu o vroia. Nici măcar el.

Unde era John? Nu avea nici o importanță. Nu o putea ajuta. Nimeni nu o putea ajuta.

Mă prăbuşesc.

Luminile colorate de la maşini şi reclamele neon care o înconjurau, păreau doar nişte puncte neclare pierdute în ceață. Totul încremeni, de parcă cineva vroia să facă un stop cadru. Totul ținu doar o fracțiune de secundă. Punctele fixate undeva în peisajul confuz începură să se mişte pe o traiectorie circulară în jurul ei. La început încet, astfel încât putea să le urmărească mersul, apoi tot mai repede. Tot mai amețitor. Parcă se afla în mijlocul unei tornade împodobite cu beculețe din pomul de Crăciun.

Cad...

Simțea cum privirea nu mai putea urmări luminile. Simțea cum i se înmuiau genunchii

Săraca.

Oamenii o ocoleau. Se agăță de paltonul unui trecător. Era aşa de moale. Precis era foarte scump. Acesta îşi trase brațul şi încerca să se îndepărteze cât mai mult de ea. De ce nu o vroia nimeni?

Impactul cu betonul fu dureros. Căzu pe spate iar capul se lovi de trotuar. Impactul o ameți. Nu mai era sigură dacă simțea durere. Rămase cu ochii deschişi şi căzuți pe spate. Lumea se strânse repede în jurul ei. Cu toții erau curioşi.

Era aşa de singură.

Singură.

Unde mă aflu?

Ce caut aici?

Mă poate auzi careva?

M-ați părăsit cu toții?

M-am săturat de viața asta.

Sper că se va întâmpla ceva.

Ați uitat de mine?

Nu!

Întuneric.

Linişte.

Pace...

Salvează-mă!

Cercul de oameni care o înconjurau se mărea tot mai mult. Cu toții priveau acea femeie, cum stătea într-o poziție imposibilă pe beton. Nimeni nu avea curajul să o atingă. Toți îi priveau ochii căscați, dar absenți.

Întuneric.

Nu era sigură dacă mai dormea sau dacă era pe cale să se trezească. Simțea o înțepătură în ceafă. Instinctiv îşi duse palma pentru a pipăi zona dureroasă. Avea un cucui. Ultima dată când se trezi cu un cucui fu cu vreo zece ani în urmă. Nici nu mai ştia cât de tare doare. Orice atingere, oricât de fină, putea să-i provoace urlete.

Vroia apă. Îi era sete. Dar nu ştia unde se afla. De ce nu deschidea ochii? Pleoapele îi erau încă prea grele. Ce-i drept, îi era şi frică să le deschidă, deoarece nu ştia dacă îi va place ce avea să vadă.

Erau prea grele. Dar trebuia. Auzi un zgomot. Parcă era zgomotul provocat de cărucioare pe un coridor betonat. Cunoştea bine acest sunet, deoarece, pe vremea când lucrase ca femeie de servici la Johnson Hall, avea de curățat în fiecare seară un coridor imens. Căra după ea un cărucior, pe ale cărui rafturi se aflau detergenții şi găleata cu apă. Ura acea muncă. Acum lucra ca secretară la Franklin & Son, birou de avocatură. De fapt era un singur avocat, fiul, aşa că firma putea să se numească Franklin's Son, tatăl părăsind avocatura cu mai mulți ani în urmă, dar acest nume nu ar avea acelaşi răsunet. Îi plăcea. Stătea în antecameră împreună cu Jane, care era un fel de asistentă, bineînțeles fără pregătire juridică. Mai mult era hamalul, deoarece toată ziua fugea după şef la procese, îi ducea tot felul de documente şi probe.

Era cazul să-şi revină. Cât timp avea de gând să mai stea în starea asta enervantă. Irisul i se plimbă pe sub pleoape. Era deja nervoasă.

OK.

Încet îşi crăpă pleoapele. Lumina albă pătrunse repede în ochi şi o orbi. Mai încercă o dată. Imaginea era încețoşată. Clipi de câteva ori, apoi deschise ochii larg. Auzi voci în spatele său. Nu era sigură unde se afla. Vedea doar tavanul. Încerca să se ridice în fund. Se sprijini cu palmele de patul tare. Se uită în jur. Era într-un spital. Dar ce căuta într-un loc aşa de nedorit?

Auzi o uşă. Intră un bărbat între două vârste, cu barba tunsă scurt şi puțin grizonată care se contopi cu părul tuns la fel de scurt. Avea o burtă care tindea să crească în următorii ani. Era destul de scund. Se apropie de ea.

- Sunt dr. Marton Brown. Ştiți cine sunteți?

Ce-i cu întrebarea asta stupidă? Clar că ştiu cine sunt.

- Destiny Beals.

- Ştiți cum ați ajuns la spital?

Nu-s prea sigură.

- Care este ultimul lucru de care vă amintiți?

Nu ştiu. Am căzut... cred.

Doctorul observă nedumerirea de pe fața lui Destiny. Stătea în fund, cu picioarele atârnând pe marginea patului. Era îmbrăcată în halatul acela de spital care se închide în spate cu două ațe. Nu era sigură dacă avea ceva pe dedesupt. Spera ca bărbatul din fața ei să nu se fi uitat la trupul ei.

- Ştiu că am plecat de la lucru şi că nu mi-a fost bine. M-au apucat nişte amețeli şi am căzut.

- Da, de căzut, ați căzut. Noroc că nu v-ați spart capul. Ați amețit, deoarece aveți hipotensiune arterială.

Ce?

Doctorul observă că era nevoie de traducere.

- Aveți tensiunea prea mică.

- Ştiu că am probleme cu tensiunea. Am şi nişte pilule pe care trebuie să le iau.

- Şi le-ați luat?

- De vreo săptămână nu le-am mai luat.

- Mâncați cum trebuie?

- Adică?

Ce insinuează tipul ăsta enervant?

- Sunteți puțin cam slabă. Amețeala putea să apară şi dintr-o alimentație insuficientă.

Deci s-a uitat la mine. Porcul.

Nu am prea mâncat în ultima vreme, e adevărat.

- Am mâncat normal, ca întotdeauna. Nu ştia motivul pentru care îl minți, dar simți nevoia să-i facă în ciudă. Oricum nu lui îi făcea răul, dar apoi se simți mai bine. Privi asupra ceasului care atârna deasupra uşii. Era ora 24:14.

Cât? Imposibil. Am plecat de la servici la ora şapte şi ceva.

- Ce s-a-ntâmplat cu mine?

- Ați căzut şi ați fost inconştientă câteva ore. Cel puțin aşa scrie în raportul d-nei dr. Floris Mandel. Ea v-a primit. Schimbul ei s-a încheiat. Eu sunt doctorul de noapte de la urgențe.

Am fost inconştientă? Dar nici nu am sesizat. Bineînțeles că nu am sesizat, din moment ce am fost inconştientă. Sunt o idioată.

Doctorul căută ceva pe birou. Luă o fişă şi i-o aruncă lui Destiny sub nas. Trebuia să o completeze cu numele, adresa, data naşterii şi alte informații neinteresante. La sfârşit trebuia să semneze. De mult nu mai semnase un act oficial. Se simțea deodată plină de importanță.

După ce se îmbrăcă după un parapet, avea voie să părăsească încăperea. Între timp el îi prescrise nişte medicamente. Părăsi camera. Ieşi pe coridor. Semăna cu cel pe care îl curățase odinioară. Ura coridorul. Vroia să plece cât mai repede cu putință. Privi în jos şi îşi grăbi pasul. Nu realiză că nu avea puterea necesară. Se clătină nesigură, precum o rață. Observă că ritmul pe care îl abordase era prea rapid. Auzi voci în jur, dar nu vroia să îi vadă. Ajunse la uşile mari. Ieşi.

Vântul rece o lovi direct în față şi o încremeni pentru o secundă. Privi în jur. Nu ştia unde se afla. Chicago era prea mare pentru a cunoaşte toate locurile. Habar n-avea cum să ajungă acasă. Îşi căută portmoneul în poşetă. Observă că avea doar 3 dolari şi 15 cenți. Nu făcea mare scofală cu ei. Chiar şi dacă ştia drumul, nu se simțea în stare să ajungă. Era mult prea obosită. Doctorul îi spuse că va simți o oboseală persistentă, dar care va trece. Îi prescrise ceva împotriva durerilor de cap de la căzătură. Scăpă rețeta în poşetă, unde era clar că nu o va mai găsi. Dezordinea era mult prea mare pentru a găsi o simplă foaie de hârtie.

Văzu un taxi parcat. Trebuia să-l întrebe dacă cu banii pe care îi avea ajungea în apropierea apartamentului ei. Drumul până la maşină era foarte alunecos din cauza zăpezii care înghețase. Taximetristul îi spuse că o ducea până acasă pe acei bani. Se tolăni liniştită pe bancheta din spate a maşinii. Căldura din interior o moleşi şi o obosi.

Închise pleoapele. Încercă să se gândească la ceva, dar... pauză. Deodată mintea i se goli de gânduri. Parcă nu mai exista nimic. De câte ori nu își dorise acest lucru pentru yoga. Fusese la un curs de yoga pentru o lună. Nu că ar fi stricat ea banii pe aşa ceva, dar câştigase cursul la un concurs radio. Nu câştigase nimic până în acea zi şi nici de atunci. Învățase mai multe metode pentru relaxare. Dar nu reuşi să mediteze. Nu reuşea să-şi golească mintea de gânduri. Starea în care se afla acum era perfectă pentru meditație. Nu reuşi să încheie cursul, deoarece era mai lung de o lună, şi nu-şi permitea să-l continue pe cont propriu. Hotărâse că, dacă într-o bună zi cînd va avea banii necesari, va continua ceea ce începuse atunci.

Şoferul o privi în oglinda retrovizoare. Îşi privi pachetul cu țigări care stătea pe bord deasupra volanului. Tentația era foarte mare. Vroia să se lase de fumat. A încercat o grămadă de metode, dar toate au dat greş. Şi-a cumpărat şi plasture cu nicotină. Nici un efect. Era hotărât să trimită o scrisoare de plângere la firma care le produce şi să-şi ceară banii înapoi. Acum încerca o altă metodă. De fapt era o combinație. Citi în nu mai ştiu ce revistă că, dacă reduce zilnic consumul cu o țigară, va reuşi. Era sigur că nu era aşa, dar merita să încerce. Mai compensa cu gumă de mestecat dorința de fumat. În seara respectivă aproape îşi terminase porția pregătită pentru tura de noapte. Era clar că s-ar fi putut opri la o benzinărie pentru a se aproviziona, dar ştia că îşi făcea doar rău. Privea țigările şi de nervi înfăşcă o gumă de mestecat. Îi oferi şi lui Destiny, dar ea nu era prezentă.

I se părea ciudată această femeie, dar văzuse el ciudățenii şi mai mari de-a lungul anilor. Rodea la gumă, gândindu-se la țigări. Ştia că nu va reuşi nici de data aceasta, dar măcar putea să spună că a încercat. La radio începu o melodie. Dădu mai tare volumul. Era o melodie mai veche, dar într-o variantă modernă, aşa cum era la modă.

Poate că şi tu ai avea nevoie de cineva...

Destiny se trezi din starea absentă în care se afla. Textul o mângâia exact unde trebuia. Se gândea la John. Poate ar fi bine să asculte şi el melodia, deoarece l-ar ajuta în rolul pe care-l are în căsnicie. Avea nevoie de el, cu toate că nu-i plăcea să recunoască. Vroia să pretindă că s-ar putea descurca şi fără el, dar nu ar fi la fel. I-ar lipsi. Oricâte defecte ar avea, este soțul său şi îl iubea... într-un anumit fel...

Maşina se opri în fața blocului. Ştergătoarele se opriră, în sfârşit. O enerva zgomotul pe care îl făceau, când aruncau fulgii într-o parte şi-n alta. Îi dădu banii, din păcate nu mai avea nimic pentru bacşiş. Oricum, primea destul bacşiş de la alții, ce să-i mai dea şi ea.

Stopurile roşii se pierdură în noapte. Era linişte. Cu toții dormeau. Câte un bec aprins ici şi colo. Era un cartier de blocuri. Oameni de toate religiile şi culturile, mai puțin negri, care stăteau în altă parte a oraşului. Erau şi portughezi şi spanioli şi scoțieni, italieni, chiar şi sârbi. Bineînțeles că bătăile între trupe nu erau excluse, dar dacă ai crescut cu aşa ceva nu ți se mai pare ceva ieşit din comun. Era un cartier muncitoresc. Majoritatea lucrau la fabrica la care lucra şi John ca strungar.

Din cauza frigului strada nu era prea populată. Becurile erau aprinse ici şi colo. Unul chiar la intrare în blocul în care locuia. Intră pe uşa principală. O păli un miros de mucegai care venea din beciul inundat. Precis pluteau tot felul de gunoaie şi animale înecate. Îşi puse palma în fața gurii şi încercă să urce cât mai repede. Nu înțelegea de ce era aşa de sensibilă. Până acum niciodată nu o deranjase mirosul. Se obişnuise cu el. Acum simțea cum o stare de greață se apropia cu paşi mari. Ajunse la etajul trei, unde locuia.

Din reflex îşi întoarse privirea spre uşa vecină. Acolo locuia o babă enervantă care urmărea pe oricine urca pe scări. Se mira că acum nu era ascunsă în spatele vizorului, pentru a vedea cine trecea. Nimeni nu o suporta, deoarece lansa bârfe fără pic de adevăr. O ura. Îi făcuse deja mult rău. Îşi căută cheile. Lumina se stinse. Nu avea nevoie de bec pentru a găsi cheia potrivită. O descoperea şi printre o mie de chei. Îi cunoştea fiecare nervură, fiecare adâncitură şi ridicătură.

Se mutaseră în apartament în urmă cu nouă ani, când tocmai se căsătoriseră. Îşi mai amintea cât de fericiți erau. Mai ales că erau apartamente pe care aveau dreptul să le cumpere. Au încheiat un contract pe zece ani, în care li se trăgeau bani din salarii. De aceea trăiau cu un confort minim. Telefonul era singurul lux pe care şi-l permiteau. Pentru acele două camere cu 2 băi şi bucătărie au suferit foarte mult. Dar vroiau o locuință doar a lor. Nu mai era mult şi le va aparține. Ținea minte cum au pipăit cheia o zi întreagă. Erau fericiți. Acum se străduiau doar să plătească ratele.

Descuie încet uşa pentru a nu-l trezi pe John. Ştia că făcea urât dacă nu-l lăsa să doarmă. Închise încet uşa după ea. Auzi paşi în apartamentul vecin. Baba se trezise şi o urmărise. A doua zi tot blocul va afla. O ura.

Se descălță. Îşi agăță paltonul în cui şi pe vârful degetelor intră în camera de zi, din care intră în dormitor. Uşa scârțâi puțin. Observă o ridicătură sub plapumă. Dispăru în baie. Aprinse lumina. Păşi desculță pe gresia rece. Se apropie de oglindă. Tubul de neon lumina deasupra dulăpiorului mascat de o oglindă chiar deasupra chiuvetei. Îşi spălă fața cu apă rece. Se privi în oglindă. Nu-i plăcea ceea ce vedea. Ura pistruii care vara erau şi mai proeminenți. Avea tenul mult prea deschis. Acest lucru se observa cel mai bine când se afla lângă John, din mamă cubaneză, moştenise tenul mai închis. Nu era frumos, dar nici chiar urât. Avea ceva deosebit care o înnebunea.

Buzele. Se îndrăgostise de buzele cărnoase înconjurate de o barbă neagră şi deasă. Acum nu mai purta

barbă. Îi plăcea mai mult cum îi stătea acum. Putea să-i vadă fața mai bine. Destiny se mai privi o dată în oglindă. Nu-i plăcea nasul care era prea lung şi prea subțire. Ochii. Doar ochii îi plăceau. Aveau ceva misterios. Acel verde pal parcă vroia să ascundă ceva despre personalitatea sa. Îşi ura părul lung până la omoplat şi de un roşcat deschis spre blond. Semăna cu o culoare nereuşită după vopsire.

Când era adolescentă era drăguță. Pistruii îi stăteau chiar şic. Cu cât îmbătrânea, tot mai urâtă se făcea. Îşi desfăcu haina de la costumaş. Îşi deschise nasturii de la cămaşă. Observă că cei de jos lipseau. Erau smulşi. Nu-şi mai amintea cum a scăpat de ei. Îşi desfăcu fermoarul de la fustă. Se dezbrăcă şi se privi în oglindă. Nu se vedea în întregime, aşa că se ridică pe vârfuri, pentru a-şi studia corpul.

Îşi ura sânii. Talia îi era prea lată iar picioarele prea groase. Apăruse şi celulita. Nu se mai putea privi. Îşi luă rochia de noapte şi se spălă pe dinți. Deschise dulăpiorul pentru a-şi lua doctoriile. Avea o pilulă pentru tensiune (nu ştia din ce motiv dar parcă ceva o îndemna să le ia din nou), pilule de răceală şi anticoncepționalele. Nu că viața sa sexuală ar fi aşa de activă, dar avea probleme cu ciclul menstrual. De mică avea perioade în care se deregla, iar ginecologul i le prescrise. Nu mai făcuse cu John dragoste de o lună. Ceea ce au făcut atunci nu se putea numi făcut dragoste, ci sex. Nu mai existau acele mângâieri sensibile, ci direct la subiect.

Stinse becul şi se îndreptă spre pat. Întunericul o făcea să pipăie în gol. Ochii se obişnuiră cu întunericul şi reuşi să descifreze mobilierul. Se apropie de geam şi trase jaluzelele jos. O deranjă lumina becului stradal care bătea direct în cameră. Se aşeză pe partea dreaptă a patului. Doar afişajul roşu al ceasului mai scălda camera într-o lumină ireală. Se strecură sub plapumă. Era deja trecut de ora unu noaptea. John se învârti prin pat. Încerca să adoarmă, dar nu reuşi. Se învârtea de pe o parte pe alta. O rodea ceva, dar nu ştia ce. Acest lucru o înnebunea.

Îi trebui aproape o oră ca să adoarmă.

De ce era aşa de întuneric? Strada ar fi trebuit să fie iluminată. Întotdeauna era iluminată, de ce chiar astăzi nu? Nu era în largul ei. Ştia că într-o zi o va păți, dar nu credea că acea zi va veni aşa de repede.

Privi în urmă, sperând că becurile stradale se vor aprinde. Era frig, iar aerul era umed. Strada părea interminabilă. Nu ştia exact dacă se afla în mijlocul ei sau lângă un perete. Era oarbă. Îşi întinse brațele în față, cu speranța că va găsi ceva de ce să se prindă.

Negru.

Îi simțea prezența. Începea să-i fie frică. Vroia să fugă, dar nu putea. Ceva nu o lăsa să plece. Trebuia să stea pe loc şi să-l aştepte. Nu ştia cine va veni, însă îi simțea prezența. Inima îi bătea tot mai rapid. Vroia să se ascundă, dar nu avea unde.

Cu brațele atinse un zid umed. Se înfioră, era măcar ceva de care se putea propti. Paşii grei se auzeau venind din depărtare. La fiecare pas simțea cum primejdia se apropia, tot mai repede, pentru a o lua. Vroia să-i facă rău. Simțea acest lucru.

Nu avea voie să devină isterică. Trebuia să se controleze. Nu avea voie să scoată nici un sunet, pentru a nu fi depistată. Poate nu îi va face nimic dacă avea să stea liniştită. Paşii se apropiau tot mai mult cu o viteză ce devenea amețitoare. Poate va trece de ea. Poate nu pentru ea venea.

Un sunet metalic declanşă aprinderea becului stradal, undeva în depărtare, în spatele ei. Speriată îşi întoarse privirea în acea direcție. O siluetă stătea în fața becului. Era o umbră rătăcită în fasciculul de lumină. Raze se strecurau la limitele siluetei. Lumina îi bătea direct în ochi şi o orbea. Nu reuşea să-i descifreze figura.

O trecură fiori pe tot corpul. Se apropia de ea. Frica se dilata cu fiecare răsuflare. Vroia să fugă, dar se împiedică. Căzu. Se lipi cu spatele de zid. Paşii săi grei se apropiau încet, dar fermi. Nu mai avea nici o scăpare. Ştia că nu mai avea rost să se ascundă, deoarece o va găsi oriunde ar merge. O va urmări şi o va teroriza. Ştia acest lucru.

Prevestea răul şi era neputincioasă. Simțea cum inima vroia să-i străpungă pieptul şi să o ia la goană. Respirația îi era tot mai sacadată, iar ochii îi stăteau căscați. Tremura cu tot trupul. Acel *monstru* se apropia. Era doar o umbră uriaşă şi neagră, dar îi cunoştea intențiile. Vroia să, urle dar nu reuşea. Căscă gura, dar nici un sunet nu-i părăsea corzile vocale.

Mai puțin şi era la ea.

Se trezi la sunetul strident al alarmei de ceas. Speriată se ridică în fund. Trecură câteva secunde bune pentru a-şi da seama că se afla în patul său. John se mişca de pe o parte pe alta, sperând să mai fure câteva minute de somn.

Nu se simțea deloc bine. Primejdia părea pretutindeni. Îşi îndreptă privirea spre John şi nici față de el nu se simțea sigură. Poate nu era cel pe care ea îl cunoştea. Ceva se schimbase în ea şi nu ştia ce. Îi era teamă de ceva, dar nu ştia de ce. Parcă era peste tot şi o amenința. Nu era sigură dacă putea să facă ceva. Era clar că trebuia să se apere, să se ascundă, să facă ceva pentru a scăpa de acel sentiment.

John avea un obicei care ei îi plăcea foarte mult. În fiecare dimineață ea stingea alarma ceasului, iar el se mai învârtea prin pat. Apoi se încolăcea în jurul ei şi o strângea în brațe. Şi în această dimineață avea de gând să facă

acelaşi lucru. O cuprinse de mijloc. Destiny tresări.

Nu-şi putea explica teama care încolţi în interiorul său. Îi împinse cu violenţă braţul şi ţâşni din pat. Nu ştia încotro să fugă. Trebuia să se ascundă. Ameninţarea o cuprinse din toate părţile. Se năpusti asupra uşii de la baie şi o închise în spatele său.

Fiind pe jumătate adormit, John nu prinse prea mult din spectacol. La trântirea uşii se trezi. Se uită speriat prin jur. Îşi ridică puţin capul. Părul ciufulit îi acoperea parţial ochii umflaţi. Barba ţepoasă îi acoperea jumătate de faţă. Trebuia să se bărbierească. Ieşi din pat. Hoinări prin apartament fără a-şi găsi locul. Îşi masă burta. Nu se simţea prea bine. Precis nu i-a priit cina sau îi era foame. Ştia că ea era în baie. De ce era aşa de speriată?

Se apropie de uşă. Îşi lipi urechea de ea, pentru a auzi ce se întâmplă înăuntru. Desluşi doar un suspin. Bătu încet cu degetele în uşă. Nu primi nici un răspuns. Mai bătu, dar de data aceasta cu mai multă putere. Nimic.

- D...?

Nu primi nici un răspuns. Se înfurie. Nu-i plăceau aceste jocuri. De ce nu-i răspundea? Era surdă? Bătu cu pumnii în uşă. D începu să urle de cealaltă parte. Stătea proptită cu spatele de uşă şi cu fundul pe gresie. Încerca să-şi acopere genunchii cu capătul rochiei de noapte. Toată tremura. Avea o privire speriată. Vibraţiile de la bătăile lui John îi survolau tot corpul şi o transpuneau într-o stare şi mai disperată.

D nu mai făcuse niciodată o scenă asemănătoare. John era nedumerit.

- De ce nu-mi spui ceva?

Linişte.

- Îţi merge bine?

Ce întrebare stupidă. Clar că nu-i merge bine. Ce să mă fac?

- Deschide uşa...

D nici nu-l auzea. Stătea ghemuită în faţa uşii şi tremura. Frica îi intrase până în măduva oaselor. Se transformase în teroare. Nu mai ştia ce făcea. Nu era prezentă. Ştia doar că trebuie să se ascundă. Nu ştia de cine. Baia era singura încăpere fără geam din apartament. Singurul contact cu lumea exterioară erau uşa, pe care o blocă, şi tubul de aerisire ascuns după o plasă metalică.

Nimeni nu putea intra dacă ea nu vroia.

- Deschide uşa!

Stătea cu urechea lipită de uşă. Spera că D va da un semn de viaţă la urletul său. Dar nimic. Ceva nu era în ordine. Trebuia să spargă uşa. Se năpusti cu pumnii asupra ei, ca un ultim avertisment. Observă că pe sub uşă D îi strecură un mesaj.

Era scris cu ruj pe o bucată de hârtie igienică: *Nu mă simt bine. Sună te rog la servici şi inventează ceva.*

Era cam sceptic. Nu ştia ce să facă. Nu era sigur dacă trebuia să fie mulţumit de răspunsul ei. Ar fi vrut detalii. Nu era pregătit pentru o astfel de situaţie. Nu avea voie să intre în disperare.

Îi merge bine. Vei vedea că îşi va reveni. Poate i-a venit ciclul şi face pe nebuna. Îşi va reveni.

Se îndreptă fără entuziasm spre camera de zi. Luă telefonul. Căută numărul de la birou. Formă. Se aşteptă să fie robotul dar, spre surprinderea sa, Jane ridică receptorul.

- Franklin & Son, cu ce vă pot ajuta?

- Sunt John.

- John? S-a întâmplat ceva?

De unde ştie? Presupune precis. Trebuie să par convingător. Nu trebuie să miroase nimic. Nu am chef să-mi vină aici şi să o înnebunească pe D cu ideile ei nebune.

- Nu-i nimic grav. Crede că e puţin răcită şi ar prefera să stea acasă.

Jane nu era sigură dacă spunea adevărul. D mai folosise o astfel de scuză, odată când John i-a tras o palmă şi i-a învineţit faţa. Jane a aflat până la urmă adevărul. I-a explicat că era pentru prima oară când a lovit-o şi îi promisese că nu o va mai face, dar Jane cunoştea astfel de promisiuni.

- Voi trece după lucru pe la ea.

- Nu e nevoie. Mi-a spus că nu vrea să te infesteze şi pe tine.

Jane realiză că nu mai avea ce comenta. Poate chiar era bolnavă. De ce nu? Oamenii se îmbolnăvesc. Este ceva absolut normal. De ce trebuie să se gândească imediat la ceva rău? Precis nu e nimic grav. Vrea şi ea o zi liberă.

- Nu-i nici o problemă. Oricum nu avea mare lucru de făcut. Mă descurc şi singură. Transmite-i însănătoşire grabnică.

Amândoi rămaseră pentru câteva secunde cu mâinile pe receptor după ce încheiară convorbirea. Nici unul nu era sigur, John asupra simplităţii poveştii, iar Jane asupra autenticităţii celor auzite. Ce rost avea să dramatizeze totul şi să declanşeze o isterie generală?

Nu-i prea plăcea de Jane. Era mâţâită. Lua totul aşa uşor. Nu trăia în lumea reală. Era naivă şi copilăroasă. Tot timpul ţopăia într-o parte şi-n alta. Nu avea astâmpăr. Îşi reaminti eschibiţiile pe care le făcuse de revelion. L-au

petrecut împreună cu Jane şi unul din nenumăraţii ei cavaleri de onoare, cum îi plăcea să-i numească. Nici nu mai ştia cum îl chema... Jeff parcă, oricum nu are nici o importanţă. Împodobise camera lor de zi, încât John credea că se află la o petrecere de copii, cu balonaşe şi ghirlande de hârtie creponată. Îşi dorise ca totul să decurgă normal, fără mare tam-tam, dar Jane se împotrivi. Se îmbătă. Urlă la numărătoare inversă şi apoi vomită de pe balcon.

Considera că are o influenţă rea asupra lui D, dar nu avea încotro. D lucra cu ea şi era practic singura ei prietenă. Trebuia să se bucure de acest lucru, deoarece nu ar fi suportat o hoardă de femei care să se întâlnească săptămânal la o partidă de *bridge* şi să devoreze cantităţi industriale de sărăţele.

Ştia că şi bărbaţii aveau întâlniri de acest gen. La o partidă de poker, beau şi ei bere şi discută despre sport şi femei. I se părea oricum mai normal decât să bârfească toată zona, sau *prietenele* care nu au putut să vină. Ar fi vrut şi el să organizeze o seară de poker, dar ştia că D nu ar fi fost de acord. O deranjau *ieşirile* bărbaţilor în stare de ebrietate. John se simţea într-un fel marginalizat de ceilalţi colegi care se întâlneau săptămânal.

Nu asta era problema acum. Se întâmpla ceva cu D. Ceva misterios. Spera că îşi va reveni. Trebuia să plece la lucru. Nu mai putea rămâne nici un minut căci ar fi întârziat. Se duse la uşa băii. Bătu de două ori.

Linişte.

- Plec.

D continua să stea în acea stare ciudată, apropiată transei. Nu ştia ce se petrece cu ea. Gândurile i se amestecau şi o ameţeau. O enerva neonul care începea să pâlpâie. Era pe terminate. Ştia că nu va ţine veşnic, dar nu acum. De ce trebuia să cedeze chiar acum, când ea era cu nervii la pământ? Începu să bâzâie precum o muscă mare. D începu să dea cu mâna în jurul său pentru a alunga insecta uriaşă şi invizibilă. Curând realiză că neonul era problema. Deschise ochii. Pâlpâitul turbat o înnebunea. Simţea cum tensiunea creştea. Nu mai suporta acel joc hipnotic provocat de lumina albă, aproape ireală.

Închise pleoapele. Se întinse pe covoraşul vechi care se afla în faţa chiuvetei. Trebuia să se odihnească. Era obosită. Nu vroia să vadă pe nimeni. Nici pe John. Nimeni nu o putea ajuta. Trebuia să stea aşa până îi va trece. Dacă îi va trece.

Adormi.

Se trezi.

Nu ştia câte ore trecuseră de la criza sa din acea dimineaţă. Nu se simţea prea bine nici acum. Însă nu-i mai era aşa teamă. Nu era sigură dacă pericolul dispăru, dar părea mai îndepărtat. Acel vis o îngrozi. Frica pe care o simţi fu aproape insuportabil. De parcă vroia să se desprindă de ea. Acum nu mai era aşa. Se ridică încet în picioare sprijinindu-se de chiuvetă. Neonul tot mai pâlpâia. Parcă în acel tub se afla un ţipar care se zbătea neîncetat. Nu o mai deranja. Făcea deja parte din decor. O uşă, o chiuvetă un dulăpior cu oglindă, o cadă de duş, o perdea de nailon, o toaletă şi un tub de neon defect.

Îşi privi faţa în oglindă. Părea desfigurată printre fasciculele luminoase care se plimbau pe faţa sa. Totul era inutil. Ea era inutilă. Nu mai putea să-şi privească faţa în oglindă. Era prea urâtă.

Ştia că trebuia să iasă din baie. Nu putea să-şi petreacă restul vieţii în acea încăpere. De ce nu? Era sigur. Avea şi toaletă. Mai un frigider îi trebuia. Dar nu. Asta nu mai era viaţă. Trebuia să iasă la lumină. Trebuia să vadă soarele. Nu putea duce o viaţă izolată. Ar fi înnebunit. Oricum ea considera că era pe cel mai bun drum spre casa de nebuni. Îşi va împărţi o cameră cu mama sa. În familie.

Se apropie încet de uşă. Nu era sigură dacă făcea bine. Descuie. De acum era deschisă oricărei primejdii. Apăsă pe clanţă. Uşa se întredeschise. Îşi scoase puţin capul afară. Patul nu era făcut. Soarele strălucea strident printre jaluzelele întredeschise.

Era deja ora patru după-masa.

Nu se poate. Am dormit aşa mult?

I se păru că cineva vroia să-i facă o farsă. Vroia să o înnebunească. Păşi încet prin dormitor, spre geam. Privi afară. Totul era acoperit de un strat alb de zăpadă. Acel alb imaculat o orbea. O înţepa direct în iris, provocându-i mici arsuri în cornee. Îşi acoperi ochii cu palma. Nu ştia ce să facă. Nu mai ştia încotro să o ia. Se apucă să facă patul. Se dezbrăcă de pijama şi îşi puse un pulover vechi şi nişte blugi decoloraţi de la spălat. La îmbrăcare descoperi o vânătaie de mărimea unei nuci pe partea dreaptă a mijlocului. Nu ştia de unde apăru, dar la apăsare o durea.

Cine ştie?

Precis m-am lovit de ceva şi am uitat. Am uitat şi lucruri cu mult mai importante.

Părul îi era ciufulit. Nu era în stare să se pieptene. Îşi prinse părul rebel într-o coadă de cal. Freza evidenţie faţa lunguiaţă cu bărbia puţin ascuţită.

Se plimba prin camere fără a-şi găsi locul, se aruncă pe fotoliul din camera de zi. Aprinse televizorul. Nu prindea decât patru canale, nu-şi permiteau televiziune prin cablu. Renunţaseră la multe pentru acest apartament. Acum nu mai era aşa sigură că procedaseră corect. Are o singură viaţă şi în loc să-şi permită să facă ce vrea, îşi pune

restricții. Sexul era singura lor plăcere, şi era pe gratis, dacă nu se băgau în calcul anticoncepționalele.

Nu era nimic interesant. Nici o emisiune deosebită. Avea perioade în care era flămândă după informații. Urmărea toate emisiunile informative, citea tot ce-i cădea în mâini. Apoi urma o perioadă destul de lungă în care nu-i plăcea nimic. Nu citea reviste cu săptămânile, până la următoarea explozie informativă.

Avea sentimentul că folosea doar oxigenul. Nu avea ce să facă. Se plictisea. De ce nu venea iar seara, ca să se culce? Zilele erau la fel de lungi şi nopțile prea scurte. O zi era urmată de alta, fără evenimente semnificative. Totul era banal. Nici nu simțea că trăieşte. Putea să fie şi moartă, că nu şi-ar fi dat seama.

Ar fi vrut să facă ceva palpitant. Ceva periculos. În primul rând nu avea curajul necesar, iar în al doilea rând John nu o lăsa. Nu vroia scandal. Trebuia să se mulțumească cu ce avea. Erau mulți care nu aveau nici măcar ce avea ea. Nu aveau casă, masă - de o persoană care să țină la ei, să nici nu mai vorbim. Ar fi trebuit să se simtă mulțumită, norocoasă, fericită. Dar nu era.

Când era mică, toți îi spuneau cât de fascinantă este viața. *Să mai creşti puțin şi vei vedea.* Puse multă speranță în viitor, şi totul degeaba. Realitatea a fost prea dureroasă. Lua viața ca un lucru normal, nu ca un dar, şi poate aceasta a fost greşeala sa. Trăia după ideea, că şi mâine mai e o zi. Nu avea de unde să ştie acest lucru. Viața părea la un moment dat interminabilă. Încă nu înțelegea despre ce era vorba. Nu era sigură dacă va înțelege vreodată. Nici nu era curioasă.

O supoziție îngrozitoare îi trecu prin minte. Se făcu pielea găinii.

Dacă am rămas gravidă?

Nu avea cum, din moment ce lua anticoncepționale.

Dar sunt destul de multe cazuri în care au rămas gravide, cu toate că luau regulat tabletele respective. Pe cutie scrie că oferă o protecție de 98%. Dacă eu fac parte din acei 2% la care nu-şi face efectul? Sunt distrusă.

O durea burta îngrozitor. Era sigură că era însărcinată. Nu vroia copii. Avuse multe conflicte cu John pe această temă. El provenea dintr-o familie completă. Când locuia acasă luau cina întotdeauna împreună, părinții cu el şi sora lui, Sandra. A avut parte de o educație catolică strictă. Mama sa îl obliga să meargă în fiecare duminică la biserică. A învățat să prețuiască valorile familiei. I s-a impus ideea că trebuie să se căsătorească şi să facă copii.

Familia lui D era un haos. Pe tatăl său îl văzuse doar de câteva ori. Se născuse dintr-o idilă de o noapte, în ante-camera unei petreceri cu LSD şi marijuana. Părinții săi nu se cunoşteau de mult şi au rămas doar nişte cunoştințe şi după incident. La început tatăl ei o mai vizita, dar începea să uite. Venea doar la zilele de naştere şi apoi uita şi această dată. Suferise mult din această cauză. De aceea îi era frică să pună în viață un copil nevinovat. Nu avea nici o garanție că va rămâne cu John. Copilul ar putea creşte fără tată, lucru pe care nu îl dorea.

Nu că nu vroia copii, dar încă nu se simțea destul de matură. Nu îşi putea asuma această responsabilitate. Copilul ei trebuia să fie fericit, lucru pe care nu îl putea garanta. Ştia că nu există garanție pentru fericire. Copilul trebuia să fie un rod al dragostei, lucru de care ea nu era sigură. Erau prea multe puncte de vedere împotriva unui copil. Lui John îi tot spunea: *mai avem timp.* El tot timpul îi atrăgea atenția, că ceasul ei biologic continua să bată.

Avea nevoie de aer. Simțea că se sufocă. Gândul de a pune în viață un copil o îngrozea. Nu vroia să dea viață unui coşmar, coşmar pe care ea îl trăia. Trebuia să-şi oxigeneze puțin creierul. Îşi puse paltonul şi se îndreptă spre uşă. Acea teamă o cuprinse din nou. Nu mai vroia să iasă. Dar trebuia. Deschise uşa. Ieşi şi încuie. Tocmai vroia să coboare scările, când o izbi acel miros groaznic care ieşea din beci. Acel amar îl simțea până în stomac. Senzația de vomă se intensifica.

Se întoarse şi urcă repede scările. Simțea că trebuie să arunce totul din ea. Nu mai găsea cheia. Cotrobăi prin poşetă până dădu de ea. Descuie şi fugi spre baia de serviciu. Se aruncă în genunchi în fața vasului toaletei, îndepărtă colacul şi îşi ascunse fața în vas. Vomă în mai multe serii. Simțea cum totul plezneşte în ea.

Ce se întâmplă cu mine?

În următoarea oră nu putu să se dezlipească de toaletă. Trebuia să facă acel test de graviditate. După cum ştia, mai avea un astfel de test pe undeva. Acum un an se aflase într-o fază în care îşi descoperise fobiile ascunse. Tocmai citise un articol despre fobii şi era sigură că şi ea suferea de o fobie. Ajunse la concluzia că era vorba despre frica de a rămâne însărcinată. Nu ştia cum se numea aceasta, dar o poreclise gravidofobie.

Atunci îşi cumpărase de la farmacie un astfel de test şi a subliniat că trebuie să fie refolosibil. Îl regăsi în spatele medicamentelor, destul de multe. Citi încă o dată instrucțiunile. Trebuia să ia o probă de urină. Şi să aştepte.

Urmă instrucțiunile. Aştepta de două minute şi nu mai avea răbdare. Tot se uita la cutiuța de plastic, asemănătoare cu un port periuță de dinți pentru voiaj. Era prevăzut cu două beculețe. Dacă se aprinde cel roşu era ratată. Cel albastru era cel pe care îl prefera. Nu mai putea să stea cu fundul pe capacul toaletei şi să privească aparatul care stătea pe chiuvetă. Se ridică si începu să se plimbe prin dormitor. Se mai uită o dată la ceas. Trecură cele cinci minute. Reveni. Îi era frică de răspuns.

Vroia să fie liberă şi nu legată de un copil care să urle toată ziua. Oricum era la pământ cu nervii. Nu vroia să ajungă ca şi mama sa. Trebuia să-şi noteze undeva şi această ultimă fobie: frica-de-a-nu-ajunge-ca-unul-dintre-

părinți.

Chiar şi dacă ar naşte copilul, nu ar fi linişte, deoarece soacra sa, care oricum nu o suferea, ar fi vrut să se implice în creşterea copilului şi ar critica orice libertate pe care ar oferi-o celui mic. Oricum, nu ar fi bine.

Albastru.

Răsuflă uşurată. Se simțea uşurată, cu toate că ştia că era doar o uşurare psihică. Fizic se simțea la fel de rău. Trebuia să mănânce ceva. Toată ziua o petrecuse izolată fără să ia măcar o îmbucătură şi înghiți şi medicamente. Nu era bine. Mai uşurată, dar nu complet refăcută, intră în bucătărie şi ciuguli câteva resturi din prânzul zilei precedente.

Îi era deja frică de seara care venea. John va veni acasă şi îi va cere o explicație pentru comportamentul său bizar din acea dimineață. Nici ea nu ştia despre ce era vorba. Nu înțelese acea frică. Nu ştia ce să-i spună. De mințit nu vroia să-l mintă. Ştia ce va face. Când va auzi uşa de la intrare, se va închide în baie.

Era aproape ora şase după-amiaza. Mai puțin şi John venea acasă. Era un pachet de nervi. Nu ştia ce să facă. Începu să-şi roadă unghiile. Auzi cum cheia se învârte în yală. El era. Uşa de la baie se închise încet provocând un zgomot minim.

Nu era sigură dacă făcea bine ceea ce făcea. Nu mai era sigură de absolut nimic. Nu crezuse că un singur coşmar îi va transforma viața aşa drastic. Coşmarul să fi fost de vină? Dar ce altceva putea fi? Nu ştia. Nici nu vroia să afle. Poate era ceva ce nu trebuia să se afle. Poate era unul din acele secrete pe care juri să nu le divulgi altora.

Îi auzi paşii. Nu îi chema numele. Se bucura. Poate se va culca şi va uita de ea. Se simțea destul de bine în baie, numai de n-ar pâlpâi tubul de neon. Se apropie încet de el şi, răsucindu-l, îl scoase din funcțiune. Era întuneric. Ştia că avea o lumânare pe undeva. Scotoci prin dulăpiorul cu detergenți de sub chiuvetă. Găsi şi chibrite. Lăsă puțină ceară să picure pe gresie şi lipi lumânarea de ea. Se aşeză pe covoraş, sprijinindu-se cu spatele de uşă.

John se aşeză şi el cu spatele de uşă. Îi putea simți apropierea. Era aşa de aproape şi totuşi intangibilă. Toată ziua nu se putu concentra asupra muncii. Comportamentul lui D nu era deloc normal. Trebuia să aibe ceva. Era convins că ea ştia despre ce e vorba.

Precis a rămas gravidă. De aceea i-a fost rău. În sfârşit. Dacă era aşa, mi-ar fi spus, ştie cât de mult îmi doresc un copil. Nu e gravidă. Poate e gravidă şi vrea să avorteze, fără să îmi dea de ştire. Doamne fereşte! Ce să mă fac?

Rămase aşa aproape o oră, gândindu-se asupra tuturor posibilităților care ar fi provocat o astfel de stare, dar nimic nu era plauzibil. Era obosit. Trebuia să se culce. Ar fi vrut să aştepte până ce ea se va hotărî să părăsească baia, dar nu mai rezista. Se aşeză în pat. Stinse lumina. De sub uşa băi observă un pâlpâit fin.

Ce face cu o lumânare?

Nu reuşi să-şi dea răspunsul. Adormise. Doar după ce îl auzi sforăind, părăsi baia. Tiptil, precum un hoț, se furişă până la pat. Ştia că părea stupid. Nu avea nici un motiv să se ascundă. Era în casa ei. Nu îşi putea explica dorința de a se ascunde de John. El nu era vinovat. De data aceasta. În ultima vreme se mai cuminți. La începutul căsniciei totul decurgea normal. După aproape trei ani a început cu scene de gelozie. Tot timpul avea impresia că D are un amant. O urmărea.

Certurile erau la ordinea zilei, dar la divorț nu s-a gândit nici unul. Divorțul era un subiect tabu. Ei trebuiau să conviețuiască *la bine şi la rău.* Perioada grea a ținut destul de mult, pentru ca în ultimii doi ani să îşi revină, încetul cu încetul, bineînțeles. Parcă i-a venit mintea la cap, cum obişnuia D să spună. Se maturizase. Odată cu trecerea anilor şi flacăra se stinse. Din partea lui, că din partea ei niciodată nu a fost prea mare. John era un bărbat cu care s-a căsătorit, mai mult nu avea de comentat la acest subiect.

Acum se aşeză în pat lângă el. Încerca să-şi aranjeze plapuma şi îi descoperi bustul. Fiori îi trecură pe şira spinării. Îi privea pieptul păros şi dezgolit cum îi creştea din trup. Simțea o dorință turbată, dar exista un mic amănunt care nu o lăsa, un amănunt pe care nu îl cunoştea, dar care era foarte important.

De câte ori nu îl privea cum dormea şi îşi închipuia cele mai păcătoase jocuri erotice. În fanteziile ei totul era posibil. Şi-ar fi dorit să îi sărute tot corpul, să muşte din carnea lui zemoasă. Şi-ar fi dorit să îi sugă sexul. Aceasta era fantezia care în ultima vreme nu îi mai părăsea creierul. Avea o poftă insuportabilă pentru el, dar ştia că era imposibil.

John considera toate aceste fantezii nişte perversiuni cu care nu vroia să aibe de-a face. Lui îi plăcea să o facă după moda veche. El deasupra, împingea cât putea, ejacula şi se dădea la o parte. Cam în asta consta actul sexual. D era nemulțumită, de cele mai multe ori rămânea nesatisfăcută, dar îi era teamă să-i dezvăluie acest lucru. Din legătura lor lipsea comunicarea. Ea cunoştea educația lui strictă. Nu avea ce să spună, soacra sa a făcut din el exact ceea ce D nu şi-ar fi dorit: un puritan.

Rămânea cu fanteziile sale. În nu mai ştiu câte nopți se masturba. Îi privea corpul care o excita la maxim, îşi imagina ce făcea cu ea, iar degetele sale se strecurau prin toate deschizăturile corpului. Încerca să nu scoată sunete prea stridente pentru a nu-l trezi. Dar de multe ori nu reuşea şi se trezea în mijlocul unui chicot scurt. Încremeni.

Spera că nu l-a trezit pe John. Murea de ruşine. Dacă ar fi prins-o?

Cu timpul ajunse la concluzia, că ceea ce făcea nu era ceva murdar, precum citise în tot felul de broşuri religioase. De când dragostea de sine este murdară? Se zbătea, gândindu-se cum el o ia în toate pozițiile existente şi în locurile cele mai deocheate. Erau momente în care plăcerea o făcea să se arunce asupra lui şi să-l devoreze în săruturi, *noroc* că un dram de autocontrol intervenea în acele momente şi reuşea să se abțină.

Acum vroia să-l mângâie. Vroia. Îşi întinse palma deasupra lui. Mai doi centimetri şi îi atingea pieptul. Mai un centimetru. Cârlionții negrii îi atingeau deja interiorul palmei. Toată se cutremură. Era excitată. Palma se plimba la acea distanță deasupra lui, fără a avea curajul să cedeze atracției aproape magnetice.

Trebuia să înceteze. Era pe cale să încalce regulile nescrise ale lui John.

Încetează! Nu te mai uita la el.

Toată era umedă. Degetele i se strecurau printre sâni. Simțea cum totul se învârtea în jurul său. Coborî tot mai mult, ajunse între picioare. Se străpunse. Scoase un sunet surd. Ca din reflex îşi întoarse privirea spre John pentru a controla dacă nu o urmărea. Dormea, sforăind în continuare. Nu era un sforăit strident. Era mai surd şi persistent. Dacă erai mai atent semăna cu torsul unei pisici.

Trebuia să înceteze.

Îşi scoase degetul. Îl mai privi odată pe John şi îi întoarse spatele. Adormise.

Dormise mult. Era aproape ora nouă când se trezi. Ziua precedentă, cu coşmarul trăit pe viu, părea o amintire nu prea îndepărtată. Îşi întoarse repede privirea spre partea pe care dormea John. Îi era frică de faptul că se va trezi cu ea deodată şi îi va pune întrebări la care nici ea nu avea răspunsuri.

John nu mai era în pat. Îşi aminti unde era. În fiecare sâmbătă mai lucra la negru, pentru a avea din ce trăi. Se bucura de faptul că era singură. Singură. Se cutremură. Acest cuvânt era aşa de real şi palpabil, încât se sperie. Nu-şi dorea să fie chiar singură, dar în acest moment nu ar fi suportat nici o prezență în jurul său.

Să mori e uşor. Să trăieşti este o artă.

Ciuguli ceva din frigider. Nu-i era foame. Nu mânca bine de mai multe zile. Nu se îngrijora. Avea momente în care nu avea poftă de mâncare şi altele în care se îndopa cu tot ce găsea. Îi era frig. Se apropie de geam şi privi zăpada care se aşternea pe şosea. Iarna sălăşuia şi în sufletul ei. Totul era înghețat, şi simțurile erau pe cale să se răcească.

Era o zi în care nu avea de gând să iasă afară. Ce-i adevărat, nu-şi revenise încă, dar nu ar fi recunoscut acest lucru pentru nimic în lume. Privi firmiturile de pe masa din bucătărie. Erau lăsate de John. Singurul semn că mai trăia cineva în acel apartament. Îşi înfipse buricul degetului arătător în câte o firmitură, pe care o duse încet la gură. Erau mai altfel. Poate de aceea că le lăsase John. Îi aparțineau într-un mod ciudat. Le colecta şi pe celelalte. Îşi ridică genunchii pe scaunul pe care stătea. Părul ciufulit îi acoperea o parte din față. Tot îl dădea după ureche, dar revenea la forma inițială.

John...

Nu îl iubea. Ținea la el. Dar nu putea să îl iubească precum îl iubise pe Dwayn. Dwayn a fost marea sa dragoste. Şi acum se mai gândea la el. Atunci totul era mai simplu. Poate de aceea puteau să se iubească fără să se gândească la consecințe.

Prima dată când vorbise cu el avea doar 16 ani, dar era îndrăgostită de el de când îl văzuse, adică cu doi ani în urmă. Era oricum visul tuturor. Toate fetele îl adorau. Era fundaş în echipa de fotbal a şcolii. Murea de ciudă când le vedea pe majorete cum săreau ca nişte paiațe în jurul lui pe coridor.

Ştia că nu avea nici o şansă să ajungă la el. Era asemeni unui actor de cinema, pe care îl adori, dar ştii că este intangibil. Îl vedea în fiecare zi cum trecea pe coridor prin fața ei alături de câțiva coechipieri urmați de un grup de fete zâmbărețe, proaste. Poate ea era cea proastă fiindcă nu a avut curajul să-i vorbească.

Trecea chiar prin fața dulapului în care îşi avea ea manualele şi caietele. Când îl vedea apropiindu-se se ascundea după uşa metalică şi îl urmărea prin găurile de aerisire ale uşii. Nu vroia să se dea în spectacol. Prefera să-l privească de la distanță. În momentul în care trecea prin fața ei, nu mai auzea nimic, doar câteva acorduri de pian. Nu-i venea să creadă că putea să iubească pe cineva fără să fi schimbat măcar o vorbă cu acea persoană.

Pe vremea aceea arăta încă destul de bine. Pistruii erau un accesoriu care o făceau mai drăgălaşă. Atunci era fetița drăgălaşă pe care nu o bagi în seamă, dar care pare interesantă tocmai prin felul ei de a fi. Era tot timpul retrasă. Nu avea prietene. Avea o colegă cu care se înțelegea mai bine, dar nimic de genul prieteniilor strânse, despre care îi povesteau cu toții. *La liceu totul va fi altfel. Vei avea o prietenă intimă, căreia îi vei putea destăinui toate secretele. O să vă fardați împreună şi o să fiți de nedespărțit.* Totul rămase doar un vis.

Şi-ar fi dorit o astfel de prietenă, dar din moment ce nu a avut ocazia să o aibe, a ajuns la concluzia că era mai bine aşa. Măcar nu apărea invidia şi gelozia între ele, care le-ar fi făcut duşmani.

Dwayn era o zeitate. Era frumos. Ce mult şi-a dorit să îmbrace măcar o singură dată geaca sa cu numele echipei cusut pe spate. Ar fi vrut să vadă privirile invidioase ale țațelor care şi-ar fi dorit şi ele geaca. Erau doar vise. Ştia că el nu o va observa. Aşa şi era. Niciodată, când trecea pe lângă ea, nu o vedea. Ea îşi spunea că era mult prea ocupat pentru a privi prin jur, dar cunoştea adevărul. Poate trebuia să se trezească.

Era chiar după ora de biologie. Era singură, ca de obicei, dar nu o deranja acest lucru. Ar fi vrut să îşi scoată sanviciul, dar parcă nu îi era foame. Vroia să meargă la toaletă, dar parcă nu îi mai venea. Nu ştia ce să facă. Era dezorientată. Nici nu auzi soneria. Se afla în fața dulapului metalic cu uşa deschisă, privind în gol, direct în dulap. Nu era prezentă. Nu se gândea la absolut nimic. Gălăgia dispărea încet în sălile de clasă.

Doar ea mai era pe coridor. Se trezi. Se sperie de starea în care se afla. Simțea că era urmărită. Îi era frică să îşi întoarcă privirea. Precis era profesorul de matematică. Ura acea materie. Precis o va trimite la director pentru faptul că nu se afla în sala de clasă. Nu vroia să meargă acasă cu un bilețel din partea directorului. Ştia că mama sa era distrusă şi fără plângerile unui profesor.

Îşi întoarse privirea. Nu-i venea să creadă. Dwayn Pain se afla în spatele ei. O privea. Se uita la ea şi nu la altcineva. Erau doar ei doi. Nu ştia ce să spună. Îşi întredeschise buzele pentru a reacționa cumva. De când a aşteptat acest moment… Acum se afla în fața ei şi nu scotea nici un cuvânt.

Spune ceva!

- Nici tu nu mergi la cursuri?

Dacă Dwayn îți pune o astfel de întrebare, trebuie să te simți onorată. Nu putea să-i spună că de fapt nu şi-a dat seama că sunase. Ar fi sunat stupid. Trebuia să fie la nivelul la care o considera el.

- Nu aveam chef de mate. Nu-mi place.

- Nici pe mine nu mă atrag cifrele.

D se rezemă cu spatele de dulapul încă deschis. Era nervoasă. Încerca să zâmbească, dar era sigură că părea ridicolă, prefăcută. Palmele îi transpirau şi inima o simțea în gâtlej. Îşi ținea mâinile la spate, jucându-se cu un colț de hârtie, care atârna dintr-un caiet.

- D ți se spune, nu-i aşa? Nume ciudat.

- Mă miră că ți-a ajuns la ureche.

- Am făcut şi eu cercetări.

Incredibil! Dwayn Pain, cel mai tare gagiu din şcoală, se interesează de persoana mea. Nici nu ştiu ce ar trebui să fac. Mă simt de parcă tocmai am primit Oscarul. Doamne ce mă fac?

- Din ce cauză?

Doamne ce proastă sunt. Nu pot spune ceva inteligent? Auzi, cică din ce cauză. Nu trebuia să pun întrebarea asta. Acum îl pun pe el într-o situație penibilă.

- Am vrut să ştiu cine eşti. Te-am văzut tot timpul la meciuri şi pe coridor. Eram curios.

Curat spus. Fără a da nici un indiciu. Nu vrei să-mi spui adevăratele tale intenții. De ce nu pleci? Conversația s-a încheiat. Ai aflat cine sunt şi gata. Ce mai cauți aici?

- Aha?

Proasto! Vorbeşte!

- Ştii... m-am gândit, bineînțeles numai dacă nu ai alte planuri, să te invit la Balul Primăverii.

De câte ori nu am visat acest lucru. Ar trebui să fiu fericită. Nici nu ştiu ce să spun. Ba da ştiu.

- Eşti sigur că ştii cu cine vorbeşti?

Dwayn fu surprins de această întrebare. L-a încurcat. Precis nu făcea parte din scenariul său. Nu ştia cum să-i răspundă. D se bucura de acest moment de respiro, pentru a cântări bine situația.

Precis a făcut un pariu cu prietenii săi că mă va înnebuni şi apoi mă va părăsi. Dar eu sunt mai deşteaptă.

- Auzi. Ştim amândoi că ceea ce mi-ai spus este doar o farsă. Nu cred că tu chiar vrei să mergi cu mine la bal.

Ce proastă sunt. Arunc singura mea şansă de a respira acelaşi aer cu Dwayn. Precis sunt nebună. Nimeni nu ar face aşa ceva. Dar mă va răni. Şi ce dacă. Măcar ştiu că am apărut cu el de braț. Chiar şi dacă după aceea nu îl voi mai vedea. Dar merită.

- Nu am crezut că îmi vei îngreuna situația chiar aşa de mult.

... chiar vorbeşte serios...

Privirea lui Dwayn era pierdută. Se citea agitația de pe fața sa. Se mişca de pe un picior pe celălalt fără încetare. Vorbea serios.

Nu-mi vine să cred. Dwayn Pain este nervos din cauza mea. Trebuie să mă ciupesc, să fiu sigură că nu visez.

- Vrei o gură de sanvici?

Chiar şi dacă sună stupid, dar cred că am salvat situația.

Aprobă din cap. D închise dulapul, înainte scoțând sanviciul. Se îndreptară spre ieşirea din clădirea şcolii. Paşii lor singuratici lăsau ecouri asurzitoare pe coridoarele goale. Ajunseră în curte. Nu scoaseră nici o vorbă. Era incredibil. Avea să-şi împartă mâncarea cu Dwayn. Era şi mai bine decât un câştig la LOTO. În mijlocul curții se afla un stejar bătrân. Soarele ardea prea tare pentru luna mai. Hotărâră să se aşeze la umbra copacului pe bordura care îl împrejmuia.

Stăteau liniştiți, sandviciul trecând de la unul la celălalt. Mestecau, încercând să ia guri cât mai mari pentru a avea o scuză să nu vorbească. Le era teamă de terminarea pâinii. La schimbul de mâncare, degetele li se atinseră de mai multe ori. Era ceva magic. Simțea cum înnebuneşte. Și-ar fi dorit să îl privească pur şi simplu. Să îi descopere fiecare părticică a feței, dar ştia că nu era politicos să se holbeze la el. Priveau în față evitând să intre în unghiul vizual al celuilalt. Era clar. Nu era vorba despre o farsă, oricât de incredibil părea.

Ea un nimeni, iar el vedeta şcolii. Nu avea să fie bine, dar nu o mai interesa. Poate vroia doar o prietenie simplă, platonică, fără săruturi şi alte chestii, la care D se gândea în fiecare seară înainte de culcare. Deja îşi imagina cum trebuia să fie.

Trebuia să vorbească. Păsărelele ciripeau printre ramurile puternice ale stejarului.

- E cald.

Vremea. Cel mai sigur subiect pe care se pot dezvolta teorii într-o conversație.

- Pentru antrenamente nu e deloc bine.

- Îmi dau seama că vă e greu, să fugiți pe teren aşa de mult.

Amândoi ştiau că despre altceva era de fapt vorba, dar evitau subiectul.

- Te-ai hotărât?

E nervos. E cu doi ani mai mare ca mine. Precis a aranjat deja o grămadă de întâlniri cu fete faine, dar la mine tot mai e nervos.

- Presupun că ai avea de unde să alegi.

- Te referi la grămada de proaste care fug după mine pe coridoare? Nu mă interesează. Nu au personalitate.

D începu să-i analizeze modul de exprimare. Îşi amintea ceva de la cursul de psihologie.

Vorbeşte în fraze scurte, pline de tensiune. Este nervos. Nu-şi dă seama, că tehnica asta poate să-l mai ucidă aici în fața mea, deoarece curând nu va mai avea ce să spună şi se va afunda într-o linişte stupidă.

- Văd că pe coridor nu te deranjează prezența lor.

- Sunt unii cărora chiar le place. Și mie mi-a plăcut la început, am şi ieşit cu câteva dintre ele.

Eu încă nu am ieşit cu nici un băiat.

- Am văzut de ce sunt în stare. Crezi că mie îmi place să le aud propozițiile stupide în jurul meu?

- Atunci de ce nu le spui să tacă?

- Ai uitat că fac parte dintr-o echipă de fotbal şi *trebuie să vă ocupați de fiecare fată, oricât de enervantă ar fi, totul pentru echipă,* asta ne-a instruit antrenorul. Poate ai observat că încerc să dispar cât de repede se poate în toaletă.

- Acolo măcar eşti sigur.

- Asta crezi tu. Am avut un caz, când o fetişcană din clasa a 9-a s-a ascuns în toaletă. Noroc că am depistat-o înainte de a vedea...

Era să uite că nu vorbea cu un băiat, ci cu o fată. Se ruşină, lăsându-şi capul în jos încercând să schițeze un zâmbet. D râdea în hohote. Poate acest lucru îl atrăgea la ea. Că putea să discute cu ea deschis. D nu era convinsă că nu era vorba despre o farsă. Măcar o dată în viață să rişte.

- OK.

- Ce OK?

- Accept.

Îl luase prin surprindere. Nici nu se mai gândea la întrebare în acel moment. Mai avea privirea în jos, zâmbind discret. Fața i se făcu serioasă. Îşi ridică încet privirea spre ea. Se priveau direct în ochi. Magie. Schiță un zâmbet pe buze. Ochii în schimb îi râdeau.

Și acum îşi mai amintea cu exactitate fiecare cuvânt pe care l-au rostit. Parcă ieri se întâmplase totul. Zâmbea.

Hotărâră să nu spună la nimeni de intenția lor de a merge la bal. Trebuia să fie o surpriză. Și era sigură că majoritatea fetelor vor face un preinfarct când o vor vedea la braț cu el.

Muzica se auzea destul de asurzitor. În acea seară a purtat cea mai scumpă rochie pe care şi-a cumpărat-o vreodată. Trebuia să o cumpere.

Uşa se deschise iar ei doi intrară. Reacția fu cea anticipată. Priviri de dispreț din partea târfulițelor liceului, doar bârfe şi priviri urâte. Ei nici nu observară acest lucruBăură suc şi se priveau neîncetat. Atunci observară cum erau ațintiți de privirile celor din sală.

Dansară. Pluteau. Era clar că ceva se întâmpla între ei. Ceva ce cei din jur nu puteau să strice, oricât de mult s-ar strădui. Era ceva prea inocent. Se priveau. Îşi zâmbeau din când în când. Ştia că se apropia sărutul. Primul sărut. Trebuia să fie ceva special. Aşa spuneau cu toţii. Era curioasă şi nervoasă.

Se apropiară tot mai mult. Îi simțea respirația în față. Era aşa de aproape. Îşi ridică privirea. Dansau în continuare pe acea melodie lentă. Becurile erau stinse. Un glob din bucăți de oglindă se învârtea în mijlocul tavanului, răsfirând fascicule luminoase în toată sala. Punctele luminoase se plimbau pe dansatori, transformându-i în figuri stranii.

Se priveau. De la toți auzea că trebuie să închizi ochii când săruți, deoarece e mai frumos. Ea nu vroia să facă acest lucru. Vroia să vadă totul. Îi văzu buzele apropiindu-se şi ştia că nimic nu va mai fi ca înainte. Buzele sale moi le-au atins pe ale ei. Senzația a fost copleşitoare. Îi era greu să nu țipe de fericire. Tremura. Îl privea. El avea ochii închişi. Era aşa de aproape, încât îl vedea supradimensionat. Avea genele negre şi lungi. Simți cum încearcă să intre printre buzele ei. Îi simți limba.

Nu ştia cum să reacționeze. Totul era aşa de nou şi de necunoscut. I se părea ciudat ca acel organ să se plimbe în gura ei. Simți cum i se întăreau sfârcurile. Se sperie. Stătea speriată, încercând să-i răspundă la săruturi.

Amețitor.

În acea seară s-au spulberat multe vise din partea admiratoarelor lui Dwayn. Toți au fost nemulțumiți cu reuşita balului, doar ei doi erau fericiți. D încă era suspicioasă. Încă mai aştepta să primească papucii. Încă nu-i venea să creadă că ceea ce se întâmpla era din cauza ei. Nu s-a crezut niciodată aşa de importantă. Credea că va fi uitată pentru toată viața undeva într-un colț, precum un suvenir.

Urmă cel mai frumos an din viața sa. Şi acum mai pluteşte de multe ori în nostalgie. Nu-i vine să creadă că era viața sa. Acum totul pare copiat dintr-un roman siropos, dar i s-a întâmplat cu adevărat. Avea dovezile: însemnările din jurnal, fotografii şi bilețelele pe care le găsea în dulapul său. Totul a fost real.

Era chiar seara înainte de meciul decisiv. Între timp a fost ales căpitanul echipei. Purta răspundere. Era chiar ziua sa de naştere. Împlinea 18 ani. Dădu şi o petrecere straşnică de la care D nu lipsi. Însă observă o schimbare în comportamentul său. Nu ştia ce avea, dar era trist. I se părea ciudat acest lucru, din moment ce îşi serba ziua. Ar fi trebuit să fie fericit.

Când nu era lângă el, o căuta cu privirea. Parcă avea ceva pe suflet, ceva ce nu ştia dacă putea să-i spună. Spre dimineață părăsiră petrecerea. Nu locuia departe de D. O conduse. Mergeau pe jos. Gălăgia se pierdu încet în depărtare. La acea oră era linişte. Cu toții dormeau. Se plimbau, ținându-se de mână, pe mijlocul şoselei. Îi puse geaca echipei pe umeri. Era destul de răcoare.

Nu vorbeau. Mergeau. D observă zbuciumul său, dar nu spuse nimic. Dacă de bună voie nu vroia să-i spună, atunci nici nu vroia să insiste. Ajunseră în fața blocului. Trebuiau urcate câteva trepte până la intrarea principală. Simți că Dwayn nu îi eliberă mâna, ci o trăgea înapoi. Îşi întoarse capul. O privea. Semăna cu un copilaş care îşi pierduse animalul preferat. Ochii lui erau plini de durere. O trase aproape de el şi o sărută. O sărută cum nu o mai sărutase până atunci. Sărutul avea un gust ciudat. D se sperie. Nu era obişnuită cu aşa ceva. De ce nu i-a spus ce avea de spus?

Se desprinse de degetele sale puternice care parcă nu mai vroiau să îi dea drumul. Ajunse în fața uşii. O deschise puțin. Îşi întoarse capul. O privea speriat cu ochii umezi. Ceva nu era în ordine, dar ea nu insista. A mai prins şi altă dată astfel de momente. Când îl cuprindea melancolia, nu îl părăsea prea uşor. Ştia că în acele momente nu vorbea, doar gândea. A învățat că nu are voie să-l sâcâie. Acum însă totul lua amploare. Totul era mai intens. Nici ea nu mai ştia ce să creadă.

Îi era milă de el, când îl vedea cum stătea aşa singur şi zgribulit în mijlocul străzii iluminate de un bec şubred. Parcă îi cerea ajutor. Dar tăcea. D vru să-i dea geaca înapoi. Nu vroia ca el să răcească, dar el o refuză categoric. Nu scoase nici un cuvânt, dar privirea şi gesturile au fost îndeajuns. Se întoarse şi o luă la goană în noapte.

D era nedumerită. Îl privi dispărând. Nu îl văzu înaintea meciului. Credea că-i aduce ghinion. Cunoştea superstițiile sportivilor - unii nu îşi mai spălau o anumită pereche de chiloți, cu care au obținut mai multe puncte la un meci. Spuneau că aşa le aducea noroc.

Stadionul şcolii era plin. Jucau împotriva altui liceu, care aveau şi ei o echipă puternică. Era meciul meciurilor, câştigătorul era campionul pe licee al oraşului. Echipa câştigătoare primea şi burse de studiu pentru facultate. Era şansa lui Dwayn, unica, deoarece nu avea bani pentru a o finanța din propriul buzunar.

Ştia sub ce stres se afla. Întotdeauna ieşea ultimul din vestiare. Restul echipei se antrena deja. Aruncau pase. Încă nu îşi puseră caschetele. Dwayn întârzia prea mult. Antrenorul era ocupat cu ultimele indicații, aşa că o trimise pe D să îl cheme. Era surprinsă de această alegere. O fată să intre în vestiarul băieților? Era clar că antrenorul era prea nervos încât să mai judece lucid.

Culoarul care pleca de pe stadion ducea direct la vestiare. Mai auzea urletele de pe stadion. La început nu era sigură dacă făcea bine ceea ce făcea. Ştia că o să urle pe ea, deoarece îi aduce ghinionul. Dar antrenorul o trimise.

Ce să facă?

Intră într-o încăpere lunguiață. De-a lungul pereților se aflau dulapurile jucătorilor iar în mijlocul culoarului se afla o bancă lungă cât sala. Ştia că multe tipe ar da orice pentru a avea această şansă. Dwayn nu era nici unde. În celălalt capăt al vestiarelor auzi parcă ceva. Se apropia mai mult. Observă că pe uşă scria duşuri. Acum auzea mai clar: un duş era deschis. Doar nu făcea duş chiar acum? Oricum va intra. Îl văzuse deja dezbrăcat. Aşa că nu avea de ce să se jeneze. Meciul începea în câteva minute şi el nu îşi făcuse încă încălzirea. Se apropie de uşă. Auzi apa cum cădea pe betonul sălii.

Trebuia să intre. Acum nu încăpea loc pentru jenă, era vorba despre viitorul său. Cu palma împinse puțin uşa. O deschise larg. Dwayn stătea în mijlocul încăperii spânzurat de cureaua de la pantaloni de un cârlig. Picioarele inerte i se bălăngăneau deasupra unui scaun răsturnat.

Oh Doamne!

Căzu în genunchi. Cu palmele îşi acoperi gura pentru a nu țipa. Îşi muşcă degetele. Plângea în hohote. Nu mai putea să se abțină. Îl privea cum avea în jurul gâtului cureaua de piele pe care i-o dăruise în seara precedentă. Corpul său se învârtea încet. Parcă dormea. Dar dormea pe vecie.

Nu mai simțea nimic, doar dorința de a muri. Urlă cât o ținu gura. Urlă pe un ton ireal. Nu putu să se apropie de el. Căzu cu fața pe betonul ud. D se târâi spre scaun, dar nu reuşi. Îl privea cum stătea îmbrăcat în echipamentul sportiv, gata să iasă la meciul vieții sale.

Îşi freca fața de betonul rece. Urla. Plângea. Gemea. Nu mai avea voce.

Antrenorul se năpusti asupra uşii. Mai veniră câțiva în urma lui. Cu toții erau stupefiați. Nimeni nu putu să facă nimic. Nici o mişcare. Din când în când se mai auzea câte un țipăt de undeva din spatele grupului. Cineva chemă ambulanța, care ajunse imediat. Veniră şi cei de la poliție. D stătea speriată. Antrenorul, încă în stare de şoc, o ridică de pe beton şi vru să o tragă la o parte din fața asistenților, pentru a lucra mai uşor, dar ea se zbătea în brațele lui. Dădea din mâini şi picioare, urla ca o descreierată. Îi urla numele. L-au luat jos. Au dat la o parte cureaua. Pe gât rămase o dâră roşie, iar în locul unde l-a strâns catarama a rămas imprimată gravura pe care ea a comandat-o expres pentru aniversarea celor 18 ani: *D + D*.

Era aşa frumos. Nu era mort. Nu putea să fie mort. Nici un mort nu arăta aşa bine. Dar era mort, încât mai mort nu putea fi. Era mort. Era iubitul ei. Era singurul bărbat pe care l-a iubit. A fost primul ei amant şi acum îl duceau pe o targă acoperit cu un cearşaf alb. Îi acoperiră fața angelică şi trupul pe care cu câteva zile în urmă îl mai săruta.

Era imposibil. Privirea ei urmărea targa, sperând că se va ridica şi va fugi spre ea, spunându-i că totul a fost doar o glumă de prost gust. Dar nu se întâmplă nimic. Targa se strecura prin mulțimea de elevi şi profesori care plângeau în surdină. Cu toții îl iubeau. El era steaua, din păcate o stea căzătoare.

Urmase o terapie la o psihanalistă. Terapia durase doi ani şi ceva şi era finanțată de şcoală. Dacă nu exista acea psihanalistă, precis şi-ar fi pus capăt zilelor. Disperarea ajunse la nişte limite, la care moartea era cea mai logică mutare. Îşi revenise, dar numai ea ştie cât suferise, câte nopți plângea cu fața cufundată în pernă. Se ruga pentru el.

Doar după ce terminase terapia, reuşi să strângă toate lucrurile care îi aparțineau lui. Le dădu foc. Aşeză totul în cutia de gunoi şi privit cum ardeau amintirile comune. Arse chiar şi tricourile pe care le-a primit de la el. În dulap găsi şi geaca pe care o purtase în seara care a precedat evenimentul. Toate amintirile s-au ridicat din negura trecutului. Simțea acel gust ciudat din sărutul lui. Era gustul morții. Trebuia să scape de orice amintire, dacă vroia să mai trăiască. Controlă buzunarele. În cel interior găsi ceva. Era un plic pe care scria: *pt. D.*

Plicul era lipit. Era pus pentru ca ea să-l găsească. Era sigură că era scrisoarea de adio. Atâția ani s-a întrebat de ce a făcut ceea ce a făcut, iar acum ținea răspunsul în mână. S-a învinuit destul pentru moartea lui şi nu era dispusă să se transpună în starea aceea, deoarece terminase şcoala şi nu îşi mai permitea alți ani de terapie. Ajunse la punctul în care putea spune nu. Acum a spus nu. Nu va deschide plicul. Îşi mângâie fața cu mâneca gecii. Bumbacul era aşa de moale. Îi simțea prezența.

Aruncă geaca în flăcări. Privea cum totul ardea. Vroia să arunce şi plicul, dar nu avea puterea necesară. Ştia că, dacă îl va arunca, într-o bună zi se va urî pentru acest lucru. Luă plicul şi îl puse într-o cutie cu amintiri din timpul liceului. Şi acum mai avea acea cutie pe undeva prin debara. Nu avea încă puterea necesară pentru a citi conținutul, mai ales după ceea ce i se întâmplase în ziua precedentă. Se afla într-o stare foarte labilă. Ştia că era mai bine să mai aştepte. Poate într-o bună zi va fi destul de puternică pentru a înfrunta realitatea.

FEBRUARIE

Ultimele două săptămâni au fost îngrozitoare. De trei ori reveni coşmarul. Aceeaşi teamă. Aceeaşi stare de dezorientare şi de izolare totală. De înspăimântată, nu a putut merge la lucru. Nu mai putea să lipsească. Numai ea ştia prin ce eforturi a ajuns până la urmă la servici. Toată ziua nu a fost bună de nimic. Jane observă acest lucru, dar nu spuse nimic. Ştia că lui D nu-i plăcea să vorbească despre stările sale sufleteşti. Tot timpul mergea la toaletă şi stătea mai mult decât ar fi fost necesar. La început nu era ceva ieşit din comun, dar cum aceste mici vacanțe în toaletă se înmulțeau, era clar că ceva nu era în ordine.

Trebuia să vorbească cu ea. Poate va afla motivul acestei stări. Ştia că nu o să-i răspundă, dar nu avea nimic de pierdut. Era o fire care nu putea să lase omul să se liniştească. Tot timpul trebuia să fie în mişcare. Dinamismul era una din calitățile sale. Nu trebuia să spui nimic, ea vorbea pentru doi. Era plină de energie. La un moment dat devenea obositoare.

D era însă foarte liniştită. Trecuse prin prea multe pentru a mai putea fi veselă. Jane nu-i cunoştea povestea. Poate de aceea se simțea bine în preajma ei. Era o persoană care o trata ca pe un om si nu ca pe o victimă a sorții. Era ceva mai trăsnită, dar măcar sinceră. Nu avea nevoie de prietene care să-i zâmbească în față şi să o vorbească pe la spate.

- D, de ce nu vrei să vorbeşti cu mine?

O privea cu ochii ei de căprioară din spatele monitorului. D nici nu observă că ei îi erau adresate cuvintele. Îşi ridică speriată privirea.

- Dar vorbesc cu tine.

- Ceea ce faci tu este să-mi răspunzi la întrebări. Ce s-a întâmplat cu tine? Te-ai schimbat aşa de mult.

O să-ți spun eu ce s-a întâmplat. Viața mea se stinge. Simt că nu mai am putere. Totul o ia razna în jurul meu şi e clar că se apropie moartea. Asta se întâmplă.

- Nu am nimic. Observă că Jane nu muşca din gogoaşa pe care i-a servit-o, sperând că va scăpa. Pe bune. Mă simt bine.

- Dacă spui tu...

Ştia că Jane nu era mulțumită cu răspunsurile primite. Până ce nu va afla mai mult, nu se va linişti. Era sigură că peste zece minute, o va bombarda cu noi întrebări. Asta era Jane. Simpatică. Una dintre puținele persoane normale pe care le-a întâlnit.

Se pregăteau de plecare. Fiecare îşi strângea catrafusele de pe masă. Jane se pregăti pentru un nou atac.

- Ştiu care-i problema ta.

D încremeni. De unde ştia Jane? Cine i-a spus? Îl cunoştea pe acel om negru care o teroriza? Ce ştia?

- Eşti nefutută, scuză-mi expresia, dar acesta este adevărul.

Nu mai ştia ce să-i spună. Nu se aştepta la aşa ceva.

- Nu cred că asta-i treaba ta.

- Cum să nu. Starea ta mă influențează şi pe mine. Când te văd tristă, nici eu nu mă mai pot concentra. Mă întreb oare din ce cauză eşti tristă, de ce eşti aşa de speriată. Nu ai observat că la orice mic sunet tresari?

- Sunt mai slabă de înger.

Jane observă că discuția devia de la subiect. Nu avea de gând să cedeze. Nu de această dată.

- Când te-ai culcat ultima dată cu John?

Chiar nu-i este ruşine să mă întrebe aşa ceva? Eu nu aş putea pune astfel de întrebări.

- Nu asta-i problema.

- Întotdeauna asta-i problema.

- La mine nu.

- Când ai avut ultimul orgasm?

Se simțea de parcă era pusă la zidul de execuție şi era ciuruită de întrebările indiscrete ale colegei sale. Nu mai gândea clar. Nu ştia cum să se scoată. Într-un fel avea dreptate. John nu se mai atinsese de ea de două luni. Era groaznic acest lucru. Se simțea neimportantă. De ce îşi pierdu interesul pentru trupul ei? Era chiar aşa de urâtă?

- Nici eu nu mai ştiu.

Poate varianta sinceră o va face pe Jane să înceteze.

- Ştiam eu.

Se putea citi satisfacția pe fața ei. Dezlegă un alt mister. Se simțea ca eroul din revistele polițiste pe care le devora în timp ce stătea pe toaletă.

- Nu trebuie să te laşi. Spune-i că vrei să faci dragoste cu el.

Dragoste? Ce cuvânt ciudat. Ce înseamnă?

Observă nedumerirea de pe fața ei.

- Nu trebuie să te jenezi. Trebuie să fi directă, să-ți iei ceea ce vrei. Ce vrei?

Vreau ca viața mea să înceapă din nou, să pot preveni tot răul, să pot trăi liniştită. Vreau să mor. Poate totul se va sfârşi.

- Nu am nevoie de nimic.

- Prostii. Fiecare are nevoie de puțină afecțiune. Nici ție nu ți-ar strica. Eşti aşa de închisă. Mai nou îți închei şi ultimul nasture al cămăşii. Ce se petrece cu tine?

- Mi-e frig.

- Altădată îți deschideai doi nasturi în plină iarnă, pentru ca fiecare să-ți vadă sânii pentru care te invidiez.

Sânii mei sunt normali.

- Crezi că sânii tăi sunt normali, dar pentru mine, care nu am mare lucru, sunt un vis.

E ciudat să-ți auzi propriile gânduri rostite de altă persoană. Tresări speriată. Unde se afla? În ce piesă de teatru? Era personajul principal? Nu. Precis era doar persoana care făcea curățenie pe scenă. Un nimeni. Asta era.

- Ceva se întâmplă cu tine.

Îşi încuie sertarul. Îşi puse paltonul şi o aşteptă pe D. Aceasta îşi luă paltonul şi îl închise până la ultimul nasture. Jane se înfurie.

- Iarăşi!

- Ce?

- Îți închizi şi ultimul nasture. Nu te strânge la gât?

- Dar mi-e frig.

- Ai şi fular.

Jane îi desfăcu ultimul nasture. D ştia că Jane avea dreptate. Ceva se petrecea cu ea, dar nu ştia ce anume. Ceva o punea să facă toate aceste lucruri pe care înainte nu le făcea. Şi pentru ea totul era un mister. Erau lucrurile mărunte care se schimbaseră.

Coborâră cu liftul. Jane o luă într-o direcție, iar D o luă spre stația de tren. În mers închise şi ultimul nasture. Se simțea mai sigură. Din ce cauză?

Îi era teamă de prezența lui John. Nu cunoştea motivul, dar simțea că ar vrea să-i facă rău. Ştia că nu i-ar face nici un rău, dar acel sentiment persista. Cum ajunse acasă, se pregăti pentru culcare şi se ascunse sub plapumă. Se va face că nu îl aude când va ajunge acasă.

Nimic din ceea ce făcea nu o scăpa de acel sentiment. Când îi simți greutatea corpului scufundându-se în pat lângă ea i se tăie respirația. Nu ştia cum va putea să trăiască în continuare lângă o persoană care o înfricoşa în aşa hal.

Adormi.

Strada era şi mai neagră. Noaptea era şi mai rece. Frica era şi mai uriaşă. Îşi căscă ochii pentru a prinde orice firicel de lumină, care s-ar fi strecurat de oriunde. Simțea cum inima îi bătea tot mai rapid. Respirația i se accelera şi simțea cum o starea de transpirație trecea în valuri peste tegumentul corpului până în vârful firelor de păr.

De ce era interminabilă strada? De ce era aşa neagră? De ce tocmai ea? De ce nu Jane? De ce chiar pe ea o vroia? Simțea cum nu mai rezista presiunii. Nu era destul de puternică pentru a-l înfrunta. Chiar nu înțelegea? Se lipi de zidul umed şi rece. Tremura toată. Privirea căuta cu disperare după un loc de refugiu. Era pierdută. Doar ea, strada infinitului, întunericul şi... EL.

Vroia să-i smulgă şi ultima putere? Nu vedea cât de slabă era? Îi auzea paşii din depărtare. Se apropiau încet, dar cu o țintă precisă. Ea era ținta. Pe ce criteriu o alese? Cu ce greşise ca să fie terorizată de el? Era doar o simplă femeie care vroia să trăiască liniştită. Nu vroia mai mult.

Îşi auzea propriile bătăi ale inimii, cum încercau să-i spargă timpanele. Instinctiv îşi duse palma la inimă şi încercă să o maseze prin cămaşa subțire. Încerca să o liniştească, dar era imposibil. Nu avea linişte, cât timp îi simțea prezența. Nimic nu o putea calma.

Putea să-i audă respirația greoaie în liniştea mormântală a nopții. Îi simțea expirația atingându-i corpul. Începu să se frece cu palmele pe toată suprafața trupului, pentru a înlătura expirația.

Paşii leneşi se apropiau cu o viteză uluitoare. Nu mai ştia unde se afla, în fața sau în spatele ei. Ecoul se plimba în jurul ei, furându-i simțul de orientare. Începu să se învârtă în mijlocul străzii cu mâinile întinse. Plângea ca un copil mic. Încerca să-şi ascundă frica, pentru a nu fi depistată. Ştia că o va găsi, aşa cum o găsise şi până acum. Nu avea unde să se ascundă. Era pretutindeni.

Talpa de piele se freca de nisipul umed de pe beton şi scotea un scrâşnet înspăimântător. Nu se putea apăra, deoarece nu-l vedea. Nu ştia cât de aproape era. Putea să fie chiar în fața ei şi nu-şi dădea seama.

Lampa stradală porni cu un zumzăit ciudat. Se sperie. Lumina o orbea. Din depărtare putea să descifreze o siluetă care se apropia. Îşi făcu palma streaşină în fața ochilor, pentru a vedea mai bine. Vroia să-i vadă fața. Vroia să ştie cine îi provoacă atâta teamă. Nu recunoscu nimic după conturul luminos care îl înconjura.

Deodată era la doar câțiva paşi de ea. Îşi strânse pleoapele. Nu mai vroia să vadă. Căzu la pământ şi se ghemui. Începu să se roage.

Se trezi speriată. Privi în jur pentru a fi sigură că se trezit din vis. Ştia că era un vis, dar era aşa de real, chiar şi acea frică. Totul era aşa de real încât era palpabil. Se ridică din pat şi intră în camera de zi. Aprinse televizorul. Nu mai avea curajul să adoarmă. Riscul unei reîntâlniri era mult prea mare. Nu mai vroia să-l vadă. Nu mai vroia să-i audă paşii. Nu mai vroia să-i miroase apropierea.

Trecu peste câteva programe. La unul dintre ele era reluarea unei emisiuni cu întrebări şi răspunsuri. Nu-i mai reținea numele. Era un tip destul de simpatic care punea întrebări trecătorilor, pe care îi acosta la ieşirea dintr-un supermarket.

- Ce aştepți de la viață?

Fata îl privi speriată. Se gândi puțin.

- Cred că îmi doresc o familie şi copii. Poate chiar şi o casă. Şi sănătate, era să uit cel mai important lucru.

Mai primi câteva răspunsuri.

- Doresc să trăiesc. Nu vreau să vegetez, să stau pur şi simplu şi să folosesc oxigenul fără a avea vreun rost. Decât să ajung aşa, mai bine mă sinucid. Ori viața ori moartea. Ceva între nu există. Trebuie să te hotăreşti ce alegi.

Eu ce aleg? Viața? Asta-i viață ?Nu am nici un moment de fericire. Cred că tind spre vegetare. Nu-mi mai găsesc nici un rost în ceea ce fac. Nimic pentru care merită să trăiesc. M-am săturat de coşmarurile astea. Nu vreau ca viața să-mi fie un coşmar. Nu mă mai pot odihni. Simt că oboseala mă va termina. De o săptămână nu am dormit cum trebuie. Doar două-trei ore pe noapte. John nu are nici o problemă. Pe el nu-l mai interesează persoana mea. Poate e mai bine aşa. Măcar nu mai trebuie să sufere şi el. Poate că indiferența este cea mai bună metodă de a scăpa de probleme. Mi-e imposibil să fiu indiferentă.

Nu vreau să ajung ca şi mama mea. Ştiu că până acum viața mea pare a fi o copie perfectă a vieții ei. Aceleaşi greşeli, aceleaşi probleme. Nu cred că este cinstit. Nu vreau să termin într-o clinică psihiatrică şi să nu-mi mai recunosc neamurile. Nu vreau să ajung aşa. Mai bine mor. Mor. Mor.

Azi încă nu. Poate mai aştept câteva zile şi apoi voi muri. Dar nu cred că voi mai putea aştepta prea mult timp. Nu vreau să intru în capcana timpului. Poate voi reuşi.

Era nedumerit. Nu putea să-şi explice ce se petrece în mintea lui D. Se schi,base, era mai sperioasă şi mai ciudată. Întotdeauna era mai ciudată, dar ceea ce făcea în ultima vreme întrecea orice măsură.

Drumul de la lucru până acasă nu era deosebit de lung, dar pe gerul iernii chiar şi câțiva paşi puteau fi groaznici. Încerca să anihileze ceva din frig, închizându-şi paltonul până la gât. Îşi acoperi capul cu o căciulă tricotată de D. Aceasta a fost cadoul de Crăciun. Atunci încă totul era în regulă. În regulă era ceva relativ. Legătura lor nu mai era ghidată de pasiune sau dragoste, aşa cum a fost odată, de mult, nici nu-şi mai amintea când. Învățară să conviețuiască. Au construit un alt tip de sentiment unul pentru celălalt. Era vorba despre un derivat al dragostei, ceva ce seamănă mai mult a prietenie sinceră, dar depăşea acest prag prin simplul fapt că făceau sex, din când în când.

Țineau unul la celălalt. Asta era important, dar în ultima vreme nu mai putea garanta pentru nimic. Nu-i venea să creadă că în doar două luni se poate distruge o relație ca a lor. Era imposibil şi totuşi... Nu vroia să accepte că ceva nu funcționa între ei. După atâția ani nu mai aveau despre ce să vorbească. Subiecte de conversație existau, doar că ea nu mai era dispusă să discute. Nu schimbase mai multe vorbe cu ea, decât strictul necesar. Parcă nu mai erau căsătoriți, ci mai repede o adunătură de oameni obligați să conviețuiască, fie că le place fie că nu.

Vântul rece şi uscat viscolea zăpada de pe acoperişul clădirilor şi îl arunca asupra trecătorilor. John îşi micşoră pleoapele pentru a evita contactul cu fulgii de nea îmbibați cu smogul oraşului. Chiar şi culoarea era mai cenuşie.

Ajunse la colțul străzii. Privi spre blocul în care locuiau. Lumina ardea în bucătărie. Privi cu disperare spre acea pată de lumină, fără să ştie ce să facă. O privea doar şi spera să se stingă. Ştia că ea îi evita prezența. Simțea că nu era dorit şi nu avea nici o tragere să intre în apartament şi să audă uşa de la dormitor închizându-se, ca apoi să o găsească trântită sub plapumă, prefăcându-se că doarme de câteva ore.

Întunericul străzii îi făcea bine. Mai bine decât acea lumină. Nu vroia să meargă acasă. Nu încă. Stătea în mijlocul drumului, încercând să găsească alternative. Nu prea avea unde să meargă, doar în cârciuma de pe colț. Se

întoarse şi se îndreptă spre o reclamă luminoasă cu inscripția *C.J.'s.* Intrarea era sumbră, dar perfectă pentru acel cartier. Împinse uşa mare şi grea şi păşi într-o încăpere înaltă şi cufundată într-un strat gros de fum. Simțea nicotina cum se amesteca cu aerul pe care îl inspira. Senzația de sufocare era prezentă, dar nu îl deranja. Şi prezența lui D era sufocantă. Erau câțiva din vecinii săi răsfirați la mese. Îl salutară. Păianjenii de fum îl învăluiau, escortându-l până la tejghea. Se aşeză. Era nesigur. Nu ştia ce căuta în acel loc. De mult timp nu-l mai vizitase. Îi trezea doar amintiri triste. După câteva runde în acest bar o lovise pe D. Nu îşi iertase niciodată această faptă, dar nu mai putea schimba nimic. Spera că ea îl iertase. Îşi dorea acest lucru.

Lumina difuză nu-l deranja. Îi plăcea să stea în penumbră. Spera ca nimeni să nu se pună lângă el şi să înceapă o discuție inutilă. Barmanul şterse cu o cârpă tejgheaua din fața lui şi îi luă comanda. Imediat primi un scotch cu gheață. Aşa îi plăcea lui. Putea fi oricât de frig afară, scotchul îl bea cu gheață. Încerca să nu se gândească la D. Vroia să uite pentru câteva minute de necazuri. Dacă nu se gândea la ea, nu prea avea la ce să se gândească. În ultima vreme însă, mai exista un lucru care îi trecea prin cap. Dar nu. Nu avea voie.

Sâmbătă dimineața se trezi din cauza gălăgiei de pe coridor. Se rostogoli într-o parte şi-n alta. Auzi soneria. *Cine dracu' vine cu noapte-n cap? Unde e John? Ce dracu' se petrece aici?* Îşi frecă pleoapele, dar imaginea nu deveni mai clară. Simțea o durere de cap care se accentua pe măsură ce gălăgia devenea mai intensă. John dormea pe pat. Era îmbrăcat. Simți alcoolul în aerul închis al camerei. Îl privi şi i se făcu scârbă. Trase jaluzelele şi lumina puternică o obligă să-şi închidă pleoapele. Zăpada nu vroia nicicum să se topească.

Se îndreptă spre uşă. Îşi luă un halat de baie. Gălăgia era tot mai aproape. Se uită pe vizor. Observă mai mulți polițişti care interogau vecinii. Observă cum unul se apropie de uşă şi se pregătea să sune din nou. O distră figura hidoasă a acestuia prin lupa vizorului. Deschise uşa.

- Mă scuzați că vă deranjez. D-na Pendelstone a decedat şi vrem să ştim de la dvs. cât de bine o cunoşteați, întrebări de rutină.

Deci a murit scorpia.

Acea babă nesuferită, spioana blocului, îşi dăduse duhul. Acum înțelese de ce lătra câinele toată seara precedentă. Nu-i părea rău pentru acea femeie. Nu avea nici o tangență cu ea, dar nu o agrea. O lăsa rece subiectul, însă dorea să fie politicoasă. Poate o va ierta pentru bârfele pe care le răspândise despre ea. Poate nu!

- A murit aseară?
- De unde ştiți?
- Câinele ei a lătrat toată seara. Acum am făcut legătura. Îmi pare rău pentru ea. Pot să vă mai ajut cu ceva?
- Nu mulțumesc. Mă scuzați de deranj.

Închise uşa şi se îndreptă spre pat. John îşi ridică privirea spre ea. Era curios.

- A murit scorpia.

Se aruncă pe pat, fără să continue explicațiile. Ce explicații să-i dea? Era babă şi bolnavă. Existau toate elementele pentru a muri. Nu era nimic neobişnuit. Oamenii mor în fiecare zi, aşa că de ce nu şi vecina lor? Se ascunse sub plapumă şi dormi mai departe.

Coşmarurile erau tot mai dese. Simțea că ceva se întâmpla cu ea. Ceva ce avea de a face cu coşmarurile. Acel ceva o înnebunea. Vroia să o termine psihic. Nu mai putea suporta presiunea sub care trăia. Zilele treceau fără a se întâmpla ceva ieşit din comun, doar trezit, muncit, dormit şi coşmar. Weekend-urile erau şi mai groaznice, deoarece nu avea ce face. Trebuia să stea în casă şi să încerce să nu se mai gândească la acea frică insuportabilă.

Se plimba prin încăpere. Nu-şi găsea locul. Trebuia să o facă. Îşi jurase că nu va mai face aşa ceva, dar se pare că timpul a sosit. Cotrobăi printr-un sertar şi găsi ceea ce căuta. Era un caiet. Găsi şi un pix. Se aşeză la masa din bucătărie. Deschise caietul şi, înainte de a pune primul cuvânt pe hârtie, îşi ridică privirea spre fereastră. Fulgii de nea se topeau la atingerea geamului. Era frig afară. Iarna o deprima cu acea cantitate imensă de moarte.

17 februarie, sâmbătă ora 11:02

Mi-am jurat că nu voi mai ține jurnal niciodată. Nu mai sunt copil. Trebuie să încetez. Dar nu pot. Nu mai înțeleg nimic. Nu mai înțeleg lumea din jurul meu. Nu mă mai înțeleg. Nu ştiu despre ce este vorba în viața asta. Mă simt ca trezită în mijlocul unei piese de teatru a cărei personaje îmi sunt necunoscute. Mă simt străină... fără rost. Pur şi simplu nu înțeleg motivul pentru care exist. Nu ştiu din ce cauză există John sau din ce cauză stă lângă mine. Ce rost mai are viața mea? Nu mai ştiu ce să fac.

Poate... dacă aş şti că Dumnezeu există totul ar fi mai simplu. Nu aş mai face atâtea lucruri. Aş avea un ţel: să ajung în rai. Ce e raiul? Ce e iadul? Poate totul e doar o născoceală. Există Dumnezeu? Există diavolul? De ce există Ei? Ce rost are prezenţa Lor? Există doar pentru a întreţine lupta eternă dintre bine şi rău? Dacă nu-i aşa, atunci ce rost are prezenţa lor? Dumnezeu ne apară. De cine ne apară? De diavol? Nu cred. Vrea să facă din noi omul perfect? Ştie că acest lucru e imposibil. Dacă suntem buni, sau cât de cât încercăm, vom ajunge în rai, dacă nu, atunci ne aşteaptă flăcările infernului. Ce e bine? Ce e rău? Cine face această selecţie? Dumnezeu? Dacă El alege, atunci a încheiat afaceri cu adversarul său, care primeşte rebuturile.

Dacă e aşa, atunci cine ne mai salvează, dacă tocmai Atotputernicul e nevoit să facă afaceri cu răul. Suntem pierduţi. Eu sunt pierdută. Nu ştiu ce să mai fac ca să dau vieţii mele un rost. Nu găsesc nimic care să mă facă să exaltez. Nimic nu mă mai poate impresiona. Mă simt de parcă aş fi văzut tot ce era de văzut. Ştiu că acest lucru e absurd, dar aşa simt.

Nu mai am nevoie de nimic. Nu am nimic şi totuşi nu vreau mai mult. De ce aş vrea, dacă nu-i găsesc rostul. Nu mai pot nici să citesc, deoarece nu mai simt nici un interes pentru a mă informa. Cred că voi arunca televizorul pe geam afară, deoarece nu-şi mai are rostul. Este doar un mobilier care adună praful.

Dragostea. Dragostea ar trebui să fie un motiv pentru care se spune că merită să trăieşti. Nu sunt chiar aşa de sigură dacă există dragoste adevărată. Poate doar între membrii unei familii care au crescut împreună şi obligat-forţat au ajuns să se iubească, dar între două persoane absolut străine nu se poate înfiripa o dragoste, doar superficială. Nimic serios. Se formează o dragoste care pare solidă, dar care nu ţine prea mult timp, poate câţiva ani. Poate nici atât. Dacă e aşa, atunci ce rost mai are să trăiesc? Singura persoana pe care o iubesc cu adevărat este mama mea, care nici nu ştie că exist. Stă singură în camera ei din ospiciu şi priveşte într-un colţ al încăperii, minunându-se. Ce rost mai are dragostea mea pentru ea, dacă nu i-o pot arăta, dacă ea nu o poate înţelege. Nu mai există nici o satisfacţie.

John. Pe el ar trebui să-l iubesc. Îl iubesc? Nu ştiu. Există câteva chestii de care sunt sigură. Sunt sigură că el este cel mai bun prieten al meu şi în acest sens îl iubesc la nesfârşit. Dacă îl iubesc ca soţ? Nu cred. Poate că la început l-am iubit. Acum nu cred că mai există un alt sentiment în afară de cel de prietenie. Pe Dwayn l-am iubit... cred. Spun cred, deoarece nu sunt sigură. Am fost tânără, prea tânără pentru a înţelege, hormonii se zbăteau în mine şi este posibil ca totul să fi fost doar închipuire. Poate mi-am dorit aşa de mult să fiu iubită şi să iubesc pe cineva, încât mi-am impus totul. Nu voi afla niciodată acest lucru. Totul s-a sfârşit prea repede pentru ca să pot creşte şi să înţeleg despre ce a fost vorba.

Ar trebui să-l uit. Şi ar mai trebui să mă concentrez asupra lui John. Îl privesc şi nu ştiu ce văd. Nu văd ceea ce ar trebui să vadă o soţie în soţul său. Urmarea logică a acestei descoperiri ar fi să intentez divorţul. Dar nu pot face acest lucru. Ce rost mai are ca două persoane să stea împreună dacă nu se mai iubesc? Poate el mă iubeşte. Nu cred. La început m-a iubit, dar acum n-aş mai băga mâna în foc. Eu sunt de vină pentru tot. Sunt prea rece. Prea închisă, iar acest lucru l-a speriat.

Anii au trecut. Eu sunt tot mai urâtă, el tot mai atractiv. Acest lucru nu e cinstit. Precis îi e scârbă să mă privească. Nu mai ştiu. Mi-e frică să mă despart de el, deoarece aş rămâne singură în lumea asta uitată de Dumnezeu. Doar pe el îl am şi fără el nu cred că aş putea supravieţui. Nu mai am pe nimeni. Tatăl meu nici nu ştie dacă mai trăiesc, aşa de mult l-a interesat naşterea mea. Mai ţin minte de câte ori îl aşteptam să vină şi nu a venit. Am suferit enorm de mult din această cauză. Nu venea decât o singură dată pe an, de ziua mea de naştere. Odată, când aveam vreo 12 ani, a încetat să mai vină. Fără nici un motiv. Toată noaptea nu am dormit şi am stat proptită de pervazul geamului, aşteptându-l. Dar nu a venit. De atunci nu a mai venit niciodată.

Mie să nu-mi mai spună nimeni nimic despre dragoste. M-am lecuit. Când văd tinerii cum se sărută în public fără să se ferească, mi se face scârbă. Nu de mult, chiar veneam acasă de la lucru, m-am aşezat în ultimul vagon al trenului. Nu erau prea multe persoane. De fapt, în spatele meu erau doar doi tineri. Fata stătea în braţele băiatului (de parcă nu ar fi fost destule scaune libere). Au început să se sărute cu zgomot. Îşi şopteau cuvinte de dragoste şi îşi spuneau ,iubirea mea' şi chestii de acest gen. Erau ridicoli. Chiar şi vocea le era schimbată, părea copilărească. Eram curioasă să le văd faţa, să văd cât de tineri erau, dar îmi era jenă să mă întorc. Mie îmi era jenă pentru ceea ce făceau ei. Înţeleg că se iubesc şi că doresc să se sărute, dar pentru acest lucru există camere şi nu în public. Când auzeam sunetele scoase de buzele care se desprindeau, parcă puteam vedea cu ochii minţii firul de salivă care le mai lega buzele după ce s-au desprins. Scârbos.

Gata.

Întunericul era pretutindeni. Simţea frigul cum se strecura pe sub palton. Stătea pe loc şi îşi întinse palmele în faţă, pipăind spaţiul care o înconjura. Era prea întuneric pentru a distinge ceva. Mult prea întuneric. Părea o proiecţie a sufletului ei.

Auzi paşi. Talpa de piele se lovea de betonul umed şi scotea un foşnet iritant. Tresări când îi auzi

îndreptându-se spre ea. D respiră tot mai greoi. Îşi putea auzi respirația în ecoul străzii. Încerca să-şi țină respirația pentru a nu o auzi nimeni. Mai exact, pentru a nu o auzi acea persoană.

Trebuia să fugă. Încerca să grăbească pasul. Încerca să se depărteze de acei paşi. Însă nu înainta nici un centimetru. Fugea şi tot pe loc rămânea. Cu fiecare pas se adâncea tot mai mult în negura nopții.

Paşii se apropiau foarte leneşi şi precişi. Respirația era tot mai rapidă. Îşi simțea bătăile inimii în gâtlej. Se sufoca. Un miros de mucegai o înțepă. Mirosul o sperie şi mai tare. Cine sau ce putrezea în acel loc hidos şi ciudat? Câteva picături de apă se desprinseră de un burlan stricat. Impactul cu pământul provocă un sunet gol, care se propagă în strada îngustă.

Ochii ei erau în căutarea unei surse de lumină. Nimic. Doar întuneric. Cu mâinile întinse căută un loc unde să se poată sprijini. Paşii se apropiau. Palmele atinseră un zid. Fața ei fină se lipi de cărămida rece. Îşi lipi spatele de perete, sperând ca acei paşi să treacă pe lângă ea fără să o observe.

Un spot luminos apăru la celălalt capăt al străzii. Îşi întoarse fața spre lumină. Aceasta parcă venea de prea departe, dar reuşi să o orbească. Încremeni când observă acea siluetă care se desluşea în mijlocul luminii. Se apropia de ea.

Îngrozită se ridică în fund în pat şi privi în jur. Camera era scăldată în aceeaşi lumină roşiatică emanată de ceasul electronic. Afişajul indica ora 4:27. Inima tot îi mai bătea nebuneşte. Se ridică în picioare şi intră în baie. Îşi scoase tabletele şi le înghiți. Se privi în oglindă, dar i se făcu scârbă de propria imagine.

Greața o obligă să-şi ascundă fața în vasul toaletei. Acea senzație de vomă nu o părăsi în ultimele 20 de minute. Îşi aşeză corpul fragil pe covoraşul din fața toaletei, pentru a fi aproape în caz de urgență. Adormi cu capul sprijinit de capacul toaletei.

Îi mulțumi lui Dumnezeu că totul fusese doar un vis. Se bucura că era în weekend. Nu ar fi putut să lucreze după acea stare de şoc. Toată ziua se închise în baie şi boci. Visul o urmărea şi nu o lăsa să se liniştească. John se obişnuise cu evadarea ei în baie. Totul îi era indiferent în ultima vreme, încât începea să nu-i mai simtă lipsa. Ura această nepăsare.

Exista o întrebare pe care şi-o punea de fiecare dată, când ea se afla după uşa încuiată a băii. De ce făcea acest lucru? De ce nu vroia să-l vadă? Greşise el cu ceva? Nu înțelegea ce se petrece în capul ei şi se considera un ratat din această cauză. Ce fel de soț este acela, care nu ştie ce se petrece cu soția sa? O jignise cu ceva? Mai era demn de ea? Chiar a ratat în postura de soț?

La început nu îi puse întrebări, dar de atunci multe lucruri se schimbaseră. D nu mai era soția sa. Nu o mai recunoştea. Se schimba cu fiecare săptămână care trecea, cu fiecare zi ce se termina, cu fiecare minut care se scurgea, cu fiecare secundă care se topea. Îi era dor de fata de care se îndrăgostise. Îi era dor de Destiny, aşa cum era la începutul căsniciei. Îi era dor de Destiny. Vroia să fie cu ea şi nu la sute de mile depărtare. Cerea prea mult? Situația se înrăutățise chiar aşa de tare, încât nu mai exista întoarcere?

D se mai gândi la vorbele lui Jane. Poate avea o problemă cu sexul. Nu vroia să creadă acest lucru. Nu-i plăcea să discute despre acest subiect. Îl considera prea intim pentru o discuție, chiar şi între prietene. La ea acasă nu se discuta despre acest subiect şi rămase un tabu. Dwayn fusese primul băiat cu care făcuse sex. Ea nu ar fi vrut. Se simțea prea tânără pentru aventuri amoroase. Ar fi vrut să se păstreze pentru noaptea nunții, dar era sigură că se va mărita cu Dwayn, aşa că... ce rost mai avea să aştepte?

John era al doilea bărbat în viața sa. Nu se simțea prea experimentată în domeniul sexualității. Nu discutau niciodată despre dorințele ascunse pe care le aveau. Nu încercau niciodată ceva nou. Totul decurgea după un şablon.

Nu făceau des sex. Câteodată treceau şi două săptămâni între două acte consecutive. Ea oricum nu avea curajul să îi ceară să o facă. El hotăra. Dacă avea chef bine şi dacă nu, trebuia să aştepte până îi venea cheful.

Avea nevoie de atingeri. Avea nevoie de tandrețe. Niciodată nu se gândi să-şi procure un amant. Era prea imoral. Era un păcat prea mare. Vroia să-şi satisfacă dorințele sexuale, dar nu avea curaj.

La început fiecare atingere părea inocentă. Totul părea banal. Îi plăcea să se joace cu săpunul pe pielea întinsă a trupului. Apa fierbinte a duşului îi ajuta glisarea degetelor. Jocul devenea tot mai serios şi începea să-i fie teamă, dar îi plăcea. Nu putea să se lase de acest obicei. Ştia că va fierbe în iad pentru ceea ce făcea, dar era neputincioasă. Plăcerea era prea mare.

Câteodată stătea întinsă pe pat lângă John şi îl privea cum dormea. Se trezea în mijlocul nopții şi simțea o dorință animalică pentru corpul său, dar nu avea curajul să facă ceva. În acele nopți stătea ascunsă sub cearceaf şi îşi strecură încet degetele sub rochia de noapte. Buricul degetelor îi atingeau pielea înfierbântată. Respirația accelera. Îl privea şi îşi imagina că el o atinge. Îi era ruşine pentru ceea ce făcea, dar nu se oprea. Îşi cerceta fiecare parte a corpului. Degetele i se strecurau printre sâni, atingând sfârcurile. Încerca să se liniştească, dar nu se putea abține. Trebuia să elibereze sunetele plăcerii. Degetele coborau cu multă delicatețe şi se strecurau între pulpe. Simțea

cârlionții părului pubian cum i se încolăceau după degete. Acestea parcă cercetau o rană sângerândă. Rana era fierbinte şi umedă.

Îl privea pe John cum dormea liniştit nebănuind ce îi face în fanteziile ei. De multe ori îşi dori să aibe curajul să-i cerceteze corpul la fel cum făcea cu al ei. Şi-ar fi dorit să îi atingă rotunjirile şi să-l trezească dintr-un vis în altul. Ar fi vrut să-i ia mâna şi să i-o tragă spre corpul ei, dirijându-i degetele groase între picioare. Ar fi vrut să-i simtă pielea groasă şi dură a degetelor cum se scufundă în rana care ‚sângera' în continuare. Ar fi vrut să pătrundă tot mai adânc. Părea inocent dormind lângă ea, lipsit de orice problemă.

Ştia că nu-i vor fi niciodată satisfăcute dorințele, dar nu înceta să viseze la el şi la atingerile lui fierbinți care o duceau la extaz. Trebuia să se mulțumească cu propriile-i degete. Îi era frică să-şi expună altcuiva ceea ce-şi dorea, deoarece le considera prea perverse. Era sigură că John ar fi considerat-o o târfă, dacă i-ar fi spus că ar vrea să-i sărute corpul şi să-i atingă cu limba cele mai intime regiuni ale trupului. Ar fi crezut că este o nebună, dacă i-ar fi spus că vrea să simtă cum îi creşte organul în gura ei. Era oare perversă pentru dorințele sale? Era ceva normal să dorească să-i simtă limba cum se pierde în interiorul ei, încercând să o ajute să zboare?

Acum nu mai avea nici o fantezie. Nu mai avea nici o dorință ascunsă. Totul se spulberă şi tragicul era, că lua totul drept ceva normal. Chiar se bucura că nu mai păcătuia cu mintea. Îi era groază de seara care se contura. De mult nu au mai fost intimi şi era ferm convinsă că în acea noapte se va întâmpla ceva. De aproape două luni nu se mai atinse de ea. Dar în seara aceea nu va scăpa. Ştia acest lucru.

O îngrozea ideea că trebuie să se culce cu el. Nu i se părea normal acest lucru, dar aşa simțea. Îi era teamă să nu fie părăsită din acest motiv, aşa cum credea că va face Dwayn. I se făcu scârbă de trupul pe care îl poseda şi de actul sexual în sine. Totul i se părea o afacere murdară. Scârbos. Se gândi să-i spună că are ciclul menstrual, dar el ar fi observat acest lucru.

Se bucura că ziua precedentă trecu în transă între cei patru pereți de beton, fără nici un geam, fără nici o legătură cu realitatea. Se bucura că nu avea ferestre la baie. Vroia să fie izolată de restul lumii. Părea drogată în acele momente. Stătea şi se uita în gol. Pierdea noțiunea timpului. Se privea în oglindă şi îşi dădea seama cât de urâtă şi neînsemnată era. Îşi ura pistruii care vara păreau imenşi. Îşi ura părul. Îşi ura freza monotonă. Nu exprima nimic şi parcă se identifica cu ea. De multe ori îşi dori o intervenție radicală în imaginea sa, dar îi lipsea curajul. Îi era teamă de necunoscut.

Îşi ura nasul pe care îl considera prea lung şi mult prea subțire. Îşi ura culoarea ochilor, care parcă nu exprimau nimic. Îşi ura întreaga față. Era inexpresivă. Puteai să treci pe lângă ea fără să o observi şi nici nu-ți era ruşine pentru acest lucru. Nici nu ştia ce l-a atras pe John la ea. Se mira, deoarece frumoasă nu era, bogată nu era şi nici prea inteligentă. Când era mai tânără, se considera drăgălaşă, dar cum treceau anii îşi descoperea tot mai multe defecte.

Citi în multe reviste despre acest complex. A şi urmat sfatul lor şi a înşirat pe o foaie toate defectele, iar pe o altă foaie calitățile. În acel articol o asigurau că lista calităților va fi mai lungă decât cea a defectelor. Se pare că ea era excepția. Lista defectelor era aşa de lungă, încât se îngrozi.

Ziua de duminică trecu la fel de fără evenimente cum se aştepta şi cum era deja obişnuită. O zi o urma pe cealaltă şi o apropia tot mai mult de moarte. Ajunse la concluzia că moartea era condiția pentru care se născuse. Moartea era falimentul instituției numită viață. Ştia că nu avea să ajungă departe cu astfel de motto-uri, dar aşa simțea. Ştia că lumea nu se va sfârşi dacă ea avea să moară. Ştia că pământul nu va înceta să se învârtă din solidaritate pentru decesul ei.

Îi era frică de moarte. Era marele necunoscut. Era îngrozită de necunoscut. Îi era teamă să accepte că într-o bună zi va veni acel necunoscut ascuns după pelerina neagră şi îi va flutura secera prin față, încercând să o orbească cu luciul ireal al lamei ascuțite. Nu putea să se imagineze în neputința de a face o mişcare, de a nu mai gândi, de a sta pur şi simplu aşteptând ca viermii să îi străpungă trupul, transformând-o în gunoi. Nu vroia să fie un motiv pentru compasiune şi milă. *Săraca Destiny* va fi maxima zilei. Mama ei, dacă va trăi, nici nu-şi va da seama cine a murit. Poate va plânge fiindcă aşa se face la o înmormântare.

Deodată i se făcu scârbă de propriul trup, când îşi imagina duhoarea care se va forma în jurul ei. I se făcea scârbă de viermii care scoteau un zgomot groaznic, în timp ce-i perforau carnea moartă. Hotărî că era mai bine să fie incinerată. Îi va cere lui John să arunce cenuşa de pe acoperişul blocului. Vroia să se piardă în nimic, printre străzile cenuşii şi deprimante ale cartierului în care a văzut lumina zilei.

Se considera o greşeală. Ştia că nu trebuia să se nască în sânul unei astfel de familii. Ea trebuia să fie fata unui bogătaş, să ducă o viață de prințesă, dar realitatea o luă din urmă ca de fiecare dată, şi se întristă.

Avea nevoie de toate chestiile astea? Trebuia să trăiască în continuare suferind pentru fiecare răsuflare? Mai avea rost să-şi târască corpul pe acele străzi infecte? N-ar fi fost mai bine să se fi aşezat şi ea lângă Dwayn? Ar fi fost

perechea ideală. Îndrăgostiți şi morți. Îşi imagina cum ar fi atârnat la jumătate de metru deasupra gresiei cu o curea care se strângea tot mai tare în jurul gâtului. Atunci ar fi trebuit să încheie toate socotelile. Acum era prea slabă pentru a face aşa ceva. Era prea târziu. Trebuia să continue ceea ce nu a sfârşit când ar fi avut ocazia.

Noaptea se apropia cu paşi repezi şi ea era tot mai neliniştită. Privea cu plictiseală concursurile cu câştiguri pe un canal oarecare. Stătea tolănită într-un fotoliu, pasându-şi câte o alună unsuroasă în gură. John se plimba prin toată casa, negăsindu-şi locul. Cotrobăia prin sertarele din bucătărie fără a căuta ceva anume. Luă apoi baia şi controlă la rând toate flacoanele înşirate în dulăpiorul din spatele oglinzii. Controlă conținutul în pastile a flacoanelor, chiar le număra. Încerca să le înțeleagă rostul, dar nu-l descoperi, starea lui D agravându-se sub ochii lui. Era pe punctul de a goli conținutul flacoanelor în vasul toaletei şi să tragă apa după ele, dar ştia că nu avea nici un rost. Găsi şi anticoncepționalele şi observă că erau luate la zi. În seara respectivă avea de gând să facă sex cu ea.

Ştia că ceea ce îşi dorea el era puțin nepotrivit relației care se stabilise mai nou între ei. Dar nu avea ce comenta. El era bărbatul în casă. El trebuia să-şi satisfacă dorințele. Pentru aceste gânduri ar fi fost subiectul numărul unu la şedințele feministelor pentru mai multe săptămâni. Nu-l deranja acest lucru.

Destiny observă că John o privea din uşa băii. Ştia ce avea să urmeze. Îşi muşcă buzele de frică. John se desprinse de tocul uşii, de care stătea rezemat, şi se apropie de fotoliu. D nu mai era în acea încăpere. Trupul ei tot mai şedea în fotoliul moale, dar cu mintea era în alte locuri. Ceea ce vedea era o pajişte întinsă şi fără nici o unduire a suprafeței vii. Pajiştea era interminabilă. Doar verde presărat cu galbenul florilor de păpădie. Un galben strident... Nesfârşitul întinderii o amețea. La orizont, raiul se întâlnea cu iadul, pământul se contopea cu cerul. Se lăsă pe spate şi căzu în acea mare verde şi galbenă. Căderea se asemăna cu o plutire. Zbura spre pământ.

Stătea culcată în imensul covor de flori şi privea norii care se mişcau cu rapiditate pe bolta imensă. Întinse mâna dreaptă spre cer. Părea aşa de aproape. Vroia să atingă acel albastru ireal. Părea un ocean de o adâncime intangibilă. Era sigură că o simplă atingere a cerului ar declanşa scurgerea albastrului asupra ei şi a pajiştii. Tot albastrul avea să dispară şi ar rămâne doar negrul universului. Ar rămâne doar adâncul.

John era deja în spatele ei. O privea. Îi luă capul între palme şi îl trase pe spate. D deschise pleoapele şi îl privi de jos. Părea uriaş şi înspăimântător. Părea răul în persoană. Tresări, dar John nu o lăsă să se mişte. O apăsă cu putere în spătarul fotoliului. Se apropie cu corpul de spătar şi se lipi de el.

Cu mâinile lui puternice îi dirijă capul. Îl strânse de mijlocul lui. Simțea cum de fiecare dată, când capul ei îl atingea, se excita şi mai tare. Simțea cum penisul creştea şi se făcea tot mai tare. Continua să-i frece capul de el.

Îi simți penisul în creştetul capului. Se întărea cu fiecare frecare. Cu câteva luni înainte acest joc i-ar fi satisfăcut una din fanteziile ei erotice, dar acum nu mai simțea nimic. Acele mişcări nu-şi mai aveau rostul. Degetele lui John se plimbau pe fața ei, plutind cu o mică apăsare peste buzele ei. Îşi strecură degetul arătător între buzele ei, trecând de frontiera dinților şi coborând tot mai adânc. Îşi încolăci limba în jurul degetului. Toate reacțiile ei erau necondiționate. În timp ce se scufunda tot mai adânc în acest joc periculos, gândul ei era la acea pajişte uriaşă. Cerul se acoperea cu tot mai mulți nori plumburii şi grei. Găurile albastre erau tot mai rare.

Degetul i-a părăsit cavitatea bucală şi cobora pe sub bluză. Îi atinse sânii. Îi masă pentru câteva secunde şi drumul său continua. Pentru a ajunge la destinație, era nevoit să îşi lase corpul greu peste umărul ei. D îşi întoarse fața spre pantalonii lui. Observă că o ridicătură îşi făcea loc în spatele şlițului. Era aşa de aproape de fața ei. Parcă toate dorințele ei ascunse se îndeplineau într-un singur moment, dar nu mai simțea aceeaşi dorință animală ca înainte. Acum totul părea aşa de firesc, de parcă nu era ceva nou. Îi era ciudă că totul se întâmpla acum.

Îşi apropie fața de curbura din pantaloni şi o atinse cu vârful nasului. Era tare. John continua să-i sărute sânii. Parcă nici nu-i simțea atingerile buzelor. Ceea ce ea făcea ea i se părea cu mult mai interesant. Îi rulă încet bluza spre umeri şi îi masă bustul. Îi sărută umflătura prin pantaloni. Acum avea ocazia să facă totul. Acum putea să se lase dusă de val.

Degetele se plimbau pe pantaloni atingându-i umflătura. Fiecare atingere părea atât de naturală, încât se sperie. Îi deschise şlițul. Degetele ei fragile pătrunseră în interiorul pantalonilor. Îi plăcea să-l atingă. Totul era aşa de nou şi de neexplorat. Parcă era un copil mic, bucuros că a ajuns la bomboanele mult dorite.

Îi deschise şi nasturii de la pantaloni. Îşi făcu loc pentru a putea acționa. Îşi strecură buzele subțiri în pantalonii săi, cercetând terenul. Avea ochii închişi şi îi plăcea să ghicească ceea ce tocmai îi atingea vârful limbii. Îi sărută penisul. Se îngrozea cât de uşor mergea jocul. Îşi strecură degetele mai adânc în pantaloni masându-i testiculele. Se juca cu cârlionții de pe fund.

Degetele lui John se pierdeau în interiorul ei, cercetându-i interiorul. Se simțea ca în copilărie, când se jucau de-a doctorul. Îşi amintea de atingerile inocente care descopereau cele mai ascunse părți ale corpului. Îşi mai amintea ce i-a spus o vecină de aceeaşi vârstă cu el. *Dacă îmi arăți ce ai în chiloți, îți arăt ce am eu.* Prima întâlnire cu sexualitatea a avut-o cu acea fetiță, în uscătoria blocului în care locuiau. Erau singuri în acea încăpere luminoasă şi plină cu rufe puse la uscat.

Se strecurau printre şirurile de haine. Fețele li se loveau de unele mai ude. La un moment dat s-au oprit în

mijlocul labirintului din haine. Ea îşi lăsă capul pe sub haine pentru a fi sigură că erau singuri. Apoi şi-a lăsat jos chiloţii. John era puţin sceptic în această privinţă, dar aveau o înţelegere. Îşi lăsă şi el pantalonii la pământ. Îşi amintea cum degetele ei micuţe îi cercetau penisul. Era aşa de surprinsă de existenţa unui lucru aşa de ciudat. L-a lăsat să coboare cu degetele pe corpul ei. S-a lăsat în genunchi în faţa ei, pentru a vedea mai bine crestătura lipsită de păr. Părea aşa de ciudată. Îşi întinse degetele spre acea minunăţie.

Totul era aşa de umed şi de gelatinos. Degetele lui parcă refăceau scenariul din acel trecut îndepărtat. Îi masă clitorisul, acesta deformându-se sub atingerile lui. Picioarele ei se desfăceau tot mai mult. Îi atinse pielea fină a burţii. Îi sărută buricul şi coborî. Îi atinse cârlionţii. Limba coborî, atingându-i cu vârful crestătura umedă care pulsa la fiecare atingere. De ce i-au trebuit atâţia ani de căsnicie, pentru a descoperi această intimitate?

Se strecură cu limba în interiorul ei. Spatele ei se arcui şi îl muşcă discret de burtă. Îi sărută părul de pe bust. Degetele ei îl masau, parcă dorind să-l rupă în bucăţi. Acel fotoliu plictisitor se transformase în cea mai excitantă recuzită pentru satisfacerea dorinţelor erotice.

Îi strângea capul între pulpele sale. Cu cât limba se mişca mai repede în adâncul ei, cu atât îl strângea mai tare. John se ridică pentru a o trage pe pat. D îi dădu jos bluza şi pantalonii. Îi plăcea să-l privească. Îl trânti pe pat. Începu să-i sărute genunchii, unghiile cercetându-i interiorul pulpelor. John gemea de plăcere. Îi sărută fiecare parte a corpului. O prinse de braţe şi o trânti pe pat lângă el. Se înălţă în faţa ei. Îi rupse cu brutalitate cămaşa semidescheiată.

D începu să tremure de frică. Nu ştia ce îi provoca această stare de teamă. Intră în panică. Îşi deschise pleoapele şi îl privi cu disperare. Vroia să se apere cu mâinile. El se pregătea să o străpungă.

- John, nu! Te rog! Nu vreau asta.

- Taci!

O străpunse cu brutalitate. Începu să se mişte violent. D se zbătea sub el. Stătea întinsă pe pajiştea acoperită cu nori grei. Tot cerul era negru. Un vânt puternic vuia deasupra ei şi apleca plantele elastice până la pământ. Ploaia cobora cu o viteză uimitoare şi o lovi cu o putere nemaisimţită. Fiecare picătură se asemăna cu o palmă primită din partea lui John. Se ridică în picioare şi privi întinderea fără sfârşit cum se unduia sub atingerile vântului. Erau nişte valuri neputincioase aflate sub puterea naturii.

- John, te rog! Opreşte-te!

Loviturile lui o înspăimântau. O panică de moarte o învălui şi încercă să se elibereze, dar braţele lui erau mult prea puternice. Ştia doar că trebuie să scape de sub el.

- Să nu crezi că mă voi lăsa de antrenament chiar după încălzire. M-ai încălzit. Acum aştept să primeşti ceea ce ai vrut aşa de mult. O vei primi cu vârf şi îndesat.

- Nu!

Plângea.

- Nu mă răni!

- Nu te voi răni. O să-ţi placă.

Destiny reuşi să îl împingă puţin, încât ieşi din ea, dar braţele lui nu îi lăsau teren de fugă. Simţea că nu era bine ceea ce se petrecea. Vroia să evadeze din acel coşmar. Cum stătea în patru labe deasupra ei, parcă o patrona în întregime. Semăna cu un animal de pradă. Îl lovi cu genunchiul între picioare, cu toată puterea.

John se ghemui şi căzu din pat la pământ. Îşi ţinea în mână organele genitale şi plângea de durere. Faţa îi era roşie de furie, dar durerea îl copleşea şi nu reuşea să facă nimic. Urla de tremurau pereţii. Durerea era insuportabilă. O simţea în tot trupul şi părea să se intensifice. Speriată, D se ridică de pe pat înfăşurându-şi copul dezgolit în cearşaful şifonat. Îl privi cum se zvârcoleşte pe podea ca un vierme. O satisfacţie totală îi îndulcea sufletul.

Îl privi în ochi. Îi putea citi durerea. Parcă se privea în oglindă. Îşi putea privi în adâncul sufletului. Ştia că acolo şi ea era la fel de îndurerată şi se tăvălea la fel de neajutorată. Nu ştia din ce cauză îl lovise. Ştia doar că nu regreta nimic. Se simţea puternică. Nu ştia de unde apăru atâta ură în sufletul ei.

Trebuia să dispară. Trebuia să părăsească acel loc groaznic. Coborî pe podea. Îşi simţi glezna încleştată între palmele lui. Vroia să o arunce la pământ. Vroia să o bată. Vroia să-i arate că nu putea să-i facă aşa ceva. *Cine te crezi?* Vroia să-i demonstreze cine e şeful.

D fu cuprinsă de o nouă dimensiune a fricii. Era ca nebună. Începu să urle şi să îl lovească cu piciorul. Pajiştea era brăzdată de fulgere şi de tunete. Îşi smulgea părul din cap. Încă un tunet îngrozitor. John o eliberă speriat. Ea ţipa şi sărea de pe un picior pe altul şi îl lovea. John încerca doar să bareze loviturile, fiind prea speriat pentru a înţelege ce se petrecea. Ea nu era Destiny. Cine era?

Eliberată, se năpusti în baie şi se încuie înăuntru. Respiraţia îi era alertă. Speriată. Nu mai primea aer. Se sufoca. Totul se învârtea în jurul ei. Simţea cum ameţea. Se ruga, ca baia să înceteze să se învârtă. Îşi prinse capul între palme şi urlă. Îşi lovi capul de uşa de lemn. Vroia să scoată din ea acel demon care nu o lăsa să trăiască. Nu mai vroia să-i plătească tribut. Se învârtea într-un cerc vicios din care nu exista scăpare. Ştia că orice încercare de evadare

ar fi inutilă. Nu exista scăpare.

Începu să plângă. Stătea ghemuită într-un colț al băii. Încerca să-şi acopere fiecare bucată a pielii cu ceva. Îi era ruşine pentru ceea ce făcuse. Se lăsă dusă de valul perversiunii. Îi era scârbă de propriile fapte.

Ura situația în care se afla. Se ura.

***Este** greu. Este foarte greu. Mă doare fiecare minut care trece pe lângă trupul meu. Nu ştiu ce se petrece cu mine. Sunt distrusă şi nici nu cunosc motivul. Nu mai suport pe nimeni în preajma mea. Este aşa de groaznic să trăiesc în această neştiință. Cred că sunt pe cel mai bun drum spre secția de psihiatrie. Simt că încep să înnebunesc şi nu ştiu din ce cauză. Este nevoie de un motiv pentru a înnebuni? De ce caut răspunsuri acolo unde nu există răspunsuri?*

Nu ştiu din ce cauză îmi este aşa de teamă. Nu ştiu ce declanşează în mine această teamă. Nu mă pot elibera de ea. Parcă stă lipită de mine şi mă urmăreşte. Orice sunet mă face să tresar. Şi înainte eram fricoasă, dar ceea ce simt în acele momente depăşeşte orice grad de comparație al fricii. Singurul lucru de care sunt în stare în acele momente este să mă ascund într-un colț şi să aştept să-mi treacă.

M-am săturat de această neştiință. Vreau să aflu odată ce se întâmplă cu mine. Cred că am acest drept de a cunoaşte ce se petrece cu persoana mea. Dacă eu nu ştiu despre ce este vorba, cine să ştie? John?

Nu ştiu de unde au apărut aceste ieşiri. Nu pot să-mi explic motivul pentru care l-am lovit. Doar că a vrut să facă dragoste cu mine? Parcă ar fi o altă persoană în corpul meu.

Acelaşi coşmar mă urmăreşte. Nu pot să scap de el şi mă înfiorează. Singurul lucru de care sunt în stare este să mă retrag în baie şi să mă ascund, unde nimeni nu mă vede. Bocesc. Stau ghemuită şi încep să mă leagăn în față şi în spate, ca o nebună.

Trebuie să ştiu ce se petrece cu mine!!!

Trebuie să descopăr de ce mă aflu de fiecare dată pe aceeaşi stradă întunecată şi aud aceeaşi paşi groaznici. Trebuie să ştiu de ce vreau să mă ascund de acea siluetă care îmi eclipsează lumina din viață.

Vreau să ştiu de ce face ceea ce face. De ce nu mă lasă să-mi trăiesc viața nenorocită. De ce m-a ales chiar pe mine? Nu am destule necazuri? Vreau să scap de el. Vreau să scap de acest coşmar. Vreau să înțeleg ce vrea de la mine. Din ce cauză îmi provoacă atâta teamă? Îl urăsc. Aş fi în stare să-l ucid pentru starea în care mă transpune. Vreau să înceteze cu urmăririle nocturne. Să-mi spună în față ce vrea de la mine. De ce mă urmăreşti? De ce mă îngrozeşti? De ce îți place să mă vezi suferind? De ce?

Sunt aşa de obosită. Neputincioasă. Sunt sătulă de acest joc. Nu vreau să mai pierd şi puținul pe care îl am. John nu e de vină cu nimic. Cred că e destul că sufăr eu.

Gândurile astea nu-şi au rostul. Ce încerc să fac? Încerc să mă eliberez de apariția omului negru din vis? Va apărea în noaptea asta? Îşi va scoate la iveală secera cea ascuțită? Va dori să-mi vadă capul desprinzându-se de restul trupului şi rostogolindu-se la vale în întunericul acelei străzi umede şi fără sfârşit?

Poate.

Odată trebuie să se termine. Nimic nu ține veşnic. Şi suferința ei trebuie să aibă un sfârşit. Dar nu. Parcă era condamnată pentru ceva ce nici nu ştia că făcuse. Era groaznic când se trezea în mijlocul nopții speriată si se refugia în baie. Era groaznic când se plimba prin acea încăpere minusculă fără să ştie de ce se închide şi din ce cauză se plimbă. Nici nu ştia din ce cauză mai trăieşte, când deja de mult se simțea moartă. Îşi putea chiar simți carnea ajunsă în stare de putrefacție.

Şi John. Ce-i cu John?

Nici eu nu ştiu.

Ce se petrece cu ea?

Nu ştiu.

Dar cineva trebuie să ştie. Nu se poate să rămână pe vecie în acel întuneric, fiind urmărită de aceeaşi paşi. Nu se poate ca această luptă să se dea doar în mintea ei până ce va exploda într-o bună zi.

Toată noaptea şi-o petrecu în baie. Adormi ghemuită pe covoraşul destul de subțire. O trezi deşteptătorul lui John. Îi era şi frică să respire. Prezența lui John nu-i mai provoca fiori, dar îi era teamă de momentul adevărului, de momentul în care va trebui să îi dea socoteală pentru cele petrecute. Ştia că nu poate scăpa de acest lucru, deoarece şi ea ar dori să afle din ce cauză era aşa de violentă. Ce n-ar fi dat să afle motivul izbucnirii sale.

Poate cel mai groaznic lucru era să trăiască în neştiință. Acel lucru putea să însemne orice şi nimic.

Îl auzi cum se învârtea prin patul mare. Oservă că ea nu era lângă el. Îşi ridică capul pentru a verifica această descoperire. Îşi lăsă trupul să cadă înapoi pe saltea. Închise ochii şi îşi frecă pleoapele cu degetele.

Nu mai înțeleg nimic. Nimeni nu mai vorbeşte cu mine. Parcă eu sunt soțul ei. Ar trebui să ştiu ce se petrece cu nevasta mea, dar nu vrea să-mi spună nimic. Cred că în ultima lună nu am schimbat mai mult de trei fraze.

Cine-i de vină?

Aş minți dacă aş da toată vina pe ea. Amândoi suntem de vină. Într-un fel am influențat chiar derularea evenimentelor în acest sens. Dacă nu îmi era mintea în alt loc, nu am fi ajuns aici. Dar acel loc mă ispiteşte.

Se ridică în capul oaselor şi privi dezorientat prin cameră. Precis iar ocupa baia. Noroc că mai exista încă o toaletă de serviciu în apartament. Deschise frigiderul. Constată că D uitase să cumpere alimente. Fără nervi închise uşa şi rămase pentru câteva clipe în mijlocul încăperii. Contempla. I se părea că ceva trebuia să se schimbe. Ştia că nu aceasta era viața la care a visat, cu o nevastă iubitoare, cu un copil sau chiar doi, aşa ca în filmele pentru după-amiază.

Îşi luă haina groasă şi plecă la lucru. Acolo măcar era în largul său. Nimeni nu se ascundea în baie şi nu îi provoca dureri de cap. Îşi vedea de strung sau mai schimba câteva vorbe cu ceilalți muncitori. Vorbeau despre ultimul meciul de base-ball văzut la televizor sau despre politică. Acolo totul era perfect. Ştia unde îi era locul. Ştia la ce să se aştepte. Era un singur lucru care îl tulbura. Unul singur care nu-l lăsa să doarmă noaptea.

D spera ca ziua de lucru să treacă mai repede decât de obicei. Nu se putea concentra. O privea pe Jane, vioiciunea în persoană, cum îşi lansa degetele rapide pe tastatura computerului. O privea şi într-un fel o invidia. Drăguță. Plină de viață şi descurcăreață. De ce nu putea şi ea să ia totul aşa de uşor? În fiecare săptămână cu alt bărbat. Jane ştia să guste viața din plin.

De ce nu pot şi eu? Eu nu am dreptul la puțină fericire? De ce trebuia să-mi iau o responsabilitate aşa de mare? Un soț. Cu ce mă simt mai bine? Cu nimic. Mi-am creat mai multe probleme. Acum am o 'responsabilitate'. Poate nu vreau această responsabilitate. Dar mă întreabă cineva ce îmi doresc cu adevărat? Pe toți îi interesează doar dacă ne înțelegem bine, dar dacă ne înțelegem bine cu adevărat, nu vrea să ştie nimeni.

Doar fațete şi zâmbete sunt toți. Nimeni nu mai e sincer. Nimeni nu mai vrea să se implice cumva. Poate că şi eu aş vrea să fiu liberă ca o pasăre şi să pot merge unde vreau, să fiu ca un animal, pe care să nu-l intereseze cu cine se împerechează şi stă toată ziua tolănit undeva la soare.

Aş fi moartă fără John. Cu toate că nu-mi place să fiu măritată şi după atâția ani de viață conjugală, tot nu am reuşit să înțeleg cu adevărat ce este aşa de frumos în căsnicie. Că împărțim acelaşi pat? Asta puteam să facem şi fără să fim căsătoriți. Că stăm împreună? La fel de bine puteam să locuiesc cu o altă persoană cu care mă înțeleg bine. Dar nu există alte persoane. Suntem doar noi doi şi restul lumii. Poate de aceea am şi acceptat să ne căsătorim. Frica de singurătate m-a împins să fac un pas, poate, negândit.

De-aş putea zâmbi. Un surâs oricât de mic. Nu pot. De ce să zâmbesc? Nu am nici un motiv. Mă enervează când văd oameni râzând cu poftă. Poate sunt egoistă, fiindcă eu nu mai sunt capabilă de a zâmbi. Poată ei nu înțeleg despre ce este vorba în realitate. Poate ei sunt cei care au nevoie de puțină tristețe pentru a vedea că nimic nu e uşor. Ei nu se gândesc la moarte? Nu-i interesează ce se întâmplă după... Poate îşi pun aceste întrebări, dar reuşesc să le uite din când în când şi să se lumineze la față. Eu nu pot.

De ce sunt aşa de închisă? De câte ori nu mi-am dorit să pot exploda şi să râd. Dar nu merge. Cred că este ceva defect. Ceva ireparabil. Jane tot timpul îmi atrage atenția asupra seriozității cu care iau lucrurile. Poate toate lucrurile, care s-au strâns până în prezent, m-au făcut să văd prea multă suferință. Poate raza luminoasă a fericirii s-a rătăcit prin întunericul suferinței.

De ce sufăr? Nu ştiu. Sufăr pur şi simplu. Fără nici un motiv. Ştiu doar că nu pot fi fericită.

- Iar visezi cu ochii deschişi?

D o privi încruntată şi dezorientată.

- Întotdeauna faci mutra asta gravă, funerară.

- Scuză-mă dar nu-mi merge prea bine.

- Mi-am dat şi eu seama. Când ți-a mers bine?

D încerca să caute între amintiri momentele fericite.

- La asta mă şi aşteptam. Tot timpul eşti serioasă. Mă întreb cum de nu oboseşti să fi aşa rigidă.

- Nu sunt aşa.

- D... suntem prietene?

- Bineînțeles.

- Atunci nu ar trebui să mă minți.

D înghiți in sec şi privi în jos spre actele pe care începu să le sorteze fără nici un criteriu, ci doar pentru a se afla în treabă şi a-i evita privirea amenințătoare.

- Aşa mă poți enerva câteodată. Te comporți de parcă ai aştepta ca moartea să te prindă dintr-o clipă în alta.

Nu aş spune nimic dacă nu ar fi molipsitor. Să ştii că stilul tău muribund s-a transferat şi asupra vestimentației mele.

- Cum? Nu eşti îmbrăcată ca o văduva sau aşa ceva.

- Nici nu mă refeream la asta. Mai nou îmi cumpăr doar lenjerie intimă negre. Nu-i aşa, că-i pervers?

Jane începu să chicotească. D nu reuşi să guste gluma, ca de obicei. Jane încercă să-şi ascundă râsul după palmă, dar nu reuşi.

- Râzi şi tu puțin... Mă faci să-mi fie milă de tine. Asta vrei? Să-mi fie milă de tine?

Da.

- De ce nu vii sâmbătă la mine cu John. O să vină şi... Cred că Brad îl cheamă.

- Ştii că nu-mi place să ies sâmbăta din casă.

- Dar când îți place ție să faci ceva cu totul nebunesc?

- Nu înțelegi că viața mea este cu mult mai complicată decât a ta. Eu am o responsabilitate.

- Scuză-mă că am încercat să te scot puțin de la naftalină.

Reuşise să o enerveze pe Jane. Lui D îi părea rău că trebuia să o respingă de fiecare dată când era invitată, dar îi era frică să iasă în public. Nici nu ştia cum să se comporte cu o persoană străină, aşa cum erau iubiții ei trecători. Nu o deranjau schimburile ei de parteneri. Poate totuşi un pic. Precis era palpitant să fi mereu surprinsă de calitățile sau defectele oamenilor cu care se întâlnea.

Era ericită când ajunse în fața blocului. Îşi trăgea cu greu picioarele prin zăpada care acoperea intrarea. Ar fi urcat imediat la căldură dacă nu ar fi observat ceva în cutia poştală. Precis alte reclame sau cine ştie ce taxe. Scrisori nu avea de la cine să primească. Niciodată nu a fost într-o tabără şcolară ca să-şi facă prieteni cu care să corespondeze. Nu se înțelegea prea bine cu nici o persoană care să se fi mutat în alt oraş şi care să nu vrea să întrerupă legătura .

Descuie lacătul pe care trebuia să-l înnoiască aproape săptămânal. Nu ştia ce-şi imaginau cei care spărgeau cutiile poştale. Ce se aşteptau să găsească? Bani? În cartierul lor degradat? Nici vorbă. Poate le plăcea doar vandalismul. Să strice totul.

Scoase plicul lunguieț. Fără să privească despre ce era vorba, urcă scările cu greu. Intră la căldură. Simți cum tot corpul i se moleşi şi ştia că somnul va pune curând pradă asupra sa. Îşi aşeză paltonul pe umeraşul care atârna pe cuier. Intră în camera de zi şi se tolăni în fotoliu. Câteva minute nu făcu nimic. Nici nu se gândi la nimic. O pace totală. Linişte netulburată de vreun gând murdar. Se simțea aşa de bine. De nu ar fi răsunat sirena aceea. Rupse vraja. Era furioasă pe sunetul strident, care o făcea să nu uite că trăia într-un cartier delicvent.

De multe ori se gândea la persoanele care erau transportate cu viteză prin oraş, înghesuite pe o targă şi înconjurate de nişte medici, pe care nici nu-i cunoşteau şi care erau singura lor speranță de a-şi continua viața. Pentru cei de pe ambulanță era deja rutină, dar pentru o persoană, care încă percepea realitatea, era precis oribil. Mai ales dacă auzea sirena. Atunci era clar că era vorba despre ceva grav. Despre ceva ce poate îi aducea moartea, mai mult sau mai puțin aşteptată.

Observă fulgii de nea care începeau să se joace în fața geamului. Realiză că ținea plicul în mână. Îl privi puțin. Îi era adresat ei. Găsi şi adresa expeditorului. Venea de la societatea ei de asigurări. Se încruntă puțin. De ce îi scriau? Niciodată nu i-au scris. O fi o felicitare de Crăciun ajunsă cu întârziere? Deschise plicul şi scoase coala de hârtie frumos împăturată. Era scrisă pe calculator.

Îi aduceau la cunoştință plata cheltuielilor ocazionate de vizita ei la spital. Ce spital? Când a fost ea la spital? Precis era o greşeală. Şi-ar fi amintit aşa ceva. În josul paginii era ataşată o copie după nota de plată primită de la spital. Era trecut numele ei. Nu era posibil.

Până seara stătu în fotoliu privind acea foaie de hârtie, încercând să-şi amintească măcar ceva în legătură cu acel spital. Dar nimic. Privi data de pe nota de plată. Era din 10 ianuarie. Era o dată la fel ca toate celelalte. Nu-şi aminti de acea zi în mod deosebit. Îşi ridică picioarele pe fotoliu şi continua să caute un răspuns la întrebările care se înmulțeau în mintea ei.

Se ridică şi căută un calendar. Găsi unul în poşetă. Găsi şi ziua cu pricina. Era o vineri. Tot nimic.

Ce se întâmplă cu mine? Sunt chiar aşa de uitucă? Se pare că îmbătrânesc mai repede decât credeam. Nu se poate să fi uitat o spitalizare. Trebuie să aflu neapărat ce s-a întâmplat pe 10 ianuarie.

Realiză că era deja trecut de ora zece seara. Trebuia să ascundă plicul cu chitanța din fața lui John. Ar fi pus întrebări la care ea nu-i putea răspunde. Alte întrebări fără răspunsuri. Făcu repede ordine în camera de zi. Strecură plicul într-un buzunar al poşetei şi se culcă. Nu vroia să vorbească cu John în acea zi. Nu se simțea în stare să ducă o conversație constructivă, doar pentru: '*Bună. Cum a fost la lucru? Pe cine ai mai văzut la birt? Somn uşor.*' era prea obosită. Tocmai aflase că nici pe propria minte nu se mai putea baza. Chiar şi ea îi juca feste.

În cine mai putea avea încredere?

Se apropia pauza de masă. John nu se mai putea concentra asupra lucrului. Aştepta cu sufletul la gură această parte a zilei. Poate că era singurul lucru care încă îl mai făcea fericit. Nu crezu că va ajunge în aşa o situaţie, dar se pare că nu există excepţii. Acea perioadă a zilei era aşa de plină de viaţă, nu ca acasă. D ştia să-i distrugă buna dispoziţie cu o simplă privire. Reuşi să-l tragă şi pe el în lumea ei lipsită de orice scop. În acea stare de vegetare. Poate că pauza de prânz era singurul divertisment.

Auzi soneria care îi anunţă începutul pauzei. Opri strungul şi îşi eliberă faţa de masca protectoare. Sudoarea forma mărgele pe toată faţa sa. Era cald în hala aceea, cu toate că afară ningea. Datorită motoarelor, halele fabricii erau întotdeauna supraîncălzite. Se duse la vestiare şi îşi scoase punga de hârtie cu mâncare. Înainte D îi pregătea în fiecare dimineaţă mâncare. Acum nu se mai putea baza pe ea. Dacă îşi punea el, era bine, dacă nu, tot bine era, pentru ea.

Închise dulapul şi porni cu punga de hârtie spre sala de mese. Ar fi putut să-şi ia şi mâncare de la un automat, dar nu vroia să dea banii pe aşa ceva. Plus că nici nu ştia ce chimicale erau amestecate în ambalajele acelea strălucitoare. Se aşeză la o masă liberă şi îşi puse punga de hârtie pe masă. Scoase sanviciul cu unt de arahide şi gem. Nu prea avea poftă de mâncare. Aştepta momentul fericit al zilei. Era pe poziţia de aşteptare.

Poate faptul că era interzis îl incita şi mai mult. Ştia că va apărea. Doar câteva clipe de aşteptare. Trebuia să aibă puţină răbdare. În acel moment o observă cum intră pe uşă. Îşi desfăcu părul creţ şi lung din coada incomodă. Purta salopeta de protecţie şi totuşi era sexy. Trecu pe lângă el şi îi zâmbi. John simţea că inima îi bate tot mai repede. Nu înţelegea din ce cauză i se întâmpla aşa ceva, din moment ce o iubea pe D. O mai iubea pe D? Clar că o iubea. Altfel nu ar mai fi stat cu ea. O urmărea de câteva săptămâni, cum trecea pe lângă el şi îi zâmbea, sau îi arunca câte o ocheadă.

Totul i se părea un joc la început, dar acum se simţea extraordinar de atras de ea. Nu avea voie să se mai gândească la ea. Trebuia să se concentreze asupra lui D. Era clar că D avea nevoie de ajutorul său. Ceva nu era în regulă cu ea şi el trebuia să o ajute. El, soţul ei, trebuie să îi fie un sprijin şi nu să se uite după alte femei. Dar ce femeie.

Ştia că o chema Fiona. Reuşi să afle acest lucru din discuţiile colegilor săi, care puneau pariuri care o va face lată cu ea. John nu se exterioriza la aceste discuţii, oricum nu avea prea multe de împărţit cu ei. Fiona se aşeză la două mese depărtare de masa lui cu faţa spre el. Îşi luase doar un măr de la automat. Îl privea cum înfuleca din sanviciul său improvizat. Îşi desfăcu puţin fermoarul de la salopetă. Îi putea vedea marginea sutienului negru şi puţin din sâni.

Se simţea tot mai excitat. Privea în jur să fie sigur că nimeni nu urmăreşte spectacolul. Putea să fie liniştit. Ceilalţi nici nu ştiau ce se petrecea în jurul lor. Muşcă cu poftă din mărul zemos. Nu îl slăbea din priviri. Acei ochi de pisică îl înnebuneau. Nasul puţin în vânt. Gropiţele ce apăreau când zâmbea. Buzele cărnoase prelingându-se peste mărul acrişor. Îşi trecu degetele prin cârlionţi. John simţea că nu mai avea aer. Fiona îl vrăjea şi îl ameţea. Simţea că ceva se întărea în chiloţii săi. Nu avea voie să se gândească la ea. Era căsătorit. Avea o soţie iubitoare care avea nevoie de el. Nu avea voie să se gândească la acea făptură fragedă şi doritoare cu trupul unei zeiţe şi privirea unei feline.

Ca din greşeală îşi atinse salopeta cu degetele şi îi arătă şi mai mult din sânii frumos împachetaţi în sutienul din dantelă neagră. Simţea cum tot corpul i se încorda. Vroia să nu se mai gândească la ea dar nu putea. Parcă puse stăpânire asupra minţii sale. Simţea cum se încălzeşte şi cum începe să i se formeze sudoarea pe frunte. La un moment dat îi venea să zâmbească. Situaţia era aşa de ciudată. Cum reuşea acea femeie să-l excite prin simple gesturi aparent involuntare?

Trebuia să plece. Simţea că se sufocă în acel loc. Trebuia să dispară. Privi disperat în jur. Nimeni nu observă *tortura* la care era supus. Toţi îşi mâncau calmi gustările, fără a bănui ce se petrecea în mintea lui. Îşi trecu dosul palmei peste frunte pentru a îndepărta sudoarea. Se ridică de la masă şi părăsi încăperea. Ea continua să-l privească cu zâmbetul pe buze.

John dispăru în baie. Se închise într-o toaletă şi puse capacul peste vasul de ceramică. Se aşeză cu fundul pe capac şi îşi desfăcu încet fermoarul de la salopetă. Nu mai purta nimic pe dedesubt. Temperatura din hală era prea ridicată şi nu avea rost să transpire aiurea. Îşi strecură palmele în interiorul salopetei şi îşi mângâie pielea plină de sudoare. Trecu cu degetele peste cârlionţii de pe piept, care se lipeau de pielea umedă.

Îşi trecu degetele peste muşchii abdominali şi coborî spre slip. Una dintre palme intră în slip, iar cu cealaltă îşi masa pieptul. Degetele se jucau cu sfârcurile. Inima îi bătea tot mai tare. O vedea pe Fiona mângâindu-şi sânii la acea masă în cantină. O vedea plimbând mărul peste pielea ei arămie. Îşi umezea buzele şi muşca cu poftă din fructul interzis.

Îşi scoase organul şi începu să se joace cu el. Îl prinse în palmă şi rulă pielea în sus şi în jos. Îşi închise ochii

şi îşi lăsă capul pe peretele din spate. Plăcerea creştea cu fiecare mişcare a mâinii. Îşi mângâia pielea umedă. Tot mai rapid. Sânii ei gata să explodeze din salopeta strâmtă. Picioarele ei suple încolăcindu-l. Trupul ei unduindu-se în brațele lui. Mâna i se mişca tot mai rapid. Simțea picăturile de sudoare cum îi coborau pe frunte. Simțea cum totul se învârtea cu el.

Simțea punctul culminant apropiindu-se. Mai puțin. Plăcerea instantanee îl învălui în momentul în care sperma țâşni din el pe uşa toaletei. Simțea plăcerea strecurându-se rapid prin tot corpul. Îşi mângâie cu palmele trupul în extaz. Încerca să prelungească plăcerea cât mai mult. Totul se termină mult prea repede. Deschise ochii. Răsufla greu. Privi pereții din placaj şi uşa. Peste tot doar murdărie şi slogane porcoase. Pe lângă nume de femei şi înjurături, acum se aflau şi resturi ale plăcerii lui.

Scoase o batistă din buzunar şi se curăță. Îşi şterse trupul de sudoare. Închise fermoarul şi părăsi cuşeta. Îşi spălă fața cu apă rece. Trecu cu mâinile ude prin părul ciufulit. Nici acum nu-i venea să creadă cât de intens fu totul. Câteva priviri erau pentru a-l înfierbânta. Se simțea ca în ziua în care a văzut primul film porno. Orice părticică de pe corpul feminin în mişcare îl excita. Acum îl excita mai mult erotismul ascuns sub haine. O bucată de piele aici. O curbură dincolo.

Trebuia să se întoarcă la lucru. Auzi sirena. Avea să intre în aceeaşi hală supraîncălzită şi să lucreze la strungul său. Aceeaşi rutină în fiecare zi. Poate va face ore suplimentare. Nu prea avea chef să meargă acasă. Nu ştia din ce cauză o evita pe D, când ştia foarte bine că nu făcea bine. Ea avea nevoie de sprijinul său, dar nu era sigur dacă era destul de puternic. Acest lucru îl înnebunea. Nu se mai simțea destul de bărbat pentru a înfrunta o situație atât de banală? Era vorba despre o situație destul de delicată, care, după părerea sa, nu se potrivea unui bărbat. Un bărbat trebuie să lucreze până ce sudoarea îi acoperea tot corpul. Nu avea încredere în bărbații cu manichiura perfectă şi cu pielea mâinii prea fină. Făceau de ruşine sexul puternic.

Se hotărî. La început nu era sigură dacă avea puterea necesară, dar acum ştia că nu avea încotro. Poate va afla ceva despre actuala ei stare. Nu spuse nimănui despre descoperirea sa. După terminarea lucrului părăsi biroul ca de obicei, cu Jane. De multe ori se mira de unde putea acea femeie să strângă atâta energie. Tot timpul exploda de bună dispoziție. Îşi spunea mereu că nu o mai poate suporta, dar de fapt era invidioasă că ea nu avea nici un motiv pentru a iradia de fericire. Nici nu ştie când a fost ultima dată când a simțit nevoia să râdă cu poftă.

Se despărțiseră la tren la fel ca în fiecare seară. Şi în fiecare seară D se gândea la planurile nocturne ale colegei sale. Cu ce necunoscut se va tăvăli prin pat? Ce fantezii sexuale va transforma în realitate?

Urcă în tren şi se lăsă dusă deasupra şoselelor aglomerate. Urmărea maşinile cu farurile aprinse, înghesuindu-se pe şosele interminabile. Auzea scârțâitul podului metalic pe care erau postate şinele. Era sigură că într-o zi se va prăbuşi toată construcția asta metalică. Nimic nu putea ține o veşnicie. Îşi dorea ca ea să fie într-un vagon în acel moment. Să vadă cum lumea intră în panică, în timp ce vagoanele se prăbuşesc peste nu mai ştiu ce şosea importantă. Să vadă cum toți luptă pentru viața lor, doar ea va sta liniştită, lăsându-se dusă de rostogolire, fără a opune rezistență.

Coborî la o altă stație decât la cea obişnuită. Trebuia să afle adevărul. Ajunse destul de repede la locul cu pricina. St. Angelus Hospital. Controlă încă o dată înştiințarea, pentru a fi sigură că nu greşi adresa. Intrarea nu părea încântătoare. Ce poate fi încântător la un spital, până una alta. Doar suferință şi moarte. Păşi prin intrarea principală. Coridorul prea larg era bine iluminat. Privea pierdută pe pereți. Nici nu ştia de unde să înceapă. Era deja seara târziu şi nu prea era lume. Auzi un zgomot în spatele ei. Câteva strigăte. Îi spuneau să se dea la o parte. Speriată se lipi de unul dintre pereți, când fu depăşită de o targă cu mai multe persoane în jur. Un bărbat era cocoțat peste pacient şi îi făcea masaj cardiac, dacă pricepea ea bine situația.

Targa dispăru într-o sală. Auzi prin interfon cum era chemat un doctor cu un nume greu de pronunțat. Se dezlipi de peretele vopsit în alb. Păşi pe betonul proaspăt spălat. Se îndreptă cu paşi mici spre un punct necunoscut. Nu-i plăceau spitalele. De fapt, dacă se gândea bine, le ura. Nu putea să urmărească nici serialele cu medici de la televizor. Cum tăiau în carne vie şi umblau cu mâinile printre organele oamenilor. I se părea prea scârbos. Ideea, că cineva a umblat în tine, o îngrozea.

De la distanță observă o sală mai largă, în acel punct se întâlneau mai multe coridoare. Un fel de intersecție, îşi spuse ea. Mai multe drumuri se întâlnesc. Nu ştii de unde vin sau unde duc. Observă că nu mai era nimeni prin preajmă. Straniu. Era de-a dreptul înfricoşător. O clădire aşa de mare şi nimeni. Nici un suflet. În mijlocul acelei săli se afla un pupitru, în spatele căruia văzu o persoană. Nu mai era singură. Era o asistenta grasă care făcea nişte cuvinte încrucişate. Nu păru să observe prezența lui D la pupitru.

Să spun ceva? Poate o enervez şi nu vrea să mă ajute. Trebuie să aflu adevărul. Nu am voie să risc. Trebuie să fiu politicoasă. Trebuie să mă ajute.

- Nu vă supărați.

Asistenta îşi ridică capul înconjurat de părul mult prea creț şi prea decolorat. O privi plictisită peste ochelari.

Naiba. Acum i-a venit să apară. Sper să termin repede cu ea.

- Da? spuse ea fără tragere de inimă.

- Aş avea nevoie de ajutor.

Cine nu are? Fetițo suntem într-un spital. Fiecare are nevoie de câte ceva. Toți veniți la mine. Nu vă e milă de mine.

- Ce vă lipseşte?

- Îmi lipsesc câteva ore.

Asistenta o privi şocată.

Drăguțo, ai scăpat de la psihiatrie, sau ce vânt te-a adus pe aici?

- Poftim?

- Cred că am fost internată în acest spital, dar nu sunt sigură. Nu-mi mai aduc aminte, dar am primit hârtia asta...

Asistenta îi smulse foaia din mână. O privi prin ochelarii inestetici. D o privi plină de speranță.

Dă Doamne să nu mă respingă. Fă-o să mă ajute. Te rog.

- Datele despre pacienți sunt strict confidențiale.

- Ştiu că nu aveți voie să dați informații, dar vă rog să mă înțelegeți şi pe mine. Mă trezesc cu hârtia asta în poştă şi nu ştiu de unde a apărut. Căută ceva prin poşetă. Pot să vă arăt cartea de identitate, să vedeți că nu vă cer informații despre alte persoane.

Nu ştiu ce fel de poamă eşti fetițo, dar m-ai deranjat de la lucru. Văd că eşti cam speriată.

- Dacă vreți să mă ajutați, puteți să o faceți.

Încerci cu linguşeala? A mers. Să ştii că pot face cu mult mai multe lucruri decât vreau.

- Bine.

Îți mulțumesc Doamne.

- Deci cum spuneați că vă numiți?

- Destiny Beals.

Îi introduse numele în calculator.

- Pe ce dată spuneați că s-a întâmplat... ceea ce s-a întâmplat.

- 10 ianuarie.

După ce introduse şi data, aşteptă. Calculatorul lucra şi între ele se aşeză o linişte apăsătoare. Asistenta îşi băgă nasul în revista cu cuvinte încrucişate.

- Nu te supăra drăguță, dar nu cunoşti un sinonim pentru casă, din cinci litere?

D părea surprinsă de acea întrebare. Nu ştia ce să-i spună. Ridică din umeri nedumerită.

Viața mea depinde de informația pe care mi-o va da calculatorul şi ea vrea să mă tragă în rebusul ăsta stupid. Nu-mi vine să cred că mai există idioți pe lume.

Asistenta îşi băgă iar capul în revistă.

Proasta nerecunoscătoare. Nici nu ştie cât risc mi-am asumat, satisfăcându-i dorința. Nu poate să-mi spună cuvântul lipsă? Un singur cuvânt şi am încheiat integrama, dar nu vrea. Aşa sunt tinerii de astăzi. Nerecunoscători. Proasta.

Calculatorul se opri din căutat. Asistenta se întoarse cu scaunul spre monitor. Citi ce scria.

- Mda. Destiny Beals. Ați fost internată la noi. De fapt ați stat doar trei ore.

- Deci e adevărat.

- Da. Numele este trecut aici. Dr. Flores Mandel a fost de gardă în acea seară.

- Nu puteți să-mi spuneți motivul pentru care am fost internată?

- Îmi pare rău, dar nu am voie, însă dacă vrei, poți să o cauți pe dr. Mandel. Chiar şi-a terminat tura, poate o mai găseşti în birou. Pe coridorul ăla, uşa a patra pe dreapta.

- Vă mulțumesc.

Sper că nu mai ai şi alte dorințe. M-am săturat de toți oamenii ăştia, care cred că problema lor e cea mai urgentă.

D se îndepărtă de pupitru. După câțiva paşi îşi întoarse privirea.

- Cămin, spuse ea cu o voce liniştită.

- Poftim? Asistenta îşi ridică privirea plină de mânie. Iar a deranjat-o de la îndeletnicirea ei extraprofesională.

- Sinonim pentru casă din cinci litere... cămin.

Asistenta schiță un zâmbet forțat.

- Mulțumesc.

Își băgă capul în revistă și căută locul cuvântului primit de la D. Se potrivea.

Al naibii de deștepți se cred tinerii de astăzi.

D păși pe coridorul lung și gol. Se simțea ca într-un labirint cu pereți vopsiți care lucesc în lumina tuburilor de neon. Pe la mijlocul coridorului observă cum un tub pâlpâia. Scotea și sunete ciudate, asemănătoare cu un zumzăit de insectă. D se apropie și citi inscripțiile de pe uși. Nu-i plăcea acel loc. Poate îi era și frică pentru ceea ce avea să afle. Într-un fel, viitorul și o parte din trecutul ei depindeau de ceea ce știa dr. Mandel. Doctorița nici nu știa ce importanță a căpătat în ochii lui D.

Găsi ușa. Chiar sub neonul defect. Acesta continua să pâlpâie nervos, acompaniat de zumzetul acela enervant. Văzu numele doctoriței pe geamul din sticlă mată a ușii. Era lumină în birou. Trebuia să aibe curajul să intre. Ajunse până aici și nu avea voie să renunțe.

Bătu ușor în ușă. Auzi parcă un sunet sau doar își imagină? Deschise ușa încet. Văzu o femeie cum cotrobăia prin sertarele biroului. Părea nervoasă. Își ridică privirea și o văzu pe D. Părea nedumerită. Nu era sigură dacă înțelegea prezența ei în acel birou, dar după cum decurse ziua respectivă nimic nu mai era imposibil. Trei operații grele, toate urgențe. Era frântă de oboseală. Nu-și dorea altceva decât să ajungă acasă și să facă o baie fierbinte.

- Intrați vă rog. Luați loc.

Îi arătă scaunul din fața biroului. D se apropie nesigură. Nu știa dacă mai vroia să afle motivul internării. Știa că unele lucruri e bine să nu le știe.

- Nu au venit să repare neonul de la ușă?

- Nu, spuse D cu o voce tremurată. Întotdeauna era intimidată de halatul imaculat al doctorilor.

- Toată ziua m-a enervat cu bâzâitul lui. Se așeză în final la birou și o privi curioasă. Nu vă supărați, dar ne cunoaștem?

- Drept să vă spun, nu sunt chiar așa de sigură.

- Cine sunteți?

- Destiny Beals.

- Sunteți o pacientă, sau mi-ați fost pacientă?

- Nu știu.

Doctorița o privi și mai nedumerită decât la început. Nu avea sens conversația pe care o ducea cu acea Destiny Beals. I se părea foarte ciudată împrejurarea. Se simțea ca într-un episod din Zona Crepusculară. Știa că în curând se va întâmpla ceva, dar nu știa ce.

- De ce sunteți aici?

- Bună întrebare.

- Nu știți?

- După scrisoarea pe care am primit-o de la firma la care sunt asigurată, reiese că am fost internată în acest spital pe data de 10 ianuarie.

- Și?

- Doar că eu nu-mi aduc aminte de acest lucru.

- Nu?

- Nu țin minte nimic referitor la vizita mea în acest spital. Asistenta de la intrare m-a găsit în calculator și mi-a spus că dvs. ați fost de gardă în acea seară. Trebuie să înțelegeți că mă înnebunește neștiința asta. Poate mă puteți ajuta. Nici nu știu motivul pentru care am fost aici.

Doctorița se uită puțin la D. Nu știa ce să spună. Totul era așa de straniu. Nu scăpa de acel sentiment.

- Să vă caut în calculatorul meu.

Aprinse aparatul și, apăsând pe câteva taste, așteptă informațiile.

- Și nu vă mai aduceți aminte de nimic?

- Este vorba de trei ore de fapt. Sunt trei ore care parcă mi-au fost șterse din minte. Și mai am și coșmarurile astea.

- Coșmaruri?

- Cu Omul Negru.

- Omul Negru?

Era clar. Se afla în Zona Crepusculară.

- E groaznic visul. Îl visez aproape în fiecare noapte și mă trezesc îngrozită. Am o frică teribilă de a mai adormi. Nu pot face altceva, decât să fug în baie și să mă încui. Sunt zile în care îmi revin după douăzeci de minute, iar altă dată poate ține până a doua zi.

- Ce se întâmplă în vis?

- Mă aflu într-un loc întunecos. Cred că este o stradă. Simt că cineva se apropie, dar nu știu cine este. Știu

doar că mi-e frică şi vreau să fug, dar nu pot. Atunci apare o siluetă neagră din depărtare. Şi se apropie de mine.

Începu să plângă.

- Mă scuzați.

- Nu-i nimic. Căută prin sertar nişte şervețele şi i le înmână. Între timp îi găsi fişierul. Mda. Ați fost pe aici. Ați fost adusă de un bărbat la urgențe. A spus că ați căzut pe stradă, chiar în fața lui.

D o urmărea speriată. Nu-i venea să creadă că ei i se întâmplase aşa ceva. Să cadă în mijlocul străzii.

- V-ați pierdut cunoştința pentru aproape o oră. Apoi v-ați trezit. Ați ştiut cine sunteți. Totul era în regulă. V-ați lovit la cap în momentul căzăturii, dar nu era nimic grav. Colegul meu care a intrat în tură după mine v-a prescris nişte calmante pentru dureri şi apoi ați plecat.

- Nu mi-aduc aminte de nimic.

- Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult.

D privi pe birou. Nu ştia ce să creadă. Parcă îi povestea despre altă persoană. Totul părea aşa de ilogic. Cum a putut să uite exact acest detaliu. Doctorița observă că ceva nu era în regulă. Se gândi cum ar putea să o ajute.

- Am o idee.

Un fir de iarbă. Orice. Ceva de care să se poată agăța. Poate un colac de salvare?

- Am o colegă care v-ar putea ajuta.

Căută în poşetă după cartea de vizită a acelei persoane.

- Aceasta este cartea ei de vizită. O cheamă Alicia Brown. E un psihanalist excelent. După câte îmi dau eu seama, aveți o amnezie locală.

- Amnezie?

- Da. Dar este doar locală. În acest caz nu aveți acces decât la anumite informații. Este tratabil. Dar eu nu sunt specialistă în acest domeniu. Ea sigur vă poate ajuta. Voi lua legătura cu ea ca să vă fac o programare.

Îşi notă ceva în agenda de pe birou.

- Nu cred că asigurarea îmi acoperă şi aşa ceva.

- Nu vă faceți probleme. În fiecare săptămână are câteva ore dedicate muncii sociale. Sunt ore oferite pe gratis celor ce nu-şi permit un psihanalist din motive financiare. Sunt sigură că pot să vă strecor cumva. Peste două-trei zile vă rog să sunați la numărul de pe cartea de vizită şi secretara vă va spune când să veniți.

- Credeți că mă va putea ajuta?

- Nu pot să vă garantez nimic, dar sunt sigură că va face tot posibilul. Este într-adevăr o psihanalistă bună.

D strânse cartea de vizită în palmă. Încă nesigură, se ridică de pe scaun. Îi mulțumi de mai multe ori pentru ceea ce făcu pentru ea, chiar dacă în acel moment nu prea conştientiza totul. Părăsi biroul. O întâmpină acelaşi neon defect şi enervant.

Cu masca de protecție pe față oricum nu vedea prea mare lucru. De ce era aşa de întuneric? De ce era doar el singur în hala aceea uriaşă? Îşi continuă lucrul. Auzi un zgomot. Opri maşina. Precis era paznicul. Îşi făcea rondul. Era chiar aşa de târziu? Ce mai căuta el acolo? Îşi porni iar maşina şi modelă piesa. Scânteile țâşneau din bucata de metal pe care o poliza. Mănuşile groase şi murdare stăteau fixe pe bucata metalică. O mică deviere şi nu mai avea un deget.

Auzi din nou acelaşi sunet. Opri maşina şi îşi întoarse trupul pentru a elucida misterul. Totul se scălda într-un întuneric gros. Pentru o secundă simți o umbră de teamă trecându-i peste şira spinării. Prostii. Nu era nimeni acolo. Auzi totuşi ceva. Observă cum din întuneric se materializa acea siluetă grațioasă. Dezbrăcată, se apropia. Cârlionții căzându-i la întâmplare peste fața drăgălaşă. Sânii legănându-se lin în ritmul paşilor ei minusculi. Desculță.

John nu mai scoase nici un sunet. Îi era teamă şi să respire. Simțea cum sudoarea se forma pe fruntea sa. Se propti cu fundul de masa de lucru. Nu avea voie să cadă. Simțea că i se înmoaie picioarele. Îi văzu buzele senzuale printre cârlionți. Cărnoase şi doritoare. Lumina gălbuie emisă de un bec din spatele lui John o transforma într-un joc de umbre şi reliefuri. Un trup aşa de frumos. Îți era şi teamă să-l atingi, pentru a nu modifica ceva semnificativ.

Era excitat şi nu se mai putea gândi la nimic, decât la ea. Era la un metru distanță de el. Îi putea vedea fiecare părticică a trupului. Vroia să o întrebe ce căuta în acel loc.

- Ore suplimentare, spuse ea fără să aştepte întrebarea. Scoase un zâmbet şiret cu vârful buzelor. Îşi întinse degetele subțiri spre trupul lui. John închise ochii pentru o secundă. Îi simți mâinile atingându-i pieptul prin salopetă. Umerii. Brațele. Abdomenul. Mai jos. Şi mai jos. Scoase un sunet scurt. Se simțea bine în mâinile ei. Îi simți mâna trăgându-i fermoarul salopetei în jos. Îi simți unghiile trecându-i peste piele. Îşi strecură palmele în salopeta lui şi îi mângâie pieptul umed de la transpirație. Îşi cufundă degetele până ce ajunse unde vroia. Îl simțea. Tare şi mare. John îşi deschise ochii şi o privi. Zâmbea la el şi îi acoperi pleoapele cu cealaltă palmă. Îi dădu încet jos salopeta. Se lipi

de el. Îi simțea bătăile inimii.

Îi sărută buzele. Câteva atingeri nevinovate ale buzelor. John simțea că renăştea. Toți anii care au trecut fără un eveniment erotic ieşit din comun... Atâta risipă de timp. Ce era mai important în viață decât satisfacția fizică? El considera că acesta era singurul scop pentru care viața mai merita trăită. Puțină plăcere în tot haosul care îl înconjura, iar Fiona era pe cale să-l facă fericit. Cât de mult îi dorea trupul. Îi atinse sânii. Îl străbătură fiori. Îi trecu cu degetele peste spate, până ce ajunse la fundul ei micuț şi frumos. Îl mângâie. Veni cu palma în față. Îşi strecură degetele între picioarele ei. O privi cum savura plăcerea. O luă pe sus şi o aşeză cu fundul pe masa de lucru. Ea îşi întinse brațele în spate pentru a-şi propti trupul. Îl privi doritoare. John intră în ea.

Mişcările lor se sincronizau într-un dans nebun. Fiona îşi legănă capul pe spate, scoțând sunete ascuțite de plăcere. John continua acel dans al pasiunii. Îi sărută sânii. Fiona îi mângâie pieptul lăsând dâre de ulei negru de pe masa de lucru. Îi mânji pielea. Privea la muşchii ce se jucau sub pielea mânjită. Tot mai rapid.

Plăcere maximă.

John se trezi speriat. Privi prin jur. Era în camera sa. D dormea lângă el. Îşi duse mâna în chiloți. Era ud.

Ce porcărie.

Coborî din pat, încercând să nu facă zgomot, şi intră în baie. Făcu un duş. Nu mai avuse nici un vis erotic care să pară aşa de real. Simțose fiecare mişcare şi apoi ejacularea în viața reală. Nu mai înțelegea ce se petrecea cu el. Păcătui cu gândul. De câte ori deja, dar acum totul părea real. Fiona îl înnebunea. Nu mai scăpa de imaginea ei. Îl urmărea peste tot.

Nu ştia dacă întunericul care o înconjura era de vină pentru teama care o simțea. Poate întunericul cleios, care se lipea de ea, era cel ce o îngrozea. În mijlocul acelui gol de metropolă se părea că nu mai existau reguli. Ea singură trebuia să lupte cu lumea din jur. Singură şi părăsită într-o lume doar a umbrelor şi gândurilor deşarte.

Era ceva în acel întuneric de care se temea. O prezență care nu o lăsa să fie liniştită. Îi eclipsa viața şi o făcea dependentă de teama pe care o simțea. Vroia să fugă, dar nu avea unde. Ştia că o va găsi oriunde s-ar ascunde. Era o pradă mult prea uşoară. Ar fi vrut sa aibă puterea de a-l înfrunta. Ar fi vrut să poată să pună capăt acestui bâlci. Nu putea. Nu ea deținea aşii în acest joc.

Auzi acel zgomot venind din depărtare. Era foarte slab, încât greu îl distingea, dar ştia că exista undeva. Ştia că se apropie şi că o va lua. Nu ştia unde o va duce. Nu vroia să afle acest lucru. Vroia să poată fugi din acel întuneric. Dar unde să fugă? La cine să fugă?

Aerul rece o înconjura. Simțea cum îi îngheța gâtlejul cu fiecare inspirație. De ce era aşa frig? De ce tremura? Poate el era de vină. Acel el, care ştia că o pândeşte de câteva luni. Era sigură că într-o bună zi o va prinde. Îi era teamă în fiecare noapte înainte de culcare, că ziua care va urma va fi ultima. Respira tot mai greoi. Parcă aerul se rarefia în jurul său. Era ciudat. Simțea cum se sufoca. Ştia că nu mai avea mult timp. Va veni după ea. Nu va renunța la această distracție nici în noaptea asta. O va teroriza, până o va distruge. Atunci poate va fi fericit. Vroia să se desprindă de betonul pe care se afla amplasată, ceva însă îi sustrase puterile motorii. Paralizată în mijlocul unei străzi. O stradă? Se afla pe o stradă. Dar unde erau becurile?

Frânturi de voci îi atingeau urechea de undeva din depărtare. Vroia să strige după ajutor. *Vă rog ajutați-mă. Mă va ucide.* Dar nu-i putea auzi vocea. Urla cât o ținea gura, dar nici un ton nu-i părăsea gura. Ştia că nu avea nici o şansă față de un astfel de adversar. David şi Goliat. Lupta eternă pentru supraviețuire. Doar că în viața reală cei mici nu câştigă. Ea trăia într-o lume a celor mari. Ştia că era doar o anomalie a sistemului, a *visului american.*

Îi putea simți respirația apropiindu-se. Tot mai repede. Dacă nu ştia mai bine, putea să jure că îi sufla în ureche. Reuşi să se proptească de ceva. Nu ştia ce era. Poate un zid mucegăit. Ud şi murdar. Se lipi cu spatele de el. Aştepta acea lumină, care se aprindea de fiecare dată când el se apropia. Vroia să-i vadă fața. Îi era însă teamă de acel moment. Nu vroia să ştie cu adevărat cine e acel monstru. Îi era teamă să nu fie o figură cunoscută.

Simțea cum inima îi pompa tot mai mult sânge prin vine. Se apropia. Îl simțea. Acel suflu greu, plin de nicotină. Trebuia să se ascundă. Era mult prea întuneric pentru a găsi un ascunziş.

Un pas.

Zgomotul provocat de talpa pantofilor pe beton îi răsuna în ureche. Un ecou. Părea aşa de aproape şi totuşi aşa de departe. Fiecare pas îi provoca fiori. Tremura cu tot corpul. Paşii se apropiau. Veneau să o ia din acel loc. Vroiau să îi fure libertatea sufletească, singurul lucru pe care îl mai deținea. Acei paşi. Într-un mod foarte pervers păreau trişti, parcă aruncați la întâmplare. Fără un scop anume.

Lumina din spatele lui se aprinse şi o orbi. Ridică palma în fața ochilor pentru a se apăra. *Cine eşti? Ce vrei de la mine? De ce nu mă laşi în pace?* Răspunsuri nu primea. Nici nu aştepta răspunsuri. Cu disperare urmărea acea siluetă neagră cum se strecura pe strada interminabilă. Lumina din spatele lui vroia să-l înghită. Îl făcea să pară mai înalt decât era. Mai fioros.

D încerca să fugă. Îl privea disperată. Un singur pas de ar putea face, poate s-ar putea salva. Era aşa de aproape. Prea aproape. Imediat o atingea. D urlă fără să fie auzită. Îi vedea degetele lungi cum caută după fața ei. Vor să-i acopere buzele care emană sunete surde.

Se trezi îngrozită într-o baie de sudoare. Înainte ca John să priceapă despre ce era vorba, D țâşni din pat şi fugi spre baie. Se încuie. John îşi ridică privirea. Observă lumină de sub uşa băii. O privi câteva secunde, după care se lăsă iar în moalele patului şi-şi continuă somnul. Ştia că nu o putea ajuta, oricât de mult şi-ar fi dorit acest lucru. Poate D nu vroia să fie ajutată. Poate el nu o înțelegea cu adevărat.

Se aşeză cu fundul pe gresia rece şi îşi propti spatele de uşa băii. Îşi strânse genunchii aproape de bărbie. Tremura cu tot trupul. Privea în gol fără a clipi. Îşi întinse mâna după încuietoarea uşii. Trebuia să se apere de *Omul Negru*. Ştia că nu poate fugi de el. O va găsi oriunde s-ar închide. Începu să-şi muşte buzele de teamă. Privea în jur, să fie sigură că nu s-a strecurat pe undeva în acea încăpere.

Deodată se ridică în picioare. Parcă întreaga încăpere începea să se învârtă cu ea. Simțea cum o ia amețeala. Trebuia să se ascundă, dar baia nu prezenta nici un ascunziş. Afară nu avea curajul să iasă. Trebuia să închidă orice deschidere spre exterior. Orice legătură cu viața din afara celor patru pereți între care se afla.

Începu să se plimbe disperată în cerc, încercând să facă o strategie de apărare. Îşi rodea unghiile. Luă rola de hârtie igienică şi se îndreptă spre uşă. Rupse o bucată destul de mare pe care o făcu mototol, cât să încapă în locul rezervat pentru cheie. Reveni la oglindă. Luă prosopul şi îl înmuie în apă după care reveni cu el la uşă. Îl împinse sub uşă. Acum şi acel loc era sigur. Mai trebuia să astupe cumva grătarul de aerisire, care se afla chiar deasupra oglinzii. Găsi leucoplast în dulăpiorul de prim ajutor. Se urcă pe capacul toaletei şi rupse bucăți de bandă adezivă pe care le lipi dezordonat peste acel grătar.

Coborî şi se postă în mijlocul încăperii privind în jur. Trebuia să fie sigură că nu mai avea pe unde să intre. Totul era izolat. Se aşeză din nou cu spatele proptit de uşă şi încercă să nu adoarmă. Nu vroia să fie iar surprinsă de acel vis îngrozitor. Nu mai avea puterea de a-l retrăi pentru a nu ştiu câta oară. Îşi închise pleoapele, doar pentru o secundă. Când le redeschise ochii îi erau roşii şi umezi. O lacrimă se desprinse de gene şi se prelinse pe pielea ei pistruiată. O şterse cu mâneca rochiei de noapte. Îşi aminti de locul gol dintre uşă şi rama acestuia. Repede luă leucoplastul şi lipi o fâşie de-a lungul crăpăturii. Când ajunse la capăt, o rupse cu dinții şi continuă, până ce acoperi fiecare gaură din acea încăpere.

Gălăgia din jurul său îl făcea să uite puțin de ceea ce-l aştepta acasă. Duse paharul la gură. În timp ce sorbea din lichidul gălbui, îşi privi reflexia în oglinda din spatele barului. El era acel bărbat trist? De ce era trist? Poate era doar nemulțumit de cum au evoluat lucrurile. Unde au fugit anii în care era aşa de îndrăgostit? Se trezea în toiul nopții doar pentru a o urmări pe D cum respira. Îşi aşeză urechea pe pieptul ei să îi asculte bătăile inimii, care parcă băteau doar pentru el.

În acele momente nici nu se gândea că ea poate nu îl iubea la fel de mult precum el pe ea. Acest lucru nu era important. Era fericit că găsise o persoană cu care să poată trăi împreună. Îi era dor de acea D. De zâmbetul ei în momentul în care el intra pe uşă. Era soția lui. Acum parcă nu mai era. Aşa simțea. Înghiți şi ultima gură de tărie.

Se uită la ceasul de deasupra tejghelei. Era deja târziu. Înainte nu ar fi întârziat pentru nimic în lume. Acum îi era teamă de ce îl putea aştepta acasă. O altă seară în care va sta singur în fața televizorului până va adormi. Nu va putea schimba nici o vorbă cu D. Precis era deja culcată sau se făcea că doarme. Poate e mai bine aşa.

Fiona. Schiță un zâmbet şi îşi clătină capul într-o parte şi-n alta. O femeie în toată puterea cuvântului. Seducătoare. Vrea să fie curtată, dar îi place să dețină controlul. Îi place să fie urmărită de către privirile însetate ale colegilor. Oare în câte vise *ude* era personajul principal? Câți dintre colegii lui o doreau? Câți au primit acel spectacol privat din sala de mese?

Trebuia să plece. Plăti băutura şi ieşi din localul plin de fum. Fulgii de zăpadă îl loviră cu violență. Încerca să-şi acopere fața cu căciula de lână, dar nu reuşi în totalitate. Cum putea să fie aşa de frig? Ce n-ar fi dat pentru o iarnă undeva la tropice. Unul din multele vise pe care era conştient că le va lua cu el în mormânt. Trebuia să rămână realist. Niciodată nu va avea destui bani în plus pentru a-şi permite o astfel de vacanță.

Ura iarna din Chicago. Părea interminabilă. Tot timpul e frig şi ninge. Trec mai multe săptămâni până ce vezi albastrul cerului şi nu stratul gri de nori. Câteodată e aşa de frig, încât iți vine să te sinucizi. Nu mai vrei să ieşi afară din casă. Vântul care îi sufla din față nu vroia să-l lase să înainteze. Trebuia să ajungă acasă. La căldură.

Descuie uşa şi intră. Îşi scutură pantofii şi haina de zăpadă. Intră în camera de zi. Nici urmă de D. Nici în bucătărie. Cu paşi uşori se strecură în dormitor. Nu vroia să o trezească. Patul era la fel cum îl lăsase în acea dimineață. Ceva nu era în regulă. Unde era D? Baia. Bătu în uşă, dar nu primi nici un răspuns.

- D?! Răspunde-mi!

Nu primi nici un răspuns. Bătu de mai multe ori cu pumnul în uşă. Nimic. Ştia că trebuie să intre. Simțea că

avea nevoie de el. O nelinişte turbată îl cuprinse şi lovi de mai multe ori cu umărul de uşă. Reuşi să o scoată din țâțâni. Disperat intră şi o găsi pe D culcată pe spate cu gura întredeschisă.

John începu să tuşească. Aproape nu mai era aer în încăpere. Se aruncă la pământ şi o luă în brațe. O duse la duş şi se aşeză cu ea în brațe sub jetul de apă rece.

- D. Trezeşte-te! Îi dădu câteva palme. D se trezi cu o tuse interminabilă. John o legăna în brațe. Încerca să o liniştească. Apa rece avea să o înviorezе. Atunci când izolase încăperea, nu se gândise că aerul din interiorul ei era limitat. John o salvase. Apa rece se prelingea peste hainele lor. John nu era sigur dacă plângea sau motivul pentru care plângea. De milă? Din dragoste?

Îi mângâie fața şi părul ud. O ridică şi o trase afară din baie. Avea nevoie de oxigen proaspăt. O duse la geamul dormitorului pe care îl deschise şi lăsă ca aerul rece să pătrundă în cameră, alături de fulgii de nea. O lăsă proptită de dulap, în timp ce căută un prosop. Observă că începea să tremure de frig. Închise geamul şi o dezbrăcă. Trecu cu prosopul peste trupul ei scheletic încercând să o usuce. O îmbrăcă într-o nouă cămaşă de noapte. Îi uscă părul. Părea un copil neputincios. Se lăsă moale, condusă de el. Nu se împotrivea. Parcă nici nu era prezentă.

Trecuseră mai multe ore până ce John reuşi să adoarmă. O privea cum respira adânc. Se simțea ca în nopțile acelea, în care o privea cum trăieşte. Era conştient de faptul că era pe cale să o piardă. Îl speriase.

MARTIE

Poate nu era o idee bună. Nici ea nu ştia cu exactitate ce era bun pentru propria persoană. Lucrurile păreau că o iau razna. Nu mai înțelegea lumea din jurul ei. Poate avea nevoie de un psihanalist. E greu să recunoşti că ai probleme psihice. Nici ea nu a vrut să recunoască acest lucru. După ce realiză că situația se înrăutățise, trebuia să accepte pentru sine oferta lui dr. Floris Mandel. Cu siguranță avea dreptate. Avea nevoie de ajutor specializat.

Se afla în fața clădirii cu pricina. Părea mai mare decât era în realitate. Era o clădire veche, nu prea înaltă, poate 5 sau 6 nivele. Urcă treptele spre intrarea nu prea sofisticată. Ese afla într-o altă lume. Păşi în civilizație. Coridoare amenajate cu gust. Pe fiecare uşă se aflau plăcuțe aurite cu numele celor care îşi aveau biroul în acel loc. Ştia că biroul lui dr. Alicia Brown se afla la parter. Camera 9. Aşa scria pe cartea de vizită.

Avea emoții. Nu că nu ar mai fi fost la un psihanalist, dar de atunci au trecut mulți ani. Atunci a cunoscut motivul pentru care trebuia să facă terapia, dar acum nu ştia ce căuta în acel loc. Acum totul era ca un vis din care nu mai scăpa. Spera să fie ajutată. Vroia să fie ajutată.

Ajunse în fața uşii. O deschise încet şi intră în sala de aşteptare. Era o încăpere destul de spațioasă. Poate chiar mai mare decât camera ei de zi. Nu mai erau alți pacienți. Doar ea şi, într-o cuşcă de sticlă, secretara. Păşi cu grijă pe mocheta de culoarea petrolului în timp ce se apropia de acea cuşetă. Când ajunse, secretara îşi ridică privirea.

- Cu ce vă pot ajuta?

Incredibil cât de real pare zâmbetul de politețe dacă este bine plătit. Este chiar plăcut.

- Am o programare.

Secretara o căută în computer.

- Sunteți Destiny Beals?

- Da…

- Vă rog să mai aşteptați puțin. Doamna doctor nu a terminat încă cealaltă şedință.

D se aşeză pe unul din cele cinci scaune confortabile. Lângă ea se afla o măsuță pe care erau câteva reviste şi ziare actuale frumos aranjate. Luă la nimereală o revistă. Nu avea chef să citească. Avea nevoie doar de o preocupare. Acum făcea ceea ce înainte ura cu desăvârşire: frunzărirea paginilor. Privea fotografiile. Mai citi câte un titlu. Uşa se deschise şi ieşi un bărbat între două vârste. După nici două minute secretara o rugă să intre.

D se ridică încet şi deschise uşa. Spre surprinderea ei nu era nimeni în încăpere. Intră. Camera era destul de mare. Cam întunecoasă, dar poate era mai bine aşa. Mai intim. Privi în jur. O canapea modernă în mijlocul camerei. Un covor persan. Un fotoliu comod lângă o lampă cu picior înalt. Pe un perete se afla o bibliotecă impresionantă, dar cam dezordonată. Din toate cărțile ieşeau limbi de hârtie, precis folosite pentru notițe. În celălalt colț se afla o masă plină cu hârtii şi cărți. Dezordine. Nu se aştepta la aşa ceva.

Observă o uşă laterală întredeschisă. Auzi apa unui robinet.

- Luați loc vă rog, se auzi din spatele uşii.

D se aşeză pe canapea. Ştia că ei îi era destinată. Nu-şi dădu jos haina. Aştepta. Uşa de la baie se deschise şi ieşi o femeie. Frumoasă. Destul de tânără. Blondă. Slăbuță. Rujată. Purta un costumaş gri, frumos croit. Precis era

scump. Ochi albaştri. Îi observă de la distanţă. Părul prins într-un coc. Femeia se apropie de D şi îi întinse mâna. D se ridică în picioare şi o salută.

- Eu sunt Alicia Brown. Puteţi să-mi spuneţi Alicia. Nu-mi place să-mi aud numele asociat cu titluri precum doctor sau ştiu eu mai ce.

D îi zâmbi. *Simpatică.*

- Destiny Beals.

- Destiny? Ce nume frumos, dar neobişnuit.

O privi pentru scurt timp. Observă neliniştea din ochii ei. Trebuia să înceapă.

- Ce-ar fi dacă v-aţi da jos haina şi v-aţi face comodă?

Alicia se duse la masă, pentru a-şi lua carneţelul, ceva de scris şi ochelarii. Reveni şi se aşeză în fotoliu vis-à-vis de D. Aceasta o urmărea. Era o fiinţă încântătoare. Prima impresie. Îşi puse un picior peste celălalt. Avea picioare superbe. Îşi puse ochelarii în formă de ochi de pisică şi luă carneţelul în mână.

- E prea întuneric? Nu mai aşteptă răspunsul, ci trase de lanţul care atârna lângă lampă. Lumina caldă şi nu prea puternică se împrăştie în încăpere.

- Aşa e iarna. Totul e întunecos. M-am săturat de frig şi zăpadă.

D doar o asculta fără a aproba sau nega.

- Întotdeauna sunteţi aşa tăcută?

- Da.

- Sau vă e teamă de mine?

- Mi-e teamă de mine.

- De dvs.? De ce?

- Nu ştiu, dar mi-e frică să nu fac ceva greşit şi să nu-mi mai amintesc…

- De ce credeţi că se poate întâmpla aşa ceva?

- Cine ştie ce am făcut în noaptea aceea.

- Vi s-a mai întâmplat aşa ceva? Îmi pare rău, dar nu ştiu prea multe despre problema pe care o aveţi. Flores mi-a spus ceva la telefon…

- Acum două luni. Atunci cred că s-a întâmplat ceva. Nu ştiu ce. Nu îmi aduc aminte de nimic. Nu ar fi fost nici o problemă dacă nu aş fi primit o scrisoare de la firma mea de asigurare medicală, de unde reiese că am beneficiat de o îngrijire medicală. Eu însă nu mai îmi amintesc de aşa ceva. Nu mai ştiu ce să mă fac. Şi mai sunt şi coşmarurile…

- Coşmaruri?

- Cam de două luni am unul şi acelaşi coşmar. Mi-e aşa de frică încât, când mă trezesc, mă şi închid în baie.

- De cine vă ascundeţi?

- … nu ştiu.

D începu să se joace cu colţul cămăşii. Privea în jos. Era relaxată, dar puţin nervoasă.

- Chiar nu ştiu de cine mi-e frică.

- Ce se întâmplă în vis?

D ezită puţin, apoi se hotătî să coopereze. Şi ea vroia să se facă bine.

- E întuneric şi mi-e aşa frică. Vreau să fug din acel loc, dar nu ştiu încotro să o iau. Indiferent în ce parte aş fugi, am impresia că mă apropii tot mai mult de el.

- Cine e el?

- Nu-i văd niciodată faţa. E prea întuneric. Îi văd silueta apropiindu-se de mine şi nu pot fugi.

Începu să plângă. Alicia o privi. Era prea mult pentru început. Trebuie să o ia mai încet. Va avea de lucru, nu glumă.

- Trebuie să vă liniştiţi. Credeţi că veţi putea?

D confirmă cu capul.

- Să începem altfel. Povestiţi-mi ceva despre dvs.

- Ce?

- Orice.

- Nu prea am ce povesti despre mine. Nu sunt o persoană prea importantă şi nici nu mi s-au întâmplat lucruri ieşite din comun.

- Sunteţi căsătorită? V-am văzut verigheta.

- Îl cheamă John. Schiţă un mic zâmbet. Nu o privea în ochi. Prefera să urmărească desenele de pe covor. Se simţea mai sigură dacă nu-i vedea faţa.

- Dacă vreţi, vă puteţi întinde pe canapea.

- Ştiţi, am mai fost o dată la psihanalist.

- De mult?

- Da. Mi-e greu să mă acomodez. Nu prea am încredere în oamenii care mă înconjoară.

- Există un motiv anume pentru care nu aveți încredere în oameni?

- Nu cred că am un motiv anume. Ştiu că oamenii sunt răi.

- Răi?

- Da. Nu vedeți ce se întâmplă în jurul dumneavoastră? Văd cum se împuşcă cei din cartierul meu. Şi viața continuă, de parcă nu s-ar întâmpla nimic. Nu de mult a murit o vecină de-a mea. Nu mi-a părut rău după ea. Este normal acest lucru?

- Poate că nu ați simțit nimic pentru acea vecină.

- Dar a murit. Acest lucru ar trebui să mă întristeze, dar eu am fost bucuroasă că am scăpat de ea. Tot timpul mă spiona prin vizorul de la uşă. Uram acest lucru.

Se aşeză mai comod pe canapea. Poate se va întinde. Nu era încă sigură. O privi pe Alicia, care aştepta următoarea frază. Era aşa de frumoasă. Îi amintea de Olivia McNeill. Era cu un an mai mare decât ea. Erau la aceeaşi şcoală. Olivia era cea mai frumoasă fată din şcoală. Toți îi admirau pletele blonde şi curbele frumos cizelate. Poate era invidioasă. Un lucru era sigur, întotdeauna şi-a dorit să arate ca ea. Vroia să simtă măcar o dată cum e când te plimbi pe coridorul plin de lume cu atâta încredere de sine şi să savurezi privirile băieților, care sunt vrăjiți de mersul tău elegant.

Şi-ar fi dorit să fie prietene. Ea nu avea pe nimeni. Nici o persoană căreia să se confeseze. E adevărat, dialoga cu jurnalul destul de des, poate prea des. Erau zile în care scria şi de cinci ori câte ceva. Avea nevoie de o prietenă reală, nu ca acea colegă cu care mergea acasă. O persoană, care să cunoască problemele adolescenței, care să-i dea sfaturi. În mintea ei, ea şi Olivia erau cele mai bune prietene. Se plimbau împreună pe acelaşi coridor şi astfel mai cădeau câteva priviri şi asupra ei. Îi auzea parcă spunând: *e prietena lui Olivia.* O singură dată vorbise cu ea.

Era într-o pauză. Vroia să se refugieze undeva. Undeva unde nimeni nu o vedea. Intră în baia fetelor şi se închise într-o toaletă. Acel loc se umplea în timpul pauzelor. Bârfele curgeau. Aşa era la curent cu noutățile. Spre sfârşitul unei pauze aşteptă până ce ieşiră toate fetele şi părăsi toaleta. Se apropie de oglinda mare, toată scrisă cu ruj şi creioane de ochi. Tot felul de inimioare şi inițiale. Şi ea îşi dorea să aibă ce să scrie pe acea oglindă, dar nu avea ce. Nu avea prieten. Trecu cu degetele peste scris. Auzi apa unei toalete. Credea că era singură. Dar nu era. Olivia ieşi şi se apropie de oglindă. Îşi spălă mâinile şi îşi netezi părul.

- Nici nu ştii câtă muncă zace în părul meu. Cu toții cred că e destul să mă trezesc dimineața şi totul arată perfect la mine. Sunt dimineți în care îmi vine să iau foarfeca şi să mă scap de el pentru totdeauna.

- Nu fă asta, interveni D pe neaşteptate.

Olivia îi zâmbi şi scoase din poşetă un ruj. Avea o poşetă! Şi D visa să poarte o poşetă, dar ce să pună în ea. Nu se machia. O urmărea cum îşi picta buzele cu atâta exactitate şi mândrie. Avea buze frumoase. Parcă vroiau să fie rujate. Scoase rimelul şi îşi arcui genele lungi. Ar fi putut să o privească la nesfârşit cum se aranja.

- Ai un prieten?

- Nu, spuse D cu ruşine.

- Nici nu ştii ce noroc ai.

Noroc? Nici nu ştii, cât de mult îmi doresc un prieten. Nu am fost încă sărutată.

- Nu înțeleg.

- Nici nu ştii ce obositor e să ai un prieten. Tot timpul trebuie să arăți perfect, că aşa îi place. Trebuie să fi mereu bine dispusă.

- Dar nu trebuie să te prefaci, dacă nu-ți place.

Olivia o privi cu un zâmbet şiret pe buze.

- Eşti aşa de naivă. De la mine lumea aşteaptă să fiu aşa. Mi s-a atribuit această imagine şi nu am voie să mă îndepărtez de ea. Nu vreau să neg că nu sunt şi momente plăcute, dar e foarte stresant să fi mereu perfectă.

Îşi apropie fața de oglindă pentru a verifica dacă totul era la locul lui. Mai rupse o bucată de hârtie din rola de lângă chiuvetă, o aşeză între buze şi le presă pentru a îndepărta surplusul de ruj. Aruncă hârtia la coşul cu gunoi şi se apropie de uşa de ieşire. Îşi întoarse scurt capul.

- Poate ne mai vedem.

- Da… poate, dar Olivia părăsise deja încăperea.

De atunci nu a mai vorbit cu ea, dar crede că mai are undeva bucata de hârtie cu amprentele buzelor. Alicia semăna destul de bine cu Olivia. Aceleaşi trăsături fine. Buzele. Privirea. Trupul. Era o femeie frumoasă. Stătea în fața ei şi îi asculta problemele. Parcă un vis deveni realitate. Se întinse pe canapea.

- Mi-a fost greu să vorbesc pentru prima oară despre ceea ce simt. Credeam că oamenii nu vor înțelege. Când am fost la liceu am avut un prieten care s-a sinucis.

Alicia nu spuse nimic. Trebuia să o lase pe D să continue. Aceasta privea tavanul şi se gândea la el.

- Îl chema Dwayn. Era aşa de frumos şi era al meu. Doar al meu. Eu l-am găsit, dar este o poveste veche. Am făcut câțiva ani terapie şi mi-am revenit.

- Sunteți sigură?

- De ce mai poți fi sigur în ziua de azi? Cred că mă descurc. A fost greu. Sentimentele de vinovăție nu mă lăsau să dorm. De două ori am încercat să mă sinucid, dar nu am avut puterea necesară.

- Credeți că ați fi rezolvat ceva dacă ați fi murit şi dvs.?

- Poate nu aş fi rezolvat nimic, dar măcar durerea ar fi dispărut. Dar aşa m-am mâncat în interior şi m-am distrus. Iar acum, când am crezut că mi-am revenit cât de cât, mi se-ntâmplă aşa ceva.

- Ce s-a întâmplat ?

- Asta-i problema. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Ştiu doar că de atunci nu-mi merge bine. Ceva s-a întâmplat. Sigur.

- De ce?

- Nu vă plictisiți să spuneți de atâtea ori de ce?

- Nu.

D zâmbi.

- Vreau doar să-mi continui viața. Să trăiesc alături de John. Se pare că acest lucru nu mai e posibil. Orice s-a întâmplat în acele trei ore care îmi lipsesc a fost destul de puternic pentru a-mi distruge viața. Nu mai suport prezența altor persoane în apropierea mea. Mi-e frică de cei din jur. De Omul Negru.

- Omul Negru?

- Aşa îi spun bărbatului din vis. Ştiți… nu-i văd fața, ci doar un contur negru.

- Cât de des vin visele?

- La început, cred că o dată la două săptămâni, dar de câteva săptămâni tot mai des. Mi-e frică să adorm.

- Şi nu vă amintiți nimic despre acea zi?

- Ba da. Îmi lipsesc doar câteva ore din seara respectivă. Mi se pare aşa ciudat ceea ce spun. Cum să-mi lipsească orele? Aşa ceva nu este normal. Poți uita ceva, dar nu poți uita trei ore dintr-o zi.

- Nu este chiar aşa de neobişnuit.

- Poate ar fi mai bine să încep să comunic cu John.

- Nu vorbiți cu el?

- Îl evit. Mă simt de parcă mi-ar fura aerul pe care îl respir. Îmi dau seama de greşeala pe care o fac. El a fost mereu bun cu mine. Nu chiar întotdeauna, dar ştiam că pe el mă pot baza dacă aveam o problemă, dar acum simt altfel. Am impresia că el nu mă înțelege.

- Ați încercat să-i explicați situația?

- Nu pot.

- Dacă vreți să vă înțeleagă, trebuie să îl lăsați să participe la viața dvs.

- Nu-i drept ceea ce-i fac. Când îmi cere o explicație, mă închid în baie. Nu ştiu din ce cauză doresc să-l rănesc. Săptămâna trecută cred că mi-a salvat viața. Era să mă sufoc în baie. Dacă nu ar fi spart uşa, acum nu aş mai trăi. Nu am făcut acest lucru intenționat, dar îmi pare rău că nu am murit. Aş fi scăpat.

- De ce renunțați la viață?

- Nu fiecare om are o viață minunată, dna. doctor.

- Fiecare om îşi are problemele sale, unele sunt mai mari, altele mai mici, dar tot probleme rămân. Majoritatea oamenilor încearcă să le depăşească.

- Eu nu dețin puterea necesară. Mi-e greu să mă privesc în oglindă. Nu-mi place ce văd. Mă uit la John şi mă întreb ce l-a atras de persoana mea. Nu sunt frumoasă.

Privirea Aliciei se ridică pentru o fracțiune de secundă, de parcă vroia să verifice teoria pacientei.

- De ce credeți că nu sunteți frumoasă?

- Sunt realistă. Nu mai sunt la vârsta la care visam că sunt o prințesă.

- A fost aşa rău acel vis?

- Nu a fost rău, a fost frumos, dar nu a fost real. Ştiți, din păcate mi-am dat seama destul de devreme că viața nu este ceea ce pare. Tatăl meu nu m-a vrut. Mama era bolnavă, nu se putea ocupa de mine cum ar fi trebuit. Când aveam mai mare nevoie de ea, o găseam ori beată ori drogată.

- Vă mai întâlniți cu ea?

- Da. O dată pe lună o vizitez. Stă într-un sanatoriu. Nu ştie cine este. Nu mă recunoaşte nici pe mine. E aşa de dureros să o privesc cum vegetează. Se uită la televizor toată ziua. Îi povestesc despre mine, când o vizitez, dar nu declanşez nici o reacție. Mă doare. Câteodată îmi doresc să fiu ca şi ea. Să nu mai pricep nimic din ceea ce mă înconjoară. Să trăiesc într-o lumea doar a mea.

- Nu v-ați simți singură?

- Singură… nu mi-e frică de singurătate. Toată viața am fost singură. E adevărat că am o mamă şi un soț, dar tot singură mă simt. O dată nu am fost singură, şi anume când am fost împreună cu Dwayn. Alături de el mă simțeam puternică. Vie. Dar apoi totul s-a destrămat. Este egoist din partea mea să dau toată vina pe tatăl meu, dar sunt sigură că o mare parte din vină îi aparține. Dacă nu l-aş fi cunoscut, ar fi fost altceva, dar nu mai vreau să-l aştept toată viața. Ultima dată când l-am văzut… nici nu mai ştiu când a fost. Oricum, înainte de ziua mea. Trebuia să vină la aniversare. Împlinisem 12 ani. L-am aşteptat toată noaptea, dar nu a venit. Nu l-am mai văzut. M-am simțit părăsită. Singură.

- De ce îl pedepsiți pe John pentru ceea ce v-a făcut tatăl dvs. şi Dwayn. Amândoi v-au părăsit. Vreți ca John să vă părăsească?

- Nu.

- Dar asta veți obține. Îl îndepărtați. Credeți că el nu suferă, când vă vede aşa de speriată şi ştie că nu-i vreți ajutorul?

- Dar cum mă poate ajuta, când nici eu nu ştiu ce am?

Ochii începură să-i lăcrimeze.

- Ați putea începe prin îmbrățişări.

- Îmbrățişări?

- Da. Nu simțiți nevoia să-l strângeți în brațe, când nu vă merge bine?

- Cum să nu, dar mi-e teamă.

- De ce?

- Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic. Sunt obosită.

Îşi jurase să nu se mai lase ademenit de privirea ei doritoare. Dar îi era greu să nu o privească. Stătea pe acelaşi loc, ca de obicei, la două mese în fața lui. Din când în când câte o privire. John simțea că explodează. Cum de o dorea aşa de mult? E doar o femeie. El nu avea voie să arate slăbiciune. După cum se pare, ea era cea puternică. Poate se juca doar cu şarmul ei. Poate îşi căuta limitele. Vroia să vadă cât de uşor poate înmuia un bărbat.

Se ridică de la masă. La plecare trecu pe lângă masa lui John. Acestuia îi era ruşine de faptul că se holba la ea, aşa că îşi ascunse fața în sanvici. Observă ceva căzând în urma ei. Aşteptă ca lumea să se linişească după trecerea vedetei feminine a secției. Era curios să vadă ce scăpase Fiona în mersul ei grațios. Era o batistă de hârtie. O ridică în aşa fel, încât să nu observe cineva. O duse la nas şi inspiră mireasma ei. Observă că şervețelul era mânjit cu ceva. Îl despătură. Era adresa ei. Nu-i venea să creadă. Fiona îi lăsase adresa. Era o invitație.

Să merg? E aşa de frumoasă. Trebuie să merg. O doresc aşa de mult. Dar ce fac cu D? Nu-i pot face una ca asta. Ea are încredere în mine. Ştie că nu aş înşela-o şi acum sunt la doi paşi să o fac. Fiona. De ce exişti? De ce mă înnebuneşti? Te vreau. Doar la tine mă gândesc. Nu-i pot face una ca asta lui D. Nu pot să o mint.

Vreau să o simt. Să intru în ea. Acel moment. Nu mai trebuie să mă gândesc la D. Ea nu mai poate să-mi ofere ceea ce ar trebui să-mi ofere o soție. Şi eu am nevoie de tandrețe, de pasiune şi de ce nu de sex? Sunt doar un om. Şi eu vreau să am parte de plăceri trupeşti la fel ca şi ceilalți.

Ziua de lucru trecu greu. Îi era teamă să nu se accidenteze, deoarece cu gândul era tot timpul la Fiona. Ea era ceea ce dorea, ceea ce visa. Era ceva nou. Fiecare mai are nevoie de un schimb de tapet, pentru a nu rugini. Viața lui deveni monocromă. Avea nevoie de puțină culoare.

Termină cu lucrul pentru ziua respectivă. Încă nu ştia ce va face. Era greu să aleagă. Nu vroia să o rănească pe D. O iubea şi de aceea era aşa de greu să o înşele. Pe Fiona nu ştia dacă o iubea. Era încă prematur pentru a vorbi despre sentimente. Ea reuşi să-i trezească instinctele cele mai străvechi, dorințe murdare pe care nu le-ar fi recunoscut cu voce tare. Se gândea la lucruri pe care religia, în care a fost crescut, le tabuiza. Toată dorința suprimată dorea să explodeze în apropierea Fionei.

Se afla în vestiar. Colegii lui erau deja gata de plecare. El intră ultimul sub duş. Vroia să fie singur pentru a putea lua o hotărâre. Apa fierbinte se prelingea pe pielea sa, relaxându-i muşchii. Se aşeză cu fundul în cada duşului şi se propti cu spatele de unul din pereții din material plastic. Apa înaburită cădea peste el. Era aşa de plăcut. Pentru un minut uită de *problema sa*. Realitatea îl luă din urmă. Auzi vocile colegilor cum se stingeau. Rămase singur. Se jucă cu săpunul pe piele încercând să evite subiectul. Poate ar fi fredonat şi o melodie dacă s-ar fi simțit bine, dar era mult prea încordat, cu toate că nu vroia să recunoască.

Se desprinse cu greu de apa fierbinte. În timp ce-şi ştergea pielea cu prosopul, îşi privi muşchii cum se contractau. Era destul de atractiv pentru Fiona? Nu ar dezamăgi-o? *De ce mă gândesc la Fiona? Trebuie să plec acasă la soția mea.* Se îmbrăcă şi o porni spre casă.

Se trezi în fața blocului ei. Nu ştia cum ajunse acolo. Se plimbase pe străzile întortocheate ale cartierului

prea mare. Vântul viscolea zăpada de pe acoperişul caselor. Primăvara asta nu mai avea de gând să vină? De ce se gândea la vremea urâtă, când de fapt se afla acolo cu un singur scop. Care scop? Ce rău făcea? Îşi dorea cu ardoare acea femeie. Ce era greşit în acest lucru? Avea nevoie doar de puţină tandreţe. Acasă nu mai primea acest lucru.

Se întunecase încet şi el tot mai tremura de frig în faţa blocului. Mai multe maşini gălăgioase trecură pe acolo. Dacă nu se hotăra în scurt timp, precis va fi întrebat de sănătate de *băştinaşii cartierului*. Ştia despre ce era vorba. Şi el a fost tânăr şi a făcut parte din acei băştinaşi. Cunoştea metodele de hărţuire a străinilor. Se simţea puternic. În cartierul lui era un cineva.

Privi spre ferestrele iluminate. Care era a ei? Ce făcea? Îl aştepta? Urcă scările. Lumina pe casa scărilor nu funcţiona pe toate nivelele. Scoase bricheta din buzunar şi căută uşa. Apartamentul ei. 14b. Flacăra brichetei flutura în faţa uşii dorind să devoreze totul din jur. Observă că avea o sonerie, dar nu vroia să sune. Simţea că nu se potrivea nicicum situaţiei în care se afla. Avea impresia că trebuie să se ascundă de ochii lumii. Simţea cum partea metalică a brichetei începea să se încingă, arzându-i pielea.

Flacăra încetă să trăiască în momentul întreruperii furnizării cu gaz. Se afla în întuneric. Să bată în uşă? Mai avea şansa să plece şi să lase totul baltă. Mai putea fugi în braţele lui D. Nu ar fi făcut literalmente acest lucru. Doar era un bărbat. Nu avea voie să arate slăbiciune. Încet se îndepărtă de uşă. Încă un pas în spate. Îi arătă spatele uşii. Se pregătea să coboare treptele, când o putere invizibilă îl catapultă înapoi spre uşa Fionei. Fără nici o ezitare apăsă pe clanţă şi uşa se deschise. Intră.

Era întuneric în toată casa. Nici un zgomot. Nu era acasă? Cum de a lăsat uşa descuiată? Înaintă pe un coridor, după cum îşi dădu seama. Cu degetele atinse peretele. Se opri la un moment dat. Încercă să se acomodeze cu întunericul. Vroia să caute întrerupătorul. Întinse braţul spre perete. Simţi o mână atingându-i degetele. Se sperie.

- Lasă-mă pe mine…

Trupul nud al Fionei lucea în întunericul coridorului. Se afla în spatele lui, mângâindu-i braţul. Îi dădu jos haina groasă. O lăsă să cadă undeva pe podea. Îi cuprinse mijlocul cu braţele subţiri şi graţioase. Degetele ei se plimbau peste cămaşa din bumbac, mângâindu-i pieptul. În acel moment îi era puţin teamă. Întunericul. O femeie care prelua controlul. Totul era aşa de nou. Se simţea bine, dar şi ciudat. Parcă nu lui i se întâmpla acel lucru superb. Îi simţi degetele desfăcându-i nasturii, unul câte unul. Ce senzaţie. Trupul ei lipit de spatele său. Aşa de bine.

Şi cămaşa căzu undeva pe podea. Maieul alb părea fluorescent pe pielea lui lucioasă de sudoare. Unghiile ei se prelingeau peste umeri, coborând spre bicepşi. Îl cuprinse în jurul abdomenului. Îşi lipi urechea de spatele lui. Îi putea auzi bubuiturile inimii. Îi mângâie muşchii abdominali prin maieu. Îl trase încet din pantaloni. Îşi strecură mâinile sub maieu. Îl ridică până aproape de gât. Degetele ei se jucau cu părul de pe piept.

Îi simţi limba caldă atingându-i pielea spatelui şi fiori îi trecură pe spinare. Simţi dâra umedă, pe care i-o lăsa pe spate, ridicându-se spre gât. Îi simţi trupul despuiat lipindu-i-se de spate. Maieul dispăru rapid. Îi simţi sărutările pe gât degetele mângâindu-i faţa.

Îşi încolăci piciorul drept în jurul piciorului lui. Astfel era mai aproape de el. Îi gâdilă pielea cu cârlionţii revărsaţi peste umeri. Prinse o porţiune de carne între degete. Dorea să-l devoreze. Prezenţa lui o excita la maxim. John scoase un geamăt de durere când îi simţi colţii în carne. Degetele ei îi mângâiau rotunjirile abdomenului ajungând la primul nasture al pantalonilor. Îi mângâie sexul prin pantaloni. Senzual şi încet. Îl prinse de umeri şi îl întoarse cu faţa spre perete, obligându-l să se sprijine cu palmele de el. Îi reamintea de controlul făcut de *sticleţi* în cartierul său natal. Îl împinseră cu faţa la perete, cu picioarele depărtate şi cu palmele lipite de cărămida jegoasă.

Îi simţi degetele mângâindu-i fundul. Veneau în faţă. Între pulpe. Urcau, stimulându-i testiculele. Deschise nasturii unul câte unul. Degetele îi masau organul excitat prin slip. Apoi intrară în slip. John vroia să împingă din loc zidul respectiv. Tot ce se întâmpla în jurul lui îl deruta. Fiona se lăsă în genunchi trăgând în jos pantalonii de jeans. Îl eliberă de ei. Trecu pe sub mijlocul lui. Se aşeză în fund şi îşi lipi spatele de perete. Îi sărută picioarele. Unghiile ei explorau pielea fină a bustului, provocând mici tresăriri în trupul *victimei*. Îi săruta penisul prin slip.

Buzele ei doreau să treacă prin slip. Îl trase încet în jos.

Aici erai, neastâmpăratule!

Îi atinse vârful cu buzele.

Căldură.

Îl cuprinse.

Şi mai cald.

Se ridică cu spatele lipit de perete, capul răsărindu-i printre braţele lui puternice. John îşi ridică privirea spre ea. Reuşi să-i desluşească trăsăturile. Îi simţi degetele plimbându-se pe spatele său, apropiindu-l de trupul ei. Îi simţi sânii presându-se de pieptul său. Simţea un firişor de sudoare coborând între trupurile lor.

Fiona îşi ridică braţele deasupra capului până ce se prinse cu degetele de conducta care traversa coridorul la câtiva centimetri de perete. Îşi ridică picioarele încolăcindu-le în jurul lui John. Acesta îşi coborî mâna şi îşi o străpunse. Îl strângea tot mai tare de mijloc. Tot mai adânc şi mai rapid.

Nu se lăsă sărutată de el. Nu de data aceasta.

Ce căutau acele sentimente în inima ei?

Nu acolo le era locul. Nu se mai recunoştea. Nu ştia cum să reacţioneze la ceea ce simţea. Acum nu avea timp de chestii din astea. Trebuia să se concentreze asupra situaţiei de faţă. Trebuia să completeze nişte formulare pentru şeful ei. Precis avea să-i audă în curând vocea prin interfon solicitându-le, şi ea nu era încă gata. Totul era rutină, dar şi rutina îi lua timp. Nu avea voie să greşească. Şeful ei avea încredere în capacităţile ei.

Se juca cu pixul. *Ce se întâmplă cu mine? M-am simţit aşa de rău, iar acum sunt cu mintea la lucruri la care mi-e teamă să mă gândesc.*

- Destiny?

Era vocea şefului prin interfon. D schimbă o privire cu Jane, apoi se ridică ţi îi duse actele. Reveni cu alte acte. Se bucura că avea treabă, deoarece nu mai vroia să se gândească la acel lucru. Avea impresia că nu era bine. Poate se înşela. Poate nu.

Jane se opri din butonatul computerului şi îşi scoase capul de după monitor.

- D?

- Îhî?

- Am o idee nebună de tot.

Oh nu. Iar ideile ei ieşite din comun. Iar are rânjetul ei jucăuş. Pentru ea viaţa e doar o distracţie? Nu vede că eu mă simt mizerabil?

- Sper că e legal.

- Ce glumă bună, spuse Jane în timp ce râdea.

- Nu de alta, dar te cunosc.

- E legal. Nu facem nimic rău. Vreau doar să ne distrăm puţin.

- Nu am chef de distracţii.

- De câtva timp nu mai ai chef de nimic. Nici înainte nu ai fost o petrecăreaţă, dar acum parcă ai fi îmbătrânit peste noapte cu cel puţin 20 de ani. Parcă ai fi maică-mea.

- Exagerezi.

- Nu exagerez.

- OK. Pentru aţi demonstra că ştiu să mă distrez, voi face ce ai pus tu la cale.

De fapt, nu i-ar fi trecut prin minte că asta vroia Jane să facă. Nu-i venea să creadă unde a ajuns. Stătea la tejgheaua barului cu un pahar de vodcă cu suc de portocale în mână. De ce Jane era aşa de obsedată de bărbaţi? În seara respectivă îşi puse în minte să seducă un tinerel, iar D să o urmărească. Să vadă dacă era bună. Asta numea ea distracţie.

Nu-i plăcea acel loc. Niciodată nu i-au plăcut barurile. Muzică de prost gust, multă lume, gălăgie, mirosul de băutură. De fapt nu-i plăcea alcoolul. Înainte. Acum nu mai părea aşa de neplăcut. O calma puţin. O privea pe Jane cum îi făcea ochi dulci unui tip de vreo 25 de ani. Stăteau la aceeaşi masă. Se juca cu degetele prin părul lui bogat. Aşa ceva îi plăcea lui Jane. Un armăsar tânăr, puternic, cu care să o facă toată noaptea şi care să aibă păr pe cap. Nu-i plăcea să le mângâie chelia.

Îi trase capul pentru a-l săruta. Un sărut scurt, dar umed. Îi zâmbi tânărului. Acesta nu era prea sigur ce avea să urmeze. Era prea timid pentru a continua ceea ce începuse. Jane nu avea de gând să renunţe. Se ridică de la masă şi îi atinse bărbia cu vârful degetului, apoi se îndreptă spre toalete. Tânărul se ridică de la masă după câteva secunde şi o urmă. D urmărea spectacolul şi nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Cum de Jane avea o asemenea putere asupra oamenilor? Poate era felul ei jucăuş ce îi orbea pe cei din jur. Îi manipula.

După câteva minute Jane reveni cu părul proaspăt aranjat. Se aşeză lângă D.

- Cum m-am descurcat?

- N-am cuvinte.

- Îl vrei şi tu? Se poate aranja. Încă nu şi-a revenit, dar e bun de tot.

- Jane. Sunt căsătorită.

- Şi ce dacă. John nu va afla nimic.

- Nu pot şi nu vreau să… e un străin.

Jane o privi bănuitoare. Deodată gălăgia se înteţi fără un motiv anume.

- Crezi că sunt o stricată, nu-i aşa?

- Da de unde. *Dar te comporţi ca o stricată.*

- Ştiu că asta crezi despre o femeie care schimbă mai des bărbații decât chiloții. Am nevoie de sex. Sunt obsedată sexual, recunosc. De aceea nu rezistă nici o legătură pe care încerc să o clădesc. Cu sexul distrug totul.

Se lăsă liniştea între ele. Fiecare sorbea din paharul său, apoi se despărțiră. Jane mai vroia să-l aştepte pe acel tinerel.

Reuşi cu greu să adoarmă. John nu era acasă, ca de obicei. Toată seara se gândi la Jane şi talentul ei, că altfel nu-l putea descrie. Jane era altfel. Ea tot timpul spunea că a venit pe pământ doar în vizită, să stea puțin şi apoi avea să plece altundeva. D nu credea că după moarte mai exista ceva. Totul avea să se sfârşească, toată suferința.

Adormise de mult, când John deschise uşa dormitorului. De la incidentul când D era să se sufoce, nu se culca înainte de a controla camera. O privi. Chiar şi în somn avea acea expresie gravă care îi îmbătrânea fața. Îi era milă de ea. Ce i se întâmplase în ultima vreme? Nici nu ştia cum îi mergea. Nu mai discutase de mult cu ea aşa cum făceau mai demult. Îi lipseau acele conversații fără importanță cu referire la nu mai ştiu ce emisiune tv sau articol de ziar.

Acum nici nu mai avea chef să mănânce singur, deoarece nu avea acel ziar ciuruit. Nu cumpărau ziare, dar D avea dreptul să aducă acasă ziarul la care era abonat şeful, după ce îi decupa acestuia articolele care l-ar interesa. John se ținea astfel la curent cu ştirile din lume. Considera amuzante dreptunghiurile lipsă, decupate de D. Mereu se întreba ce articole puteau să fi fost în acel loc.

I se umeziră ochii.

Nu am vrut să te rănesc. Am făcut ceea ce mi-am jurat că nu voi face niciodată. Te-am înşelat. Nu ştiu din ce cauză nu mă simt vinovat, doar jenat de situația în care mă aflu. Modul în care mi-ai respins apropierea m-a făcut să cred că vrei să mă arunci în brațele altei femei. Ştiu că nu e adevărat acest lucru. Poate vreau doar să mă dezvinovățesc. Nu ştiu cum va continua povestea asta. Nu ştiu ce voi face.

Se dezbrăcă de hainele care mai purtau mireasma Fionei şi se aşeză cu fundul pe marginea patului. Vroia să se aşeze lângă ea, dar nu putu. Simțea că nu era corect ceea ce făcea. Îşi luă perna şi se întinse pe canapeaua din camera de zi. Se acoperi cu o pătură şi încerca să adoarmă şi să uite totul. Doar pe Fiona nu o putea uita. Ceea ce făcuse cu el în acea seară îl excitase mai mult decât şi-ar fi putut imagina. Era destul un gând pentru a avea o erecție.

De data aceasta se simțea mai sigură. Nu mai erau străine. Nu erau prietene, nici nu puteau fi după o perioadă aşa de scurtă, dar şi-ar fi dorit asta.

- Întotdeauna mi-am dorit o prietenă.

- Cum e cu Jane?

D o privi pe Alicia şi scoase un zâmbet.

- Cu Jane mă înțeleg bine. Poate mi-ar fi o prietenă bună dacă aş lăsa-o să se apropie de mine.

- O respingeți?

- Nu, dar limitez prietenia noastră. Nu o las să se implice prea mult în viața mea, cu toate că tot timpul încearcă acest lucru.

- Nu mai e loc în inima dvs. şi pentru ea?

- Nu despre asta este vorba. Ea are un loc rezervat în inima mea. Ea doreşte să mă schimbe cu orice preț.

- Poate v-ar prinde bine o schimbare.

- Nu vreau să mă schimb.

- Vă e teamă de o schimbare.

D preferă să nu răspundă. Îi atinse punctul slab. Era derutată. O schimbare. La ce bun?

- Poate mi-e teamă să mă despart de ceea ce cunosc.

- O schimbare nu înseamnă o rupere totală de ceea ce a fost.

- Atunci e doar o înfrumusețare cu câteva accesorii a ceea ce sunt.

- Sunteți mulțumită cu viața dumneavoastră?

- Nu. Nu cred că cineva poate fi mulțumit cu propria viață.

- Există astfel de oameni.

- Aceia mint.

- De ce sunteți aşa de negativă?

D privi tavanul, încercând să găsească explicația. Prea sigur nu cunoştea motivul pentru care respingea orice ajutor cu toate că şi-l dorea cu toată ființa. Vroia să fie ajutată, dar nu o lăsa. Trebuia să-şi depăşească această teamă pentru a primi ajutorul scontat.

- Ştiți… toată viața mea a fost presărată cu suferințe mai mari sau mai mici.

- Suferințele fac parte din viață.
- Eu nu mai vreau să sufăr. Mi-e dor de Dwayn…
- Dwayn?
- Am fost aşa de fericiți. OK. Poate nu am fost chiar aşa de fericiți, dar în amintiri totul pare mai strălucitor şi mai frumos. Dacă mă gândesc bine, după… Cu el am fost cu adevărat fericită.
- Ce s-a întâmplat?
- Asta aş vrea să ştiu şi eu. Totul s-a terminat aşa de brusc, fără nici un preaviz. Atunci au început problemele. Mă simțeam vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu mi s-a părut cinstit că el se sinucide şi eu trebuie să trăiesc mai departe. Am vrut să mă sinucid şi eu, dar nu am avut puterea necesară.
- Ați ținut prea mult la viață…
- Nu ştiu dacă acesta a fost motivul. Pentru mine, pe vremea aceea, viața nu însemna nimic, nu aveam prea multe persoane apropiate care să-mi fi simțit lipsa. Parcă totul se repetă. Simt că ceea ce a fost va fi şi acest lucru mă termină.
- De ce vă simțiți vinovată?
- Am făcut doi ani de terapie pentru acest lucru.
- Şi?
- E ciudat, cu toate că totul a fost aşa de demult, am impresia că-i pot vedea acea privire din seara chefului. Era chiar ziua lui de naştere. M-a condus acasă. Ne-am oprit în fața scărilor. Nu am scos nici o vorbă, ne priveam doar. Am văzut ceva în ochii lui. Parcă o chemare, implorare. Mi-a fost teamă să-l întreb ce are. Poate ar fi fost mai bine să fi deschis gura. Poate nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat a doua zi.
- Credeți că dețineați puterea de a-l opri?
- Nu ştiu şi niciodată nu voi afla. Trebuia să încerc măcar.
- Şi acum vă mai simțiți vinovată?
- Nu cred că sunt vinovată. Ne cunoşteam mult prea puțin pentru a avea o astfel de importanță în viața lui. Acum simt doar părere de rău.
- Pentru ce?
- Pentru simplul fapt că a murit şi că nu şi-a luat doar viața sa, ci şi pe a mea.
- Îl învinuiți?
- Într-o mare măsură el este responsabil pentru starea mea actuală. Recunosc că nici înainte nu eram mai altfel, dar îmi aveam sentimentele sub control, dar moartea sa a declanşat haosul în mine. De multe ori simt că îmi explodează capul.

O privi pe Alicia, cu statura ei rigidă şi fața frumoasă. Se afla în aceeaşi încăpere cu femeia aceea. Era o femeie. D nu se mai considera femeie după ce văzu ce înseamnă să fi femeie. Ştia că a fugi după idealuri nu avea nici un rost.

O trecură fiori când se gândi la ideea care îi dădea târcoale în ultima vreme.

- Vă este teamă de întuneric?

Alicia fu surprinsă de întrebarea lui D.

- Cred că nimănui nu-i este totuna când e înconjurat de întuneric. Ne este teamă de ceea ce nu vedem.

De ce nu vrei să-mi răspunzi la întrebare? E greu să spui da sau nu? Nu vreau să aud generalități ci un lucru personal.

- Întotdeauna mi-a plăcut întunericul, continuă D. Mă puteam ascunde.
- De cine să vă ascundeți?
- De oameni. Când eram mai mică, mă ascundeam în dulap. Mă distra să o fac pe mama să mă caute peste tot. Nu mi-am dat seama că o necăjeam când nu mă găsea. Până la urmă mi-a descoperit ascunzătoarea şi cu toate că ştia unde sunt intra în joc şi se făcea că nu mă găseşte. Şi acum îmi place noaptea. Să mă plimb pe străzi de una singură. Din păcate nu prea pot face acest lucru. Oraşul ăsta este tot mai periculos. Trebuie să mă limitez la drumul de la lucru acasă. Acum ziua începe să crească şi…
- Ce e cu noaptea asta?
- Ce să fie?
- Am impresia că nu e vorba despre plimbări în clar de lună.
- Nu mai sunt aşa de romantică. Luna şi-a pierdut farmecul. Acum ştiu că este doar o planetă mai mică, un satelit. O bucată de rocă în continuă mişcare în jurul pământului. Nu a mai rămas nimic din poveştile cu zâne.
- Şi?
- Nu noaptea e cea care nu-mi dă pace, dacă la asta vă referiți. Într-un fel este noaptea, dar eu prefer să-i spun negru.
- Negru?

- Sunt diferite feluri de nopți, unele mai luminoase, acelea îmi plac cel mai mult, dar mai sunt şi unele foarte întunecoase. Nu mai vezi nimic. De acele nopți mi-e frică.

- Există un motiv?

- Motiv - este greu de caracterizat în această situație. Am acel vis, mai exact coşmarul acela. Acel întuneric e mai negru decât mi-aş fi putut imagina vreodată. E înspăimântător. Parcă mă aflu într-o călimară cu cerneală neagră. Un spațiu închis în care simt că mă sufoc. Intru în panică şi vreau să fug, dar nu pot. Parcă tălpile mi-ar fi lipite de beton. E frig. Simt cum vântul se învârte în jurul meu. Îmi dă târcoale. Mi-e teamă şi nu cunosc motivul. Ştiu că trebuie să fug.

- De cine fugiți?

- De Omul Negru. Cred că v-am povestit despre el.

- Mda, spuse Alicia după ce îşi controlă notițele.

- Ştiu că se apropie. Îi simt prezența. E puternic. Foarte puternic. Cu toate că e întuneric, simt cum mă urmăreşte şi savurează teama pe care mi-o provoacă. De parcă s-ar hrăni din ea. La început îi aud respirația undeva în depărtare. Un ecou. Inima îmi îngheață în piept.

Privea în gol. Parcă încerca să revadă totul cu ochii minții. Nu vroia să piardă nici un detaliu, deoarece nu ştia ce o putea ajuta pe Alicia să dezlege misterul.

- O respirație grea, aproape un horcăit, dar nu prea strident. Pândeşte. Eu mă lipesc de un zid de cărămidă. Realizez că mă aflu pe o stradă. Cu pereți, cu beton pe jos. Îi aud paşii. Unul câte unul. Foarte elegant. Se apropie de mine, dar nu îl văd. Din cauza ecoului nu ştiu niciodată unde se află, cât de aproape. Îmi aud bătăile inimii de parcă vor să-mi spargă timpanele. Mă lipesc de zid cât pot de tare. Sper să treacă pe lângă mine. Ştiu că e rău. Atunci se aprinde un bec undeva în depărtare. În acel loc se formează un panou luminos pe fondul căruia se desluşeşte conturul unei persoane. Din cauza luminii nu pot distinge cine e, doar negru. Lumina mă orbeşte. Văd cum se apropie acea siluetă. Apoi mă trezesc.

Nu ştia cum avea să continue povestea. Faptul era consumat şi nu mai putea schimba nimic. Nu vroia să o rănească. Acesta era ultimul lucru pe care dorea să-l facă. Avea mustrări de conştiință. Dar o dorea pe Fiona. Acum parcă mai mult decât înainte. Acele buze, cârlionții, sprâncenele arcuite. Nu ştia ce să facă. Într-un fel îşi dorea ca D să facă primul pas. Ea trebuia să observe schimbarea şi să deschidă subiectul. Îşi dorea ca ea să pună punctul pe i. De ce?

Nu dorea ca el să poarte toată responsabilitatea. Întotdeauna a fugit de responsabilitate. Momentul în care a spus *da* în fața preotului a fost pentru prima oară când îşi asumase răspunderea pentru ceva, iar acum era pe cale să distrugă totul.

Continua să-şi privească fața în oglinda din fața lui. Barmanul îl privi nedumerit câteva clipe. John stătea ca o stană de piatră. A mai văzut el oameni care arătau şi mai ciudat după câteva pahare în plus, dar pe John îl cunoştea.

- Te simți bine? îşi îngădui barmanul.

- Da… Da…

La dracu'. Nu ştiu ce vreau. Nu pot alege. Pot alege, dar nu vreau să aleg. Mi-e mai comod aşa.

Se ridică de la tejghea şi merse spre casă. Undeva o sirenă. Precis a fost cineva împuşcat. Poate o neînțelegere între bande, sau un glonte la întâmplare. Putea fi şi el. Dar nu a fost el. De ce le alunga din minte? Ştia că aşa nu mai putea continua. Nu va putea juca toată viața acest rol dublu.

Până una alta, ce mai însemna D pentru el? Nu era sigur că vroia să afle acest lucru. OK, e soția sa. Acest lucru constituie un punct important, dar poate nu cel mai important. Era vorba despre viața sa, sau ce a mai rămas din ea. Vroia să-şi petreacă restul vieții lângă cineva care nu mai vorbea cu el, care nu îi suporta apropierea şi cu care nu mai putea face dragoste? Îmbătrânirea alături de o persoană dragă şi-o imagina cu totul altfel. Armonie. Aşa cum a văzut la părinții săi. O astfel de căsnicie îşi dorea. Ceea ce se întâmpla acum la el acasă se numea hibernare.

Apoi apărea Fiona în joc. Poate că nu era vorba despre Fiona. Putea fi şi Martha sau Susan. Putea fi oricine. Trebuia să fie o altă persoană. D era de vină, îşi spunea el la început, dar curând realiză că şi el şi-a adus contribuția la destrămarea căsniciei. Poate mai era ceva de salvat. Nu mai vroia să salveze nimic. Se săturase. Asta era realitatea. D se schimbase. El se schimbase. Din păcate schimbările nu au avut loc în aceeaşi direcție. Sufletele lor s–au îndepărtat. Dragostea a dispărut şi a fost înlocuită de rutină, de conviețuire.

Se simțea ca într-un grup de întrajutorare. Şi el şi ea încercau să facă jocul cât mai perfect. Cine mă ajută pe mine astăzi? Le era frică să renunțe unul la celălalt. Într-un fel legătura lor a deviat de la cea inițială, devenind una mai convenabilă pentru ambele părți. Au ajuns în acest stadiu fără un acord reciproc verbal. Totul a evoluat de-a lungul anilor. Într-un fel erau mândri de ceea ce au izbutit. Poate teama de singurătate i-a apropiat şi mai mult. Motivele nu mai erau relevante.

Trebuia să recunoască adevărul. Căsnicia lor nu mai era perfectî - de fapt niciodată nu a fost - dar nu țipau unul la celălalt. Relația se răcise. Trebuia să intervină când observase prima schimbarea, dar a fost prea comod. Acum nu era sigur dacă procedase bine. Era conștient că poate meritau încă o șansă. *De ce mă refer la D ca la ceva trecut? Ea încă îmi este soție. Nu o pot șterge pur și simplu din viața mea.* Dar asta făcea. O alunga sistematic - sau poate ea se îndepărta?

Ajunse în apartament. Liniște. Era sigur că auzise televizorul cu puțin timp înainte de a deschide ușa. Să-i fi făcut una ca asta? Se ascunde de el? *Dar ce i-am făcut?* Nu mai avea nici o importanță. Simți un miros plăcut de mâncare venind din bucătărie. Să fi gătit ceva? Nu mai era obișnuit cu așa ceva din partea ei. Nu era o bucătăreasă excelentă, dar erau câteva rețete pe care le nimerea destul de bine. Găsi pe aragaz o oală cu tocăniță. Se așeză la masă și începu să mănânce. Liniște. Era ciudat să-și audă propriile înghițituri. Ce făcea D? Dormea deja?

Poate de data aceasta avea să scape. Dar știa că nu era posibil. Trebuia doar să fugă. Avea nevoie de puțină voință. Dar nu o avea. Era vorba despre viața ei. Trebuia să lupte. *Nu mai pot lupta.* Trebuie. Parcă auzea vocea Aliciei îndemnând-o să nu se lase manipulată de farsele creierului. Trebuie să arate cine-i stăpânul în propriul trup.

Frig. Brrr.

De ce era îmbrăcată doar în cămașa de noapte? Nu știa ce frig e afară? Ciudat. Parcă era gerul din mijlocul iernii și nu cel pe care îl întâmpinase cu o zi înainte. Dar nu mai era ianuarie. De ce simțea de parcă era ianuarie?

Întuneric.

Picături de apă căzând de undeva. Toate sunetele se spărgeau în urechile ei. Vroia să scape din acel loc oribil. Avea senzația că era urmărită. Dar ce putea să o vadă în negura nopții? Nici măcar ochii unei feline nu erau destul de puternici pentru a o descoperi.

- Ce vrei de la mine?

Ecoul propriilor cuvinte revenea cu o rezonanță înspăimântătoare. Parcă cineva îi captase cuvintele și le transformă în acea voce îngrozitoare.

Asta nu am fost eu. Nu eu sunt monstrul. Lacrimile începură să se prelingă pe fața pistruiată și cadaverică. Simțea vântul necruțător lovindu-i pielea, crăpându-i buzele cu fiecare suflare.

- Omoară-mă odată.

Nu-și mai auzi ecoul. Acest lucru era și mai îngrozitor. Unde se afla? De ce nu-și auzea ecoul vocii? Pașii deși făcuți pe betonul înghețat răsunau ca într-o încăpere uriașă și goală.

- Vino! Știu că mă vrei! De ce nu vii odată?!

Vocea îi era tot mai răgușită, amestecându-se cu un sunet amar de disperare. Se lăsă pe spate și, spre surprinderea sa, nu căzu, ci se propti de un perete umed. Se lăsă jos pup cu spatele lipit de perete. Își îmbrățișă trupul zgribulit. Nu mai putea să plângă. Buzele luară o formă ovală, de durere. Scotea sunete sacadate.

Auzi un horcăit venind din depărtare. Sunetul trecu pe lângă ea, ca apoi să se lovească de un perete și să revină cu o intensitate și mai mare. Ce însemna asta? Era într-o stradă cu o singură ieșire. Nu putea scăpa. Niciodată? Va rămâne pe veci prizionera acestui coșmar?

Îl auzi.

Omul negru.

E ora unu… Omul negru n-a sosit. E ora două… Omul negru n-a sosit. E ora…

Fredona în gând melodia așa de bine cunoscută în copilărie.

Melodia începu să-i părăsească buzele aproape lipite de cărămida rece. Simțea cum lacrimile erau pe cale să înghețe pe fața ei.

Nu mai vreau…

Auzi pașii. Pojghița subțire de gheață care se formă pe beton se spărgea cu zgomot sub tălpile lui masive.

… nu…

Nu mai avea curajul să scoată nici o vorbă. Se pitului lângă perete, sperând să nu o observe, cu toate că știa că era acolo pentru ea. Pașii lui începeau să semene cu cei de elefanți în urechile ei.

Întuneric. Pași. *Unde e?*

Era aproape. Precis era aproape. Îl putea simți. De ce nu se mai aprindea blestematul acela de bec? Măcar putea să știe unde era. La ce i-ar fi folosit?

Lumina se aprinse pe neașteptate și lui D i se tăie respirația. Era așa de aproape de ea. La nici doi pași de ea. Așa de aproape. Așa de mare și de negru. Se trezi cu un țipăt de teroare. Înainte ca John să sară din pat și a înțelege ceva, ea se și încuie în baie.

În acel moment al neputinței se ura pentru faptul că reparase ușa băii. De ce aveau nevoie de o încuietoare la baia din dormitor? Erau doar ei doi. Nu avea cine să dea buzna peste ei. Știa că trebuia să ia o hotărâre. Fiona. Da,

acesta era adevărul. Aşa nu mai puteau continua lucrurile. El mai vroia să fie fericit.

Trebuia să se întâmple chiar în acel moment. Îşi luă perna pentru a nu ştiu câta oară şi părăsi dormitorul. Mai aruncă o privire tristă spre patul mare şi gol, după care se instală pe canapeaua din living. Era sigur că acea mutare era corectă, faţă de fiecare participant la căsnicie. El a făcut sex cu o altă femeie. A vrut acest lucru. Nu mai era demn de soţia sa. Nu mai avea dreptul să împartă patul cu ea. Aşa era cel mai bine.

Dacă D îl va întreba de ce s-a mutat, ce va spune? Nu putea să-i spună adevărul. Era prea laş.

D era deja pe o altă lume. O lume plină de halucinaţii şi frisoane. Lumina stridentă a neonului era singura salvare faţă de întunericul pe care îl ura din tot sufletul în acel moment. Tubul incandescent începu să bâzâie. Era sigură că va începe să pâlpâie. Se adeveri. La fiecare secundă de întuneric simţea cum groaza creştea în adâncul ei. Simţea cum Omul Negru se apropia cu fiecare întrerupere a luminii. Acestea păreau să se îndesească şi să fie tot mai lungi. De parcă doreau să-i permită trecerea în lumea reală. Pentru a o lua. Poate mintea îi juca doar o festă. Poate întreruperile luminoase apăreau cu aceeaşi frecvenţă. Poate.

- Amnezie isterică.

- Îhî?

- Se manifestă prin pierderea bruscă a memoriei asociată unui eveniment traumatic.

- Eveniment traumatic spuneaţi?

Alicia încuviinţă cu capul.

- Păi atunci eu sunt persoana potrivită. Am avut parte de atâtea evenimente traumatice, încât vă puteţi alege unul.

- Este vorba despre ceva recent.

- În fiecare dimineaţă în care mă privesc în oglindă sufăr o traumă.

Alicia nu era sigură dacă era o glumă sau vorbea serios.

- Puteţi să o luaţi şi ca o glumă. Cu toate că nu este.

- Amnezia poate fi şi selectivă. Eu cred că visele pe care le aveţi reprezintă de fapt amintiri segmentare. Această amnezie temporară se mai numeşte şi stare de refugiu. Astfel de stări sunt tipice şi epilepticilor care se află într-o criză. Chiar şi un beţiv poate suferi de aşa ceva. De multe ori se spune că *mi s-a rupt filmul.*

- Nu sunt sigură dacă asta am. Poate că sunt doar nebună de legat. Sunt sigură că mai este un loc liber lângă mama la casa de nebuni.

- De ce vă autopedepsiţi pentru greşelile altora?

- Ce are asta de a face cu amnezia mea?

Deci nu vrei să răspunzi…

- Amnezia nu este un lucru aşa de grav.

- Pentru dumneavoastră poate că nu, deoarece vă amintiţi totul din trecut.

- Nici chiar eu nu ţin minte totul din copilărie sau poate chiar întâmplări care s-au petrecut cu câteva zile în urmă. Acest lucru este absolut normal şi extraordinar de necesar. Creierul nostru face curăţenie. Analizează toate informaţiile stocate şi hotăreşte care ne mai sunt utile şi care nu. Cele inutile le şterge pentru a crea loc pentru noi înregistrări. Vă daţi seama ce ar însemna să ţinem minte toate lucrurile din viaţa noastră? Capul nostru ar exploda din cauza presiunii.

- Şi la mine…

- Creierul vrea să vă păzească de ceva. Ceva ce vi s-a întâmplat şi de care ar fi mai bine să nu ştiţi.

- Mă pot vindeca vreodată?

- De aceea spuneam că nu este chiar aşa de grav. Informaţia nu a fost ştearsă complet din minte, din moment ce aveţi acele vise. A fost doar codificată. Ceea ce noi trebuie să facem este decodificarea. Se vede că adevărul doreşte să iasă la suprafaţă. Dovadă sunt visele.

- Nu ştiu dacă vreau să aflu adevărul. Dacă seamănă doar puţin cu visele, prefer să rămână codificat.

- Atunci visele vă vor urmări până veţi ajunge la casa de nebuni. Asta vreţi? Eu vă pot ajuta, dar şi dvs. trebuie să vreţi.

- Ce pot face?

- Trebuie să luptăm pe aceeaşi parte a baricadei. Trebuie să vă deschideţi. Va fi greu, dar şansele de vindecare sunt destul de mari.

Pentru o secundă nici nu o mai auzi. Se cufundă într-o lume paralelă. Îi auzea vocea în depărtare dar cu gândul era în alt loc. În acel loc era pace. Pace sufletească. Nu asta căuta ea? Acela putea fi paradisul ei. Poate moartea era la fel. Alicia îi explica modul în care vor continua terapia. D accepta totul cu o înclinare a capului. Nu o mai interesa nimic. Totul era inutil. De ce se chinuia femeia aceea drăguţă să-i salveze viaţa? Nici măcar nu era

plătită. Dacă era pe bani îi putea înțelege entuziasmul.

Auzi horcăitul. Dar nu dormea. Cum putea să-l audă în viața reală? Se cutremură.

- Vă simțiți bine?

- Nu cred. Pot jura că i-am auzit respirația. Știu că nu e cu putință. Până acum totul se întâmpla doar în vis. Nu e destul că mă terorizează în somn, acum îmi vrea şi viața. Începu să plângă fără zgomot. Se smiorcăia. Alicia nu acționă. Nu se apropia de ea. Nu ar fi fost o mutare prea bună. D trebuia să se facă puternică pentru a-l putea înfrunta, iar dacă ar fi vrut să o consoleze, i-ar fi accentuat neputința.

- Nu trebuie să vă fie teamă. Nu este un personaj real.

- Dar părea aşa de real.

- Nu trebuie să vă lăsați speriată de el. Trebuie să luptați.

- Cum să lupt împotriva unui duşman imaginar? Nu i-am văzut fața. Nu ştiu cine e.

- Este Omul Negru, după cum mi-ați spus. Nu trebuie să aibe neapărat o față. Nu trebuie să fie neapărat o persoană reală.

- Mi-e frică să adorm. Niciodată nu ştiu dacă mă va vizita sau nu în acea noapte. Şi John nu mă poate ajuta.

- Îl lăsați să vă ajute?

- Oricum nu ar putea.

- Dacă nu-l lăsați, nu o să aflați niciodată.

- Nu vreau să-l implic. Pentru mine e mai bine să sufăr singură. Văd că nici lui nu-i merge prea bine. Am crezut că dacă îl țin departe de durerea mea, îl voi scuti de gânduri în plus, dar planul meu a luat o întorsătură neaşteptată. Acum nu mai putem comunica şi nici nu mai vreau să discut cu el. Am impresia că vrea să mă rănească.

- Cum să vă rănească?

- Nici eu nu ştiu. Mă ascund de el. Am crezut că mai pot salva căsnicia.

- Sunteți sigură că asta ați urmărit? După câte pot eu să-mi dau seama, exact asta ați încercat să evitați. L-ați eliminat din toate lucrurile importante care s-au întâmplat în viața dvs.

- Vreau doar să-l protejez.

- Nu. Vreți să scăpați de el. Îl mai iubiți?

Se gândi puțin. Era clar.

- Dragostea a fost la început. După aproape zece ani de căsnicie nu se mai poate vorbi despre iubire. Țin la el.

- Poate nu destul.

- Mi-e singurul prieten.

- Cum rămâne cu Jane?

- Jane nu ştiu ce este.

Era deja întuneric. Se plimba prin stația de tramvai. Era destul de frig. Nu mai ningea de aproape o săptămână. Își ridică gulerul de la palton. Nu mai era nimeni în stație. Nu-i plăcea acest lucru. Auzi râsete. Observă o pereche de tineri urcând treptele spre stația iluminată. Nu mai venea trenul odată?

Tinerii se aşezară pe o bancă şi se sărutau. Râdeau. Lui D îi dădeau lacrimile. Acei tineri erau fericiți. Ea nu. Aşa a fost şi ea odată. Dwayn.

Veni trenul. D urcă repede, dorind doar să ajungă cât mai repede acasă. Şi tinerii se urcară în acelaşi vagon. Se aşezară în spatele ei. Mai erau câteva persoane în vagon. Oameni singuri care priveau în gol. Aşteptau ca trenul să-şi ia zborul pe liniile metalice. Vagonul îi legăna. Era plăcut.

Fără să vrea, D asculta conversația tinerilor.

- Te vreau, spuse el chicotind.

- Aici? spuse ea surprinsă, dar râzând.

- De ce nu? Nu mai pot aştepta. Poate vor fi ai mei acasă şi nu mai putem face nimic.

- Altădată nu te-a deranjat să o faci sub nasul lor. Doar putem să ne încuiem în camera ta.

- Acum.

Auzi cum se foiesc şi chicotesc. Era într-un fel geloasă pe ei. Nu aveau probleme. Se gândeau doar la plăcerile vieții. Pentru o secundă se gândi să se întoarcă şi să-i prevină de necazurile vieții, dar realiză că nu avea să câştige nimic luându-le speranța în viitor tinerilor aceia.

Îi auzi sărutându-se cu zgomot.

- Te iubesc, spuse fata printre săruturi.

- Şi eu.

Ce drăguț.

APRILIE

2 aprilie, miercuri

Cred că o iubesc. Dar nu pot să o iubesc. Adică pot să o iubesc.

Ea nu mă iubeşte. De ce e totul aşa de complicat? De fiecare dată când îi împărtăşesc secretele şi problemele mele nu mă pot concentra şi mă pierd. Îmi doresc aşa de mult să o ating. Pielea ei mătăsoasă. Părul blond şi lung. Aş vrea să o pieptăn în fiecare seară. Ceea ce simt pentru ea nu este bine. Ea este o femeie. Eu sunt o femeie. Asta nu va ieşi bine.

Nici nu ştiu cum de am curajul să mă gândesc la un viitor comun. E precis heterosexuală. De unde ştiu? E destul să o privesc şi să-mi dau seama de acest lucru. Are acel ceva care îi atrage pe bărbați. Şi pe mine. De ce mă atrage pe mine? Este perfectă. Exact cum ar trebui să fie orice femeie. Aşa ar trebui să arăt şi eu. Mă privesc în oglindă şi realizez că niciodată nu voi arăta ca şi ea.

Nu e numai fizicul, care se mai poate schimba prin intervenții chirurgicale în anumite cazuri. Este vorba despre modul în care se prezintă. De comportamentul ei este vorba. Despre acel lucru înnăscut. E plină de grație. Cum se aşează pe scaun, potrivindu-şi fusta pentru a nu se şifona. Cum îşi aşează un picior peste celălalt. Cum îşi aranjează o şuviță de păr rebelă după ureche.

Privirea ei mă topeşte. Acei ochi albaştri ca cerul unei zile senine de vară. Ochelarii cu ramă aurie în formă de ochi de pisică. Sânii nu prea mari, în sutiene din mătase scumpă. Costumaşele din materiale fine de culori în perfectă armonie cu tenul uşor bronzat.

O venerez ca pe o zeiță. Şi mai vrea şi să-mi repare rotițele din creier.

Sunt aşa de urâtă. Niciodată nu s-ar uita la mine. Chiar şi dacă ar fi lesbiană. Dar sigur nu este. La o şedință, un bărbat şi-a băgat capul de după uşă, iar Alicia i-a zâmbit, spunându-i să o aştepte. Acel bărbat era arătos nu glumă. Nu am nici o şansă. Voi rămâne în umbră, fiind fericită de fiecare privire pe care o voi petrece, cercetând-o în momentele în care ea îşi face notițe. Voi rămâne o umbră care o doreşte. Care vrea să o sărute. Să o strângă în brațe.

De parcă nu aş avea destule probleme. Nici nu mai ştiu ce să fac să nu adorm. În loc să mă concentrez asupra amneziei mele isterice, după cum m-a diagnosticat iubita mea secretă, eu sunt cu gândul la corpuri împletite în cele mai tandre mişcări de erotism lesbian. Trebuie să fiu nebună. Nu judec lucrurile cum ar trebui. De ce trebuie să adaug la fiecare lucru o tentă de romantism?

Viața mea se pierde. O simt cum se stinge dar imaginea ei parcă devine tot mai puternică. Cu fiecare sperietură pe care mi-o provoacă Omul Negru, dragostea mea pentru Alicia creşte în mine, dându-mi noi puteri. E conştientă de puterea pe care o deține asupra mea? De fiecare dată când o privesc mă simt aşa de singură.

John nu mai este ceea ce a fost odată. S-a mutat în camera de zi. Acolo doarme. Cred că este dezgustat de mine. Îi dau dreptate, deoarece nu arăt deloc bine. Am slăbit mult. Parcă aş fi un schelet ambulant. Dacă aş putea întoarce timpul, multe lucruri aş face altfel. Poate aş reuşi să mai salvez ceva din pactul pe care l-am făcut noi doi acum zece ani. Dar ce rost ar mai avea acum?

Acum lucrurile stau exact cum niciodată nu mi-am închipuit că vor sta. John – mai departe de mine decât un străin. Alicia – mai aproape decât mi-aş fi închipuit că va putea fi o femeie în inima mea. E ciudat cum anumite lucruri se întâmplă pur şi simplu. Atâtea promisiuni neonorate. Atâtea planuri nerealizate. Asta să fie viața? Atâta durere nealintată. Mistere peste mistere. Secrete peste secrete. Jane ar da vina pe karma rea sub care se află viața ei actuală şi ar spera că în cea care va urma totul se va schimba. Ea spune că într-o viață viitoare vom fi răsplătiți pentru durerea din cele anterioare.

Cu toate că nu cred în migrarea sufletului în timp, nu aş fi de acord cu o viață plină de bucurii. Trebuie să existe un echilibru. Trebuie să existe răspunsuri la toate întrebările puse. Eu ar trebui să-mi primesc răspunsurile la sutele de întrebări. Dacă aş şti măcar sâmburele care a provocat această reacție în lanț care îmi curmă sufletul, furându-mi somnul, terorizându-mă până la disperare.

Nu mai vreau să suport nimic. Vreau să mă eliberez de durere. Să fug undeva unde nimeni nu mă mai urmăreşte pe străzi întunecate. Poate doar în mormânt voi reuşi să fiu lăsată in pace. Poate doar moartea mea ar reuşi să potolească setea de sânge a Omului Negru.

Sunt prea slabă pentru a lupta în continuare. Aceasta nu mai este cruciada mea. Nu mai am chef să lupt.

Mi-am dat seama că nu merită. Sunt prea slabă. Aceasta este legea junglei. Supravieţuieşte doar cel mai puternic. Eu nu mai sunt puternică.

D.

Jetul de apă fierbinte se prăvălea peste trupul său extenuat. Ca de obicei intră ultimul la duşuri. Într-un fel îi displăcea ideea să facă lucruri intime, precum duşul sau urinatul, în aceeaşi încăpere cu alte persoane. Auzea ultimele voci stingându-se pe coridorul răcoros.

Se lipi cu spatele de peretele duşului. Închise pleoapele, savurând mângâierile terapeutice ale apei. În capul său roiau fantasme erotice şi sentimente de vinovăţie. Totul se combina. Nu-i plăcea deloc situaţia în care se afla. De ce nu putea să fie totul aşa ca la început. El şi D fericiţi, plimbându-se în zilele fierbinţi de vară pe malul lacului Michigan. Se ţineau de mână povestind despre nimicuri. Viaţa nu era complicată. Ea nu prea vorbea nici pe vremea aceea. Ştia că suferise mult şi de aceea vroia să îi ofere o viaţă împlinită alături de el.

Erau ţeluri frumoase, dar naive. Acum conştientiză că nu reuşise. Era într-un fel deprimant să recunoască realitatea. A dat greş ca soţ. Acum credea că iubeşte o altă femeie. Cum era posibil acest lucru? Credea că dacă te îndrăgosteşti o dată, este pe veci. Dar Fiona îi demonstrase contrariul. Nu era sigur dacă era iubire. Ceea ce ştia era că nu-i era indiferentă. Parcă îi simţea degetele însăpunindu-i pielea. Mângâierile ei delicate.

Se trezi din vis şi ea chiar era în faţa sa sub jetul de apă, strecurându-şi unghiile prin părul său ud.

- Dacă intră cineva şi ne va găsi…

Dar ea nu-l lăsă să termine fraza. Începu să-l sărute uşor pe buzele lui cărnoase.

- Mă înnebuneşti…

Da, asta făcea ea. Îl ademenea cu săruturi interzise, cu mângâieri acrobatice. Totul era posibil în preajma ei. Coapsele ei îi cuprinseră mijlocul. Începu cel mai nebun dans şi cel mai dulce nectar se scurgea între cele doua corpuri înfierbântate.

Ura ascensoarele. De ce trebuia ca şeful ei să aibe biroul la etajul 5? Ar fi putut urca şi pe scara de serviciu, dar într-un fel îi inspira pericol. Totul era îngust şi iluminarea este superficială. Nimic care să-i inspire siguranţă. Era într-un fel obligată să aleagă liftul. Era dimineaţa devreme, dar întârziase deja două minute. În ultima vreme întârzia mai tot timpul, mai ales după nopţile nedormite.

Ştia că punctualitatea era foarte importantă pentru şeful ei. Ca avocat avea nevoie ca toate actele necesare să-i fie gata la timp. Nu putea întârzia la tribunal din cauza nopţilor ei albe. Era conştientă că nu avea o importanţă prea mare în acel birou. Ştia că Jane era mâna dreaptă a şefului. D presupunea că o făceau din când în când. Era sigură că Jane nu rezista tentaţiei de a nu-l seduce. Nimfomana.

D era angajată doar pentru munca de jos. Ea trebuia să ţină actele la un loc, în timp ce Jane îşi ascundea capul în cărţile de specialitate, căutând după cazuri similare sau intrând în biblioteca electronică a oraşului Chicago pentru a strânge informaţii. Era clar că Jane era cel mai important pion din acel birou şi nu ea. Până în acest moment nu o deranjase acest adevăr, dar acum nu mai era sigură. Îi era teamă să nu-şi piardă slujba. Nu-şi putea permite acest lux. Trebuia să trăiască din ceva.

Jane îi spuse cu câteva zile în urmă că nu trebuia să-şi facă probleme de slujbă atâta vreme cât ea lucra în acel birou. Îi spuse:

- D, sunt prietena ta. Nu trebuie să uiţi acest lucru.

Cum să nu fiu neliniştită dacă viitorul meu se află în mâinile unei nimfomane. Sexul nu însemnă întotdeauna o favorizare. Poate avea şi efecte negative, iar eu le voi simţi.

- Nu te va da afară. Eu te înţeleg, cu toate că nu vrei să-mi spui ce ai. Pot aştepta. Poate într-o zi te vei hotărî să-mi spui ce te roade.

Ţie nu pot să-ţi spun acest lucru. Nu m-ai înţelege. Iei lucrurile mult prea uşor. Eu am nevoie de un sprijin şi nu de cineva care mai crede că lumea este în regulă. Am nevoie de un om matur. Am nevoie de Alicia.

În ultima vreme îi mergea tot mai rău. Nu se mai putea concentra. Peste tot avea impresia că este urmărită. Tresărea la fiecare sunet mai deosebit. Acum nu avea voie să se gândească la locul îngust care urca între etaje. Mai erau şi alţi oameni în lift alături de ea. Dacă lor nu le era teamă, nici ei nu trebuia să-i fie. Era lucrul cel mai normal. Fiecare folosea liftul. La etajul patru observă că rămase singură în acea cutie agăţată doar de nişte cabluri prea subţiri după părerea ei.

Cu un zgomot metalic, ascensorul se opri între etaje. Se stinse lumina şi se aprinse becul de serviciu. Era roşu şi aproape insesizabil. Scoase un ţipăt de teamă. Era neliniştită. Tot mai neliniştită. Locul acela era prea mic pentru ea. Auzi un sunet nedefinit. Nu ştia de unde venea, de deasupra sau de dedesupt. Se arse becul de serviciu. Era întuneric. D se presă de peretele metalic. Tremura toată.

Lasă-mă în pace! Te implor.

Din nou acel sunet. Parcă era un horcăit.

Eşti aici. Ştiu. Ai venit după mine. Ai venit să mă iei. De ce? De ce eu?

Începu să se mişte de-a lungul pereților metalici. În aceeaşi direcție. Fugea în cerc, urlând cu lacrimi în ochi. Urla pentru eliberare.

Nu se mai termină o dată strada asta? Nu se mai termină întunericul? Omoară-mă odată pentru totdeauna!

Căzu în genunchi în mijlocul locului închis. Nu mai ştia unde era uşa. Doar acele sunete îngrozitoare le auzea. Venea să o ia. Începu să bată cu pumnii în pereți sau uşă. Nici ea nu mai ştia. Epuizată căzu la pământ suflând din greu. Îi simțea prezența. Cum se apropia tot mai mult. Venea să o ducă pe tărâmul celor nevii. Acolo unde îi era locul.

Deodată o rază de lumină se strecură din colțul de sus al locului minuscul.

Tunelul… lumina îngerilor. S-au deschis porțile spre eternitate.

- Domniță, vă merge bine?

Vocea venea din acea lumină. Vorbea Dumnezeu cu ea?

Deschise ochii mai bine. Observă parcă figura unui bărbat. Era îmbrăcat într-o salopetă de lucru. Nu putea fi Dumnezeu.

- Vă scoatem imediat de acolo. Nu vă faceți probleme.

În acel moment liftul îşi porni drumul şi se opri la etajul următor. Uşa de deschise larg şi acel bărbat intră în cabină. D nu ştia ce făcea. Nu se mai putea mişca. Era paralizată. Bărbatul o prinse de subsoare şi o trase afară din lift. Jane veni în viteză şi îi făcu aer cu dosarul pe care îl avea în mână. D începu să-şi revină.

Nu mai ştia cum ajunse în birou, dar acum stătea pe scaunul ei, iar Jane îi vorbea pentru a nu o lăsa să adoarmă. Începea să se simtă mai bine. Era puțin amețită. Nu-i mai era teamă. Acum nu mai era singură.

- Ce s-a întâmplat, întrebă D pe o voce cam amețită. Ştia ce s-a întâmplat, dar vroia să o audă pe Jane, să-i povestească ceea ce văzuse ea.

- A intervenit o defecțiune la lift şi s-a blocat. S-a defectat şi iluminarea de serviciu. Nu ştiu ce s-a întâmplat în interior, am auzit doar țipete şi bătăi metalice. Instalatorul a venit imediat să repare. A deschis uşa exterioară, apoi uşa interioară pentru a se asigura că nu ai pățit nimic, apoi a readus liftul la etajul sub care erai blocată. Te simți bine?

D dădu din cap în semn de da.

- Mai sunt puțin amețită, dar încep să-mi revin.

- Mai bea o gură din limonadă. Să chem un doctor?

- Nu-i nevoie. Am amețit puțin. Am hipotensiune. Nu e nimic ieşit din comun. Am uitat să iau medicamentele. Se mai întâmplă. Am avut o noapte agitată şi am uitat. Nu e nimic grav.

- Sigur?

- Da.

Jane nu era prea convinsă de spusele ei, dar D hotăra dacă-i merge bine sau rău. Ea vroia să o ajute, dar D se pare că se descurca. Se duse la masa ei şi îşi continuă treaba. D o mințise. Nu se simțea prea bine, dar nu putea să plece. Lipsise de prea multe ori. Iar acasă nu ştia ce să facă. Casa era prea goală. Ca de obicei. De ce se răcise John? Ea era motivul. Era sigură că totul se întâmpla din cauza ei. Ea era capul răutăților. Cu asta basta.

Încerca să se concentreze. Ce avea de făcut? Ziarul. Trebuia să decupeze ziarul. Acesta stătea împăturat lângă maşina de scris. Îl despătură şi începu să citească articolele pe diagonală. Nu avea nici un chef de acest lucru. Nimic nu i se mai părea interesant. Ce făcea John? Se mai gândea din când în când la ea sau o şterse de pe listă?

Îmi pierd viața. Ar trebui să fiu fericită. Se termină toată suferința. Mă bucur. Îmi doresc ca totul să se termine. Cum va fi? Voi simți ceva? Voi simți durere? Părere de rău? Regrete? Dwayn…vin spre tine. În curând. Simt acest lucru.

7 aprilie, luni

Ce vis. Am crezut că toate visele frumoase s-au spulberat. Sunt aşa de speriată şi îndurerată, încât nu mă aştept la nimic frumos. Calitatea vieții mele tinde spre zero. Dar azi noapte… Aşa de erotic şi intens. Parcă totul se întâmpla aievea. Atingerile…

Deci, mă plimbam cu Alicia prin întuneric. Nu ştiu exact unde eram. Cred că un parc sau un sanatoriu. Îmi amintesc doar de o alee printre copaci. Ici şi colo câte un bec. Nimeni prin jur. Doar noi două. Era aşa de cald. Purtam haine subțiri şi râdeam. Ne simțeam aşa de bine. Eram cele mai bune prietene. Exact ceea ce mi-am dorit. Am trecut peste un pod. Pârâul ne încânta urechile cu clinchetele cristaline. Era idilic. Totul era perfect. Aşa cum ar

trebui să fie. Îi povesteam tot felul de lucruri. Gesticulam şi zâmbeam. Ea mă asculta şi se bucura de compania mea. Ne-am proptit de balustrada podului miniatural şi priveam în linişte fâşia de apă care aluneca cu viteză printre pietrele mari. Lumina unui bec atârnat de un stâlp îşi revărsa razele pe curburile neregulate ale apei în continuă mişcare. Eram fericite.

Nu am scos nici un cuvânt. Nu era nevoie. I-am simțit degetele atingându-le pe ale mele. Mici descărcări electrice mi-au trecut pe sub piele. Mi-am întors încet privirea spre ea. Îmi zâmbea. Doamne, ce bine arăta. Rra un înger, îngerul meu salvator. Prietena mea. O doream. I-am simțit degetele atingându-mi fundul. O dorință devenea realitate.

Eram extaziată. Chiar şi acum, e destul să-mi reamintesc de acele atingeri şi mă excit. Eram față în față. Ne priveam. M-am simțit frumoasă. Avea de a face cu modul în care mă cerceta. Parcă eram lipsită de defecte. Ne-am apropiat buzele şi ne-am sărutat. Trăirile cele mai ciudate îmi învăluiau trupul. Atingerile se înmulțeau. Ne-am lăsat jos pe scândurile podului. Deodată eram dezbrăcate. Totul era aşa de frumos. Ne mângâiam reciproc, scoțând din când în când sunetele dulci ale plăcerii. Cu toate că doar degetele se presau de pielea noastră, senzațiile erau fierbinți. Mângâierile erau aplicate cu o forță tot mai mare. Trupurile noastre erau tot mai apropiate. Ni s-au atins sânii. Era magic. Degetele mele se pierdeau în părul ei blond. Ne zâmbeam. Eram fericite. Simțeam că acele momente nu se vor termina niciodată. Nu primeam destul una din cealaltă. Vroiam să ne dezmierdăm şi să ne sărutăm până la sfârşitul zilelor.

Un zgomot veni din depărtare. Ştiam că se apropia cineva. Ne-am îmbrăcat imediat râzând şi glumind. Apoi am luat-o la goană ținându-ne de mână. M-am trezit. Azi am avut o zi frumoasă. Nu m-am mai gândit la momentele sumbre care mi-au marcat existența. Totul era perfect. Tot timpul îmi doream să mai adorm odată, să continui visul. A fost aşa de frumos. M-am simțit în siguranță alături de ea. Acum îmi dau seama ce mi-a lipsit toată viața. Siguranță. Asta căutam în fiecare relație. Ce păcat că totul va rămâne un vis. Mulți mi-ar spune că sunt o proastă că nu încerc nimic la ea. Poate m-am înşelat şi totuşi este… Nu vreau să risc. Dacă m-ar respinge, aş avea nevoie de o nouă terapie. E aşa de greu să-ți găseşti o persoană pe care să o iubeşti. Eu cred că am găsit-o, dar mi-e teamă să întreprind ceva pentru a o transforma în realitate.

Nu ştiu cum să explic sentimentul care m-au călăuzit toată ziua. Un fel de orgasm permanent. Când m-am trezit, mi-a părut aşa de rău că totul a fost doar un vis. Totul părea aşa de real. Tangibil.

Acum sunt tristă. Tristă că totul a fost doar un vis

D

- John mă neliniştește.

- În ce sens?

- Ştiți că nu mai doarme în acelaşi pat cu mine. Acest lucru nu-i este deloc tipic. Îmi ascunde ceva. Săptămâna trecută ne-am văzut doar de trei ori. Parcă eram doi străini. E interesant că acest lucru nu m-a deranjat prea mult, dacă nu ar fi fost ceva în privirea lui. Cred că era vinovăție. Parcă îl tortura prezența mea. Vroia să-mi spună ceva, dar nu avea curajul.

- Ați vorbit ceva?

- Ne-am salutat. El şi-a făcut un sanvici şi a plecat la lucru. Nu înțeleg cum s-a putut ajunge să ne îndepărtăm aşa de mult unul de celălalt.

D amuți. O privi pe Alicia căutând ceva printre notițe. Doamne ce frumoasă era. Paloarea luminii îi conferea un aer clasic. Cum putea să aibă curajul să-şi imagineze că acea frumusețe s-ar putea îndrăgosti de ea? Era imposibil, dar ea nu înceta să o dorească. Credea că o iubeşte, mai ales după acel vis erotic.

- Cum e cu visul acela? A mai apărut?

- Da. Încep să am halucinații şi când sunt trează. Nu mă mai simt sigură nici unde. Am impresia că mă urmăreşte oriunde m-aş ascunde. Când aud un zgomot mai deosebit, tresar.

Te iubesc. Te doresc. Ca în noaptea aceea.

- Există o modalitate de a afla ce s-a întâmplat în acele trei ore în care v-a scăpat timpul. Este o metodă neconvențională, dar forte des utilizată la tratarea amneziei. Şi cu succes.

- Spuneți. Nu mai suport teama care mă învăluie. Vreau să mai trăiesc liniştită acele câteva zile pe care le mai am. Despre ce este vorba?

- Hipnoză. Ştiu că mulți nu cred în această metodă, dar eu am avut rezultate foarte bune până în prezent. Cred că în cazul dvs. am putea afla ce s-a întâmplat.

Pe fața lui D se ivi speranța. În sfârşit va trece peste coşmaruri. Spera cel puțin.

- Şi … voi mai avea coşmarurile astea?

- Dacă au vreo legătură cu cele trei ore lipsă, ar trebui să dispară. Trebuie să sperăm că există o legătură.

Trebuie să vă spun că rezultatele nu sunt întotdeauna cele aşteptate. Sunt persoane care nu pot fi hipnotizate, sau altele la care retrăirea unor evenimente pot înrăutăți şi mai mult starea sănătății. Există un risc. Problema este că nu se cunoaşte cum se va încheia o şedință de hipnoză.

D nu mai ştia ce să creadă. Poate hipnoza era singura ei salvare.

- Nu trebuie să vă hotărâți în acest moment. Să mă anunțați când ați luat o hotărâre.

De data aceasta se trezi cu jumătate de oră mai devreme decât de obicei. Vroia să fie sigură că nu va întârzia la lucru. Urcă cu liftul, dar se asigură că mai erau persoane care urcau la acelaşi etaj ca şi ea. Îşi făcu treburile matinale de rutină în momentul în care intră Jane. Aceasta îşi scutură umbrela udă.

- În sfârşit a venit ploaia.

- Te bucuri de ploaie, fu surprinsă D.

- Da. Asta înseamnă că se apropie primăvara. La meteo au anunțat că se apropie un val de aer cald. Nu mai suport hainele astea groase.

Lui D îi plăceau. Îşi putea ascunde trupul. De cine să-l ascundă? Nici ea nu ştia. Nu mai ştia nimic. Jane fu surprinsă să o găsească aşa devreme la lucru. Luă totul drept un semn bun.

- Venirea primăverii te-a influențat. Totul învie. Mă bucur că-ți merge mai bine.

Nu-mi merge deloc bine. Încerc să ascund teama care roieşte prin trupul meu. Totul face parte dintr-un plan bine pus la punct. Scopul este distrugerea mea. Până acum am luptat, dar nu mai pot. Totul este doar actorie. Toate zâmbetele mele sunt false. Nu ştiam că par aşa de reale. Totul este un simplu joc de teatru. Nu vreau să-mi trădez reala mea stare sufletească. Nimeni nu ar avea de câştiga. Nu vreau ca oamenilor să le fie milă de mine.

- Întreprindem ceva în seara asta?

- Nu prea ştiu dacă am timp. John mi-a spus că mă aşteaptă.

- O, se anunță o seară fierbinte. Aşa te vreau. Sari pe el şi stoarce-l de puteri. Ce dracu'?

Mi-e teamă că nu despre sex este vorba.

Se gândea la Fiona. Nu ar fi vrut să plece de lângă ea. Adormise în brațele lui. Înainte de a pleca o sărută pe frunte. În seara respectivă totul avea să se schimbe. Trebuia să spună adevărul. În dimineața aceea observă neliniştea din ochii lui D când îi spuse că trebuie să discute. Era clar că ceva nu era în regulă. Nu ştia cum avea să-i spună.

Cum este cel mai puțin dureros să-i confesezi cuiva că ai întâlnit pe altcineva? Oricum i-ar spune, efectul va fi acelaşi. O cunoştea cât de cât pe D. Ştia cum va reacționa. Se ferea de acest lucru de mai multe săptămâni. Trebuia să-i spună mai devreme, dar era un laş. Tot timpul îşi spunea că este un bărbat şi nu avea de ce să-i fie teamă. Îi va spune adevărul pe care ea avea dreptul să-l afle.

Unele lucruri însă nu trebuie ştiute. Câteodată detaliile sunt sare pe rană. Niciodată nu avuse intenția să o rănească. Dar o făcea şi era conştient de acest lucru. D era o persoană foarte fragilă. Chiar dacă acum o iubea pe Fiona - sau cel puțin aşa credea el - mai avea sentimente pentru D. Nu putea şterge cu buretele toți anii petrecuți împreună. Aveau destule amintiri plăcute.

Încă un pahar de alcool îi trecu prin gâtlej, după care plăti şi părăsi birtul. Nu purta niciodată umbrelă. Nu-i plăcea. Considera că doar femeile aveau nevoie de aşa ceva, pentru a se apăra. O porni prin ploaia măruntă şi rece, ridicându-şi gulerul de la haină. În timp ce urca scările murdare îşi scutura părul ud şi hainele. Descuie uşa. Parcă nu mai vroia să intre. Stătea în fața uşii descuiate şi nu ştia ce să facă. Mai putea să plece. Să renunțe la sinceritate. Ştia că sinceritatea lui aducea doar suferință pentru D, lucru pe care nu-l dorea.

OK. O iubise. Acum nu mai simțea acelaşi lucru pentru ea. Era o persoană la care ținea foarte mult. Ştia că nimic nu ținea o veşnicie. O iubea în alt fel. Ca pe o rudă foarte apropiată. Ca pe o persoană, căreia nu vrei să-i faci rău ci să o protejezi. Asta era D pentru el. Nu cunoştea sentimentele pe care ea le mai avea pentru el. Acest lucru îi îngreuna hotărârea pe care o luase. Deschise uşa şi intră. Îşi agăță haina udă pe cuier, se descălță. Era linişte. D era precis acasă. Observă că televizorul era pornit, dar nu-i auzea tonul. Intră în camera de zi. D stătea tolănită pe canapea şi privea ecranul. Tonul era dat la minim. Îl observă. Îşi ridică privirea rănită spre el. Parcă aştepta verdictul.

Ai venit… Acum spune-mi odată vestea cea rea. Ce mai aştepți?

John rămase ca o stană de piatră în uşă, neştiind ce să facă. Simțea cum picioarele i se înmuiau. I se usca gura. Avea nevoie de o gură de apă.

Deci a sosit şi acest moment. Trebuie să-i spun ceea ce simt. Trebuie să-i spun despre Fiona. A sosit momentul adevărului.

- E ceva interesant la televizor?

D îl privi goală de sentimente şi plictisită.

- Mă duc la culcare, spuse ea şi se pregăti de plecare, când John făcu un pas spre ea.
- Te rog mai aşteaptă puțin.
- Bine.
Tu eşti John? Parcă ai fi un străin. Ce s-a întâmplat cu tine?
- Ar trebui să discutăm.
- Dacă tu spui.
John observă că nu primea nici un ajutor din partea ei. Nu mai exista nici o scăpare. D se aştepta la ceva rău şi nu mai putea fugi. Era prins într-o cursă, pe care singur şi-o întinse.
- Tu nu crezi că ar trebui să discutăm?
- Poate. Nici eu nu ştiu. Nu mă simt prea bine.
- Aha.
D îl privi cum se zbate în interior. Pentru câteva momente simțea milă pentru el. Poate trebuia să-l ajute puțin. Comunicarea era punctul lor forte. Înainte, orice problemă se rezolva prin discuție. Acum de ce se schimbaseră toate aceste reguli care erau baza căsniciei lor? Ce a intervenit?
Omul Negru?
- Ce te frământă? îl întrebă D.
Eu am început. Acum tu eşti la rând.
- Nu ştiu ce s-a întâmplat cu noi.
- Presupun că nu ne mai înțelegem aşa de bine, spuse D privind în jos. Cred că eu sunt de vină.
- Amândoi suntem de vină. Am încetat să vorbim. Mi-e dor de acele zile, de la început. Eram săraci, dar fericiți.
Fericiți?
- Atunci am crezut că aşa va fi mereu.
D îşi aranjă o şuviță de păr după ureche. Era piele şi os. Nu arăta deloc bine. Palidă. Consumată.
- Spune-mi.
John fu surprins de aerul ei direct.
Deci…
- Am cunoscut pe cineva.
- Hmm… oftă D.
- O cheamă Fiona.
D făcea pe femeia puternică, dar în interior totul se surpa. *O altă femeie. O altă femeie. O altă femeie.*
- Poftim?
Îl privea disperată. John ştia că nu era a bună. Trebuia să o calmeze. Era la un pas de a face o criză.
- Nu vreau să dau vina pe tine.
- O altă femeie? Cu ce am greşit?
- Eu sunt de vină.
- Nu înțeleg.
- Și eu am nevoie de puțină tandrețe. Să simt că sunt dorit.
- Tu? Parcă îmi spuneai că astea sunt chestii femeieşti. Astea au fost cuvintele tale.
- M-am înşelat. După ce m-ai respins nu m-am mai simțit bărbat.
- Şi trebuia să o iei pe prima care ți-a ieşit în cale, să îți demonstrezi bărbăția?
- Asta crezi?
- Nu aşa a fost?
John lăsă să treacă puțin timp pentru ca D să se calmeze.
- Nu am plănuit asta.
- Toți spun asta. "S-a întâmplat. M-am plimbat pe stradă şi s-a lovit de mine. Una a dus la alta şi ne-am trezit în pat". Asta vrei să-mi explici?
- Nu am vrut să te rănesc.
- Ciudat, dar exact asta ai făcut. M-ai dezamăgit. Nu mă aşteptam la asta din partea ta. Nu din partea ta.
- De ce nu? Și eu sunt doar un om. Fac şi eu greşeli.
- Am avut încredere în tine.
- Ştiu că ceea ce voi spune nu e cinstit din partea mea, dar nu cred că ai avut încredere în mine. Dacă ar fi fost aşa, mi-ai fi spus ce ai. Ce te face să te ascunzi în baie. Trebuie să mă înțelegi şi pe mine. Într-o zi am avut o nevastă, iar în cealaltă zi o străină, căreia îi este frică de mine şi care nu mai vrea să mă vadă. Se trezeşte în mijlocul nopții cu țipete şi se încuie în baie. Iar eu trebuie să joc în continuare pe soțul iubitor şi înțelegător. Nu crezi că îmi ceri prea mult?

- Poate nu am fost soția ideală pe care ți-ai dorit-o. Ştiu ce ai aşteptat de la o soție iar eu nu eram acea persoană, dar nu te-am înşelat.

Oare l-am înşelat cu acel vis erotic?

- M-am calmat, spuse ea. Ce facem acum?

- Cum adică?

- Doar nu crezi că voi uita totul şi viața îşi va continua cursul la fel ca până acum. Crezi că prin simplul fapt că mi-ai povestit de târfulița ta, totul se rezolvă?

Poate.

- Vreau divorțul.

- Ce?!

- Nu ştiu din ce cauză eşti surprins. O iubeşti?

John nu spuse nimic. Nici el nu era sigur ce simțea pentru Fiona.

- Pe mine mă mai iubeşti?

Nu era sigur nici de acest lucru.

- Nu ştiu de ce eşti aşa de surprins atunci.

- Pur şi simplu nu-mi vine să cred că totul s-a terminat.

- De ce? Erai conştient de consecințele confesiunii tale, sau nu?

- Drept să-ți spun, nu m-am gândit la nimic. Ştiam doar că nu te mai pot minți. Trebuia să-ți spun adevărul.

D căzu pe gânduri. Acela era John. O privea din picioare, exact în acelaşi loc în care se afla când a început conversația lor. Divorțul era un pas mare. Veni la țanc. Ea o dorea pe Alicia. Era clar că nu va ieşi nimic, dar într-un fel şi ea simțea că îl înşelase dar nu avea curajul să-i mărturisească.

- Ştiam doar că nu mai puteam să dorm din cauza secretelor pe care le aveam față de tine. Ştiu că te-am pierdut ca soție cu mult timp în urmă.

D recunoscu acest lucru, însă nu îl aproba.

- Nu vroiam să pierd şi o prietenă.

- Cum adică?

- Nu ți se pare ciudat că nu am prieteni?

- Nu.

- Mie da. Acum mi-am dat seama de acest lucru. Mi-e frică să pierd şi singura mea prietenă.

D fu surprinsă de spusele lui. Era clar că nu se aştepta ca ea să însemne chiar aşa de mult. Ştia că nu e un truc pentru a evita divorțul, John nu era chiar aşa de isteț. Era doar sincer. Poate era prea pripită când vorbi despre divorț. Îi era clar că o căsnicie îi aducea multe avantaje financiare din cauza impozitelor şi taxelor mai scăzute. În plus, nu era singură. Cu toate că era clar că nu vor mai fi ca şi înainte, puteau să rămână căsătoriți şi fiecare să-şi continue viața. John nu avea voie să afle încă de acest lucru. Trebuia să-l mai lase câteva zile să fiarbă.

Căsnicia avea şi o altă semnificație. Erau două persoane care țineau una la cealaltă. Poate că D transforma totul într-o acțiune de salvare a propriei persoane din singurătatea care ar fi fost urmarea divorțului. E adevărat că nu-l prea vedea pe John în ultima vreme, dar ştia că va veni acasă, va reveni la ea. Nu era chiar singură.

- E târziu, spuse ea ridicându-se.

- Şi?

John aştepta un răspuns ferm. Ceva exact. Nu putea să-i descifreze gândurile.

- Poate a venit timpul să redefinim legătura noastră.

John o privi nedumerit. Erau prea multe cuvinte rar folosite de el în aceeaşi frază.

- Să nu dăm totul peste cap, spuse D. Poate şi eu am nevoie de un prieten. Mai discutăm.

D zâmbi. John era nedumerit. După zâmbetul scurt a lui D, înțelegea că situația nu era chiar aşa de gravă.

Îi era teamă de hipnoză. De aceea îi spuse Aliciei că poate data viitoare va fi pregătită. Ce o speria? Faptul că Alicia putea afla de la ea tot ce dorea. Putea să cotrobăie în subconştientul ei şi să afle că o iubea. Aceasta ar fi fost catastrofa perfectă. Îi era ruşine de această dragoste pe care o purta în taină. Îi dădea putere, dar o şi înfricoşa nematerializarea ei. Ce folos avea să iubească o persoană pe care nu o putea atinge, săruta, gusta? Erau doar sentimente irostite pe drumul ei mortuar.

Mai era şi altceva. Îi era teamă să afle identitatea adevărată a Omului Negru. Putea fi oricine. Putea fi Dwayn, care venea să o ducă acolo unde îi era locul, în mormânt alături de el. Putea fi tatăl ei care o speria, care vroia să o terorizeze. Să-i distrugă viața, la fel cum naşterea ei o distruse pe a lui. Dar cel mai teamă îi era să afle că acel om misterios, care îi distrugea viața, putea fi John. Dar ce motiv avea el să o terorizeze? Nu vroia să afle adevărul. Îi spuse acest lucru şi Aliciei.

- Oricine ar fi acea persoană, trebuie să aflați adevărul. Doar acest lucru vă va putea elibera de teama care vă urmăreşte de atâta vreme.

- Mi-e frică.

- Este ceva normal. Întotdeauna ne este teamă de ceea ce ştim că ne poate răni. Psihicul dvs. este în acest moment foarte fragil.

- Am vrut să divorțez de John.

- Poftim?

Alicia îşi ridică speriată privirea. Era aşa de frumoasă. Ca o păpuşă cu buzele întredeschise şi pictate cu multă migală. Părul blond prins într-un fel foarte complicat. Sânii frumoşi, ascunşi după un sacou elegant.

Nu mai am voie să mă gândesc la tine.

- Mi-a mărturisit că are o iubită.

Făcu o scurtă pauză. Alicia nu interveni. Ştia că D va continua.

- Am fost şocată în acel moment.

- Dar acum?

- Acum îl înțeleg, oricât de pervers ar părea acest lucru.

- Pervers?

- Da. Ar trebui să fiu furioasă pentru ceea ce mi-a făcut, dar nu sunt. Nu mai sunt.

- Poate nici dvs. nu-l mai iubiți.

- Am impresia că m-am ataşat de el. Sunt prea obişnuită cu el, iar unei despărțiri nu cred că aş putea supraviețui. De aceea am renunțat la divorț. Nu vreau să rămân singură. Mi-e frică să ştiu că nu mai am pe nimeni.

- Credeți că va fi mai bine aşa? Să trăiți sub acelaşi acoperiş cu el?

- S-a întâmplat ceva minunat. Nici nu mă aşteptam la asta din partea lui. Mi-a spus că pentru el eu sunt un prieten. Singurul prieten. Cred că are dreptate. Ar trebui să fiu naivă să cred că dragostea poate dăinui veşnic, nici nu cred acest lucru. Dar o prietenie este veşnică. Ştiu că orice ar face, oricât de furioasă şi supărată aş fi pe el, nu aş putea să renunț la el. Nu că l-aş iubi aşa cum o fac cei îndrăgostiți, țin la el, deoarece m-a ajutat mult. De ce uită oamenii acest lucru? Preferă să distrugă amintirea mai multor ani printr-un act în urma căruia răsuflă eliberați.

- Poate unii nu vor să trăiască printre amintiri. Şi-au încheiat o parte din viață şi trec la alta. Poate mai bună, poate mai rea.

- Nu ştiu.

- Acum înțeleg că vă e greu. Este un pas mare pe care a-ți vrut să-l faceți. Dar trebuie să vă gândiți în perspectivă. Viața voastră va continua. El poate va avea de gând să aibă un viitor alături de acea femeie, sau poate altă femeie. Cum credeți că se va termina totul?

- Pentru moment prefer să nu mă gândesc la această alternativă. Până atunci sigur voi muri. Am nevoie de el acum. Nu vreau să mor singură. Mama mea îmi povestea mult despre moarte. Mi-a spus că fiecare om moare singur. Fiecare moare pentru el. Nimeni nu va muri în locul meu. Nu-i aşa?

Alicia ridică din umeri. O deranjau puțin gândurile sumbre ale lui D. Nu gândea deloc pozitiv. Deloc.

- La început nu am înțeles la ce s-a referit. De fapt, mai tot timpul nu pricepeam ce îmi povestea seara înainte de culcare. Acesta era obiceiul ei. Până la 19 ani venea să mă acopere, dacă eram acasă când se culca ea. Lucru care se întâmpla destul de des. Îmi povestea despre viață şi greşelile pe care nu aveam voie să le fac. Nu prea s-a prins mare lucru de mine, deoarece am tendința să fac aceleaşi greşeli. I-am spus că eu voi avea o viață mai bună. Atunci mi-a spus că acest lucru nu depinde de noi, oamenii. Mi-a spus că nu contează ceea ce fac din mine, deoarece în fața morții suntem cu toții egali. Nimeni nu este privilegiat. Poate fi cel mai mare criminal, sau un om care a făcut doar bine în viața sa, moartea este aceeaşi. În acel moment m-a speriat. Nu mi se părea corect acest lucru. Ce rost mai avea să fac un bine cuiva? Atunci mi-a spus că merită să facem bine, pentru a ne îndulci viața până la momentul în care vom fi cu toții egali. Mi-a spus despre tinerețile ei, în care visa că va îmbătrâni alături de o persoană dragă şi va muri alături de acea persoană. După ceea ce i-a făcut tatăl meu, toate visele i s-au spulberat. A realizat că oricât de mult ar iubi pe cineva şi oricât de apropiată ar fi acel cineva de ea, nu va muri în locul ei. Fiecare moare pentru el. Fiecare om are propria sa viață, propria naştere şi propria moarte. Persoanele dragi ne sunt doar călăuze pe drumul spre moarte.

- De ce aşteptați aşa de mult moartea?

- Nu o aştept. Ştiu că vine. Curând. Cu fiecare secundă, ceasul morții se apropie.

- Credeți că nu merită să ne trăim viața?

- Nu ştiu. Poate merită, dar nu trebuie să uităm că suntem muritori, că fiecare din noi va ajunge sub pământ şi va fi devorat de viermi.

- Credeți că dacă oamenii s-ar gândi doar la acest lucru, ar mai vrea să trăiască?

- Presupun că nu. Eu nu mai vreau să trăiesc.

- Din ce cauză?
- Cred că am văzut destul.
- Destul?
- Suferință.
- Fiecare om trece prin momente grele, dar acest lucru nu înseamnă că trebuie să renunțăm la viață.
- Nu mai pot suferi. Totul are o limită. Simt cum mă evapor. Puterile îmi părăsesc trupul, dorința de a continua nu mai există. Nu mai am nici un țel. Pur şi simplu nu mai ştiu ce să fac din viața mea. De multe ori îmi doresc ca Omul Negru să mă ucidă. Vreau să o facă el, deoarece eu nu am puterea necesară. Nu am avut-o după incidentul cu Dwayn şi nici acum nu o am.
- Vă mai gândiți la Dwayn?
- Câteodată… când sunt singură şi vreau să mor. Sinuciderea lui mi-a lăsat impresia că a aflat ceva ce eu nu ştiu despre viață. Poate mi-a lăsat acest lucru în scrisoarea de adio.
- Nu ați deschis-o încă?
- Nu am puterea necesară. Încă nu. Poate voi arde plicul.
- De ce?
- Pentru a uita.
- Va arde doar hârtia, dar amintirea va rămâne.
- De ce nu pot uita ceea ce vreau şi nu ceea ce vrea creierul meu? Mi-ar fi cu mult mai uşor. Poate aş putea să-mi continui viața.

Era din nou acolo. Întuneric. De ce nu scăpa de el? Ce vroia de la ea? Cine era. Mai bine să nu ştie. *Dwayn? Tu eşti?*

Nu mai vroia să simtă din nou frica aceea nemărginită. Inima îi bătea nebuneşte. Vroia ca totul să se termine, dar nu putea să se trezească. Se învârtea pe loc, căscându-şi ochii pentru a descifra ceva. Pentru a vedea demonul. Nu mai vroia să doarmă din cauza coşmarului. Pleoapele erau cu mult mai grele decât îşi închipuia că ar putea fi. Iar acum se afla în mijlocul visului. Dar totul era aşa de real.

Teama era reală. Omul Negru era real?

Pentru câteva momente vroia să renunțe. Nu mai vroia să lupte. Vroia să-l aştepte şi să vadă ce se va întâmpla. Nu era destul de puternică. Reuşi să facă un pas înapoi, când îi auzi paşii. Dar unde era? Putea fi oriunde. Chiar şi în spatele ei. Poate chiar se apropia de el. Avea să intre în ghearele lui. Nu!

Se lipi de zidul de a cărui existență ştia. Se lipi cu fața de el. Era rece. Începu să tremure de frig. Părul uns i se lipi de fața cadaverică. Auzi paşii apropiindu-se.

Nu…

Tati...? Tu eşti?

Nici un răspuns. Se lipi cu spatele de zid şi se lăsă în jos, proptindu-se de el. Se aprinse lumina. Silueta neagră se apropie. Razele stridente îl înconjurau. Țâşneau din spatele lui, orbind-o pe D. Închise pleoapele. Îşi întinse brațele pe zidul rece. Era aproape. Era chiar în fața ei. D îi simțea prezența, dar îi era teamă să deschidă ochii.

Tremura din tot corpul. Vroia să țipe, dar nu putea. Vroia să fugă dar nu putea. Vroia să-şi deschidă ochii, dar îi era teamă de cel care ar putea fi Omul Negru.

John?

Îi auzea respirația greoaie direct în ureche. Era chiar aşa de aproape de ea? D strânse din dinți şi pleoape. Nu-şi putea deschide ochii. Omul Negru scoase un chibrit pe care îl aprinse frecându-l de perete, chiar lângă urechea ei. D tresări la auzul pocniturilor minuscule declanşate în capul chibritului. Apoi sunetul focului devorând lemnul. Omul Negru îşi aprinse o țigară. Trase un fum şi îl împrăştie pe fața lui D. Aceasta urla în adâncul ei fără să se poată auzi. Țipa, se zbătea. Îl implora să o lase în pace sau să o ucidă. Nu primea nici un răspuns la rugămințile ei. Recunoscu mirosul țigării. Marijuana.

Se trezi înfricoşată. Se încuie din nou în baie. Acum se simțea mai sigură. Nu mai putea continua aşa. Trebuia să afle adevărul. Nu o mai interesa ce va afla Alicia, scormonindu-i prin creier. Important era ca ea să scape de acel coşmar. Doar asta conta.

Se trezi şi presupunea că era dimineață, privind pe gaura cheii. Nu era nimeni în dormitor. Deschise încet uşa. Era linişte. John nu era casă. Precis era la Fiona, sau cum dracu' o chema. Ea era singură. Încerca să nu se enerveze pentru acest lucru. Legătura ei cu John se îmbunătățise de la seara adevărului. Începură să comunice. Poate dragostea stinsă dintre ei era bariera. Acum, că redefiniră legătura lor, lucrurile începeau să se îndrepte. Reuşi să-i povestească despre coşmarurile care îi scurtau zilele şi John reacționă foarte bine la totul. Părea să o înțeleagă. D începu să primească puteri noi pentru a lupta. Nu ştia pentru ce lupta, dar ştia că atâta vreme cât John era alături de

ea, putea să supraviețuiască. Să supraviețuiască ziua. Ceea ce urma nu mai era aşa de important, iar ceea ce trecu era şi mai neinteresant cât timp era vie.

Pentru aprilie, era o zi deosebit de caldă. Când ajunse la Alicia, soarele se pregătea să apună printre nori. Se întinse pe canapeaua rezervată ei. Din spate razele fragile se strecurau printre lamelele jaluzelelor, dând întregii încăperi o atmosferă caldă. Misterioasă. Aceea era ziua cu pricina. Alicia pregăti toate echipamentul. O rugă să stea proptită de spătarul canapelei şi să se relaxeze. Era destul de greu acest lucru, ținând cont de ceea ce avea să urmeze.

Era tot mai aproape de adevăr. Nu mai putea da înapoi. Luă o hotărâre. După ultimul vis o sunase pe Alicia şi îi spuse că vrea să încerce hipnoza. O programase pentru a doua zi.

- Dar, când mă voi trezi din hipnoză, voi uita ceea ce am văzut? Dorm în timpul hipnozei?

Alicia zâmbi. Chiar aştepta acest moment. Era deja tipic pentru cei care erau hipnotizați pentru întâia oară. Le era teamă. O reacție cât se poate de normală. Nimănui nu-i place ca cineva să-i violeze intimitatea, iar prin hipnoză acest lucru se întâmpla, într-un anumit fel. Cineva putea afla unele lucruri pe care nimeni nu ar trebui să le afle. Din păcate aceasta era singura metodă de acțiune în cazul ei. O terapie convențională ar fi durat prea mult şi nu garanta rezultatele scontate.

- Nu veți uita ceea ce veți vedea. De fapt nu dormiți. Vă aflați într-o stare asemănătoare somnului, ținând cont de respirația mai lentă, dar sunteți totuşi trează. Percepeți realitatea din jurul dvs. Mă auziți pe mine şi veți face ceea ce vă voi cere. Cel mai important lucru este că nu trebuie să vă fie teamă. Trebuie să mă ascultați doar pe mine şi să aveți încredere în ceea ce vă spun.

- Dar dacă îmi va fi prea teamă să continui?

- Vă pot trezi oricând vreau. Hipnoza este o călătorie în trecut cât se poate de sigură.

Alicia se ridică de pe fotoliul ei şi se duse la fereastră. Trase jos jaluzelele. Camera era scăldată în lumina galbenă a veiozei. Aduse pe masă un metronom, instrument pe care D şi-l mai amintea de la orele de fizică, dar acesta era puțin modificat. La capătul tijei, pe partea lățită, era amplasat un led. Alicia aşeză aparatul în fața lui D. Aduse şi un casetofon portabil. D o privi surprinsă.

- Voi înregistra totul. Vă deranjează?

- Nu.

- Bine, spuse Alicia aşezându-se. Lăsați-vă pe spate şi relaxați-vă. Nu trebuie să vă fie teamă. D aprobă din cap. Când voi sesiza că este prea periculos, vă voi trezi. Nu trebuie să uitați că sunteți în siguranță şi că la această călătorie în trecut existați doar ca observator. Nu contribuiți la evenimente. Puteam începe?

- Da.

Alicia scoase tija metronomului din starea de repaus şi o lăsă să se plimbe într-o parte şi în alta, scoțând un sunet asemănător cu pendulele ceasurilor vechi. Ledul de la capătul tijei se aprinse. Era roşu. Alicia porni înregistrarea.

- Vă rog să urmăriți beculețul. Sunteți relaxată. Sunteți în siguranță. Concentrați-vă asupra luminii. Auziți doar vocea mea. Vă este somn. Membrele vă sunt tot mai grele.

Punctul luminos se transformă într-o dâră purpurie, care făcea curbe continue în fața ei. Se simțea bine. Liniştită. Aşa cum îşi dorea de mult să se simtă. Vocea dulce a lui Alicia o călăuzea spre un somn dulce. Exact ca în fanteziile ei ascunse.

- Pleoapele vă sunt tot mai grele. Nu vă împotriviți dorinței lor de a se închide.

D închise pleoapele.

- Este frig, dar pe dvs. nu vă afectează. Vedeți aburii cum părăsesc gurile de canalizare?

Ea aprobă cu capul.

- Este întuneric.

Pleoapele lui D începură să tremure.

- Nu trebuie să vă fie teamă. Sunteți în siguranță.

Tremuratul încetă.

- Sunteți pe acea străduță întunecoasă. Veniți acasă de la lucru.

- Da…

- Ce vedeți.

D îşi încruntă puțin fruntea, încercând să se orienteze prin amintiri.

- Este întuneric… În spatele meu se pierd ultimele voci ale străzii pe care am părăsit-o. Intru pe o scurtătură pe care o folosesc câteodată… sunt surprinsă de lipsa becurilor.

- Ce fel de stradă e?

- Seamănă cu spatele unei clădiri în care se află restaurante la parter, deoarece văd din loc în loc uşi

metalice şi saci de gunoi în dreptul lor. Mi-e frig… vreau să ajung acasă cât mai repede cu putință. De obicei nu am probleme cu această stradă, dar în seara asta nu îmi place. Am intrat în întuneric. Ştiu că străduța e destul de lungă şi mai am destul de mers până la cealaltă stradă perpendiculară cu ea… nu-mi place strada asta, dar mă grăbesc. M-am săturat de aşteptat trenul… Îmi strâng paltonul în jurul corpului. E foarte frig… Aud ceva…

- Ce?

- … nu ştiu. Ceva. Poate un şobolan care cotrobăie prin gunoaie… dar aud paşi. Mă grăbesc. Nu pot fugi, deoarece frigul mă oboseşte... cred că sunt paşi. Se apropie… mi-e frică…

- Destiny, sunteți în siguranță. Ați înțeles?

D dădu din cap.

- Nu trebuie să vă fie teamă. Nu o să las să vi se întâmple nimic. Sunteți doar un observator.

D se linişti.

- Continuați…

- Sunt sigură că mă urmăreşte cineva… poate e doar un trecător care foloseşte aceeaşi scurtătură… poate vrea să mă jefuiască… dar nu am bani…

- Relaxați-vă. Nu vi se poate întâmpla nimic.

- Mă întorc pentru a vedea cine este. La început arunc doar o privire peste umeri din mers, apoi mă opresc… Aud pe cineva, dar nu văd pe nimeni. Se aprinde un bec undeva la celălalt capăt al străzii. Lumina puternică mă orbeşte. Încerc să-mi apăr ochii cu dosul palmei. Îl văd.

- Cine e?

- Nu ştiu. Nu pot să-i descifrez figura. Lumina mă orbeşte, iar el îmi apare doar ca un contur negru pe acel fond luminos… se apropie de mine. Ce vrea de la mine?

- Nu trebuie să vă fie teamă.

- Dar mi-e teamă.

D începu să fie neliniştită.

- … se apropie. Ce vrea de la mine?

- Nu vă face nimic. Sunteți doar un observator. Nu vă poate răni.

- Dar se apropie.

- Nu vă face nimic.

- Mi-a prins brațul şi mi-l strânge. Nu mai pot.

Începu să se zbată. Alicia ştia că trebuia să întrerupă şedința.

- Număr până la trei. Când ajung la trei vă treziți. Ați înțeles?

D aprobă cu capul.

- 1, 2, 3. Treziți-vă.

D deschise ochii şi căuta aer cu gura. Toată tremura.

- El era, spuse ea, de abia trăgând aer în piept.

- Cine?

- Omul Negru. M-a prins de mână. E real.

Stătea în stația de aşteptare a trenului. Era iluminată, destul pentru a nu-i provoca teamă. NU era singură în stație. Acest lucru o linişti. D nu mai înțelegea nimic. De ce nu reuşi hipnoza? Era chiar aşa gravă situația ei? Alicia îi spuse că nu trebuie să fie dezamăgită. Data viitoare vor afla şi restul. Oricare ar fi acesta.

D nu mai era sigură că această metodă va da rezultate. Pentru a nu pierde firul, Alicia o programase pentru vinerea aceleiaşi săptămâni. Cu cât era mai proaspătă ultima amintire, cu atât mai uşor puteau continua terapia. D nu mai avea încredere în nici o metodă. Ajunse la concluzia că este un caz pierdut. Nu o mai interesa reuşita terapiei. Va merge vineri, doar pentru a o vedea pe Alicia.

O iubea. Aşa credea. Poate chiar o iubea. Un lucru era clar. O dorea. Poate era vorba doar despre pasiune. Poate era mai mult. Era vorba totuşi despre nişte sentimente, pe care crezuse că nu le mai putea avea. Trecuse aşa de multă vreme de când simți atracție față de cineva. Era bine să ştie că mai poate acest lucru.

Veni trenul. Frână cu sunete stridente pe liniile lucioase. Urcă şi îşi încleştă degetele de o bară metalică. Nu mai erau locuri pe scaune. Urmărea oamenii singuratici, cum fiecare îşi vedea de treaba sa şi cum fiecare dintre ei era nefericit de faptul că trebuia să împartă acel mijloc de transport cu ceilalți călători. Scopul fiecăruia era să ajungă cât mai repede acasă.

Acum ar fi fost bine să aibă o maşină, dar nu-şi permiteau. Nu că nu ar fi strâns câteva sute de dolari, dar o maşină veche, care şi-ar fi permis ei, necesita mereu reparații şi mai aveau şi ratele pentru apartament. D era fascinată de maşini. Jane avea o rablă, dar fiecare drum cu ea era ceva deosebit. Şi-ar fi dorit să conducă şi ea măcar

o singură dată o maşină.

În timp ce vagonul în care se afla o clătina în toate direcţiile, observă o bătrânică care şedea pe un scaun. Observă că ţinea între degete un lanţ cu mărgele, erau mătănii. În timp ce degetele ei zbârcite pipăiau biluţele, buzele fredonau rugăciuni. Îi privi faţa trasă şi cutată. Acea femeie era bătrână. Acest lucru o fascina pe D. Precis trecuse prin multe şi totuşi continua. Nu putea înţelege misterul care o făcea pe acea femeie să continue.

Vă admir.

Fără a observa ochii lui D, care îi cercetau trupul uscat, bătrânica îşi continua lanţul rugăciunilor.

Care vă este secretul. Credinţa în D-zeu?

În acea seară îl aşteptă pe John. Nu era supărată pe el că întârzia. Era sigură că era la Fiona. OK, nu-i era totuna, dar ajunse la concluzia că nu putea trăi fără el ca prieten. Nu mai avea pe nimeni în afară de John. De aceea era deschisă pentru orice compromis doar pentru a-l avea în apropiere.

Auzi uşa cum se deschise. D stătea în bucătărie în întuneric. În acel moment nu-i era teamă, iar acest lucru i se părea ciudat. Era îngândurată. Lipsită de raţiunea timpului. Nu mai ştia de cât timp îl aştepta, nici nu o interesa acest lucru. Îşi amintea de clipele minunate petrecute împreună cu John. Ciudat, întotdeauna ne amintim doar clipele pline de fericire. Durerea, oricât de acută ar fi fost, ne revine în minte doar vag, superficial. Poate e bine acest lucru. Poate acesta este motivul pentru care continuăm.

Îmi amintesc de momentul în care mi-ai spus "DA" în faţa altarului. Acum toate acele momente parcă ar fi nişte picturi şterse şi prăfuite de vreme. Mi-ai spus că dragostea noastră va fi veşnică. Te-am crezut, cu toate că pentru tine dragostea nu mai fusese aşa de intensă ca pentru Dwayn. Aveam impresia că ceea ce făceam noi era un pact. Pentru câteva secunde lumea era perfectă.

John aprinse lumina în bucătărie şi se sperie când o descoperi pe D cocoţată pe un scaun cu un cot sprijinindu-se de masă şi ridicându-şi privirea îndurerată spre el.

- D, ce faci aici?

- Nu ştiu, spuse ea cu lacrimi în ochi.

Nu ştia din ce cauză plângea. Poate paharul se umpluse. Se apropie de ea şi îi trase capul spre trupul său. Îi mângâie părul încâlcit.

- Ce ai?

- Nu mai pot, John… nu mai pot.

- Cum a mers hipnoza?

- A trebuit să mă trezească, deoarece eram pe punctul de a face o criză de nervi. Nu cred că mă voi vindeca vreodată.

- Totul va fi bine.

Sper…

- Nu va fi bine. L-am văzut din nou pe Omul Negru. Este real. M-a atins. Am crezut că mor pe loc. Teama aceea.

- Ştiu.

- Nu poţi şti. Este vorba despre teamă pură. Simt că nu mai am aer când sunt în preajma lui. Este aşa de intens…

John continua să-i mângâie părul.

- Nu ştiu ce să mă fac.

- Vei mai încerca?

- Alicia vrea să reluăm totul vineri, dar nu mai am încredere în succesul terapiei. Ce se va întâmpla dacă voi rămâne aşa pe veci? Mai bine mor. Prefer să mă arunc în râul Chicago, să mă înec.

- Nu vorbi prostii.

- Sunt sigură că sinuciderea ar fi cea mai convenabilă cale de a scăpa de tot răul care roieşte în jurul meu.

- Trebuie să existe o altă cale.

- Nu cred.

- Sinuciderea nu este o soluţie. Înseamnă să fugi de viaţă.

- Nu mai am putere. Trebuie să mă înţelegi. Am impresia că viaţa mea este una din acele melodii triste, cântate pe o voce suspinândă, gata să se rupă în fiecare moment.

John nu mai ştia ce să-i spună. Nu găsea cuvintele potrivite.

- Mi-e teamă…

- De ce?

- De faptul că fac o greşeală. De faptul că mă înşel. De faptul că nu voi fi niciodată fericită. Mi-e teamă de

viață. Nu mai vreau să trăiesc în întuneric, neștiind ce îmi rezervă ziua de mâine.

- Din păcate noi nu avem puterea de a schimba ceva.

- Nu… spuse D ștergându-și lacrimile. Se simțea puțin mai bine.

Se culcară. Fiecare în patul său, cu toate că în acea noapte ar fi avut nevoie de lui John. Să stea doar întins alături de ea și să o țină în brațe, să nu fie singură, dar îi era teamă să-i ceară acest lucru. Din ce cauză nu putea fi la fel de deschisă și în fața Aliciei? Nu știa. Poate nu vroia să-și dezvăluie slăbiciunile. D vroia să o cucerească și era sigură că nu putea face acest lucru plângând.

Pe John îl cunoștea de atâta vreme. D era o persoană neîncrezătoare în oameni. De John reuși să se atașeze. Legătura lor avea la bază o prietenie. Se cunoșteau dinainte de a fi iubiți. Erau prieteni. John era persoana care asculta. Apoi el se îndrăgosti. Poate se îndrăgostise de ea din prima clipă, dar nu conștientiză acest lucru. Îi putea simți durerea de fiecare dată când discuta despre Dwayn pe care îl mai iubea. Nu era ușor pentru el să o cucerească. Totul părea inocent. Amândoi erau încă speriați. Fragili din punct de vedere sentimental.

Poate de aceea rezistase așa de mult legătura lor. Baza era cu totul alta decât în majoritatea cazurilor. Ei se cunoșteau. Nu existau surprize neplăcute care să apară după nuntă. Nu existau năravuri care să nu fie cunoscute și acest lucru a făcut din căsnicia lor o legătură lipsită de tensiuni inutile. Poate acest lucru a dus la stingerea iubirii. De multe ori auzise că cearta într-o căsnicie putea avea și efecte pozitive asupra vieții sexuale.

De aici începură problemele. D nu mai simțea nevoia de a face sex. Și ei i se părea ciudat acest lucru, dar nu mai vroia. Știa că va strica totul cu capriciile ei. O făcuse de mai multe ori cu John fără să fi simțit nimic, dar tăcu. Ajunse la punctul de a nu mai putea juca teatru. În acel moment condamnă la moarte ultimul fir de iubire. Se răciră.

Acum reveni la viață ceva ce credea că de mult timp pieri. Era vorba despre prietenia lor. Ceea ce a fost la început de tot. Acel lucru inocent. Încredere. Temelia. Reveniră la rădăcinile lor. De ce acum puteau fi așa de apropiați? De ce nu a rezistat legătura lor sentimentală la proba timpului? Motive ar fi fost destule. Vinovații? Nu era momentul pentru a căuta vinovați. Fiecare își purta partea sa de vină.

Trebuia să adoarmă. Se învârti de mai multe ori prin patul mare. Atâta risipă de spațiuSe simțea minusculă sub plapuma moale. În acel moment și-o dorea pe Alicia alături de ea. Să-i treacă cu degetele peste pielea fină de la cremele de corp scumpe. Dorea să-i mângâie pletele blonde. Dorea să o pieptene înainte de culcare, să o demachieze, de parcă ar fi păpușa ei personală,

Aprinse radioul de pe noptieră. O melodie dulce părăsi difuzoarele. Câteva sunete de pian, apoi o chitară clasică. Recunoștea melodia. Nu cunoștea interpreta, dar avea o voce deosebită. Suferindă. Își aminti versurile. Începu să le cânte în minte, pentru a nu jigni interpreta cu vocea ei, cu toate că întotdeauna își dori să cânte. Era o melodie de dragoste despre despărțire, despre iubiri pierdute fără sens.

Ai luat o bucată din mine când ai plecat/ Și te voi căuta mereu pentru a o recupera…

D începu să plângă. Era așa de trist. O dragoste care murea în versurile unei melodii.

Dragostea își ia victimele / Și le lasă singure între cutii cu amintiri / Șiraguri de mărgele ale unei dorințe neterminate / Umbre ale unei iubiri…

Doar suferință și durere în inimile oamenilor. Câți dintre cei pe lângă care trecem din întâmplare în fiecare zi sunt fericiți? Câți sunt mulțumiți cu viața pe care o duc? D începu să plângă cu fața în pernă. Plângea în hohote. Nu numai din cauza melodiei incredibil de personale. Își plângea de milă deoarece nu era în stare să se împace cu darul care ia fost dat: viața.

Mulți cred că a trăi constă doar din schimbul de gaze din plămâni.

Viața înseamnă suferință.

Jaluzelele erau din nou lăsate, pentru a crea atmosfera potrivită pentru o nouă călătorie în subconștient, depășind bariera superego-ului. Alicia era ferm convinsă că vor reuși de data aceasta. D era sceptică, dar încerca să ascundă acest lucru. Era interesant că nu mai visase cu Omul Negru. Ciudat.

După ce pendulul metronomului își începu ruta hipnotică, D se cufunda tot mai adânc în subconștient, trecând printre amintiri irelevante până la data cu pricina. Ajunse la momentul la întrerupseră hipnoza. De data aceasta Alicia o instrui mai bine pe D cu referire la rolul ei în acea călătorie. Ea era observatorul, iar acest lucru era absolut foarte important pentru a depăși unele evenimente traumatice. Nu avea voie să se implice sentimental în ceea ce vedea.

- Ce face?

- Mă trântește la pământ între sacii de gunoi. Simt cum unul se rupe sub mine și un miros de mucegai împânzește strada.

- Îi vedeți fața?

- Nu… Stă cu spatele spre lumină. E așa de mare. Se lasă în jos spre mine. Îi pot vedea câteva fire de păr

mai lungi ieşind de sub căciula de lână.
- Ce face?
- Nu ştiu. Stă şi mă priveşte în lumina becului. Îmi mângâie fața cu dosul palmei. Tresar.
- Sunteți în siguranță. Nu trebuie să vă fie teamă.
- Îşi coboară palma spre gâtul meu, îmi mângâie paltonul… A desfăcut primul nasture.
- Ce faceți?
- Nimic. De ce nu fac nimic? Ar trebui să-i dau un genunchi între picioare şi să fug. De ce nu fac nimic? El mă dezbracă şi eu nu am curajul să mă apăr.
- Vă amenință cu ceva?
- Nu. De ce îl las să facă ceea ce face?
- Poate îl cunoaşteți şi totul e doar un joc înscenat de voi doi.
- Nu. Mi-e teamă, simt acest lucru.
- Poate teama vă blochează trupul să reacționeze.
- Oh, nu!
- Ce se întâmplă?
- Nu vreau!
- Ce nu vreți?
- Îşi desface şlițul.
- Destiny, sunteți în siguranță. Nu vă poate face nici rău. Eu vă apăr.
- Îmi ridică fusta, şi…
- Ce?
- Vreau să țip, dar îmi acoperă gura cu palma… mirosul acesta… ca de marijuana. A fumat marijuana înainte.
- Ce face?
- Mă violează… iar eu nici nu încerc să-l opresc, dar nu-mi place. Mă doare. Plâng. El îndrugă ceva inteligibil, cuvinte pline de ură. Vreau să țip, dar el îşi duce degetul arătător la buze, în semn că trebuie să tac.
- Îi vedeți fața?
- E prea întuneric. E aşa de frig. El tot intră şi iese. Mi-e teamă că mă omoară. Mi-e frică de el. O frică primară. Aş vrea să pot face ceva, dar nu pot. Sunt neputincioasă.
D se opri pentru un moment din povestit. Alicia pricepu că se întâmpla ceva.
- Ce s-a întâmplat?
- A terminat. Îşi închide şlițul. Se ridică încet. Dar mă priveşte în continuare. Se mai aprinde un bec undeva. O rază de lumină i se proiectează ca o bandă exact pe ochi.
- Restul feței?
- Nu, doar ochii îi văd. Doamne! Atât de albaştrii… de singuri… de suferinzi. Îmi spune ceva.
- Ce?
- Nu ştiu exact. Parcă: *Trebuia să o fac*, sau aşa ceva. Nu sunt sigură.
- Ce face acum?
- S-a ridicat şi a luat-o la goană spre lumină. Eu stau între sacii de gunoi cu picioarele dezgolite şi îl privesc cum dispare în întunericul de după lumină.
- La trei vă treziți.
D încuviință
- 1, 2, 3.
D deschise ochii şi o privi disperată.
- E adevărat, reuşi ea să rostească.
- Din păcate… da. Îmi pare rău.
D privea în gol. Nu-i venea să creadă.
- Sigur nu am născocit eu toată povestea asta?
- Mi-e teamă că aceasta este realitatea. Ați recunoscut acei ochi?
- Nu. Sunt sigură că astfel de ochi nu aş uita uşor.
- Vă simțiți bine?
D aprobă din cap. *Cum ar trebui să mă simt?*
- Aş vrea să plec. Se poate?
Alicia nu mai ştia ce să facă în acel moment.
- Bine. Secretara mea vă va suna pentru următoarea şedință.
D încuviință în timp ce îşi punea haina. Părăsi cabinetul Aliciei şi coborî în strada însorită, un soare cu dinți

care prevestea parcă apropierea primăverii. Lumina gălbuie a înserării o cuprinse în timp ce înainta prin mulțime. Aceasta începu să se rărească. Pasul ei deveni tot mai rapid. Simțea cum picioarele ei aveau o viață proprie şi o obligau să fugă prin lume, lovindu-se de trecători şi primind comentarii obscene. Îşi desfăcu nasturii de la haină şi îşi întinse brațele ca pentru crucificare, aerul răcoros intrându-i sub haină. Începu să țipe.

- Am fost violată!

Oamenii o priviră speriați şi distanți. Se împiedică şi căzu în genunchi. Continua să urle cât o țineau plămânii. Lacrimile îi curgeau şuvoaie pe fața pistruiată şi palidă.

- Am fost violată!

Nu mai avea glas. Deodată simți nişte brațe care o cuprinseră. Întoarse privirea spre acea persoană care dorea să o salveze. Era Alicia. Cu o voce răguşită şi aproape inteligibilă îi bolborosi printre lacrimi.

- Am fost violată…. violată… eu…. am fost….

Alicia o ridică şi îi încheie haina. Alicia îi propuse să o ducă înapoi la ea la cabinet, dar D protestă. Vroia să fie dusă la tren. Alicia o luă de sub braț şi o călăuzi până în stația tramvaiului. Nu scoaseră nici un cuvânt în timp ce aşteptau. Priveau cerul care se întuneca spre răsărit, iar spre apus era de un albastru luminos, ireal. Sosi trenul. D urcă, asigurând-o pe Alicia că îi mergea bine.

Dar nu era aşa. Alicia cunoştea acest adevăr şi D la fel. Alicia nu avea încotro, dacă un pacient nu-ți vrea ajutorul nu poți să-l obligi. D se plimbă cu trenul aproape două ore. Îşi lipi fața de geamul vagonului privind oraşul scăldat în lumini. Privea beculețele cum se pierdeau în dâre luminoase în întunericul nopții. Nu-i mai era teamă de întuneric. Îşi cunoştea duşmanul. Se credea puternică. Îl privise în ochi, iar el era cel slab. Nu ea. Se înşela.

Ajunse acasă pe la miezul nopții. John dormea deja. Nu vroia să-l trezească, cu toate că era sigură că o aşteptase să afle rezultatul, dar din cauza oboselii adormise. Cu toate că a doua zi era sâmbăta el nu avea să fie acasă. Nu îi spuse ce planuri avea, dar nu avea să fie acasă. Poate avea ceva de a face cu Fiona şi nu vroia să-i spună pentru a nu o răni. Cine ştie. Oricum nu ştia ce să-i spună, iar ea vroia doar să fie singură. Nu vroia pe nimeni împrejur. Doar ea cu amintirea serii respective. Aşa de mult îşi dorise adevărul, iar acum nu era sigură dacă putea să-l suporte. Încuie uşa dormitorului în spatele ei. Nu vroia să fie deranjată de John. Se duse în baie şi rupse o bucată de hârtie igienică. Scoase un creion şi scrise: *John… am aflat ce s-a întâmplat în acea noapte… am fost violată. Nu intra în camera mea. Lasă-mă în pace. Nu vreau să mă deranjezi. D*

Strecură biletul pe sub uşă şi se culcă. Adormi imediat.

Era o zi de primăvară în toată puterea cuvântului. Era cald şi razele soarelui se strecurau prin sticla geamului în camera pustie. John se trezi din cauza unei raze care îi gâdila pielea. Îşi întinse oasele în lumina orbitoare, ținând ochii întredeschişi. Se ridică de pe canapeaua incomodă şi se aşeză în fund.

Acea zi avea să fie o reuşită. Se bucura că vremea ținea cu ei. De abia aştepta să ajungă la Fiona. Îşi propuseră să facă o ieşire la iarbă verde. Vroiau să facă un picnic pe malul lacului Michigan. Aveau nevoie şi de puțin timp pentru ei. În timpul săptămânii totul era în grabă, iar în sâmbăta respectivă erau liberi. Se ridică din pat şi intră în baia de serviciu. Se pregăti pentru plecare. Lui D îi spuse cu câteva zile mai devreme că avea să lipsească toată ziua. Totuşi înainte de plecare vroia să mai discute cu ea despre ultima ei şedință la Alicia. Bătu cu degetele în uşă dar nu primi nici un răspuns. Încercă să o deschidă, dar observă că era încuiată. Descoperi biletul strecurat pe sub uşă. Îl ridică şi îl citi. Rămase stană de piatră.

Ce? Nu-i venea să creadă ceea ce citea. Era oare adevărat? Nu prea avea încredere în psihanalişti. Avea impresia că aceştia doar sucesc mintea oamenilor pentru a le luat tot mai mulți bani, dar în cazul ei era cu totul altceva. Pe ea o trata pe gratis şi nu mai era sigur că ceea ce scria acolo era sau nu adevărat.

Doamne! A fost violată. Ce mă fac? Să stau cu ea? Dar m-a rugat să o las în pace. Să plec? Fiona mă aşteaptă. Şi aşa nu-i convine că mă ocup aşa de mult de D în ultima vreme. Nu vreau să o supăr. Până una alta D m-a rugat să o las în pace, aşa că dacă plec… dacă are nevoie de mine?

Trebuie să plec. Aveam planurile deja făcute pentru ziua asta.

Luă biletul cu el şi se apropie de uşa apartamentului. O deschise şi îşi întoarse privirea spre uşa lui D. Nici o mişcare. Fără tragere de inimă trase uşa în spatele său. O încuie şi plecă. Era sigur că acea zi de primăvară va fi frumoasă.

D se trezi aproape de ora prânzului. Părea o zi normală. Mici nu-şi mai amintea ultima dată când a avut parte de un somn aşa de adânc şi de liniştit. Îşi târî picioarele cu plictiseală în baie. Îşi privi fața.

Palidă.

Deschise robinetul şi un jet de apă rece îi atinse degetele. Îşi lăsă fața în jos şi o înmuie în apa rece. Se trezi.

Se privi în oglindă. Se schimbase cu ceva? Parcă era aceeaşi. Părul la fel de imposibil. Pistrui la fel de enervanți. Era o dimineață normală.

Descuie uşa şi intră în bucătărie. Nu vroia să se gândească la şedința din seara precedentă. Cu toate că evita acest lucru, din când în când câte un gând îi săgeta mintea. Simțea că trebuia să facă ceva pentru a uita totul şi pentru ca ziua să îşi ia cursul normal. Avea nevoie de un proiect de amploare, care să-i distragă atenția. Porni radioul şi deschise frigiderul. Ştia ce va face. Cuva congelatorului era plină de gheață. Avea să spele frigiderul. Îl scoase din priză. Începu să scoată toate alimentele şi le aşeză pe măsuță şi pe aragaz. Trebuia să aştepte să înceapă să se dezghețe. Se aşeză pup în fața uşii deschise.

Am fost violată. Doamne!

Intră în panică.

Ce mă fac?

Începu să ciugulească din alimentele împrăştiate prin bucătărie. Simțea cum capul era la un pas de a exploda. Se ridică şi lovi cu brațele în cutiile şi conservele cu alimente. Acestea se împrăştiară pe podea. Căzu şi rămase culcată pe linoleumul rece. Începu să plângă.

De ce eu? Cu ce am greşit? Nu mai vreau să trăiesc aşa. Nu mai vreau să fiu o victimă. Dar sunt.

Lovi cu pumnii în podea. Nu mai avea putere. Îşi băgă mâinile în cuva înghețată şi aruncă afară pachetele cu carne înghețată, pizza congelată. În timp ce îşi întinse mâna pentru următoarea *victimă* a congelatorului, dădu de o sticlă. O scoase. Lichidul nu era înghețat. Pe sticlă se afla un strat de gheață. Curioasă, curăță gheața din dreptul etichetei.

Vodcă…

Desşurubă dopul. Nu-i plăceau băuturile alcoolice, dar acum avea nevoie de ceva tare. Gândul că fu violată o înnebunea. Nu mai reuşea să-l alunge. Se înfiripa tot mai adânc în mintea ei. Duse sticla rece la gură şi luă o duşcă. Se strâmbă şi tuşi. Dar era cu mult mai suportabil decât adevărul. Se propti cu spatele de perete şi bău din licoarea care o îndepărta tot mai mult de realitate.

John unde eşti? Am nevoie de tine, de ce nu vii să mă ajuți? Te distrezi cu Fiona… Nu-ți pasă de soarta mea.

Fiona purta un maieu sexy. John vroia să o devoreze acolo pe iarba care începea să răsară, de nu ar fi fost mai mulți oameni prin jur. Soarele strălucea pe lacul imens. Puteau vedea zgârie-norii cum țâşneau parcă din adâncul lacului.

Era minunat. Totul era perfect. Stăteau culcați pe pătură şi se sărutau. John era fericit. Fiona îl privea şi îi povestea despre întâmplările de la lucru. Cum colegii lui o curtau. Cum toții o doreau şi îi făceau propuneri indecente. Dar ea îi refuza. În schimb se simțea tot mai mult atrasă de acel bărbat liniştit care nu participa la glumele de prost gust ale colegilor. Începea să-l îndrăgească pe acel bărbat care arăta aşa de bine şi care nici nu-şi dădea seama de acest lucru.

D.

Deodată toată buna dispoziție dispăru de pe chipul lui, Fiona vroia să afle ce se întâmplase, dar John nu mai îi auzea cuvintele. Era îngrozit de adevărul gol-goluț. Soția sa a fost violată, iar el se distra cu o altă femeie. Se ridică din senin.

- Ce-i?

- Trebuie să plec, îi spuse John, privind speriat prin jur.

- De ce?

- S-a întâmplat ceva cu D.

- Se descurcă ea şi singură.

John o privi violent. Îşi ridică degetul pe care purta verigheta.

- Îl vezi?

- John… nu fi naiv. Căsnicia voastră este terminată. Doar ați ajuns la această concluzie. Sau mă înşel? Nu mai ai nici o obligație.

- Inelul acesta simbolizează aproape zece ani de conviețuire şi la bine şi la rău, dar tu nu poți înțelege asta.

- Inelul acesta a simbolizat o dată acest lucru.

- Din păcate acest lucru nu se poate schimba aşa de uşor de pe o zi pe alta. Ea încă se bazează pe ajutorul meu.

- John, de ce te laşi manipulat de ea? Nu observi că totul este doar un plan de a te recâştiga?

- Nu vrei să înțelegi.

Îi întoarse spatele şi plecă.

Era deja ora patru după amiaza când John ajunse acasă, făcând o veşnicie prin combinația de mijloace de transport în comun. Poate ar fi fost mai bine să fi luat o maşină. Oricât de jigărită ar fi fost aceasta. De la stația trenului fugi pe strada însorită spre blocul lor. Auzea remarci la fuga sa, dar nu-l interesau. Urcă scările dintr-o suflare.

Spera că nu-şi făcuse ceva. Ultima lor discuție îl neliniştise. Trebuia să se gândească la asta mai devreme, dar atunci nu gândi cu mintea. Doar Fiona era în capul lui şi cum o va face lată înainte de a pleca la picnic.

Sper să mai trăiască.

Descuie uşa şi intră. O găsi pe podeaua bucătăriei înconjurată de alimente răsfirate şi o sticlă de jumătate de litru de vodcă, goală. Îngenunche lângă ea şi o scutură. O ridică în fund şi o propti cu spatele de perete. Trăia.

- Trezeşte-te. D te rog spune ceva.

Ea mormăi ceva. Încerca să-şi deschidă ochii. John o luă în brațe şi o duse în baie. Îi spălă fața cu apă rece. Îi dădu o palmă pentru a o trezi. D începu să dea cu mâinile fără un țel anume doar pentru a se apăra de apa rece şi de palme.

- Lasă-mă în pace.

- D.

Începu să tuşească şi era clar că avea să vomite. John îi puse capul deasupra toaletei. D vomită.

După ce îşi reveni puțin, stătu în fund lângă toaletă şi îl privi.

- Am avut nevoie de tine, dar nu ai fost aici…

- Ştiu… dar mi-ai scris pe bilet…

- John… am fost violată. Trebuia să fi alături de mine în aceste ore grele. Dar nu ai fost.

- Ştiu, ştiu. Sunt un prost. Nu am avut destulă minte pentru a realiza gravitatea situației.

- John… spuse ea cu o voce disperată. Acesta se apropie de ea şi o strânse în brațe.

- Mi-e frică John.

- De cine?

- De el.

- Care el?

- Cel care m-a violat. Mi-e frică să nu mă violeze din nou.

- L-ai recunoscut?

- Nu. Nu ştiu cine e. Ar putea fi oricine. Oricine din oraşul ăsta blestemat. Oricine.

John o strânse în brațe şi începu să se legene cu ea.

- Acum sunt aici. Am eu grijă de tine.

- Promiți?

- Promit. Întotdeauna voi avea grijă de tine. Eşti micuța mea D.

D începu să plângă în hohote.

- Mi-a distrus viața…

<u>MAI</u>

Şeful o trimise în oraş cu nişte acte. Trebuia să treacă pe la nişte clienți. O muncă de rutină, dar în acea zi nimic nu mai era ca înainte. Nimic nu mai putea fi numit rutină, deoarece viața ei se schimbase radical după *incident*, cum prefera ea să numească violul. Nu putea vorbi despre viol propriu-zis, fiindcă totul se întâmplase de mult şi acum nu ştia cum să reacționeze. Parcă evenimentul nu era chiar aşa de îngrozitor, ci ideea că cineva i-a pătruns în intimitate fără a cere voie.

Pentru ea, partea fizică a violului nu era palpabilă. Violul era de natură psihică. Totul se întâmpla în cap, ca de altfel toate lucrurile. Simțea cum acesta se umplea şi trebuiea să explodeze. Acum înainta pe o stradă destul de aglomerată. Alt client. Se săturase de turele prin oraş. Era o zi călduroasă, poate chiar sufocantă pentru primăvară.

Cum se înfunda tot mai tare în trafic simțea cum mulțimea se strângea tot mai tare în jurul ei. Simțea cum nu mai avea aer. Spațiul din jurul ei se micşora. Oamenii erau tot mai deşi, de parcă doreau să o prindă într-o presă. Intră în panică. Vroia doar să scape din acea menghină a minții. Privea disperată în jur.

Observă mâneca unui palton negru dispărând printre oameni.

El e!

Grăbi pasul, lovindu-se de oameni. Vroia să fugă, dar nu putea.

Mă urmăreşte!

Ochii prindeau frânturi de realitate. Era sigură că-l văzuse, de data aceasta la doar câţiva paşi de ea. Întoarse capul chiar în momentul în care îl observă.

Vrei să mă mai violezi încă odată? Asta vrei?

Disperată căuta un loc pentru a se ascunde. Dar nu avea unde. Putea fi oriunde în acea mulţime. Putea fi în spatele ei şi ea nici măcar nu ştia. Putea fi oricine. Ea nu-l cunoştea. Vroia să ţipe de neputinţă, dar amuţi. Nu avea glas. Observă un supermarket şi se refugie în el. Îşi luă un coş pe roţi şi se pierdu în labirintul raioanelor. Tot mai avea impresia că îi vede o mânecă sau o parte din paltonul negru. Avea impresia că era urmărită în continuare.

Nici nu privea produsele din rafturi. Nu avea nevoie de cumpărături. Vroia doar să o lase în pace. În acel magazin se simţea cât de cât sigură. Precis nu o va ataca într-un loc public. Ajunse la raionul de spirtoase şi deodată opri căruciorul. Privi rafturile pline cu sticle şi sticluţe. Paradisul.

Simţea nevoia de a trage o gură de alcool pentru a uita. Pentru a uita tot acel rău care o urmărea ca propria ei umbră. Era mai rău decât coşmarul cu Omul Negru. Acum frica era trăită în fiecare clipă trează. Era real.

Luă o sticluţă de vodcă. O aşeză în cărucior şi o privi drăgăstoasă. Mai puţin şi va savura licoarea care îi va aduce uitarea. Va fi lipsită de griji. Plăti la casă şi părăsi magazinul cu sticluţa într-o pungă de hârtie. Trebuia să ia o gură, dar ştia că era ilegal să bea pe stradă. Intră în cea mai apropiată clădire şi se ascunse la scara de incendiu. Se aşeză pe o treaptă şi deschise dopul filetat al sticlei.

Duse otrava la gură. O dată şi înca o dată. Începu să se relaxeze. Se simţea tot mai bine. Scoase sticla din punga de hârtie. Privi lichidul transparent şi râse sec.

Nici n-am ştiut cât de prieten îmi eşti.

Mai luă o gură, după care înşurubă dopul metalic la loc şi ascunse sticla în poşetă. Era pregătită să înfrunte duşmanul. Ieşi din nou pe stradă. Frica dispăru ca ştearsă cu buretele. Scoase un zâmbet ştrengăresc şi se îndreptă spre următoarea adresă din agenda ei.

4 mai, luni

E greu să rezist tentaţiei de a termina pentru totdeauna cu balamucul ăsta numit viaţă. Vreau doar puţină linişte sufletească. Cer prea mult? De ce nu pot fi fericită? Mi-e greu să accept că am fost violată. De-a dreptul imposibil. Cum adică am fost violată? Ce înseamnă asta? Chiar dacă amintirile îmi revin sub formă de imagini mişcătoare, tot nu percep senzaţia. Parcă ar fi doar o amintire. Parcă tot răul i se întâmplă altei persoane.

Atunci mă văd şi ştiu adevărul. Ştiu cine sunt şi ce s-a întâmplat cu mine. De ce nu m-am apărat? Mi-a plăcut? Nu-mi aduc aminte să-mi fi plăcut. Precis nu mi-a plăcut. Cum să-mi placă să-şi bage orice nespălat pula în mine. Nu putea să-mi placă.

De ce nu m-am apărat? Trebuia să fac ceva. De ce l-am lăsat să mă violeze? Trebuia să mă apăr cumva.

De ce chiar eu? L-am provocat cu ceva? Precis l-am provocat. I-am atras cumva atenţia…

D.

- **Nu** vă mai învinovăţiţi. El este cel rău, spuse Alicia.
- Poate nici eu nu am fost aşa de inocentă. Cine ştie ce semne i-am dat.
- De ce căutaţi vina la dvs.?
- Pentru că am o vină.

Stătea în camera întunecoasă doar la lumina unei veioze. John nu era acasă. Îi spuse că va întârzia. Ştia ea unde era, dar acum nu mai avea importanţă.

D stătea cocoţată în vârful patului, ghemuită, îmbrăţişându-şi genunchii. Se legăna îngânând o melodie. În rest era linişte. I se părea ciudat că noii vecini nu se certau. Acum ar fi preferat să-i audă, pentru a nu fi aşa de singură cu durerea. Simţea cum rana din sufletul ei se lărgea cu fiecare minut care trecea. Parcă era cineva deasupra rănii şi presăra sare pe carnea vie. Era violatorul.

D tresări la acest gând. De ce nu putea să şi-l scoată din minte ca o grămadă de alte nimicuri? Nu mai vroia să se gândească la el, dar nu reuşea. O urmărea din prima clipă a dimineţii până în ultimul moment lucid înainte de

adormire. Era ca un scai care se lipea de ea şi nu mai putea să se elibereze de el.

A fost în ea. Acest lucru i se părea de neconceput. Făcu acest lucru cu forța. Şi ea era neputincioasă. Acum, după ce totul a trecut, era neputincioasă, dar atunci… Poate nu-şi calculase bine şansele. Poate ar fi scăpat dacă ar fi făcut ceva, dar nu interveni. Îl lăsă să-şi termine treaba şi apoi rămase încremenită între sacii de gunoi, aşteptând…

De ce eu? De ce nu Jane sau ştiu eu cine, nu că aş dori cuiva acest lucru dar nu înțeleg de ce eu. Cu ce am greşit să-mi faci aşa ceva? Nu-ți dai seama ce ai făcut? Eşti un om rău. Un monstru. Mi-ai distrus şi ultimul fir de speranță.

Luă sticla cu vodcă şi o duse la gură. Băutura îi umezi buzele, apoi gâtlejul.

Porcule!

Încă o gură.

Nenorocitule!

Se auzi sirena unei ambulanțe în depărtare. D tresări.

Vin după mine. Vin să mă ducă la casa de nebuni. Mă duc la mama.

Îi curgeau lacrimile. Mai bău din vodcă, după care îşi şterse gura cu mâneca bluzei. Îşi continua legănatul.

John… unde eşti? Iar m-ai părăsit…

Se ridică din pat şi se apropie de baie. Aprinse lumina. Neonul începu să pâlpâie. D încercă să mişte de el până ce prinse o poziție în care nu mai pâlpâia. Tubul arăta de parcă umbrele care se mişcau prin interiorul lui ar nutri ceva împotriva tuturor.

D îşi privi fața pentru a nu ştiu câta oară. Nu-şi vedea reflexia. O vedea pe Alicia. Ce ştia Alicia despre suferința ei? Ea continua să-şi trăiască viața liniştită într-un apartament de lux şi să dea în continuare sfaturi celor cu viața dereglată. Ea părea că e ocolită de tot acest rău şi tratează doar pentru a-şi linişti conştiința pentru norocul pe care îl are.

Dar totuşi te iubesc. Aşa snoabă cum eşti, îmi eşti dragă. Lipsită de probleme. Aşa aş vrea şi eu să fiu. Măcar pentru puțin timp. Doar pentru a vedea cum este să savurezi viața.

Începu să se spele pe dinți. Mişcări rotative cu o uşoară apăsare. Ca la carte. Îi era teamă de dentist. De aceea încerca să facă tot posibilul să nu ajungă la el. Numai ideea că altcineva îi umblă în gură îi provoca greață.

Palma lui acoperindu-i gura. Simțea mirosul nicotinei pe degetele lui murdare. I se întorcea stomacul. Începu să-şi spele dinții tot mai violent, apăsând tot mai tare asupra lor şi gingiilor. Îşi privi reflexia în oglindă. Tot mai violent şi mai rapid.

M-ai murdărit. Sunt murdară.

Spuma albă îi curgea afară din gură, dar ea nu înceta. Continua lupta împotriva murdăriei imaginare. Spuma luă o culoare roşiatică, sângerie. Observă sângele şi îşi clăti gura. Îşi privi gura deschisă în oglindă. Dinții erau despărțiți de dâre de sânge. Era o adevărată rană.

Mâinile sale deschizându-i nasturii de la palton. Palmele care îi ridicară fusta. Murdar.

Sunt murdară. Aşa de murdară.

Îşi smulse literalmente hainele de pe trup şi se puse sub duş. Apa fierbinte curgea pe pielea sa şi aburii au început să împânzească încăperea. Luă o perie şi începu să-şi frece pielea.

Murdară! Asta sunt. O murdară!

Îşi frecă degetele. Unghiile. Palmele. Brațele. Umerii. Pielea era roşie de la apăsarea periei. Picioarele, sânii. Cu cât se curăța mai tare, cu atât se simțea mai murdară. Săpunul nu mai avea nici o întrebuințare practică. Pentru a scăpa de murdăria respectivă, săpunul era inofensiv.

Nu mai scap de jegul ăsta?

Când John intră în apartament observă aburii care se plimbau prin camere. Fugi direct spre baie. O găsi pe D ghemuită în cada duşului cu apa atingându-i pielea iritată de la frecare. D suspina şi tot mai încerca să treacă cu peria peste bucăți de piele nepurificate. John opri apa aproape fiartă. D țipă la el.

- Dar nu sunt încă destul de curată!

- D, tot corpul îți este o rană.

- Nu-i adevărat. Nu am dat jos toată murdăria.

- Ce murdărie? Eşti curată.

- Nu sunt curată. Nu vezi jegul?

Îşi privi brațele şi se îngrozi.

- Uite ce murdară sunt.

- D… nu eşti murdară. Crede-mă.

- Dar văd murdăria. Uită-te mai bine.

Îl privea cu ochii unui copil. Lacrimile îi curgeau pe pielea udă. John o luă în brațe, o scoase din baie şi o aşeză pe pat.

- Sunt încă murdară.

John nu mai înțelegea nimic. Căută haine de schimb şi nişte prosoape. Trebuia să o ajute, dar nu ştia cum. Nu ştia nimic despre urmările unui viol. Nu ştia cum să reacţioneze la toate ieşirile ei. În timp ce îi tampona pielea iritată cu un prosop observă sticla aproape goală aruncată pe pat.

- Iar ai băut?

D prefera să nu răspundă. Îşi lăsă capul într-o parte, încât să nu-l vadă pe John. Privea în gol cu ochii căscați. Nu se gândea la nimic. Mintea i se goli savurând îngrijirea dată de John. În acel moment era din nou fetița de şcoală primară surprinsă de ploaie care era uscată de către mama ei. Totul era aşa de inocent şi plin de pace.

John o ajuta fără să-şi dea seama.

7 mai, luni

Am crezut că totul se va schimba. S-a schimbat, doar că am trecut dintr-un coşmar în alt coşmar. Am crezut că, după ce voi afla adevărul despre acea seară, totul va reveni la normal, dar nu e aşa. Tot timpul am impresia că sunt urmărită. Nu mai pot scăpa de acei ochi care mă urmăresc hipnotic prin zi şi noapte. Seara nu mai vreau să adorm. Acum nu din cauza coşmarului, care a dispărut, ci din cauza violatorului. Mi-e teamă că dacă închid pleoapele mă va ataca din nou.

Alicia mi-a prescris nişte somnifere. Nu ştiu dacă vreau să le iau. Le-am cumpărat şi în fiecare seară le privesc, nefiind sigură dacă e bine să le înghit. Dacă mă va ataca în timp ce sunt în somnul cel mai adânc? Nu mă voi putea apăra.

De ce mai are aşa o putere asupra mea? Nu e drept. Nu e destul că m-a obligat să fac sex cu el? De ce nu vrea să-mi părăsească mintea şi să mă lase să exist şi eu într-un anumit fel? Îl urăsc. Îl urăsc. Îl urăsc. De ce eu?

Cum mă simt în acest moment? Nu ştiu. Dacă aş spune că nu există cuvinte pentru a explica starea mea, aş minți. Există cuvinte. Dar ar fi prea multe. Multe şi fără sens. Un cocktail al sentimentelor şi stărilor pe care nu le mai pot controla. Teama mă roade ca un acid şi mă pierd între stări de furie şi neîncredere. Cea mai puternică stare care îmi mâncă zilele rând pe rând o constituie teama că mă poate ataca oricând doreşte. Această nesiguranță mă călăuzeşte oriunde aş merge. Nu ştiu cine este şi de aceea poate fi oricare bărbat care mă priveşte puțin mai ciudat.

Cea mai mare parte a timpului mă aflu într-o stare de amorțeală. Un fel de refugiu leneş. Parcă totul s-ar întâmpla cu încetinitorul, iar eu sunt neputincioasă. În minte revăd ceea ce mi-a făcut, dar parcă sunt paralizată. Nu pot interveni. Nu pot să mă apăr. Principala victimă sunt eu. Este vorba despre ceea ce pot îndura, până la un anumit punct.

Mai tot timpul plutesc şi sunt departe de lucruri. Privesc în gol fără a face o mişcare. Nu mă gândesc la nimic. Apoi mai există momente în care mă întreb din ce cauză mi s-au întâmplat mie toate astea. Dar mereu ajung la un punct dincolo de care nu mai sunt capabilă să înțeleg. Mă depăşeşte.

D.

- Am impresia că mă îndrept spre o prăpastie de furie pe care am reuşit să o evit în ultima clipă. Ştiu că mult timp nu voi mai reuşi să mă salvez. Simt cum hăul are o putere tot mai mare şi vrea să mă atragă în adâncuri. Îi simt mâinile murdare cum se preling cu putere peste trupul meu înfricoşat.

Alicia o privi cu blândețe. Se întreba cum de o femeie ca şi Destiny putea să fie aşa de… altfel. Lupta interioară pe care o ducea ea era cu totul deosebită. Oscila între stări de putere şi de slăbiciune. De parcă nu-şi găsea locul în viața pe care o trăia.

- Am impresia că viața mea este un joc de tenis între extreme. Sunt aruncată când spre moarte când spre viață. Încep să amețesc. Ştiu că există zone ale vieții în care nu mai pot să păşesc. Acestea aparțin trecutului. Sunt îngrijorată de ceea ce se va întâmpla când se va termina totul. Exact acea clipă. Voi lupta pentru supraviețuire? Voi mai avea puterea necesară.

- Cu toții luptăm pentru viață.

- Eu nu ştiu dacă voi mai avea puterea necesară.

- Nimeni nu a spus că viața este uşoară, spuse Alicia, privind pe geam ultimele raze solare. Părea că vorbeşte despre ea. De parcă ştia exact despre ce era vorba.

- Ştiți, exista o parte în mine care a fost întotdeauna lipsită de credință în rațiune.

- A existat?

- Da. Acum încep să cred că totul îşi are scopul său. Nimic nu se petrece la voia întâmplării. Nu pot să-mi explic din ce cauză a trebuit să fiu violată, dar precis a avut un scop anume acest eveniment.

- Nu e bine să gândiți așa. Se pare că renunțați.
- Asta şi fac.
- Dar trebuie să luptați. Nu lăsați ca acest eveniment să vă distrugă.
- Trăiesc ca într-o eclipsă totală de soare. Peste tot doar întuneric. Nici o urmă de lumină sau speranță. Totul pare a fi absorbit de o imensă gaură neagră. Simt că sunt şi eu atrasă în acel loc şi nu mă pot apăra.
- Viața înseamnă experiență. Trebuie să luați totul ca pe o experiență şi nu ca pe ceva care vă anihilează.
- Dar asta face.
- Poate asta vă doriți să facă. Am impresia că de mult timp sunteți în căutarea unui motiv pentru a vă autodistruge. Merită să luptați pentru viață.
D privi tavanul contemplând.
- Poate aveți dreptate, deoarece din motive pe care nu le înțeleg întotdeauna încerc să merg mai departe.
- Omul este un luptător…
- Uneori sunt uimită de simplul fapt că exist. Mi se pare incredibil că mă pot mişca. Sunt uluită de faptul că pot face ceva. Orice. Mi se pare ciudat că viața continuă în ciuda nenorocirii care s-a abătut asupra mea, chiar şi dacă această continuitate intră în categoria bizarului.
D nu mai spuse nimic. Continua să privească în gol. Era bine să poată fi doar ascultată. Îi era frică să fie singură în acest momente. Ştia că dacă va părăsi acea încăpere va trebui să bea, pentru a-şi calma nervii şi pentru a avea mai mult curaj pentru a înainta în zi. Alcoolul era singurul lucru care o făcea să suporte tot haosul din jurul ei. Avea nevoie de el pentru a nu înnebuni.
Nu putea să-i spună Aliciei că era pe cel mai bun drum de a deveni o alcoolică. Îi era ruşine că alese această cale, dar în acel moment nu putea găsi o soluție mai bună.
- Nu cred că vă mai pot ajuta prea mult, spuse Alicia.
- Cum adică? spuse D disperată. Nu o va mai vedea. O catastrofă. Gata cu gesturile de caritate?
- Nu e vorba că nu ne vom mai întâlni. Vom mai avea şedințe împreună, dar nu mai aşa de des.
- Dar nu-mi merge bine.
Alicia cunoştea acest sindrom, dependența față de terapeut.
- Vă dau o adresă. Este vorba despre o terapie în grup. Cred că de acest lucru aveți nevoie.
- Dar nu am bani pentru aşa ceva.
- Aceste şedințe sunt gratuite şi anonime. Se întâlnesc femei care au fost violate şi care povestesc despre acest lucru şi viața lor de după eveniment.
- Nu cred că mă vor ajuta cu ceva.
- Sunt sigură că acest tip de terapie ar fi cel mai indicat. Trebuie să înțelegeți că nu sunteți singura cu această problemă.
D observă că nu avea rost să se împotrivească. Trebuia să se conformeze. Nu avea de ales.

Ştia că nu poate trăi fără ajutorul altora şi acest lucru îi dădea fiori. Vroia să fie puternică, dar niciodată nu reuşi acest lucru. Era absurd să nu aibă nevoie de ajutorul altora. Şi ea era doar un om. Nu ştia ce făcuse cu John. În privința lui totul era un ghiveci. Nu ştia ce vroia. Trebuia să ajungă la o concluzie. Alicia se pare că o tăiase de pe listă. Nu ştia dacă era bună ideea cu acea terapie în grup.
D era de părere că nu se mai întâmplase nimănui aşa ceva. Ea era singura care suferea în urma unui viol. Poate de aceea nu vroia să viziteze acel grup. Nu vroia să afle că erau şi alte femeie care sufereau. Vroia ca ea să fie unica. Să aibă un motiv pentru care să-i fie milă de propria persoană. Să aibă un motiv să se sinucidă. Să renunțe la tot.
Trenul o ducea pe nesfârşitele sale căi, clătinând-o în toate direcțiile. Pe scaune stăteau oameni îngândurați, lipsiți de expresie. La următoarea stație urcară nişte tineri gălăgioşi. Nu o deranjau. Îi privea doar. Plini de viață. Fericiți. Era invidioasă. Şi-ar fi dorit ca şi ea să mai simtă odată în viață acel sentiment adolescentin, când te crezi invincibil, stăpânul pământului. Crezi că toate uşile îți sunt deschise. Îi privea cum țopăiau. Aveau un radio mic, din care răsuna o melodie pe care o fredonau. Erau aşa de frumoşi.
La următoarea stație coborâră şi zgomotul familiar al trenului reveni.
Ce se întâmplă cu noi? Oh, John. Suntem o familie? Nu ştiu. Mi-e teamă de viitor. Împreună suntem ceva, dar singuri… Ce se va întâmpla cu tine după moartea mea? Nu ai pe nimeni care să aibă grijă de tine. E clar, ai o soră dar să fim serioşi. Şi ea are familia ei, nu poți tot timpul să fi pe capul lor. Ce vei face? Vei veni acasă în fiecare seară de la lucru şi vei sta singur între cei patru pereți. Nu vei avea pe nimeni. Mi-e frică să te las singur, dar simt că trebuie să fac acest lucru. Nu există altă scăpare. Nu pentru mine.
Ajunse la destinație. Era sanatoriul în care era internată mama ei. O asistentă o călăuzi până în camera

acesteia. Bătrâna stătea în spaun şi privea în gol. Câteva şuvițe albe îi atârnau pe față.

- Nu-i merge prea bine în ultima vreme. S-a retras tot mai mult în lumea ei. Nu cred că te va recunoaşte.

D îi mulțumi şi păşi încet în încăperea inundată de soare. Mama ei stătea pe un scaun şi privea fereastra deschisă prevăzută cu gratii.

- Mami, spuse D cu o voce tremurândă.

Aceasta nu reacționă. Ochii lui D se umplură cu lacrimi. Îi privi fața ridată. Îi mângâie fruntea şi părul dezordonat. Fața mamei ei se lumină deodată.

- Mami, mă recunoşti?

Vocea ei era plină de speranță. Doctorița îi spuse că există momente în care este lucidă. Spera ca acest moment să fie unul din acelea. Mama ei se ridică şi o dădu la o parte pe D, îndreptându-se spre fereastră cu aceeaşi expresie a feței.

- Uite… pescăruşii. Întinse brațul spre copaci. Nu erau pescăruşi. Nu aveau de unde să fie pescăruşi. D realiză că mama ei nu ştia de ea. Era deprimant. O trase încet de umeri înapoi în scaunul cu rotile şi o scoase afară din cameră.

- E o zi aşa de frumoasă. Facem o plimbare prin parc, bine?

Nu îi răspunse, dar pe D nici nu o interesa acest lucru. Ieşi cu ea din clădire într-un parc nu prea mare. O împinse pe trotuarul dintre copaci. Începu să vorbească, ştia că mama ei nu pricepea nimic, dar era mai bine pentru ea. Se descărca puțin.

- Mami, îmi lipseşti. Nu mai am pe nimeni. Nimeni nu mă mai vrea. Pe John l-am pierdut. Are o iubită. Nu e tragic? Poate că mi-ai spune că aşa îmi trebuie. Tu eşti singura care ştie că nu l-am iubit destul pentru o căsnicie, dar se pare că am început să-l îndrăgesc fără să-mi dau seama. Acum sufăr că l-am pierdut, dar eu sunt vinovată. Apoi Alicia. Am crezut că vom avea un viitor. Ce proastă pot fi. Nu ştiu ce mi-am imaginat, că o să-şi părăsească iubitul în costum Armani pentru o urâtă ca mine?

Nu ştiu cum de am avut curajul să mă gândesc la aşa ceva. Acum nici ea nu mă mai vrea. Mă trimite la un fel de terapie în grup. Vrea să scape de mine. Nu mă voi duce. Nu cred că mă va ajuta. Ea mă putea ajuta, dar acum nu mai vrea. Sunt sigură că dacă aş fi avut un cont mare la bancă totul ar fi fost în ordine şi puteam să-mi continui pălăvrăgelile. Nimeni nu mă vrea. Încep să plâng de una singură. Îmi doresc ca cineva să mă găsească plângând şi să mă descoase, să pot să spun tot ce am pe suflet, dar acest lucru nu se va întâmpla. Eu voi continua să plâng pe ascuns, sperând că cineva mă va găsi. Poate când acest lucru se va întâmpla, va fi prea târziu, deoarece mă vor găsi moartă. Trebuie să-ți spun ceva. Mi s-a întâmplat ceva îngrozitor. Am fost violată. E groaznic. Mă simt aşa de neputincioasă. Aş vrea să pot face ceva. Aş vrea să-l pot prinde pe făptaş şi să-l ucid. Să-l chinui înainte. Dar nu pot. Nu ştiu cine m-a violat şi nici nu ştiu dacă ar avea vreun sens să mă răzbun pe el. Răul a fost făcut. Eu voi continua să sufăr şi să mă sperii de fiecare sunet. Tot timpul voi merge pe stradă cu un ochi peste umăr, pentru a fi sigură că nu sunt urmărită. Trăiesc ca într-o închisoare, o închisoare pe care el mi-a creat-o. Sunt aşa de singură. Pierdută în spațiu. Neputincioasă. Sunt un nimic. Nu am reuşit să te fac mândră de mine. Asta am vrut tot timpul, dar zarurile nu au căzut bine pentru mine. Mai ții minte, când stăteam seara în pat, doar noi două, şi ne povesteam fanteziile? Eu mă credeam o fată de bani gata, cu o vilă pe malul pacificului, cu şofer şi o limuzină. Totul a rămas doar un vis.

O duse înapoi în cameră. Când vru să îi aranjeze pătura peste genunchi observă cum ochii îi luceau. O înțelese? D nu mai vroia să se autopăcălească, oricât de mult şi-ar fi dorit să mai aibe o conversație cu ea, aşa ca înainte. O sărută pe frunte şi o lăsă în urmă cu aceeaşi privire goală îndreptată spre fereastra deschisă.

Era întuneric. John nu era acasă. Luă sticla de vodcă şi ieşi pe geamul camerei de zi pe scara de incendiu. Urcă scările până ce ajunse pe acoperişul blocului. În acel loc uita de frica de întuneric. Se aşeză pe o bordură şi privi luminile oraşului. Era o linişte ireală. Se mai auzeau sirene înfundate. Luă o gură din alcool. Plângea.

Trebuia să facă ceva. Era sigură că ea l-a provocat pe violator. Ea era vinovată pentru tot răul care i se întâmplase. Nu vroia să accepte acest lucru, cu toate că era ferm convinsă că aşa era. Vinovată în toate capetele de acuzare. Privea stelele care străluceau pe cer. Era o seară superbă şi călduroasă. În acel loc, viața parcă avea un sens. Pacea domnea peste tot. Era departe de răul străzilor.

Poliția. Asta era. Trebuia să meargă la poliție să anunțe violul. Asta va face. Dar cum rămâne cu terapia aceea? Nu se va duce. Nimeni nu o mai putea ajuta. Poate doar poliția. Auzi un zgomot în spate. Îşi întoarse speriată privirea în acea direcție. Îl recunoscu.

- John… m-ai speriat…

- Te-am căutat peste tot, apoi m-am gândit că aici te voi găsi.

- Da… aici ne plăcea să stăm în serile senine la începutul căsniciei…

- … şi făceam dragoste sub stele.

D zâmbi.
- Au fost momente frumoase. Dar tot ce-i frumos are şi un sfârşit.
John o privea cum vorbea şi cum bea din sticla aceea.
- E nevoie să bei aşa mult?
D îl privi nedumerită.
- Nu beau mult.
- Eu sunt de altă părere. Ai ajuns la o sticlă de jumate pe zi. Nu crezi că e prea mult?
- Îmi alin doar durerea. E aşa de rău. Cu ceva la bord pot supravieţui toată ziua. Nu poţi să-ţi imaginezi cât de rău este să te simţi tot timpul ameninţată. Să şti că acolo afară este un bărbat care ţi-a făcut un rău inimaginabil. Că el se plimbă voios pe stradă, căutându-şi o altă victimă pe a cărei viaţă să o distrugă, exact ca pe a mea.
- Dar alcoolul nu este soluţia.
- Ai perfectă dreptate. Când mă trezesc la realitate totul revine. Dar când sunt băută măcar îmi am liniştea.
- Nu ştiu ce se va întâmpla cu tine dacă vei continua aşa.
- Drept să-ţi spun, nici eu nu ştiu.

Se afla în faţa poliţiei. Nu ştia ce să facă. Să intre în clădire şi să le spună totul? Ar crede cineva ceva? Ar spune că hipnoza nu era o dovadă şi că a venit prea târziu. Vor spune că totul a fost doar un vis urât. Vor crede că e o casnică plictisită care vrea puţină acţiune.

Nu avea nici o dovadă. Nu putea face nimic. Nici măcar nu ar putea să-l identifice. Nu avea nimic în mână împotriva lui. Era pierdută.

O luă la goană din faţa clădirii până ce aceasta dispăru. Se plimbă pe străzi pe care nu se mai plimbase niciodată. Îşi aminti de adresa primită de la Alicia. Căută prin portofel după bucăţica de hârtie. O găsi. Aceea era ultima ei speranţă. Întrebă mai multe persoane, până ce găsi adresa căutată. Era o clădire cu faţadă veche. Ici şi colo erau bucăţi de tencuială lipsă. Clădirea nu era prea mare, dar avea o atmosferă impozantă.

D urcă scările din beton spre uşa dublă. Era uriaşă, cel puţin doi metri jumătate. Apăsă pe clanţa mare şi împinse uşa. În faţa ei apăru un coridor lung şi întunecos. Înaintă încet. Nesigură.

Ce caut aici?

Privea speriată pe pereţii mult prea înalţi. Totul era aşa de maiestuos. Observă cum pe pereţi erau lipite postere care se refereau la victimele violurilor. Cu toate că privea sloganurile respective, avea impresia că nu la ea se refereau. Nici nu aveau cum să se refere la ea. D se considera unică cu problema respectivă. Nimeni nu mai simţea aceeaşi teamă. Nimeni nu putea înţelege ceea ce îi făcuse violatorul.

Murdară!

Degeaba se spăla. Murdăria aceea nu o putea curăţa. Nu mai putea purta haine albe la culoare. Culoarea inocenţei nu i se mai potrivea. Pe ambele părţi ale coridorului curat se aflau uşi duble şi uriaşe. Auzea sunete în spatele lor. Pe fiecare uşă se afla o inscripţie. *Grupa 1. Grupa 4. Informaţii. WC.*

Observă că una din uşi nu era închisă bine. Putea să privească în încăpere prin crăpătura uşii. Observă mai multe femei stând pe scaune şi formând un cerc. Una dintre ele vorbea. Îşi ştergea lacrimile din când în când. Femeia de lângă ea o liniştea, mângâindu-i părul. D era tulburată. Era sigură că acele femei jucau doar teatru. Ea era singura care suferă. Doar ea.

Ce caut aici? Trebuie să plec. Nu mai am aer. Trebuie să plec.

Uşa se deschise brusc în faţa ei şi D căzu la pământ ţipând.

- V-aţi rănit?

D negă, dând din cap. O privea pe acea femeie ciudată cu neîncredere. Cine se credea, să o sperie în aşa hal? Putea să facă un stop cardiac. Îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice. D îi privi mâna cu curiozitate.

- Nu vă fie teamă.

D acceptă ajutorul şi se ridică. Nu putea să o privească în ochi pe acea femeie.

- Aţi întârziat?

D negă dând din cap frenetic. Privea speriată. Ştia că avea să intre în panică. Avea nevoie de puţin alcool. Doar un strop pentru a trece cu bine peste acea situaţie. Mâna începea să-i tremure.

- Nu fac parte din grup… spuse D cu jumătate de gură.
- Sunteţi nouă deci. Vreţi să faceţi parte din grup?
- Nu eu am fost… violată. Un moment de tăcere, în timp ce unghiile ei sfâşiau o bucată din bluză. O prietenă de-a mea a fost violată. Am venit doar să văd …
- Ce se petrece la noi?

D o privi pe femeie pentru prima oară în ochi. Aceasta schiţă un zâmbet discret, primitor.

- Cred că voi pleca acum.

De ce trebuia să o mint? Nu mi-a făcut nici un rău. Ea nu e de vină. Eu sunt vinovată.

- Nu vreți să participați totuşi la şedință?

D o privi speriată.

Ce vrei de la mine?

- Doar ca observator… bineînțeles.

M-a prins cu minciuna.

- Pentru a vă face o imagine mai reală, pentru prietena dumneavoastră.

Femeia o prinse de braț şi o călăuzi în încăpere. D nu mai era stăpână pe ceea ce făcea. Se lăsa dirijată. Privi în jur. O încăpere nu prea mare. Nişte ferestre uriaşe. Lumină. Aşa multă lumină. Femei. Vreo 9-10 la număr, şezând pe scaune neconfortabile. Formau un cerc. O priveau. Pe fețele lor putea citi doar suferință şi tristețe. Acele femei erau ea.

Femeia amabilă îi aduse un scaun şi le rugă pe celelalte să îi facă loc. Le spuse că au o observatoare. Fiecare femeie îşi spuse prenumele. Femeia amabilă era psihologa care conducea terapia, dar nu arăta deloc ca o psihologă. Purta jeans şi un tricou cu Chicago Bulls. Părul şaten îl purta prins într-o coadă. Purta nişte tenişi pe care D şi i-a dorit dintotdeauna.

- Eu sunt …Alicia, spuse D când îi veni rândul.

De ce îi mint? Nu am nici un motiv. Femeile astea sunt inofensive. Nu mai am voie să le mint.

- Ştiți că ceea ce facem noi este anonim. Nu ne interesează numele real, îi aruncă o privire lui D. Sunteți aici pentru că împărtăşiți aceeaşi experiență. Ați fost violate.

De ce trebuie să repeți acest cuvânt? Nu mai vreau să-l aud. Doar o gură de vodcă vreau, pentru a mă calma.

D îşi strecură degetele în poşetă şi atinse sticla cu vodcă. Îi mângâie conturul cu poftă. Nu putea să scoată sticla. Dar îi dorea conținutul.

- Eu sunt Mary şi am o diplomă în psihologie. Printre voi sunt şi fețe mai vechi. De aceea doresc ca una dintre voi să înceapă să povestească ceva despre cum se descurcă acum, după viol.

Iar cuvântul ăsta!

- Am fost violată acum trei ani, spuse cea care se prezentase cu numele Caitlin. Ştiu că voi toate, care ați venit aici, sperați să vă *vindecați* rapid. Nu vreau să vă dezamăgesc, dar ceea ce ni s-a întâmplat nouă nu este o boală care se vindecă prin medicamente. Niciodată nu vom uita. Acum pot spune că am trecut peste ce a fost mai greu, dar nu mă simt ca şi înainte.

- Nici să nu vă aşteptați să vă simțiți ca înainte de eveniment, interveni Dora. Am crezut că voi uita. Dar nu pot. Când închid pleoapele îl văd. Simt ştreangurile cu care mi-a legat încheieturile de rama metalică a patului. Îi văd fața rea privindu-mă cu ură. Apoi palmele care mi le dădea pentru a mă trezi. Nu pot uita.

- Totul e aşa de real, interveni Caitlin, de parcă ieri s-ar fi întâmplat totul.

Trebuie să plec. Nu mai pot să le ascult. Ce vor ele de la mine? Vreau să fiu lăsată în pace.

- M-a mângâiat cu degetele lui lungi şi subțiri pe gât, apoi deodată a început să mă strângă pentru a mă sufoca. Mă viola şi mă sugruma în acelaşi timp. Eram sigură că voi muri. Nu mai exista nici o scăpare. Încercam să mă eliberez, dar mă strângea şi mai tare. Îl loveam cu brațele, dar prea încet.

Plec.

D se ridică dintr-o dată şi o luă la fugă spre uşă. Pe coridor. Pe stradă. Fugi, până ce era destul de departe de acele femei mincinoase. Nimeni nu putea suferi mai mult decât ea. Mințeau. De oboseală se lipi cu spatele de un zid. Oamenii o priveau curioşi. Ea se întoarse cu fața spre peretele mânjit cu grafiti. Căută sticluța. Ultima ei salvare. O scoase din geantă şi, fiind atentă să nu fie văzută, luă o gură din licoarea transparentă. Se simțea cu mult mai bine.

***Nu** mai vreau să trăiesc.*

Nu ştiu ce dată este astăzi, nici ce oră. Oricum nu are nici o importanță. Nu am crezut că ceva va putea crea în mine atâta ură. Mă urăsc pe mine că am făcut ca aşa ceva să mi se întâmple. Câteodată parcă mă pot vedea cum stau în capul patului în fund, cu fața pierdută între degete. Nu plâng, fiindcă nu pot. Vegetez. Nu mă gândesc la nimic. Doar stau fără a şti de mine. Apoi realizez că nu are rost să-mi continui viața aşa. Nu mai are nici un rost.

Nu fac nimic care să îmi demonstreze că trăiesc. Parcă aş fi o stafie care bântuie un apartament devenit între timp impersonal. Am impresia că toate lucrurile pământeşti se desprind de mine şi încep să se dizolve în fața ochiilor mei.

Nu ar fi mai bine să mă eliberez în sfârşit de toată povara asta? Nu mai am curajul să plec nici unde. El e vinovat că nu mai vreau să trăiesc. Parcă mi-a supt toată voința. O să-mi fie dor de viață? Poate. Sunt sigură că

mulți mă vor condamna pentru ceea ce am de gând să fac. Eu consider că viața trebuie să aibă o anumită calitate, pentru a nu ocupa doar un loc în plus pe o planetă suprapopulată. Când această calitate a vieții dispare nu mai are rost. Viața mea nu mai are nici o calitate.

Adio John… a fost frumos. Poate ai reuşit să mă înțelegi, dar şi tu te-ai schimbat. Ai devenit rece. Lipsit de țeluri. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu noi, tinerii de odinioară. Cu mine ştiu ce s-a întâmplat. Am bântuit. Am fost deja moartă. Când Dwayn s-a dus, m-a luat şi pe mine cu el. De atunci nu mai trăiesc. Nimic nu mai are o importanță. Mi-e dor de tine, iubitul meu etern.

De ce nu m-ai luat cu tine în călătoria ta spre eternitate? De ce m-ai lăsat să sufăr, să plâng după tine? Puteam să păşim împreună în fericirea neşfârşită. De ce m-ai părăsit când aveam mai mare nevoie de tine? Am avut încredere în tine. Te-am iubit aşa de mult. Poate prea mult. Alicia ar spune că trebuie să mă desprind de trecut şi să trăiesc pentru viitor.

Nu ştiu din ce cauză nu pot să văd viitorul. Alicia m-a părăsit şi mi-e dor de ea. Viitorul meu o cuprinde şi pe ea. Dar ea precis nu vrea să mă călăuzească în această călătorie, ca iubită. De ce nu pot primi ceea ce îmi doresc? Doar puțină tandrețe şi puțină mângâiere. Doar să o ating îmi doresc. O singură dată înainte de moarte.

Moartea e aproape. Aleargă după mine ca un dulău înfometat. În curând îi voi potoli setea.

Cearşaful roz era mototolit sub trupul lui ud de transpirație. Stătea cu burta pe patul tare şi dormea. Fiona îi privi fața plină de pace.

Un copil.

Îi privea trupul dezgolit cum lucea în lumina lunii. Era irezistibil. Simțea cum sfârcurile i se întăreau doar când îl privea. Se duse la un sertar şi scoase două eşarfe. Reveni cu ele. John dormea, fără a observa nimic. Îi legă una din mâini cu eşarfa de marginea metalică a patului, iar cu cealaltă eşarfă îi imobiliză cealaltă mână. Îşi prinse cârlionții cu un elastic şi se aşeză pe pat lângă el. Cu vârful degetului începu să-i cerceteze spatele. Cobora pe canalul şirei spinării, până ce ajunse la fundul lui. Degetul ei făcu câteva spirale pe pielea umedă, revenind sus.

John se trezi buimăcit. Lumina palǎ a lunii nu era suficientă pentru a observa ce se petrecea.

- Îmi place mirosul tău când eşti transpirat.

John zâmbi şi îşi lăsă capul în moalele pernei, savurând jocul ei. Îi simți unghiile coborând pe spate lăsând dâre roşiatice. Limba ei îi atinse fundul. Pielea foarte sensibilă tresări.

Fiona îi trase o palmă puternică peste fund. John tresări.

- Auu! Ce ai?

Dar Fiona nu îi răspunse. Continua să îşi joace rolul. Îl muşcă puțin de fund, fără a-i provoca dureri prea mari. Apoi scoase de sub pat biciul micuț prevăzut cu multe fâşii din piele moale. Îi atinse puțin spatele cu vârfurile biciului. John scoase un oftat. Se plimba cu fâşiile de piele peste spatele său, apoi îl biciui scurt, dar cu putere.

John scoase un țipăt.

- Încetează. Nu-mi place.

Fiona îşi apropie buzele de urechea lui şi îi spuse:

- Ba da. Îți place chiar foarte mult.

Se sui peste el. Se aşeză peste fundul lui, lipindu-se cu burta de spatele lui. Începu să îşi frece sânii de spatele lui. Degetele ei se strecurau între buzele lui. Cealaltă mână îi mângâia brațele groase. John savura momentul fără să vrea. Apoi încă o palmă peste fund şi John mai scoase un sunet strident. Fiona începu să se frece cu tot trupul de spatele lui. Îşi desfăcu picioarele tot mai tare până ce John putea să simtă umezeala crăpăturii atingându-i fundul. Era tot mai excitat. Ce făcea cu el?

Fiona se aşeză perpendicular peste el şi scoase la iveală biciul. Îl lovi, apoi trecu cu el tandru peste pielea înroşită de la lovitură. Îl sărută în acea porțiune, apoi atacă o altă parte a spatelui. Simțea cum trupul Fionei aluneca tot mai jos pe picioarele lui. Fiona era excitată de faptul că ea deținea puterea. Ea făcea ceea ce vroia. El nu avea de ales. Coborî cu fâşiile de piele printre bucile lui. Tresări. Ce sentiment ciudat.

Unghiile se plimbau peste picioarele lui, în interiorul pulpelor. Sfârcurile ei atingându-i de mai multe ori frânturi de piele. John se afunda tot mai adânc în fantasmele Fionei. Plăcerea aceea nouă îl fascina. Încă o lovitură peste fesele ude de transpirație. Era interesant că la început a perceput loviturile ca şi durere. Acum durerea era plăcută. Făcea parte din acea stare de senzații ciudate care se jucau pe spatele lui. Simțea câțiva cârlionți plimbându-se peste spate. Doar atingeri fugare. Tresăriri fugare.

Limba Fionei se strecură între fesele lui, care se încordară instantaneu din cauza miilor de ace care începeau să-i străpungă pielea într-o armonie extaziantă. Îi putea simți respirația caldă atingându-i pielea uscând sudoarea. Fiona se aşeză cu picioarele desfăcute peste una din pulpele lui, încălecându-l. Se desfăcu cât de tare putu şi se mişcă într-un ritm violent frecându-şi crăpătura umedă de piciorul lui păros.

Simți izbitura biciului. După usturimea primară urmă o căldură ireală. Apoi buzele calde calmând durerea. Fiona se ridică de pe el şi îl trase de mijloc în sus, până ce John stătu în patru labe. Se strecură sub el. Îi sărută pieptul, muşcându-l. John scoase un strigăt. Vroia să se elibereze, pentru a i-o pune cum nimeni nu i-a pus-o. Să se rostogolească cu ea pe podeaua tare, tot mai adânc şi mai rapid. Dar ea nu vroia să-l elibereze. Era prizonierul ei.

25 mai, joi

De ce e aşa de fericit? De ce? Mi-e ciudă. Eu niciodată nu am avut parte de aventuri. Precis nu merit. Nimeni nu mă vrea. Cred că e nebun după ea. Cu toate că nu îmi spune acest lucru, am observat o schimbare în comportamentul lui. Nu că m-ar neglija… Ba nu. Tot timpul se poartă aşa de grijuliu când suntem în aceeaşi încăpere, de parcă s-ar simți vinovat că mi-a făcut ceea ce mi-a făcut. Nu pot să-l văd iradiind de fericire, fiindcă ar putea să îmi creeze speranță în viitor, iar eu voi muri. Încep să-l disprețuiesc, iar el nu are nici o vină.

Mai tot timpul mă aflu într-o continuă stare de disperare, când e prin preajma mea. Eu sunt cea uitată de Dumnezeu. Ei precis fac sex acum. De ce nu şi eu? Cu ce am greşit să fiu privată de lucrurile frumoase din viață?

Mă doare inima. Nu mai vreau să fiu singură, părăsită, trădată, lipsită de importanță. Doar alcoolul mai poate să-mi reducă din suferință. Nu ştiu cât timp voi mai rezista în ritmul în care se petrece autodistrugerea mea. Culoarea pielii mele devine tot mai deschisă, încât am impresia că într-o bună zi voi fi transparentă.

De ce am sentimente? Totul ar fi cu mult mai uşor dacă nu aş simți nimic. Ar fi mai suportabil. Ce bine ar fi.

Dumnezeule, de ce mă laşi să sufăr? De ce mă pui la încercare, de ce nu mă eliberezi de viața asta mizeră? De ce nu mă ajuți? Dacă exişti, acolo sus undeva printre nori… ajută-mă. Poate odată te vei gândi şi tu la mine.

Am şi eu nevoie de puțină tandrețe. Apropiere corporală. Săruturi. Alicia. Cred că şi eu am dreptul la puțină fericire. Am dreptul la puțin noroc. Lacrimi… Sunt aşa de urâtă. Nici nu mai vreau să fiu frumoasă. Pentru cine să mă fac atractivă? Pentru un soț, care m-a tăiat de pe list, sau pentru o iubită imaginară? Nimic din ce aş face nu mai are vreun rost. Pentru ce să mai lupt?

Precis totul se întâmplă dintr-un anumit scop, pe care eu din păcate nu l-am descifrat. Cred că este vorba despre un joc, sau un fel de test: să vedem cât rezistă înainte de a se sinucide. Nu ştiu cât timp voi mai putea juca rolul pe care sunt forțată să-l interpretez. Nu ştiu dacă mai am destulă putere pentru a lupta. Pentru ce? Pentru un mâine mai bun? Îmi pare foarte rău, dar nu cred că este destul. Vreau mai mult. O promisiune pe termen lung, ceva care să mă facă să simt că are rost să mă chinui şi să trăiesc adevărul.

De ce doare?

Ce?

Lipsa de importanță. Sunt doar un peştişor într-un acvariu plin cu rechini.

Din ce cauză sunt nemulțumită? Eu spun că nu-mi merge bine? Sunt atâția oameni care nu au un acoperiş deasupra capului sau mor de foame. Ar trebui să mă consider privilegiată că am posibilitatea de a trăi cât de cât ca un om. Dar nu. Tot timpul vrem mai mult. Întotdeauna sunt nemulțumită.

Urlu la voi, de ce nu mă auziți? Am fost violată şi pe nimeni nu doare acest lucru. Oamenii trec pe lângă mine ca pe lângă orice alt om. Nu văd că sufăr? Nu văd că vreau să urlu de durere? Dar nu pot. Vreau să țip, dar nu mai am glas. Deschid gura, dar din ea nu iese nici un sunet. Parcă aş fi mută. Vreau să urlu după ajutor, dar nimeni nu mă aude. De ce sunt oamenii aşa surzi? De ce nu vor să audă? De ce trec cu nepăsare pe lângă mine? Şi eu sunt doar un om care are limitele sale. Nu înțelegeți?

Nu mă auziți împuțiților?! Porci ordinari! Violator! Nimicitori de vise!

John… porc ordinar ce eşti. M-ai rănit. Trădătorule! Nu te-ai gândit decât la tine. Nici o secundă nu ai pierdut pentru a analiza situația, să observi ce poți distruge încurându-te cu târfa aia. Nici nu ştiu din ce cauză sunt surprinsă. Nu ai fost niciodată prea isteț. Nu gândeşti niciodată.

De ce?

Nu mai pot suferi ideea că cineva şi-a băgat… nici nu pot să o numesc. A fost în mine. S-a mişcat în mine fără jenă, de parcă i-aş fi aparținut. Murdară, asta sunt. Pătată de un bărbat .

Trebuie să merg la terapie în grup. Oricât de mult m-aş lupta împotriva evenimentului, nu pot să-l înțeleg sau să-l prelucrez. Am nevoie de ajutor. De ajutorul altor oameni. De ajutorul acelor femei. Am crezut că nu voi avea nevoie de ajutorul nimănui, dar nu mai rezist. Simt că fiecare respirație mă slăbeşte tot mai mult. Am impresia că trupul mi se transformă într-o ceață lăptoasă care se strecoară printre străzile murdare ale oraşului, dispărând la un moment dat.

Trebuie să aleg între viață şi moarte. Voi da cu banul.

D.

Pe coridorul înalt şi lung se auzeau voci. Prin urmare erau deja femei venite. Nu era prima. Într-un fel îi era ruşine să revină după scena de data trecută. Le mințise. Se apropie încet de aceeaşi uşă prin care trecuse cu câteva zile în urmă, acea uşă pe care nu crezuse că nu o va mai trece o dată. Trase cu ochiul în încăpere. Una dintre femei o observă. Ieşi afară.

- Nu trebuie să-ți fie frică. Intră.

D privea în gol neştiind ce să facă. A hotărât să dea o şansă grupului, dar acum nu mai era aşa de sigură. Dar totuşi intră.

- Eu sunt Josefine, spuse femeia fără să zâmbească. Nu avea de ce să zâmbească. Şi ea a fost violată.

- Eu sunt D.

- D?

- E mai scurt decât numele întreg, explică jenată D. Se aşeză pe un scaun lângă Josefine. Recunoscu câteva fețe de data trecută.

- Nu suntem întotdeauna aceleaşi femei. Unele simt nevoia să vină mai des, altele cu timpul au redus din aceste întâlniri, îi explică femeia cu o răceală familiară pentru D. Parcă se auzea pe ea vorbind, cu aceeaşi indiferență în voce, fără pic de căldură în cuvintele emise parcă telegrafic.

Intră Mary şi femeile se aşezară fiecare pe câte un scaun. Două rămaseră libere.

- Se pare că azi suntem mai puține, spuse psihologa fără a aştepta vreo confirmare de la femei.

- Cine vrea să înceapă?

- Eu aş vrea, spuse o femeie între două vârste cu părul albit prematur.

- Bine, Lutricia.

- Sunt deja de un an în acest grup, simt că încep să accept. Nu ştiu dacă vreau să accept trecutul, dar se pare că mintea mea crede că este mai bine. Sunt multe nopți în care mă trezesc speriată şi cred că îl mai aud cotrobăind prin camera vecină. Fiecare sunet mi se pare aşa de actual. Pot vedea raza lanternei trecând prin geamul din uşa dormitorului, acel punct albicios prelingându-se pe perete apoi țintindu-mi fruntea. Apoi a intrat.

- Nu trebuie să continui.

- Trebuie să continui. Prea mult timp am înmagazinat toată durerea asta. Nu mai vreau să-l las să-mi domine gândurile.

- Foarte bine Lutricia. Mă bucur că vrei să lupți.

IUNIE

Se plimba prin camera de zi, dansând cu sticla de băutură în mână. La televizor era chiar un film cu o scenă de dans. Tango. D încerca să imite paşii simpli, dar plini de pasiune, vioara îndulcindu-i amorțeala. Nici nu observa că paşii ei erau întâmplători şi aritmici. Părul ciufulit îi intra în ochi.

Auzi cheia învârtindu-se în broască.

- John?

Acesta păşi în camera slab iluminată. D îi zâmbi, arătându-i sticla.

- Vrei o gură?

John ridică palma şi refuză fără ai răspunde. O privi lipsit de cuvinte. Asta s-a ales din femeia pe care o iubise. Nu mai era aceeaşi D. Putea un om să se schimbe chiar aşa de drastic? Aruncă cheile pe o servantă şi intră în cameră. Se aşeză pe canapea şi o privea pe D dansând în fața lui.

- Ai băut… constată John.

- Doar puțin. Pentru a-mi îndulci seara.

Chiar?

Fața lui D căzu şi îl privi foarte serioasă. Privea culorile emise de ecranul televizorului jucându-se pe fața lui.

- John? Mă mai iubeşti?

John o privi nedumerit. Ce o apuca acum? Îşi acoperi fața cu palma, ca pentru a se ascunde pentru o secundă

de ea, apoi îşi trase degetele de pe trăsăturile obosite.

- Te-am iubit foarte mult.

Ochii lui D se umplură cu lacrimi. Scăpă sticla dintre degete. Simțea cum încăperea începea să se învârtă cu ea. O ameţeală vâjâindă o cuprinse. Simți cum cădea şi cum brațele lui John o prinseră şi o strânseră într-o îmbrățişare aşa de familiară. Avea nevoie de acel contact corporal, pentru a simți că trăieşte.

- Am ameţit puţin, spuse D zâmbind.

O întinse pe canapea şi se aşeză lângă ea.

- Ce se întâmplă cu tine?

D începu să plângă în hohote.

- Nu… ştiu…

- De ce nu te opreşti din băut? Te va distruge.

- Nu pot. Nu pot să mă opresc. Am nevoie de băutură. Ştiu că mă distruge, dar are vreo importanță?

- Pentru mine are.

- Nu cred. Nu mă mai iubeşti. Nimeni nu mă mai iubeşte.

- Nu-i adevărat. Eu sunt poate unul dintre puținii care te iubesc.

- Dar ai spus că nu mă….

- Tu ai spus că legătura noastră trebuie să fie nou definită. La fel şi sentimentele. Ştiu că eşti o persoană foarte importantă pentru mine şi niciodată nu voi renunța la tine.

- Mă vei ajuta?

- Te voi ajuta.

D îl trase pe John la pieptul ei, îmbrățişându-l. Plângea fără a se opri. Îl strângea tot mai tare.

- Nu mai pot gândi. Nu mă mai pot concentra. Nu mai pot face nimic. Gândul îmi fuge tot timpul la… oh Doamne… ce fel de om poate fi acela care provoacă durere altora? E un monstru. O hidră cu şapte capete. Aş vrea să pot şterge totul din minte. Nu mai vreau să-l simt străpungându-mă, iar şi iar, fără ca eu să mă apăr.

- Mă numesc Destiny şi am fost violată acum câteva luni.

- De ce ni te-ai alăturat? o întrebă Mary.

- Deoarece nu mai ştiu ce să fac pentru a uita.

- Nu vei uita niciodată, interveni Josefine. Niciodată nu vei uita cum te-a atins, dar poți învăța să trăieşti cu această experiență.

- Nu ştiu dacă vreau să trăiesc aşa.

- Poți, spuse Josefine, privind-o cu o strictețe pe care D o mai cunoştea de la învățătoarea ei. Nu merită să te sacrifici din cauza unui nemernic. Trebuie să fii puternică.

- Nu sunt o luptătoare.

- Vei deveni. Noi toate am fost la început aşa cum eşti tu acum. Noi toate am crezut că viața a încetat şi ne învârtim în cerc în jurul evenimentului respectiv. Trebuie să avem cu toții puterea să rupem acest cerc vicios.

D privea fețele celorlalte femei care aprobau cuvintele Josefinei.

- Destiny. Ceea ce încercăm să obținem în aceste întâlniri este puțină mângâiere. Simți că nimeni nu poate înțelege ce se petrece în tine. Nu-i aşa? o întrebă Mary.

D aprobă din priviri.

- Aici ai posibilitatea să discuți cu femei care au trecut prin acelaşi coşmar. Femei care au fost şi ele distruse şi la un pas de nebunie. Femei care au avut nevoie de ajutor şi care sunt pe cel mai bun drum de a trăi din nou.

- Dar nu înțeleg din ce cauză…

- Nici nu încerca să înțelegi, interveni Mary.

- Nimeni nu poate explica ce se întâmplă în mintea lor. Le place să domine persoana cealaltă. De obicei şi ei sunt oameni cu o copilărie violentă. Nu cunosc altceva.

- Nu înțeleg…

- Noi încercăm să iertăm şi nu să înțelegem lucruri care ne depăşesc, spuse Mirabelle.

- Să iertăm?

D era de-a dreptul surprinsă.

- Nu putem face altceva. Ceea ce ei ne-au făcut nu mai poate fi şters.

- Dacă l-aş prinde, l-aş omorî cu propriile-mi mâini, spuse D privindu-le cu ochii plini de ură. Nu pot să-l iert.

- Noi toate am crezut acelaşi lucru. Nu am vrut să iertăm. Toate am fost rănite, dar am învățat să iertăm. Doar iertarea ne-a ajutat să ne liniştim sufletul. Dacă poți să-ți depăşeşti furia şi ura, care e normal să o simți, vei

ajunge la concluzia, că nu ai rezolva nimic dacă l-ai ucide. El va muri, va scăpa uşor, în timp ce tu vei suferi în continuare. Ceea ce el a făcut nu poate să-ți şteargă nimeni din memorie.

D o privi nedumerită pe Mirabelle.

- Eu… eu am fost violată de propriul fiu, spuse o femeie pe nume Sondra. Trebuie să te gândeşti cât de greu mi-e mie. În orice colț al apartamentului se află amintiri referitoare la Brian. Colțul mesei din bucătărie, la care şi-a lovit capul la trei ani, sau interiorul uşii de la cămară unde răposatul meu soț zgâria înălțimea lui când se afla în creştere. Peste tot se află lucruri care îmi amintesc de el, de violatorul meu. Eu nu pot să îmi reamintesc de el cu nostalgie ca alte mame, fiindcă sunt amintirile unui violator. De nu ştiu câte ori m-am întrebat cu ce am greşit în educarea lui. Ce am făcut de a ieşi din el un om aşa de rău? Iar eu nu sunt singura victimă. A mai violat alte cinci femei. Alte ființe care suferă şi se întreabă cu ce au greşit.

- Greşeala nu o căuta la tine, interveni Mary. El este cel care a făcut răul.

- Dar tot timpul mă gândesc că l-am provocat poate, sau cine ştie ce semnale i-am transmis şi s-a simțit atras de mine, spuse D.

- Nu tu eşti cea vinovată.

- Dar aşa mă simt.

- Noi toate ne-am simțit vinovate. Crezi că noi nu ne-am întrebat cu ce am greşit, să fim bătute de D-zeu? Nu există răspuns la această întrebare. Unele lucruri se întâmplă pur şi simplu, fără ca noi să putem interveni.

- Adică trebuie să accept ceea ce mi-a făcut monstrul? Nu pot. Amintirile mă înnebunesc. Închid pleoapele şi îl văd apropiindu-se de mine. Mă simt împinsă de el între sacii de gunoi, apoi mâinile lui cercetându-mi trupul peste palton. Apoi m-a străpuns. Cum să scap de această imagine?

- Cu timpul se va încețoşa, spuse Josefine.

- Adică trebuie să aştept să treacă? Nu pot face nimic?

- Nu poți, dar nu trebuie să fi dezamăgită, spuse Mary, observând privirea căutătoare a lui D. Toate femeile care vin în astfel de grupe se aşteaptă la miracole. Toate suferă ca şi tine şi singura lor dorință este să scape cât mai repede de acest coşmar. Toate sunt dezamăgite când află că de fapt aici nu se împart pastile miraculoase care alungă durerea sufletească. Sunt multe femei care renunță, deoarece nu cred că doar vorbind se poate rezolva ceva. Dar crede-mă, se poate. Discutând despre ceea ce simți te eliberezi încet de durere, te îndepărtezi tot mai mult de eveniment. Acest proces nu se întâmplă peste noapte. Trebuie să lupți pentru a reuşi.

Gâtlejul o ardea deja. O sete ireală i se înfiripă în adâncul minții. Mary continua să îi explice metoda ei de a aborda victimele, dar D nu o mai auzea. Era cu gândul la băutura pe care o purta în poşetă. Era cu gândul la următorul bar care i se ivea în față.

- Trebuie să te eliberezi de eticheta de victimă, care vrând-nevrând ți s-a ataşat. Acum ne vom încheia întâlnirea cu rugăciunea noastră. Destiny, o să o înveți şi tu cu timpul.

Femeile se prinseră de mâini formând un cerc viu. Închiseră pleoapele şi începură să vorbească în sincron.

- Ne rugăm la D-zeu să ne dea puterea să putem ierta. Ne rugăm să fim destul de puternice pentru a ține piept monstrului care ne-a schimbat viața. Credem în puterea acestui cerc viu pe care îl formăm cu brațele noastre, în mângâierea pe care ne-o oferă fiecare suflet din acest cerc. Noi nu suntem victime.

Femeile deschiseră pleoapele şi se pregătiră să plece. Pe coridor o acostă Josefine.

- Cred că ştiu ce te-ar putea ajuta.

- Nimic nu mă mai poate ajute, spuse D.

- Şi eu am fost la fel ca şi tine. Nu am vrut să înțeleg ce mi-a făcut. Eram plină de ură şi furie. Nu toate reacționează aşa. Doar luptătoarele.

- Dar eu nu sunt o luptătoare.

- Ba da, eşti. Poate nu îți dai seama încă, dar dacă ai trecut prin atâtea fără să te sinucizi eşti o luptătoare.

- De multe ori eram la un pas de a o face.

- Dar nu ai făcut-o. În fiecare joi seara este în această clădire un curs de autoapărare special pentru femei violate. Cred că ți-ar place. În acest curs poți să te eliberezi de toții nervii. Vei veni?

- Poate.

Poate ar fi fost mai bine dacă încerca să fie realistă. Acum începea să priceapă. Poate distanța era de vină. Nici ea nu ştia ce era. Se ura pentru faptul că nu se mai gândea la Alicia. Nu crezuse că ceea ce simțea pentru acea femeie ar putea păli vreodată. Dar se pare că se înşelase. Nu o mai vizitase de două săptămâni. Se ura pentru faptul că viața ei continua şi fără Alicia prin preajmă. Era la fel şi cu violul.

La început crezuse că viața ei se va opri. Credea că nu va mai putea trăi, şi parcă printr-un miracol treceau zilele pe lângă ea, îndepărtând-o tot mai mult de acel vis urât. Nu vroia să accepte realitatea. De ce nu mai putea

suferi la fel ca la început? De ce devenea tot mai distantă față de acel eveniment? Nu era logic.

De ce?

Îl auzi pe John venind acasă, mai devreme decât era obişnuită. Luă sticla de lângă fotoliu şi înghiți din vodca transparentă. Ştia că lui John nu-i plăcea când o vedea cu sticla la gură, dar ce să facă?

- Am nevoie de asta, spuse ea, când John o privi din capul uşii cu o privire gânditoare.

Îşi şterse lacrimile de pe față. Da, avea nevoie să uite, dar totul revenea când se trezea din beție. Totul era aşa de crud şi de real. Îl privi din nou pe John şi pentru o fracțiune de secundă parcă văzu ochii violatorului în locul ochilor lui. Tresări. Îşi ridică picioarele pe fotoliu şi le strânse aproape de corp. Îl privi speriată. Tremura. John se apropie. Ea țipă.

Când îi observă fața în lumina veiozei, observă că se înşelase. Nu era violatorul. Mintea o lua razna din nou. John o strânse în brațe, dar ea nu înceta să tremure.

- E bine, nu trebuie să-ți fie frică. Sunt lângă tine.

Îşi lăsă capul pe umărul lui, strângându-l tare la piept. John îi mângâie părul lung şi lins. O sărută pe frunte. Vroia să o dezlipească de el, dar nu reuşi.

- Nu mă părăsi.

- Ți-am promis că nu te voi mai părăsi niciodată.

- Bine…

După ce se linişti, John se aşeză pe canapea şi privea în gol. D îşi şterse lacrimile cu mâneca bluzei uzate. Îi observă privirea îngândurată.

- Ce-i cu tine. Arăți de parcă te-ar fi lovit trenul.

- Aşa mă şi simt.

D îl privi lung. Era John, bărbatul care o iubise. Era John, bărbatul care acum stătea trist, tolănit undeva în Chicago, fără a spune nimic. Era un străin. Cu toate că îi cunoştea aproape toate secretele, el continua să rămână un străin. D era conştientă că nu putea să cunoască un om în totalitate. Toți suntem nişte străini. Poate asta era ce o făcea să fie aşa cum era. Ea era femeia care avea nevoie de acel străin. Vroia să îl ajute acum când el avea nevoie de ea.

Dar ce să fac?

Ea nu era expertă în acest domeniu. Tot timpul ea era problema şi toți se ocupau de ea. Nici nu ştia cum să reacționeze. Se simțea neputincioasă. Era o stare pe care o cunoştea foarte bine. Se ridică din fotoliu şi se aşeză lângă el.

- Spune ce s-a întâmplat.

John îşi ridică privirea tristă.

- Nu a fost aşa cum am crezut.

- Ce?

- Fiona. Tot timpul am fost obişnuit cu tine. Acum am impresia că nu mai înțeleg ce se petrece cu propria mea persoană. Ştim amândoi că nu sunt o minte luminată, dar tu ai ştiut cum să faci ca acest lucru să nu iasă la iveală. Niciodată nu m-ai tratat ca pe un prost.

- Ea a făcut asta?

- Nu direct. Nu a încercat să mă cunoască. Am fost doar obiectul ei sexual. Nu că m-ar fi deranjat prea mult acest lucru, la început, dar eu am vrut mai mult.

- Şi ea nu a vrut?

- Ba da, dar ea vede viitorul fără tine.

D înghiți în sec.

- Am încercat să-i explic că acest lucru nu e posibil, că ți-am promis că nu te voi părăsi niciodată. Atunci a reuşit să mă facă un prost fără a rosti acest cuvânt. M-am simțit îngrozitor. Jignit. Oi fi eu mai prost dar asta nu înseamnă că fiecare poate să îşi bată joc de mine. Am şi eu un suflet care poate fi rănit.

- V-ați despărțit?

- Nu ştiu ce s-a întâmplat. Eu am plecat, iar ea nu a încercat să mă oprească.

D îl trase spre ea şi îl îmbrățişă. John începu să plângă. Îşi ridică fața din umărul ei şi o privi direct în ochi. Îşi apropie buzele de ale ei. D îl sărută. Se sărutară superficial, de parcă ar fi fost primul sărut. Îi simți brațele atingându-i spatele. Atingeri cărora le-a dus dorul. Se săruta cu Alicia în acel moment. Alicia îi mângâia spatele. Dar erau buzele lui John. Era barba lui de o zi care îi înțepa bărbia. D se trezi din transa în care s-a lăsat atrasă.

- Nu, John.

- De ce?

- Pentru că nu este bine. Ştim amândoi că acest lucru nu va duce niciunde. Am luat o hotărâre.

- Poate a fost o hotărâre greşită.

- Nu e cinstit. Atunci am ştiut că sentimentele noastre s-au schimbat.

- Tu nu ai nevoie de puțină tandrețe?

D îşi lăsă ochii în jos. *Cum să nu. Cine nu are nevoie de aşa ceva? Cu toții dorim să fim atinşi.*

- Nu despre asta discutăm.

- Cum să nu. Ştiu că fiecare om îşi doreşte apropierea altuia. De mine nu trebuie să-ți fie frică.

John îşi puse palma peste piciorul ei. D tresări şi îi dădu palma la o parte.

- Nu vreau asta.

- Cum vrei să-ți continui viața? întrebă John.

- Viața mea nu mai continuă. Nimic nu mai este cum a fost. Şi nu numai violul a fost de vină. Totul. Este vorba despre suferință.

- Ştiu că nu ai o viață chiar uşoară.

- John, nu ştii aproape nimic despre viața mea.

O privi speriat. Dar erau căsătoriți de atâția ani? Cum să nu o cunoască?

- Au revenit amintiri şi evenimente care am crezut că au dispărut. Suferințe vechi şi suferințe noi. Teamă de oameni. Teamă de a fi rănită. Nu vreau să fiu rănită de tine. Ştiu că asta se va întâmpla, dacă mă voi apropia din nou de tine aşa cum am fost odată.

- Am vrut doar să te ajut. Nu vreau ca primul cu care o vei face după viol să fie un străin. Vreau ca totul să se întâmple aşa cum tu îți doreşti.

De ce s-a schimbat aşa? Nu-l mai recunosc. El era cel care nu vorbea niciodată despre sex. Ce l-a determinat să îmi propună aşa ceva?

- Nu sunt pregătită.

- Când vei fi?

- Niciodată.

D se ridică şi intră în camera ei. Încuie uşa şi se întinse pe patul mare. Îşi desfăcu brațele. Părea crucificată. De la viol, acesta era prima oară când avu curajul să stea în această poziție vulnerabilă. În acea poziție nu se putea apăra. Îşi întoarse privirea spre uşă, pentru a se asigura că era încuiată.

Era adevărat că John era un prostuț şi era sigură că avea intenții bune, dar nu înțelegea situația. El credea că aşa ceva se poate şterge pur şi simplu din memorie. La grupul de terapie i-au spus că procesul de uitare a unui astfel de eveniment se întinde pe mai mulți ani şi nici atunci nu va mai fi ca înainte. Va exista ceva undeva departe în sufletul ei care nu va uita. John nu înțelegea acest lucru, la fel ca majoritatea bărbaților care nu văd nimic rău în viol.

Toți cred că femeilor le place. Se înşeală. D ştia foarte bine despre ce vorbea. Ea cunoştea tot ce era legat de acel act de violență, de bătaie de joc față de trupul altei persoane. Nimeni nu putea să cunoască mai bine teama care se cuibărea în ea când ieşea pe stradă şi avea impresia că cineva o urmăreşte de undeva, sau revedea ochii violatorului încadrați în figura trecătorilor de rând. Toată viața ei deveni o cursă împotriva nebuniei care o încolțea de fiecare dată când avea impresia că nu va scăpa niciodată din acea plasă de păianjen care, cu cât încerca să se împotrivească mai mult, se strângea tot mai tare în jurul ei.

Trebuia să lupte, şi acum era hotărâtă.

Stăteau cu toate ghemuite pe o saltea din burete. Încăperea nu era mare, la fel ca toate camerele din acel centru amenajat special pentru femei suferinde. În jurul ei se aflau femei de diferite vârste, la fel de speriate. Toate doritoare să uite. Toate cu teama în ochi. O privi pe Josefine care îşi întindea muşchii de la picioare. Era deosebit de veselă, iar D era surprinsă. Cum mai putea zâmbi?

- Vom începe cu câteva exerciții simple de încălzire, spuse antrenoarea când intră în încăpere. În timp ce femeile se ridicară şi începură să îi imite mişcările, antrenoarea le povesti puțin despre acel curs de autoapărare.

- Ştiu că toate vă simțiți victime, dar acest lucru trebuie să vă dispară din vocabular. Trebuie să fiți luptătoare. Nu mai aveți voie să vă lăsați rănite fizic. Unii bărbați nu înțeleg că un nu înseamnă nu. De aceea trebuie să ştiți să le arătați acest lucru. Ştiu că vă este teamă să vă apărați. Credeți că el este mai mare, mai puternic şi nu aveți nici o şansă.

Trupul ei se mişca într-o parte şi-n alta, femeile încercând să o imite cât puteau de bine.

- Nu trebuie să vă fie milă de persoana care vă atacă, deoarece vă vrea răul.

Încălzirea se termină şi începu cu nişte mişcări simple.

- E destul să cunoaşteți punctele slabe ale unui bărbat ca să puteți fugi, iar o lovitură între picioare este încă cea mai eficientă metodă de autoapărare. Să-i lovim acolo unde-i doare mai tare.

Femeile zâmbiră scurt. Instalară păpuşi din material de sac, care erau agățate de tavan. Fiecare femeie avea acum propriul ei agresor pe care putea exersa fiecare lovitură. D privi trupul umplut cu rumeguş cum stătea nemişcat în fața ei. Antrenoarea trecu pe la fiecare femeie şi îi explică ce trebuie să facă. Ajunse şi la D.

- Uitaţi-vă bine la agresor. El este cel care v-a violat. Sunteţi furioasă?

- Da.

- Arătaţi-mi furia. Loviţi-l unde vreţi şi cum vreţi. Trebuie să vă eliberaţi de furia pe care o purtaţi în adâncul sufletului.

D revăzu ochii aceia cum o priveau din faţa fără expresie a păpuşii de antrenament. Se năpusti asupra sacului şi lovi cu mâinile şi cu picioarele în el.

- Mori, mori, urlă ea. Porcule!

Antrenoarea îi puse mâna pe umăr, iar D se întoarse spre ea cu o privire ameninţătoare. Gata de atac.

- Dacă cineva v-ar ataca şi v-aţi apăra aşa, sigur vă va doborî fără probleme. Trebuie să vă concentraţi furia unde trebuie. Nu loviţi aiurea deoarece vă consumaţi doar energia de care veţi avea nevoie la fugă.

- Cum e terapia în grup?

D nu reuşi să o privească în ochi. Alicia era la fel de frumoasă. La fel de ademenitoare. Toate sentimentele uitate revenirà, lăsând-o pe D fără grai. Îi era teamă să o privească în ochi, cu toate că dorea acest lucru. De fiecare dată, când privirile li se întâlneau, ea îşi ascundea ochii în covorul persan.

- Cum să meargă?

- Vă place?

- Ce poate să-mi placă? Nu merg la distracţie. De fiecare dată, când mă aflu în mijlocul acelor femei, mă întreb ce caut acolo. De ce a trebuit să ajung acolo? Cu ce am greşit să fiu pedepsită în acest fel?

- Ştiţi foarte bine care sunt răspunsurile la aceste întrebări. De ce vi le mai puneţi? De ce vreţi să vă închideţi în suferinţă?

- Ştiu că nu am voie să cred că eu sunt vinovată cu ceva, spuse ea rotindu-şi ochii. E al dracu' de greu să arunc toată vina pe o persoană pe care nici nu o cunosc. Nu cred că lucrurile se întâmplă doar pentru a se întâmpla. Totul are un anumit motiv.

- Vă deranjează ceva la terapia în grup?

- Unele femei sunt de-a dreptul incredibile. Se cred buricul pământului, de parcă doar ele ar fi în această situaţie. Ele mai speră ca D-zeu să le dea putere.

- Ce e aşa de rău să creadă în D-zeu?

- Să fim serioşi! Dacă ar exista Dumnezeu, atunci de ce nu ne ajută când avem nevoie ?

Alicia nu găsi replică.

- Cum vă descurcaţi cu John?

- Cu John totul este complicat. El nici nu-şi dă seama în ce încurcături intră. Nu ştie ce vrea. Ce vorbesc, nici eu nu ştiu, dar măcar eu îmi dau seama de acest lucru. El este aerian. Ştiţi despre femeia pentru care ne-am despărţit. Acum nu ştie ce să facă, deoarece ea ar vrea ca el să nu se mai ocupe de mine. John i-a spus să nu-l pună să aleagă între noi două, deoarece ea ar pierde.

D zâmbi şmechereşte.

- Cum v-aţi simţit când v-a spus acest lucru?

- Importantă. Mi-am dat seama că există persoane care se gândesc la mine şi care nu renunţă la mine.

- V-a influenţat cu ceva acest adevăr?

- Drept să vă spun, da. Până acum nu am avut nici un chef să lupt. Ştiam că doar moartea mă mai vrea. Acum am găsit un vis care trebuie materializat.

- Care?

- Viaţa. Nu mai vreau să fiu victima. Cred că trebuie să termin cu jocurile astea copilăreşti de vinovat şi nevinovat. Răul s-a întâmplat şi nu mai pot schimba trecutul, dar viitorul depinde de ceea ce fac.

- Se pare că terapia a avut şi un efect pozitiv.

- Poate. M-a făcut să înţeleg că nu mă pot baza pe ajutorul nimănui dacă vreau să trăiesc în continuare. Nu va veni nici un D-zeu să mă salveze. Eu am puterea. Trebuie doar să o găsesc în mine. Antrenoarea de la cursul de autoapărare ne-a spus că noi avem puterea şi că trebuie să ne folosim de ea. Nu trebuie să lăsăm pe alţii să decidă ce e mai bun pentru noi. Trebuie să ne apărăm dacă suntem atacaţi.

- Aşa veţi face?

- Acum ştiu că sunt entuziasmată, pentru că m-am trezit, dar ştiu că e uşor să vorbesc…

- … nu sunteţi sigură dacă veţi avea puterea necesară?

- Vreau să mai am câteva clipe liniştite în viaţă, fiindcă nu ştiu ce mă va aştepta după moarte.

Ochii lui Alicia străluceau de bucurie.

Se afla în toaleta biroului şi bău din vodca pe care o purta tot timpul la ea. Nu putea renunța la acea băutură. Nu mai era important motivul pentru care bea. Bea pentru că simțea că nu poate să supraviețuiască ziua fără doza de tărie. Bea pentru că bea. O auzi pe Jane bătând în uşă.

- D, îți merge bine?

- Da.

Ascunse repede sticla în geantă. Se spălă pe față pentru a se înviora puțin, apoi ieşi afară.

- S-a întâmplat ceva?

D nu vroia să o privească. Nu vroia ca Jane să vadă că îi luceau ochii.

- Îmi merge bine.

- Eşti sigură. Mi se pare că eşti cam palidă.

- Nu am prea ieşit din casă.

- Sâmbătă am chef să merg pe marginea lacului. Vreau să stau puțin la soare. Este aşa de cald în oraş, simt că înnebunesc. Vreau să-mi bălăcesc puțin picioarele în apa rece. De ce nu vii şi tu cu mine? Nu cred că pielea ta s-ar supăra pentru puțin soare.

- Nu ştiu.

- D, nu fi aşa. O sâmbătă a femeilor. Fără bărbați. Doar noi două, cu nişte sanviciuri şi cafea. Va fi precis distractiv.

- Bine.

- O să vezi ce fain o să ne distrăm.

7 iunie, marți

Indiferent ce aş face, niciodată nu va mai fi cum a fost odată. Lucrurile se petrec aşa de repede în jurul meu, încât am impresia că stau pe loc. Aştept ca timpul să treacă şi să vindece rănile. Aşteptarea asta mă înnebuneşte. Am impresia că trebuie să aştept până la sfârşitul zilelor.

Săracul John se află iar într-o criză de identitate. Prostuțul de el. Este aşa de dulce. Nici nu-şi dă seama. Totul ar fi perfect dacă nu m-ar trage şi pe mine în criza lui. Zilele trecute m-a sărutat. Am fost tulburată de acest gest. Primul sărut de la aflarea adevărului despre… viol. A fost ciudat să simt din nou apropierea cuiva, mai ales că evit acest lucru. În special apropierea unei persoane de sex masculin. Dar cu John este altceva. El îmi inspiră încredere şi de aceea simpla lui prezență mă ajută să supraviețuiesc. El întotdeauna a însemnat viața, chiar şi dacă nu-şi dă seama de acest lucru.

A fost certat cu Fiona, dar, după cum am anticipat, s-au împăcat. A fost una din acele certuri care condimentează orice relație. Sunt sigură că au celebrat împăcarea cu o tură de trânte.

Cum pot să mă gândesc la aşa ceva?

Am crezut că va fi mai uşor, dar cu toate că ştiu că între mine şi John nu va mai fi nimic, tot sunt tristă. Poate sunt invidioasă că el are parte de momente de fericire, fericirea pe care nu cred că o voi mai trăi vreodată.

Am început să-mi revin. Ce expresie impersonală, de parcă aş fi suferit un accident. Poate a fost un accident, dar unul psihic. John a fost cel care mi-a dat puterea de a părăsi pentru scurt timp întunericul. Interesul lui spontan pentru persoana mea m-a făcut să pricep că încă mă aflu în viață. Ştiu că gestul lui a fost unul de disperare, dar acest lucru nu mai este important.

Am început şi un curs de autoapărare, care este chiar mai eficient decât terapia în grup. Acolo pot să mă descarc de toată ura pe care o port în mine. Să lovesc păpuşa de antrenament cu toată puterea şi de câte ori doresc, până ce sunt terminată de oboseală. Tot timpul văd acei ochi. Mă urmăresc. Tristețea din ei. Luciul straniu, de parcă ar dori să izbucnească în lacrimi. De parcă i-ar părea rău pentru ceea ce-mi face. Dar nu pot avea compasiune pentru el. Cum să-l iert, aşa cum ni se spune la terapie?

Mă simt tot timpul urmărită de acei ochi. Niciodată nu mă simt în siguranță. Îmi lipseşte acea siguranță, de care oamenii nu sunt conştienți cât timp o au. Aş vrea să pot să mă dezbrac în pielea goală în propria mea cameră, fără să-mi fie teamă că cineva va năpusti pe uşă şi mă va ataca.

Tot mai sunt surprinsă cum de, după atâta suferință, totuşi continui să trăiesc. Mă minunez cum de totul poate rămâne aşa de normal în jurul meu, zilele trec, dorm şi mă trezesc la fel, de parcă totul ar fi în cea mai perfectă ordine. Dar nu este? Nimic nu este în ordine şi niciodată nu a fost. Oamenilor le place să pretindă că lucrurile merg bine, fiindcă fericirea impusă predomină planeta. Poate e bine să lupt pentru acea fericire, dar care este prețul acestei lupte? Nu cred că sunt dispusă să-mi investesc toată energia într-un viitor utopic.

Ceea ce contează acum este să pot supraviețui ziua fără a mă îmbăta. Niciodată nu am crezut că pot ajunge

să beau aşa mult. Detestam alcoolul. Dar pe vremea aceea multe nu credeam că se vor întâmpla cu mine. Viața este plină de surprize, mai ales neplăcute. De aş putea lăsa sticla… Acum sunt lucidă. Am băut doar azi dimineață în birou. Dar nu ştiu dacă voi mai rezista mult timp. Acum nu mai am nevoie de un motiv pentru a goli sticlele cu vodcă. Corpul tânjeşte după alcool.

Mă simt teleghidată. Tot timpul vreau să mă abțin. Îmi impun că nu am nici un motiv, dar în acel moment subconştientul meu caută deja unul şi nu e chiar aşa de greu ca să-l găsească. E destul să-mi amintesc de acei ochi şi mă trec fiorii şi mâna mi se întinde deja după sticlă. Nu mă mai pot opri până nu o golesc. Doar John ştie că am această problemă, dar cum el nu e prea mult timp acasă, nu pricepe gravitatea situației în care am ajuns.

Nu ştiu cum voi putea să mă abțin în fața lui Jane sâmbătă. Am plănuit să mergem la un picnic. De fapt ea a plănuit. Ea are mereu idei din astea trăznite. Ea are timp pentru distracții. Nu am vrut să merg şi nici acum nu sunt încântată, dar am luat o hotărâre. Vreau să evadez din întuneric. Trebuie să o ascult de data aceasta. Poate puțin aer curat şi soare mă vor dezlipi de ceea ce mă frământă.

Mă auzi fugind printre ruinele unei vieți?
Mă auzi strigându-ți numele?
Alergând printre castele din carton,
Spre o lumină iminentă ce răsare
După un orizont îndepărtat şi intangibil de o viețuitoare măruntă.
Mă auzi în şoaptele nopții,
când şi greierii şi-au încetat plânsul?
Un zgomot dulce mă trezeşte din reverie.
Paşi legănați într-o iarbă brumată se apropie.
Aud o chemare, din adâncul meu.
Un urlet care vrea să explodeze.
Te văd, cu toate că nu exişti, te aud, cu toate că nu ai glas.

Aceste versuri mi-au trecut prin minte în timp ce mă gândeam la mine. Simt de parcă nimeni nu vede un adevăr care nu poate fi ignorat. Mă plimb pe stradă şi oamenii trec pe lângă mine şi nu sunt surprinşi de prezența mea tristă. Oamenii s-au acomodat cu astfel de figuri. Sunt doar una din mulțime. Nu e cinstit. Urlu la ei, dar nu pot scoate nici un sunet. Mă zbat în adâncul meu, dar nimeni nu vede zbuciumul. Sunt captivă într-o cuşcă din sticlă izolată fonic. Izbesc cu pumnii în pereții transparenți care mă despart de mulțimea care mişună pe lângă mine. Încerc să țip după ajutor. Nimeni nu mă ajută.

Deodată mă văd în ultimul vagon al trenului care se îndepărtează cu viteză maximă de un loc necunoscut mie şi se îndreaptă spre o destinație necunoscută. Ştiu că am făcut un pas mare când am ales calea vindecării. Sunt conştientă că am prins ultimul tren. O a doua şansă. De aşa mult timp am renunțat la speranță, încât nu mai ştiu de unde să încep.

E adevărat că nu mai vreau să fiu o victimă, dar e al dracu' de greu. Şi eu sunt un om. Am sentimente. Nu sunt un robot. Nu am uitat încă nimic. De multe ori mă blestem pentru curiozitatea mea de a elucida acele vise. Hipnoza a declanşat avalanşa. Nu o mai pot opri cu nimic. Alicia mi-a spus că mai devreme sau mai târziu mi-aş fi amintit de acel eveniment. Ea spune că mai bine mai devreme decât mai târziu. Dar ce ştie ea? Nu ştie prin ce trec.

Pe ea o interesează doar cariera, care să fie presărată cu cât mai multe cazuri deosebite. Eu, ca persoană, nu însemn nimic pentru ea. O pacientă. O proastă care s-a îndrăgostit de cine nu trebuia. De ce sunt mereu eu cea care intră în situații fără ieşire? Îmi doresc lucrurile cele mai imposibile. Parcă o văd cum stă în jilțul ei regal de mare damă şi râde la situația mea. Ha, ha. Încă o inimă zdrobită de şarmul ei glaciar. Aceasta este realitatea. Cruda realitate a vieții. Fructele cele mai dulci se află în vârful copacilor.

Ne mai vedem, D.

Se trezi cu acel presentiment. Nu vroia să meargă niciunde, dar, după cum o cunoştea pe Jane, această variantă nu era acceptată. Acceptă invitația şi nu mai putea face cale întoarsă. Era destul de devreme când se trezi. Visă urât. Cu Dwayn care veni lângă patul ei. De obicei se bucura când visa cu el, dar de data aceasta ceva se schimbase. Expresia feței lui Dwayn nu prevestea nimic bun.

Îi spuse că veni cu o misiune. Trebuie să ia pe cineva cu el când se va întoarce acolo unde există în continuare. D se trezi udă de transpirație. Privi în jur, dar camera era goală şi rece. Lumina de abia dacă se observa printre jaluzelele întredeschise. Deodată toată încăperea i se părea uriaşă, de parcă vroia să o înghită.

Trebuia să facă ceva. Somn nu-i mai era. Mai exact, îi era teamă să adoarmă din nou. Nu vroia să-l vadă pe

Dwayn în acea postură. Mesager al morții.

Pregăti micul dejun. Se simțea neîndemânatică. De parcă pentru prima oară făcea așa ceva. Nu mai înțelegea ce se petrecea cu ea. Îl auzi pe John mişcându-se prin pat. Nu vroia să-l trezească, sau poate totuşi… Încerca să facă ceva zgomot. Îi era teamă să rămână singură. Mai ales după acel vis. Nu spuse nimic ieşit din comun, dar D înțelese despre ce era vorba.

John apăru în uşa bucătăriei. Purta doar pantaloni de pijama, iar părul îi era ciufulit şi barba crescută. D îl cercetă cum o privea pe sub pleoape. Aşa îl cunoştea ea. Era ca în vremurile când lucrurile mergeau.

- Mic dejun? spuse ea, arătând spre masa frumos aranjată.

John aprobă din cap. Căscă în timp ce se apropia de masă. Se aşeză.

- Cu ce ocazie, o întrebă John.

D stătea cu spatele spre el. Nu ştia ce să spună.

- Aşa, pur şi simplu. Am avut chef să fac ceva.

- Mă bucur că nu eşti beată.

D continua să stea cu spatele spre el, în timp ce se opri din tăiatul feliilor de pâine. Tăie acea felie până la sfârşit şi o puse pe masă. Se aşeză şi ea pe scaun.

- Azi ies cu Jane la un picnic.

John începu să mănânce fără a reacționa la ceea ce îi spuse D. Nu o prea agrea pe Jane, iar acest lucru nu era un secret.

- Mergem la lac.

- Am auzit că apa a început să se încălzească.

- Era şi timpul, de aproape o lună e tot cald.

În timpul mesei nu scoasere nici o vorbă. D îl privi pe furiş de mai multe ori. Nu ştia ce sentimente mai avea pentru acel bărbat care stătea în fața ei. I se părea că acesta nu era momentul potrivit pentru astfel de întrebări. După ce termină de mâncat, John îşi mângâi pieptul cu palma desfăcută, apoi burta, pentru a aşeza mai bine sanviciul, apoi se ridică şi intră în baie.

D rămase singură în bucătărioara străpunsă de razele soarelui. Se prevestea o zi călduroasă. Numai bună pentru iarbă verde. Totul părea perfect, dar nu era. După ce strânse masa, se duse în baie să se schimbe. Îl observă pe John în fața oglinzii bărbierindu-se. Acesta nu-i observă prezența în dormitor. D îşi dădu jos cămaşa de noapte şi rămase în pielea goală privind spre el. John se făcea că nu o observă, cu toate că trupul ei subțirel se proiecta pe oglindă. Era doar un fundal, o piesă de decor, dar exista.

Dezolată se îmbrăcă şi intră în baie. Fața lui era albă de la spuma de ras. D se aşeză pe capacul toaletei şi îl privi.

- Mereu mi-a plăcut să te privesc cum te bărbiereşti. Mi se părea aşa de sexy şi masculin. Mă excita să aud cum lama taie firele de păr.

John nu reacționă. Continua să treacă cu lama peste față, emițând acele sunete despre care vorbea D.

Auzi o maşină claxonând.

- Asta trebuie să fie Jane.

Găsiră destul de greu un loc de parcare. Peste tot erau tineri care ascultau muzica cu volumul la maxim. D nu se considera la locul ei acolo. Jane scoase coşul de picnic şi o rugă pe D să ducă pătura. Peste tot erau pături întinse şi copii alergând. Găsiră un locşor unde să se aşeze. Jane îşi continua povestea despre ultima ei cucerire, în timp ce scoase paharele de plastic şi casetofonul portabil. D nu înțelegea ce rost mai avea să deschidă şi ei radioul, când peste tot era muzică. Nu vor mai înțelege nimic. Jane se dezbrăcă de haine, până ce rămase doar în dresul de baie.

- Ți-ai adus şi tu dresul, nu-i aşa?

- Da, spuse D fără tragere de inimă.

- Îl ai pe tine?

- Da.

- De ce nu-ți dai jos hainele atunci? Puțin soare nu ți-ar face rău. Eşti aşa palidă.

- Mai târziu, spuse D, întinzându-se pe pătură.

Povestiră despre noul caz pe care îl avea şeful lor. Un tip care era sigur că nevasta lui se întâlnea cu un gigolo. Tot timpul îi spunea că nu are bani, iar soțul intră la bănuieli. Acum dorea divorțul şi să nu-i dea ei nimic. Jane avea un dar de a relata toată povestea, de parcă ar fi o comedie pe cinste. D zâmbea din politețe dar nu era cu mintea la poveste. Ochii ei se roteau în toate direcțiile. Avea impresia că violatorul o urmărea. Era sigură că se ascundea undeva în tufele din spatele lor cu un binoclu şi o țintea cu privirea. D revăzu în minte câteva manevre de la

cursul de autoapărare. Trebuia să fie pe fază. Jane observă că D era absentă şi trecu cu palma prin fața ochilor ei. D tresări.

- Alo, aici pământul. D pe ce planetă eşti?

- Scuză-mă.

- Cred că am ieşit la iarbă verde pentru a ne distra, dar văd că tu eşti mai încordată decât la lucru.

Am nevoie de o gură de vodcă.

- Mai bine ai încerca să te relaxezi. Priveşte zgârie-norii cum se oglindesc în lac. Nu e superb? D privi în acea direcție, dar nu simți nimic.

- Frumos…

- D, văd că ai ceva, dar dacă nu vorbeşti cu mine, nu te pot ajuta.

- Nu am nevoie de ajutor. Îmi merge bine.

- Iar vrei să vinzi brutarului pâine. De atâția ani ne cunoaştem. Ştiu că ai ceva. De aproape jumătatea de an tot aşa te comporți. De parcă ai şti ceva ce altcineva nu trebuie să afle.

- Nu e nimic.

- Ai probleme cu John, nu-i aşa?

D nu spuse nimic.

Puțină vodcă.

- Nu mai vrea să ți-o pună?

D o privi pe Jane care stătea cu zâmbetul pe buze. D izbucni într-un hohot de râs. Jane o privi tulburată. Râsul se transformă într-un suspin amar.

- Are o alta, nu-i aşa?

- Eu sunt vinovată, răspunse D, privind spre apa care se lovea lin de mal.

- Nu spune asta.

- Dacă i-aş fi acordat mai multă atenție…

- El nu trebuia să îți facă aşa ceva?

- Nu, nu trebuia, dar s-a întâmplat.

- Vrei să divorțezi?

- Nu.

- De ce?

- E mult mai complicat şi nu am chef acum să-ți explic. Nu ne vom despărți.

- Nu te mai înțeleg.

- Nici nu trebuie.

Jane observă că D nu dorea să vorbească. Ştia că nu avea rost să insiste, deoarece se va umfla şi toată după-amiaza lor ar fi fost distrusă. În timp ce Jane pregătea gustările, D scoase din geanta ei sticluța cu vodcă. Avea grijă ca Jane să nu o observe. Turnă conținutul peste sucul de portocale din pahar, după care ascunse sticluța înapoi în geantă. Agită puțin paharul pentru omogenizarea lichidelor, după care luă o gură mare. Când simți alcoolul alunecându-i pe gâtlej, se simți cu mult mai bine. După ce mâncară, Jane continua să bârfească despre cunoscuții lor comuni. Nu erau prea mulți. De fapt D nu-i cunoştea doar din vedere, dar pe Jane nu o deranja acest lucru. D era singura ei prietenă. Poate ea era de vină: de fapt era sigură că doar ea era vinovată. Când era mai tânără, Jane avea mereu prietene, dar nu se putea abține să nu se culce cu prietenii lor. Aşa că prieteniile se destrămaseră una după alta, până când a ajuns să fie complet singură cu o agendă plină cu numere de telefon de la bărbații cu care făcuse sex.

John nu-i plăcea şi ştia că sentimentul era reciproc. Tot timpul se certau, iar D trebuia să-i împace. Aceasta a fost singura prietenie cu o femeie, care rezistase. Aproape şapte ani. Jane nu vorbea prea mult despre familia sa. Prefera să evite acest subiect, cu toate că D mai încerca din când în când să o descoase. Jane prefera să-i povestească despre iubiții ei plini de fantezie şi despre orgasmele ei multiple. D nu era interesată de acest lucru în acel moment. Înainte era fascinată de descoperirile pe care Jane le făcea referitor la anatomia bărbaților. Atunci era încă plină de viață şi însetată după orice noutate.

Jane o convinse să îşi dea jos hainele, dar şi căldura caniculară o obligă. Când Jane observă silueta ei uscată, rămase şocată.

- D, ce-i cu tine?

- Ce să fie?

- Eşti aşa slabă.

- Nu prea am avut poftă de mâncare în ultima vreme.

- Nu ai mers la doctor?

- De ce? O să-mi revin eu.

D îşi unse bronzolul peste pielea pistruiată şi albă ca brânza proaspătă. O rugă pe Jane să îi întindă crema şi

pe spate. Degetele ei se plimbau peste spatele osos, când observă ceva. Ceva ce îi aminti de suferință. Nu ştia ce să facă. Poate se înşela. Poate era doar ceva absolut explicabil. Poate nu avea nici o importanță. Dar poate era ceea ce ea presupunea.

- Te-ai lovit în ultima vreme?

- Nu. Ce-i cu întrebarea asta?

- Nici eu nu ştiu. Poate nu înseamnă nimic, dar ar fi bine să mergi la un doctor.

D îşi trase spatele de lângă mâna ei şi se întoarse pentru a o privi direct în ochi.

- Jane, ce s-a întâmplat? De ce să merg la doctor?

- Ai ceva pe spate. Seamănă cu bube, dar nu sunt sigură.

- Cum adică nu eşti sigură? Este sau nu o bubă?

- Ar fi mai bine să mergi la un doctor.

- Poate e doar un semn, un neg.

- Nu seamănă cu nici un neg.

Nu ştia ce să facă. Să-i povestească despre ceea ce presupunea că ar putea fi? Nu putea să-i facă una ca asta mai ales dacă se înşela. Începu să strângă bagajele.

- Jane ce s-a întâmplat?

- Mergem acum imediat la spital.

- Dar mai este soare. Parcă vroiai neapărat să mă bronzez şi eu. Să prind culoare.

- Acum vei face ceea ce spun eu, fără să pui alte întrebări. Nici eu nu ştiu ce poate fi, dar cel mai bine ar fi să te vadă un medic.

D era neliniştită. Nu o cunoştea pe noua Jane. Unde a rămas acea stare de bună dispoziție care părea inepuizabilă? D observă că Jane era prea hotărâtă pentru a face mutre. Îşi strânse lucrurile în timp ce mai luă o gură din sucul de portocale îmbunătățit cu vodcă.

Drumul spre spital fu acompaniat de o atmosferă glaciară.

- Mă duci imediat acasă. Ori îmi spui ce ai, ori mă duci acasă.

Nu pot să-i spun. Dacă mă înşel? Nu-mi pot asuma o astfel de răspundere.

- Ți-am spus că nu sunt sigură.

- Mă duci acasă şi gata.

D era supărată. Ce tupeu avea Jane să o oblige să meargă la un doctor. Nici nu dorea acest lucru. O consultare în plus ar putea să ducă la creşterea contribuțiilor la asigurările medicale. Nu avea nevoie de nici un doctor. Nu se simțea mereu bine dar cine se simte? Fiecare mai are o zi rea. Jane se înşela. Întotdeauna îi plăcea să exagereze.

- Îmi promiți să faci un control în curând.

D o privi şi observă îngrijorarea din ochii ei. Schiță un zâmbet apoi aprobă.

- Bine. Când voi avea puțin timp liber voi face un control.

Când D ajunse acasă, John nu era încă venit. Pe D nici nu o surprinse acest lucru. Era sâmbătă. Precis se distra undeva cu Fiona. Târfa aia. O ura şi nu o ura. Nici ea nu ştia care îi erau realele sentimente față de acea femeie.

Cum pot spune că o urăsc din moment ce nici nu o cunosc. De unde îmi iau dreptul să o judec? Poate e o persoană drăguță.

Nişte fetişcane cu trup perfect dansau pe ecranul televizorului. Era un spectacol de varietăți sau aşa ceva. D nu era prea sigură. Nu era atentă. Luă sticla şi bău. Se ridică şi merse la sertarul de sub televizor. Îl trase şi cotrobăi prin lucruri. Găsi pachetul de țigări. Erau ale lui John. Se lăsase de acest viciu din cauza ei. Ea era cea care spunea că nu suportă fumul de țigară. D trăsese şi ea câteva fumuri în tinerețile adolescentine. Doar pentru a fi ca cei îndrăgiți. Nu rezolvă mare lucru, dar văzu despre ce era vorba.

Acum luă pachetul neînceput şi se aşeză înapoi în fotoliu. Uită de scrumieră, dar luă farfuria de sub planta care era postată lângă fotoliu. Privi emisiunea cu melodii stupide. Îşi aprinse țigara. Trase un fum şi începu să tuşească. Se linişti, dar nu renunță la țigară. Nu avea ce face. Se plictisea. Bea şi fuma. Măcar nu stătea şi se uita la cei patru pereți care o îngrădeau ca într-o închisoare. Când simți fumul o străfulgeră respirația grea a violatorului. Acela fumase *iarbă*. Se cutremură. Luă țigara din gură şi o stinse în farfurioara murdară de pământ.

Îşi ridică picioarele şi le aşeză sub fund. Se îmbrățişă şi privi cum fumul albăstrui se ridica din țigara mototolită. O privi cu groază. Totul reveni asupra ei precum o ceață, gata să-i blocheze legătura cu realitatea. Căută în grabă sticla cu vodcă. Trebuia să treacă de acest moment. Trebuia să uite. Fumul părea interminabil. Ca o limbă de şarpe care se încolăcea în jurul gâtului ei, strângând-o tot mai tare, ştrangulând-o. Chinuind-o. Ucigând-o încet.

Începu să țipe de nervi. Se ridică în picioare şi aprinse lumina în tot apartamentul. Nu mai vroia să stea în

întuneric. Măcar pentru câteva minute să fie lumină. Poate avea să-i treacă această criză.

De ce sunt condamnată să sufăr?

John se distrează cu Fiona pe undeva, cine ştie unde. Sau fac sex. Precis fac sex. Se amuză, iar eu nu ştiu ce să fac să scap de starea asta îngrozitoare.

Jane, şi ea precis umblă prin baruri să agheţe pe cineva. Să facă sex.

Toţi fac doar sex. Toată lumea a înnebunit. Nu-şi dau seama că şi eu exist? Că starea mea se datorează sexului forţat? Toate belelele în lumea asta pornesc de la sex. Nu mai vreau să fac niciodată sex cu un bărbat. Niciodată. Trebuie să-mi promit că nu voi lăsa ca nimeni să-mi amintească de viol. Trebuie.

Se plimba prin camera de zi, apoi intră în dormitor, apoi reveni şi intră în bucătărie. Nu-şi găsea locul. Era nervoasă, speriată şi furioasă. Stările acestea îi circulau alternativ prin corp, nelăsându-i nici un moment de respiro.

Totul se întâmplă cu un anumit motiv. Precis. Totul trebuie să aibă o explicaţie logică, sau am înnebunit.

Reveni la masă. Mai scoase o ţigară din pachetul tocmai început. Trase un fum adânc. Simţea cum trupul începea să i se relaxeze. Căldura serii o înnebunea. Era prea cald. Nu aveau bani pentru un aparat de aer condiţionat. Trebuia să suporte căldura verii an de an. Deschise toate ferestrele. Degeaba. Aerul nu circula. Parcă planeta se oprise din rotaţia ei milenară. Timpul îngheţă. Poate va rămâne noapte pentru tot restul vieţii ei. Un întuneric veşnic.

Sirenele ambulanţelor şi câteva focuri de puşcă o treziră la realitate. Viaţa îşi continua firul spre un sfârşit imprevizibil. Ireversibil şi nemilos.

Grupul se strânse cu câteva minute înainte de începerea şedinţei. Mary intră în încăperea luminoasă şi se aşeză. Femeile nu purtau haine subţiri, cu toate că o căldură caniculară se aşternu peste oraş. Clădirea veche cu pereţi groşi păstra un aer răcoros şi plăcut în interior.

D observă câteva figuri noi, dar şi altele mai vechi. Înainte de a începe, povesti puţin cu Josefine. Discutară despre cursul de autoapărare. D era de părere că transformarea sa avea de a face ceva şi cu acest curs. Că putea să se descarce de pachetul de nervi pe care îl înmagazinase în ea de atâta vreme. Putea să lovească atacatorul imaginar până se prăbuşea de oboseală. Era cea mai bună terapie.

Mary rugă noile femei să se prezinte, apoi rugă pe cineva să înceapă. D ridică mâna. Era mai mult un reflex. Nu îşi propusese să vorbească prima, dar ceva o îndemnă spre această hotărâre.

- D?

- Bună ziua tuturor. Un zâmbet scurt, apoi îşi ascunse ochii în palmă. De data aceasta vreau să mă adresez celor nou venite. Ştiu ce simţiţi şi să fiţi sigure de acest lucru. Puteţi conta pe ajutorul nostru, fiindcă nimeni altcineva nu vă va ajuta. Nimeni nu va şti ce se petrece în interiorul vostru. Şi eu am fost violată. Şi eu am crezut că nu mai există ieşire din această suferinţă. M-am simţit prizonieră într-o capcană a timpului. Apoi am început să pricep.

- Ce să pricepi? interveni una dintre noile achiziţii.

- Am priceput că nu rezolv nimic, dacă mă închid în cochilia mea. Ceea ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, şi nu mai poate fi şters. Acum ştiu că am o alternativă. Pot încerca să trăiesc cu această parte din trecutul meu. Nu vreau să vă spun că va fi uşor. Nu e deloc uşor. Şi eu am crezut că lucrurile se vor atenua de pe o zi pe alta. Va exista un moment în viitorul vostru apropiat în care va trebui să alegeţi. Eu am ales viaţa.

- Cum arată viaţa ta acum? o întrebă Mary.

- Cum să arate? Lucrez, mănânc şi dorm. O viaţă împlinită.

Câteva femei reuşiră să guste gluma, altele se recunoşteau foarte bine.

- Viaţa mea nu mai este aceeaşi. Lucrez tot mai mult, doar pentru a nu mă gândi la viol. Încerc să nu mă gândesc toată ziua la ceea ce s-a întâmplat. Câteodată nu reuşesc.

- Ce se întâmplă atunci? interveni o altă nou venită.

- Sunt deprimată. Mai beau puţin. Nici eu nu ştiu ce fac. A doua zi dimineaţă totul seamănă ca un vis înceţoşat pe care vreau doar să-l uit. Ziua trece şi viaţa continuă. Din păcate suntem neputincioşi. Trebuie să acceptăm realitatea…

- Nu pare un viitor prea roz, spuse Josefine, dar fiecare dintre noi a învăţat să se descurce cu această situaţie în felul său.

- Cum e cu viaţa particulară?

Era o afroamericană de vreo 16 ani cu un ochi vânăt. D o privi îndurerată. Şi-ar fi dorit să se aşeze lângă ea şi să o liniştească. Acea fetiţă avea încă toată viaţa în faţa sa. Cum să se poată dezvolta ca un om normal, după un eveniment aşa de crud la o vârstă atât de fragedă? Fetiţa era înfricoşată şi D era surprinsă că aceasta reuşi să scoată o vorbă.

- Nu ştiu. Eu am renunţat să mă gândesc la o viaţă particulară. Mi-e teamă să mă mai apropii de cineva.

- Eu sunt Kathy, interveni o veterană. Totul depinde de persoana cu care vrei să fi intimă. Eu am avut mare noroc. Soțul meu a avut răbdare. A aşteptat aproape doi ani până ce am avut curajul să fac din nou sex cu el.

- Eu am fost violată de tatăl meu, spuse tânăra cu ochiul vânăt. Am fost virgină.

Se lăsă liniştea peste grup. Fetița începu să suspine şi să lăcrimeze.

După şedință ziua lui D fu distrusă. Nu putea să-şi scoată din minte povestea fetiței. Începu viața sexuală în cel mai cumplit fel. Viitorul ei nu va fi deloc roz. D era furioasă. Furioasă pe bărbați. Furioasă pe omenire. Furioasă pe D-zeu că accepta aşa ceva. Simțea cum se topea sub hainele prea groase pentru temperaturile tropicale. Atmosfera intoxicată cu gaze de eşapament transforma aerul dintre zgârie-norii într-o o ceață translucidă.

D simțea că nu mai poate respira. Intră într-un magazin şi savura aerul condiționat. Era o alimentară, puternic iluminată. Se plimba printre rafturile pline cu de toate. Îşi controlă portofelul. Nu avea prea mulți bani. Poate va ajunge pentru o sticlă cu vodcă. *Violată de propriul tată.* De persoana în care ar trebui să aibă cea mai mare încredere, pe umărul căruia să plângă dacă era părăsită de un iubit. Tot visul despre o adolescență normală se spulberă printr-un singur act de violență.

Gândul lui D alunecă spre propriul tată, despre care nu mai ştia nimic de mai mulți ani. Mai trăia? Îi lipsea aşa de mult. Mai ales când era mică. Tot timpul simțea că îi lipsea ceva. Un gol care nu se umplea prin vizitele aniversare. Ea avea nevoie de un tată şi nu de un bărbat care venea şi pleca la fel de repede.

De aceea se lăsase condusă de bărbați. Toți iubiții ei erau considerați zeități. Înlocuitori de tată. După ce aflase povestea tinerei, în interiorul ei s-a dărâmat toată imaginea pe care şi-o construise în jurul mitului numit tată. Realiză că nu avea nici un motiv să îl considere un semizeu. Începea să se bucure că nu îl cunoscuse. Poate aşa scăpase de alte dezamăgiri.

John stătea în mijlocul camerei pe un scaun cu spătar. Fiona îi puse în jurul gâtului un prosop apoi veni cu farfurioara pe care se afla un munte din spumă de ras.

- Nu trebuie să-ți fie teamă că te tai. Ştii că am făcut un curs de frizerie, iar bărbieritul a fost o probă de examen. Am luat cea mai mare notă.

John tot nu era prea liniştit. Mai ales când a aflat că va folosi un brici. Îl îngrozea ideea unei lame uriaşe şi ascuțite care se plimba pe gâtul său. O singură mişcare greşită şi s-a zis cu el. Până în acel moment bărbieritul era o treabă pe care nu o lăsa pe seama altora. Nu avea destulă încredere decât în propria mână. Acum o privi pe Fiona îmbrăcată doar în halatul de casă cu motive chinezeşti. Mânuia cu atâta precizie pensula cu spumă pe pielea lui, încât pentru o secundă se eliberă de teamă. Când văzu briciul reveni la starea de tensiune.

Nu exista cale de întoarcere. Îi promise că se va lăsa bărbierit, iar acum ea asta se pregătea să facă. Ascuți lama lucioasă. O şterse de prosopul de la gâtul lui, după care se apropie de fața crispată şi înfricoşată.

- Nu-ți fie teamă. Este rutină.

- Te rog nu spune asta. Până acum nimeni nu s-a apropiat de gâtul meu cu o chestie aşa de ascuțită.

- Briciul?

Fiona începu să se plimbe cu lama ascuțită peste pielea lui. Auzi firele de păr cum se tăiau cu zgomot chiar lângă urechea sa. Începu să se obişnuiască. Mai ales când Fiona i se aşeză în brațe, încolăcindu-şi picioarele în jurul scaunului. John trebuia să recunoască îndemânarea ei. Fâşiile de față erau curate după fiecare alunecare a briciului. Mâinile lui John nu erau cuminți. Desfăcu cordonul halatului şi îi atinse pielea catifelată. Îi mângâie fundul, degetele strecurându-se între picioarele ei.

- Vezi că te tai, spuse Fiona zâmbind. John nu părea să audă cuvintele. Cu jumătate de față nebărbierită se năpusti asupra sânilor care se legănau sub halatul lucios. Fiona puse la o parte ustensilele. Vru să-i şteargă spuma de pe partea nerasă, dar aceasta era deja mânjită pe pielea ei.

Îşi desfăcu nasturii de la pantaloni cu mişcări sacadate. O străpunse. Fiona începu să se unduiască în brațele lui. Îi prinse capul între degete şi începu să-i sărute pielea netedă după ras. Trecu cu limba peste țepii din cealaltă parte a feței. Cu degetele înfipte în păr îi trase capul pe spate, pentru ai săruta mai bine gâtul.

Degetele lui John se plimbau pe pielea ei, apăsând-o tot mai tare în mijlocul lui. Limbile li se întâlniră într-un joc turbat. Respirația era acompaniată de sunete neclasificabile. Fiona scoase țipete de plăcere. Îi rupse cămaşa şi începu să-i maseze pieptul. Trupul ei se unduia în continuare. Scaunul începu să scârțâie. John se ridică, iar picioarele ei se încolăciră în jurul mijlocului lui. Cu mâinile îl eliberă de cămaşa ruptă.

John se lipi cu ea de un dulap. Mişcările lor se armonizau într-un dans al plăcerii şi durerii. Muşcăturile ei lăsau urme roşiatice pe tot trupul lui. John o dezmierda, spunându-i pantera neagră. O felină a sexului. Se aruncă cu ea pe pat. Brațele ei se prinseră de barele metalice ale patului iar picioarele îl strângeau tot mai tare lângă ea. Îi sărută

gâtul fragil, apoi sânii. Coborî. Îi sărută pielea catifelată şi proaspăt rasă din zona intimă. Trecu cu limba peste crestătura umedă. Fiona îşi cufundă capul în pernă şi gemu puternic.

Îşi desfăcu picioarele aşteptând plăcerea supremă. Pielea moale şi umedă lucea sub razele soarelui care apunea. Trupurile lor erau ude de sudoare. Limba lui culegea perlele sărate de pe burta ei. Îşi strecură degetele între picioarele ei. Atingeri fragile. Limba cufundându-se.

Fiona îşi înfipse unghiile în umerii lui, lăsând dâre roşiatice. Țipătul părea animalic. Intră în ea tot mai rapid. Mişcările lor păreau dintr-un dans african în jurul focului. Mişcări instinctuale. Sudoarea alunecând de peste tot, strecurându-se între trupurile înfierbântate.

IULIE

4 iulie, joi

Ziua independenței. Ce drăguț. Nu am nici un chef de distracție. Nu am nimic de sărbătorit. Mai ales că nu am cu cine sărbători. John era persoana cu care priveam parada cu fanfară şi jongleuri. John merge cu Fiona la paradă. Jane a plecat să-şi viziteze mama. Spunea că pentru familia lor această sărbătoare este ceva deosebit. Se întâlnesc cu toții: verişori, bunici, mătuşi. Tot anul sunt în certuri mai mari sau mai mici, dar cu această ocazie totul pare uitat.

Întind o masă mare în curte şi mănâncă hamburgheri şi hot-dogs până pleznesc. Jane era curioasă de noile achiziții în cadrul familiei. Precis au mai apărut nişte verişoare cu iubiți proaspeți, pe care Jane vroia să-i guste. 'Nu mă pot abține' sunt cuvintele ei.

Toți se distrează în această zi, doar eu stau între cei patru pereți aşteptând. Nu ştiu ce aştept. Poate voi merge la paradă. Poate nu voi merge. Nu am chef să mă las îngrămădită între oameni. Mi-e teamă să nu fie şi el prin apropiere. Poate mă va prinde în mulțime şi… mi-e şi teamă să mă gândesc la ce ar putea continua. Nu voi merge la paradă. Muzica se aude deja, cu toate că e destul de departe de mine.

Spre seară se urcă pe acoperişul blocului. Nu era singura care privea spectacolul din acel loc. Peste tot se auzeau țipete şi pocnituri. Baloane se ridicau dintre clădiri. D se aşeză pe o cutie de gunoi pe care o urcaseră nişte copii. Privea oraşul cum pulsa de bună dispoziție. Oamenii îşi uitau probleme pentru câteva momente. D se simțea aşa de singură. Uitată. Nu era nimeni care să petreacă cu ea.

Ştia că şi ea purta o anumită vină. Era o persoană greu sociabilă, după cum se considera. Jane era de altă părere. Tot timpul îi spunea că ar dori să fie ca şi ea. *Ca şi mine. Nu cred că ți-ai dori cu adevărat acest lucru, dacă ai şti ce se petrece în mine.*

Intră în vorbă cu alte persoane. Ducea o conversație platiformă şi cam aici se oprea totul. Nu lăsa pe nimeni să se apropie prea tare de sufletul ei. O dată rănită, deveni prea înfricoşată, încât orice apropiere era acompaniată de o respingere spontană. Dwayn declanşase această avalanşă a sentimentelor renegate pe care Alicia era pe cale să le reactualizeze.

Întunericul se lăsa repede, la fel şi căldura toridă din timpul zilei. Într-un cartier învecinat era o petrecere pe stradă cu muzică şi strigăte. Stătea singură în noapte privind oraşul uriaş. Un oraş aşa de mare şi totuşi nici o persoană care să petreacă alături de ea. Singurătatea părea apăsătoare. Aprinse hârtiile din coşul de gunoi. Privi flacăra vie. Auzi paşi pe scara de incendiu. Cineva urca pe acoperiş.

D încremeni. Poate era violatorul.

- Am voie să mă alătur la focul tău?

D zâmbi. Era fericită, dar nu ar fi recunoscut niciodată.

John se apropia ca o nălucă prin noapte, până ce prima văpaie roşiatică i se juca pe față. Ochii îi luceau sub lumina deformată. Îşi întinse brațele spre D, care se apropie de el şi se lăsă îmbrățişată. Îl strânse aşa de puternic de trupul ei fragil încât nu vroia să o mai lase niciodată singură. Începu să plângă.

- Ți-am adus o pătură. Ştiam că-ți va fi frig. Ai pielea de găină. Se eliberă din brațele ei şi întinse pătura pe o bordură din beton. D se aşeză şi se lăsă învelită cu pătura călduroasă. Privea focul care arunca umbre hidoase pe acoperişul plin cu terminații din beton, cu destinații nedescoperite de mintea ei. John se aşeză lângă ea. Îi mângâie

părul lung şi lins.

- De unde ai ştiut că sunt aici?

John scoase un zâmbet şiret.

- Crezi că am uitat locul unde ne petreceam seara de 4 iulie?

- Am crezut că m-ai uitat.

- D. Pe tine nu te voi uita niciodată.

- Precis te-ai certat cu Fiona.

- De ce să mă cert?

- Sunt sigură că nu i-a convenit că ai venit la mine acum şi nu stai cu ea.

- I-am explicat și nu mă interesează dacă înțelege sau nu.

D îşi lăsă capul pe umărul lui.

- Ce s-a întâmplat cu mine? De ce sunt aşa?

- D, nu te mai gândi aşa de mult la lucruri deprimante. Trebuie să fi bucuroasă că trăieşti. Alții şi-ar dori să poată sta aşa cum stăm noi aici şi să privească oraşul scăldat în lumini.

- De multe ori am senzația că viața s-a terminat şi nimeni nu mă anunță.

- Nu se poate să nu existe nici un moment frumos în toată viața ta.

- Există câteva… ca acesta de exemplu. Sunt fericită şi îmi vine să plâng. Nici nu mai ştiam cum e să am pe cineva aşa de aproape de mine. Am impresia că acum pot înfrunta ceea ce mi-a fost pus în spinare.

- Este o seară aşa de frumoasă. Priveşte stelele.

D îşi ridică privirea spre cupola imensă stropită cu milioane de punctulețe licăritoare.

Zâmbi.

- Mai ții minte ce făceam în serile cu un cer ca acesta?

- Începeam să numărăm stelele. Ne pierdeam timpul, ținând cont de infinitatea lor.

- Nu ne pierdeam timpul, spuse D. Erau acele momente care păreau rupte din eternitate. Eram doar noi doi deasupra unui oraş plin de criminalitate şi răutate. Eram noi doi într-un loc de pace, privind spre ceva ce nu înțelegem. Eram împreună. Asta conta. E adevărat că era un joc copilăresc, dar aveam nevoie de acele momente. Chiar şi acum mai simt nevoia unor clipe de pace.

Se lăsă liniştea între ei. Mai existau doar sunetele de fond, flacăra care se zbătea în tomberonul de gunoi, cerul şi ei.

- Nu mai ştiu ce să spun.

Cuvintele lui John sparseră liniştea. D îl privi.

- Nu e nevoie să vorbim. În acest moment nu am probleme. În acest moment chiar cred că lumea se mai poate schimba. Poate şi alcoolul are ceva de a face cu optimismul meu spontan. Poate tot peisajul.

Da, era aniversarea ei. Da, împlinea 30 de ani. Pentru un moment era chiar mulțumită cu vârsta fragedă pe care o împlinea. *Sunt oameni care mor mult mai devreme.* Aceasta trebuia să fie prima cărămidă zidită pe drumul spre noua sa viață. Trebuia să facă un ritual deja celebru pentru cunoscuții ei. Era ceva ce o făcea să se simtă mai bine.

Se afla pe acel pat tare pe care îl ura. Aşa erau paturile spitalelor. O dată pe an îşi sacrifica pauza de masă şi făcea ceva în folosul altora. Ceva ce putea salva viața cuiva. *Măcar altcineva să aibe o şansă.* Centrul de donare a sângelui nu era prea populat. Donatorii se împuținau în fiecare an. Se considera datoare să facă acest gest.

Era vorba despre micuța Jenny. Era vecina ei şi erau cele mai bune prietene, dacă la vârsta de 9 ani acest lucru însemna ceva. Oricum erau toată ziua împreună. A fost împuşcată din greşeală. S-a tras dintr-o maşină după un tip şi un glonte o lovi şi pe Jenny. Glonțul nu atinse nici unul din organele vitale. Dar a murit. A murit, fiindcă a pierdut prea mult sânge. A murit în salvare. De atunci D hotărî ca o dată pe an să doneze sânge.

Cu toate că acum nu mai ştia exact din ce cauză dona sânge de ziua ei de naştere, simțea un sentiment de linişte sufletească. Știa că ceea ce făcea era bine.

Asistenta îi căută o venă şi îi introduse acul în brațul stâng. Sângele se scurgea printr-un tub de plastic transparent. D privi viața lichidă părăsindu-i corpul. După terminarea procedurii, asistenta îi scoase acul şi îi pansă locul.

D se simți puțin slăbită, dar mai bogată cu un bon pentru o masă. Acest cadou al centrului de donare al sângelui i-l dădea lui John. Nu cunoştea motivul acestei acțiuni. Aşa făcea în fiecare an. Acum trebuia să se grăbească la servici şi avea neapărat nevoie de puțină vodcă. Nu băuse înainte de donație. Nu vroia ca la analizele obligatorii ale sângelui să găsească urme de alcool. Acum simțea că trebuia să bea ceva.

Se opri la un bar şi comandă o vodcă. Nu-i venea să creadă că, cu două secunde în urmă, împlinise tocmai

30 de ani - dacă ceasul de perete al localului funcționa corect. Ştia că nu va scăpa de Jane. Cu toate că nu o invitase la ea, Jane apărea. Nu uita niciodată. D prefera să sărbătorească singură. Adică să nu sărbătorească.

Ce să sărbătorească? Că a supraviețuit atâția ani? Că se apropie tot mai mult de moarte? Că-şi pierdue vremea timp de 30 de ani pe o planetă plină de ființe ciudate? Prefera să se închidă în dormitor şi să privească tavanul, în timp ce stătea pe pat. Să caute crăpăturile care se înmulțeau. Ce era aşa de deosebit la o aniversare?

Naşterea înseamnă un început. Începutul sfârşitului. Nimic festiv. Un eveniment fără beteală şi tortul obligatoriu, cu nelipsitele lumânări care nu vor să se stingă. Poate că şi tatăl ei era vinovat. El stricase semnificația adevărată a acestei zile. Nu venise la petrecerea ei. D era sigură că ea era vinovată pentru lipsa tatălui. De atunci, acea zi din an deveni una înnorată. Lipsită de vraja momentului.

Acea zi era manipulată de o inimă zdrobită cu mult timp în urmă.

Refuza să fie înconjurată de oameni care se distrau, de oameni, care după predarea cadoului uitau motivul pentru care se strânseră în acel loc, de zâmbete obligatorii şi sărutări prefăcute. Totul părea aşa de artificial. Oamenii veneau, mâncau, apoi plecau. D trebuia să facă ordine după oaspeți. Să spele vasele. Totul era inutil.

Ştia că doar Jane va veni. În acel moment era solo, aşa că avea să vină singură. John îi promise că avea să vină, dar această promisiune era greu de ținut, datorită Fionei. Mai exact a degetelor ei care mişunau pe trupul lui înfocat. Se înfurie scurt, dar realiză că aceste scene de gelozie erau într-un anumit fel postume. Acum erau doar prieteni, iar acea atracție care se instalase între ei în ultima vreme trebuia ignorată. Nu vroia să se complice.

Goli paharul şi se pregăti să meargă înapoi la lucru. Trebuia să muncească. Avea nevoie de acei câțiva dolari. Trebuia să cumpere băutură. Trebuia să plătească taxele. Trebuia să se gândească la propria existență. Pardon, la aşa numita existență. Un şirag de suferințe pe care îl purta la gât şi o sufoca în fiecare zi.

Nu mai vreau să fiu o problemă pentru nimeni.

Jane venise deja. John se lăsa aşteptat. Nimic nou. Acum nu mai se enerva pentru întârzierile sale. Ştia că nimic nu poate schimba relația pe care şi-o construiră. Jane ciugulea din fursecurile de pe măsuța din camera de zi. Se uitau la televizor la o emisiune interactivă distractivă. Interesant cum se putea distra pentru un nimic. D o privea nedumerită. Ea nu prea gusta glumele.

D pregăti nişte pahare cu băutură. Înainte de a le servi, trase o gură mare din sticla de vodcă. Se aşeză lângă Jane, care se apucă de bârfă. Aflase că şeful lor avea de gând să se însoare. Cică interceptă o convorbire telefonică foarte fierbinte şi deduse că era vorba şi despre o capelă şi verighete. Era puțin geloasă. E adevărat că ceea ce avuse ea cu şeful era doar sex, de vreo şase ori sau poate de şapte ori, dar nu-i era tot una, cu toate că nu ar fi recunoscut niciodată acest lucru.

O caracteriză pe interlocutoarea de pe fir drept o *mâțâită cu pretenții de doamnă*. D se minuna de vocabularul ei ciudat, dar îi plăcea să-l asculte. Era ca o briză proaspătă. Te înveselea. Jane îşi aprinse o țigară. Îi oferi şi lui D una, dar aceasta refuză. Îşi reaminti fragmentar de respirația încărcată cu nicotină şi marijuana a violatorului. Jane o privi surprinsă când observă crisparea de pe fața ei.

- Te deranjează dacă fumez?

- Aş prefera să nu o aprinzi.

- De ce? Înainte nu te deranja?

- Înainte multe erau altfel.

- Ce-i cu aerul ăsta filozofic? Este ziua ta, trebuie să ne distrăm. Trebuie să ne îmbătăm. Trebuie să facem o noapte albă.

- Cred că nu mai gust acest tip de distracție.

- De ce strici jocul?

- Poate odată îți voi povesti totul.

- Povesteşte-mi acum.

- Încă nu sunt pregătită. Trebuie să mă împac înainte cu acest subiect.

- Nu suport să mă ții aşa în suspans. Ştii că mor dacă nu aflu ceva.

- Eşti prea curioasă.

- Spune-mi ceva ce nu ştiu încă.

Sună telefonul şi D respiră uşurată. Nu avea de gând să-i spună încă despre viol. Încă nu era pregătită. Mai bine nu ar fi început. Acum nu va scăpa de ea până nu va afla totul.

Ridică receptorul. Jane îi privi fața şi observă că ceva se întâmplase. D aprobă şi închise telefonul.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă Jane, dar pe un ton grijuliu. Îi trecu pofta de glume când observă figura speriată a lui D.

- Nu ştiu.

- Cine a sunat?

- Era o asistentă de la centrul de donare a sângelui. Mi-a spus să vin cât de repede se poate, deoarece trebuie să discute cu mine un doctor pe nume Pascalopolus parcă.

- Nu ți-au spus de ce să vii?

- Ciudat, nu-i aşa?

D privi dezorientată prin jur, căutându-şi poşeta.

- Ce faci?

- Merg la spital.

- Acum? Jane îşi privi ceasul, era trecut de ora nouă seara. Nu e prea târziu?

- Le-am promis că vin imediat.

- Te duc cu maşina, se oferi Jane.

- Dar ai băut.

- Şi ce dacă.

Intrară în spital. D avea aceeaşi privire nedumerită şi absentă. Întrebă o asistentă despre medicul respectiv. Urmă indicațiile asistentei prin coridoarele labirintice, până ce găsi uşa cu pricina. Înainte de a bate în sticla mată a uşii, o privi pe Jane. Aceasta o îndemnă să intre. Ciocăni în sticla groasă. Deschise uşa şi fu surprinsă.

Dr. Pascalopolus o salută şi se ridică din spatele biroului, dar privirea lui D rămase ațintită asupra lui Alicia care o privea cu milă. Prevestea numai rău acea privire. Ce căuta ea acolo? Era plăcut să o revadă după o pauză de aproape o lună, dar totuşi nu-i plăcea combinația: chemarea neaşteptată la spital, un doctor cu un nume ciudat şi Alicia cu privirea îndurerată. Ceva nu corespundea. Poate Alicia era iubita doctorului. Era cea mai simplă explicație.

- Doamnă Beals, spuse medicul în timp ce-i strânse mâna. Vă rog să luați loc.

D nu scoase nici o vorbă. Toate mişcările păreau teleghidate, deloc gândite, instinctuale.

- Cum vă merge? o întrebă Alicia pe D.

- Merge.

Medicul se aşeză în spatele biroului. D privea pereții ticsiți cu diplome şi premii. 'Impresionant' ar fi fost cuvântul pe care D l-ar fi scăpat dacă era în alte circumstanțe.

- Doamnă Beals, îmi pare foarte rău că v-am deranjat la o oră aşa de târzie, dar cred că e mai bine să aflați imediat despre ce este vorba. La noi există o regulă de aur, care nu are voie să fie încălcată niciodată, deoarece poate avea ca efect îmbolnăvirea altor pacienți. De aceea sângele donat este supus diferitelor teste care să ne asigure că nu conține boli, viruşi, bacterii şi alte lucruri, care se pot transmite celor care beneficiază de sângele donat.

Oh Doamne. Au găsit alcool. Precis au găsit alcool. Dar nu am băut în dimineața aceea. Poate a mai fost de la seara precedentă. De aceea au adus-o şi pe Alicia. Vor să mă convingă că am o problemă. Că sunt alcoolică. Precis asta urmăresc. Vor să mă închidă într-o clinică de dezintoxicare.

- Am găsit ceva în sângele dvs.

Alcool.

- Am găsit virusul *hiv*.

D îl privi nedumerită. Nu prea pricepea ce vroia acel bărbat să-i explice. Poate înțelegea, dar nu vroia să creadă. Nu-i mai auzea cuvintele. Vedea doar fața lui, prsărată cu mii de cratere minuscule, urmele unei pubertăți pline de coşuri.

- Mă înțelegeți?

D se trezi ca din transă.

- Nu prea.

- Sunteți purtătoarea virusului *hiv.*

- Vreți să-mi spuneți că am SIDA?

- Hiv nu înseamnă neapărat SIDA. Puteți să muriți şi de moarte naturală fără ca virusul să erupă, dar la fel de bine…

D ridică palmele. Nu mai vroia să audă urmarea.

- Parcă nu aveți voie să faceți testul SIDA fără acordul pacientului. Poate s-a strecurat o greşeală. Poate ați încurcat probele de sânge. Nu se poate să am SIDA.

- Purtați în dvs. virusul hiv, dar nu aveți încă SIDA.

- Încă.

- Ca să vă răspund la această întrebare, este adevărat că nu este voie să facem un astfel de test decât cu acordul pacientului, dar în cazul donatorilor de sânge nu se aplică această lege. Trebuie să fim siguri că sângele pe care îl punem la dispoziție nu transmite boala la alți pacienți.

D înțelese şi nu vroia să creadă.

- Sunteți siguri?

- Am făcut testul de trei ori. Când e vorba despre așa ceva suntem foarte precauți. Trebuie să fim siguri. Greşelile sunt inadmisibile.

D simțea că se făcea tot mai mică. Simțea cum fotoliul devenea tot mai mare, o înghițea. Vocile din jurul ei erau tot mai îndepărtate. Imaginea se încețoşa. Se trezi într-o încăpere portocalie. În fața ei pe un fotoliu identic stătea o femeie care semăna leit cu ea, doar că fața îi era mai uscată şi plină de bube.

- *Ce s-a întâmplat cu tine, o întrebă D.*

- *Am murit.*

- *Dar de ce te văd?*

- *Nu ştiu.*

D se trezi când vocea Aliciei se apropie de ureche ei.

- Vă simțiți bine?

- Nu ştiu cum mă simt. Cum ar trebui să mă simt?

- Spuneți-mi dvs.

- Ce ar trebui să fac? Să mă lovesc cu capul de pereți? Să fac o criză lacrimogenă? Să încep să țip? Aş putea face ce doriți.

- Fiecare persoană reacționează diferit.

- Nu asta vroiam să aud.

- Bine. Nu ştiți de la cine ați primit virusul?

- Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Nu ar schimba cu nimic situația în care mă aflu. Se ridică şi părăsi încăperea. Doctorul şi Alicia se ridicară să o oprească, dar era prea târziu. D o trase pe Jane de mânecă şi părăsiră clinica.

Undeva, cândva a fost o stea.
Stătea singură şi uitată,
Nimeni nu se mai gândea la ea.
Nimic nu mai era ca altădată.

Vremea trecu, ea străluci,
Dar pe nimeni nu interesa.
Astfel luciul i-a fost nimicit.
Uitarea a fost moartea sa.

Jane conducea maşina. Deschise geamul pentru a lăsa aerul cald al serii de vară să împânzească interiorul maşinii. D nu scoase o vorbă. Privea hipnotic spre un punct imaginar în afara caroseriei. Jane parcă maşina în fața blocului lui D. Îşi desfăcu centura de siguranță şi îşi întoarse privirea spre ea. O atinse încet pe umăr pentru a o trezi la realitate.

- Îmi spui ce s-a întâmplat?

D părea şi mai nedumerită. Ce vroia Jane de la ea? Ce trebuia să-i spună? Până una alta unde se afla în acel moment? De ce se afla acolo?

- Doctorul ăla cu nume ciudat…

- Pascalopolus, completă Jane.

- … da… mi-a spus că am SIDA.

Jane amuți. Imagini dereglate, imagini ale unui trecut destul de îndepărtat îi săgetau creierul. Înțepături suferinde în piept acompaniate de resentimente şi amintiri ignorate.

- Sunt siguri?

- Da. Dar eu nu cred. Nu pot avea SIDA. E absurd.

- De ce?

- Cum de ce? Arăt eu a persoană care să fie infestată cu SIDA?

- Adică?

- Nu consum droguri, nu am făcut nici o transfuzie de sânge. Am făcut sex doar cu… John….

- Poate e de la John. De la tipa aia cu care se întâlneşte.

D începea să priceapă. Imaginea încețoşată se clarifica tot mai mult. Tabloul părea să se picteze singur. Parcă ar fi potrivit piesele unui puzzle.

- Oh, Jane… voi muri.

Jane o prinse în brațe şi îi mângâie părul.

- Ce mă fac Jane? Ce mă fac?

D începu să plângă în hohote. Jane o strângea la pieptul ei, privind în gol, cu gândurile undeva în trecut. Acel sentiment de déjà vu deveni tot mai puternic.

- D, nu trebuie să îți pierzi încrederea.

- Ce ştii tu? Scuză-mă, dar nu tu trebuie să mori.

- Dacă ai virusul hiv nu înseamnă că trebuie să mori imediat. Acum există aşa multe tratamente care pot întârzia eruperea bolii.

- Voi muri.

Jane îi dezlipi trupul uscat de la pieptul ei şi o făcu să o privească.

- Pe tine nu te voi pierde. Nu voi mai îngădui încă odată aşa ceva.

D o privi derutată. Observă lacrimile din ochii lui Jane. Nu mai înțelegea nimic.

- Despre ce vorbeşti?

- Am avut un frate. Nu ți-am povestit niciodată despre el. A murit de SIDA, acum zece ani. Atunci nu am putut face nimic să-l ajut. Nu existau tabletele care există astăzi. Atunci nu ştiau nimic. Nu aş suporta să mai pierd pe cineva din cauza acestei boli. Nu te voi lăsa să renunți.

Trebuia să-şi prindă părul într-o coadă. Era prea cald. Soarele din miez de zi era mai fierbinte decât de obicei. Se plimba pe acea stradă prăsită. Nici o ființă nu se arăta. Toată lumea se ascundea.

Unde sunteți cu toții?

De ce vă ascundeți de mine?

Paşii ei se împleteau din cauza alcoolului sau a caniculei. Purta nişte blugi şi un maieu alb. Scoase din poşetă un şervețel de hârtie şi îşi şterse ceafa udă de sudoare. Privi spre bila incandescentă care o orbea printre clădirile vechi. Nu ştia pe ce stradă se afla. Ştia doar că se plimba de mai multe ore, fără să dea de trecătorii obişnuiți. Acest detaliu lipsea din decor, în rest…

De ce vă este frică de mine? Nu vă fac nimic. Ieşiți din ascunzătorile voastre lipsite de viață. Demoni cotidieni.

Şuvițe de păr ud i se lipeau de fața pistruiată şi speriată. Începu să se învârtă în mijlocul şoselei. Nimeni. Niciunde. Nici un zgomot. Nici un sunet. Nici o pasăre. Nimic. Îşi ridică brațele neînțelegând ce se petrece în jurul ei. Timpul părea să fi înghețat, incluzând-o într-o lume goală.

Un sentiment ciudat o cuprinse. Poate ea era singurul om care supraviețuise unei extirpări instantanee a civilizației umane. Se simțea aşa de singură. Aşa s-au simțit precis şi Adam cu Eva. Dar ei măcar au fost doi.

Sunt singură într-un oraş fantomatic.

Îngenunche pe betonul fierbinte al şoselei care părea nefolosit de mai mulți ani. Îşi lăsă capul pe spate pentru a vedea cerul incredibil de albastru. Lipsit de nori. Doar soarele ucigaş. Se trânti în praful care se ridică moale în norişori străpunşi de picături de sudoare. Îşi lipi fața de şoseaua goală.

O adiere insesizabilă aducea din depărtare o coală de ziar. Aceasta parcă dansa cu un partener invizibil. Piruete grațioase. D deschise ochii şi privi hârtia care se apropia de ea. Din când în când mai atingea pământul. Nici un sunet.

Închise pleoapele pentru o clipă. Simți adierea atingându-i fața deshidratată. Cu greu se ridică în genunchi. Un foşnet surd o făcu să privească în jos. Coala ziarului se lipise de trupul ei. D ridică hârtia mototolită şi ruptă în mai multe locuri. Anunțuri mortuare. D râse sarcastic.

Sunt singură pe această planetă blestemată şi unicul lucru pe care pot să-l citesc este un anunț mortuar.

Privirea i se îngustă când urmări mai atentă anunțul păstrat intact:

Cu sufletul îndurerat anunțăm stingerea
din viață a unui om minunat.
Destiny Beals a fost o soție iubitoare
prietenă şi fiică.
Nu te vom uita niciodată.

Reciti anunțul de mai multe ori. Nu reuşea să înțeleagă mesajul.

Dar eu trăiesc….

Pleoapele i se crăpară cu o mişcare violentă. Observă întunericul care o înconjura. Îi era teamă să se mişte. Ținea tot mai strâns cearşaful cu care se acoperea vara. Simțea cum trupul începea să transpire şi cum se lipea

cearşaful de el. Nu se mişca. Trebuia să se liniştească. Era doar un vis urât. Trebuia să se ridice. Simțea cum nu mai primea aer sub materialul umed. Se sufoca.

Trupul i se înălță în mijlocul patului privind dezorientată prin întunericul străpuns de ceasul cu afişaj electronic.

Ora 2:11.

Îşi trase trupul până la marginea patului, talpa atingând covorul. Sprijinindu-se de marginea de lemn îşi păstră echilibrul. Încerca să-şi amintească visul care o trezise, dar nu mai era nimic. Cu toate că visul părea o amintire învechită depozitată pe unul din rafturile prăfuite ale creierului, un sentiment straniu o acompania în fiecare clipă. Ştia că nu mai putea adormi. Mişuna prin dormitor ca o stafie ce nu-şi găseşte pacea de veci.

Asta sunt. O nălucă.

Ce se petrece cu mine?

Trebuie să vorbesc cu John.

Se îndreptă spre uşa încuiată. Nu era sigură dacă acum era momentul să-i spună vestea cea rea. Nu mai putea aştepta. Trebuia să spună cuiva. Descuie şi intră în camera de zi. John dormea pe spate cu gura întredeschisă. Respirația lentă era acompaniată de un şuierat primitiv. D se aşeză pe fotoliu, privindu-l prin lumina nopții. Îi desluşi pielea feței strălucind în întuneric. Semăna cu un copilaş neajutorat. Inocent şi fragil.

John… John…

- John.

Acesta nu se trezi. D se ridică şi îngenunche lângă capul lui. Îi mângâie părul scurt şi aspru. În adâncul ei se treziră sentimente materne suprimate până în acel moment.

- John…

Acesta începu să se mişte neliniştit.

- John, trezeşte-te.

- Ce-i?

Vocea părea de departe. Din mijlocul unui vis. A unei lumi compacte. D continua să-i şoptească numele până ce John se trezi.

- S-a întâmplat ceva? vocea lui continua să fie diferită, puțin răguşită. Vru să aprindă veioza pe care o avea la cap, dar mâna lui D îl opri.

- Nu aprinde lumina.

- Ce-i?

- Nu ştiu cum să-ți spun. Nu am veşti bune.

John îşi frecă ochii cu degetele. Se ridică în fund pe canapeaua incomodă. O trase pe D lângă el.

- Povesteşte-mi.

- Ceea ce am de spus te priveşte şi pe tine şi nu este deloc plăcut. Cum să-ți spun?

Cum poți să-i explici cel mai bine unui om că s-ar putea să moară?

- Am SIDA.

Scurt şi dureros.

John îşi întoarse privirea spre ea.

- Poftim?

- Ai înțeles foarte bine.

- Nu pot crede asta.

- Îți pot arăta testul de sânge.

- Tu? Nu se poate.

- Din păcate.

- Stai puțin. Trebuie să mă liniştesc. D observă cum corpul lui se îndepărta puțin de al ei. Simți acea jenă care, era sigură, o simțeau toți care îşi făceau publică boala. Ştia că era doar un reflex. Fiecare se teme. Încerca să privească totul ca pe o reacție normală. Nu avea voie să se lase afectată. Dar era. Se simțea tot mai singură, cu fiecare milimetru cu care John se îndepărta de ea.

- Nu trebuie să-ți fie teamă de mine.

- Ai SIDA?

- Da.

- Dar cum?

- De doua săptămâni numai la asta mă gândesc.

- De două săptămâni ştii şi îmi spui doar acum?

D nu răspunse imediat. Ştia că John avea dreptate, dar nici ea nu pricepuse prea bine întreaga situație. Încerca să se acomodeze cu gândul că… *Doamne, voi muri şi nimeni nu mă poate ajuta. Voi muri mâncată de o*

boală şireată şi blestemată. Începu să plângă.

- John, îmi pare aşa de rău. Nu am vrut să-ți fac nici un rău.

Trebuia să o liniştească, dar îi era teamă să se apropie de ea. Se gândi rapid la modalitățile de transmitere a bolii şi realiză că îmbrățişarea era exclusă, plus că ea purta şi o cămaşă de noapte. Se apropie de ea cu mişcări robotice, cu brațele deschise. Încercă să închidă arcul uman care o cuprinse.

- S-ar putea să fi şi tu infestat.

John se desprinse de ea. Era speriat. Nu înțelegea.

- Există doar două posibilități prin care m-am putut infesta şi amândouă duc într-un fel la tine.

- Ce?!

- S-ar putea ca violatorul să mă fi infestat. Dacă a fost aşa, atunci este posibil ca şi tu să fi seropozitiv. Mai ştii noaptea în care…

- Da, dar nu am făcut sex…

- Cât am făcut ar fi de ajuns....

John amuți.

- Mai există o posibilitate. Anul trecut nu eram încă infestată. Trebuie să ştiu de când eşti împreună cu … Fiona.

John o privi disperat. Ce vroia să audă femeia aia de la el? Ce vroia cu el? El este perfect sănătos. De ce îl sperie cu astfel de veşti? De ce este aşa de rea?

- Nu mai ştiu exact, dar cu câteva luni după viol şi după ce noi am…

- Şi nu a mai fost nimeni înainte…?

- D. Ştii că tu ai însemnat totul pentru mine. Nu ți-aş fi făcut aşa ceva.

- Ai făcut-o o dată, de ce nu şi de mai multe ori. Trebuie să fim sinceri. Este vorba de viață sau moarte.

- Jur pe orice vrei tu că tu ai fost unica înainte de Fiona.

- Atunci cred că e clar de unde am primit virusul. Nu e destul că mi-a distrus viața, mai vrea şi să mi-o ia. Trebuie să faci testul.

- Nu-l voi face. Acum câteva săptămâni, poate chiar o lună şi jumătate ne-au făcut analizele la locul de muncă. Aveau nevoie de normele de sânge pentru a determina efectul mediului toxic asupra organismului. Nu am avut nimic. Sunt sănătos.

- John fă testul. Am aflat că virusul nu este sesizabil decât după 13 săptămâni de la infestare. Trebuie să afli adevărul.

- Nu voi face nici un test.

- Nu vrea să înțeleagă.

Alicia îşi aranjă o şuviță de păr, după care o privi peste rama ochelarilor.

- Nu puteți să-l obligați să facă testul dacă nu vrea.

- Ştiu că nu pot şi după cum îl ştiu eu, nici nu îl va face.

- Cum vă descurcați cu vestea rea?

- Nici cum. Până acum câteva zile am ignorat realitatea. Jane tot mă sâcâie cu sfaturile ei.

- Vrea doar să vă ajute.

- Ştiu, dar mă sufocă. Deodată a devenit aşa de grijulie şi de entuziasmată. Mi-a transformat boala într-un fel de cruciadă personală împotriva virusului. S-a schimbat radical. De când a aflat, este parcă o altă persoană. Serioasă. Niciodată nu am crezut că voi spune acest lucru, dar parcă mi-e dor de Jane cea veche. Acum e hipergrijulie. Mă sufocă.

- Trebuie să o înțelegeți şi pe ea. A asistat neputincioasă la moartea fratelui. Sunt sigură că acest lucru a marcat-o pe toată viața. Acum vede o şansă de a-şi vindeca sufletul.

- Ştiți ce mi se pare ciudat? De când am aflat că sunt seropozitivă, sunt mult mai distanțată de ceea ce se petrece în jurul meu. Parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Încerc să trăiesc ca şi înainte.

- Reuşiți?

- Nu prea. Când cred că mă apropii de un moment care ar putea fi mai fericit, mă cuprinde teama de moarte. Acum realizez ce înseamnă moartea. Cum am putut fi aşa de proastă? Chiar aveam gânduri sinucigaşe. Acum sunt condamnată la moarte. La o moarte chinuită. Nu vreau să mor. Vreau să trăiesc. Sunt aşa de multe lucruri pe care nu le-am făcut încă. Am senzația că timpul mi se scurge printre degete. Mă aflu într-o cursă nemiloasă cu acele de ceasornic. Simt cum moartea se apropie tot mai mult de mine.

- Boala încă nu a erupt. Mai aveți de trăit.

- Dar nu pot să mă gândesc la altceva. Tot timpul îmi imaginez cum voi muri. Oare care boală va fi mai rapidă şi-mi va distruge corpul lipsit de apărare? Mi-e aşa de frică de durere. De ceea ce voi avea de suferit când sfârşitul va fi aproape. Nu vreau să mor. Fiecare strănut mă înspăimântă.

- Cum e cu buba pe care ați avut-o pe spate.

- S-a vindecat. Mi-e frică şi de împunsătura unui țânțar.

- De ce?

- Pentru că mă va obliga să mă scarpin şi să-mi fac o rană. Ce viață e asta? Trăiesc doar în frică, dar vreau să trăiesc.

- Cum merge terapia în grup?

- Nu am mai fost de când am aflat. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar parcă acel eveniment mi se pare de o importanță minoră față de problemele mele actuale. Nimic nu se compară cu ceea ce simt în acest moment. Senzații de teamă care mă iau prin surprindere, care se transformă rapid în panică. Tot timpul mă întreb de ce mi se întâmplă mie toate relele de pe pământ. Parcă aş fi țapul ispăşitor al omenirii.

- Şi alți oameni au probleme.

- Sunt conştientă de acest lucru, dar acest adevăr pare irelevant când mă loveşte cruda realitate a vieții cu capriciile sale. Parcă aş fi o caracatiță care este destul să-şi deschidă tentaculele pentru a culege toate suferințele de pe planetă.

- De ce vorbiți despre caracatiță la persoana a treia?

- Aşa fac? Nu mi-am dat seama. Poate pentru că nu e prezentă aici.

- Dar vă identificați cu acea caracatiță. Ştiu că e mai simplu să vă priviți ca pe o persoană străină. Mulți se îndepărtează de probleme, referindu-se la propria persoană ca la o altă ființă. Aşa vreți să plasați problemele celor din jur, dar ele nu vor dispărea. Trebuie să înfruntați pericolul.

- Credeți că nu vreau? Încerc să mă descurc cu ceea ce mi-a fost dat, dar nu mai pricep nimic. La început am crezut că mi-a fost încredințată o misiune mesianică, pe a cărui scop nu l-am putut decodifica niciodată. Acum realizez că sunt doar una din mulțime. Ştiu că nu sunt singura suferindă. Dar cu ce sunt mai fericită. Acum îmi recunosc problemele în fața dvs. şi sper ca ele să nu revină când părăsesc această încăpere. Există o limită la orice. Eu nu ştiu cât timp voi mai rezista. Simt cum firul vieții mele se zbate în apropierea acestei limite, fiind gata în orice moment să facă un salt peste graniță.

- De ce încercați să vă pedepsiți?

- Pentru că sunt vinovată. Dacă şi John e infestat, nu ştiu ce voi face. Oricât de mult îmi doresc să trăiesc, nu garantez că voi suporta realitatea. Suferința va fi insuportabilă. Ar muri din cauza mea şi nu ar fi primul.

- Fiecare om trebuie să moară.

- E adevărat, dar în cazul lui aş şti că eu am contribuit la scurtarea vieții. Nu cred că aş putea trăi cu această povară pe umeri. Să ştiu că o persoană moare din cauza mea… Nu vreau să mor. Simt că încă nu mi-a venit timpul. Sunt aşa de multe lucruri pe care nu le-am făcut încă. De exemplu nu am văzut încă oceanul. Nu am fost niciodată la operă. Nu sunt încă pregătită. Nu pot să-mi schimb destinul.

Era deja întuneric. D aştepta sosirea trenului. O revăzu pe Alicia. Însă nu putea fi fericită. Ar fi trebuit să se bucure, dar nu mai putea. Stătea rezemată de o bară metalică, ascultând zumzetul oraşului. Totul părea aşa de real şi ea totuşi credea că este personajul unui vis. Personajul surpriză, care e infestat cu SIDA şi apoi moare. Restul personajelor o vor jeli la mormântul în care îi este lăsat coşciugul. După ce pământul umed va acoperi lemnul îşi vor continua viața cu toții, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

O frunză plimbată de o fâşie de vânt spre un întuneric cleios.

Roțile metalice făceau şinele să pocnească. Se urcă în ultimul vagon, aşezându-se pe ultimul scaun. Trenul porni, iar D se întoarse spre ultima fereastră, privind liniile cum se îndepărtau şi se împleteau cu altele, dar nu se consumau niciodată. Simțea cum i se evaporă sufletul şi cum lacrimile îşi croiau calea prin labirintul porilor pielii.

Plângea fără un motiv anume. Nu se gândea la nimic. Cu fiecare lacrimă simțea cum se uşura. Trupul îi devenea tot mai uşor. Scoase din poşetă sticla cu băutură şi înghiți licoarea. Privea întunericul care se închidea în urma ei după trecerea trenului prin locurile iluminate. O stație după alta apăreau şi dispăreau. Oameni urcau şi coborau. Treceau pe lângă ea fără a-i da atenție.

Nu vedeți ce se petrece cu mine? Nu vedeți cum mă usuc tot mai mult în fiecare zi? Mă fac tot mai mică şi invizibilă. Nimeni nu-mi vede suferința? Nimeni nu-mi aude strigătul de durere? Oameni! Opriți-vă din ritualul vostru mediocru şi încercați să mă priviți. Încercați să mă vedeți.

Nimeni nu mă observă. Nimeni nu înțelege. Nici eu nu înțeleg.

Se plimbă mai multe ore cu trenul, fără să sesizeze trecerea timpului. După miezul nopții coborî la o stație

apropiată de locuința ei. Se plimbă în noaptea de vară cu lună plină. Singură pe o stradă pustie. Paşii ei se împleteau pe betonul murdar. Privi clădirile cufundate într-un somn ireal. Maşinile nu mai mişunau pe şosea. Câte un om trecea pe lângă ea. Nu-i mai era teamă de nimic. Se simțea în siguranță. Se simțea singură şi lipsită de importanță.

Lacrimile ei se uscaseră.

Urcă scările plictisită. Descuie uşa şi păşi în holul iluminat. Îl observă pe John, privind-o de pe canapea.

- Am crezut că ai pățit ceva. De ce nu ai sunat? Tremur aici toată noaptea, aşteptându-te. Puteai să mă anunți că mergi la o beție.

D îl privi lipsită de interes. Intră în camera de zi şi se aşeză lângă el.

- John. De ce trăim?

- E târziu. Ar fi mai bine să te culci. Trebuie să te odihneşti.

- Mi-e teamă să adorm. Poate nu mă voi mai trezi. Nu ştiu de ce îmi fac probleme. Oricum nu am nimic de pierdut.

- Nu ştiu ce să-ți spun.

- John. Mi-e frică de moarte. Vreau să trăiesc, indiferent cât de dureros ar fi, dar nu pot trăi. Boala asta mă mănâncă. În fiecare zi dispare ceva din mine. Mi-e frică.

John o strânse în brațe.

- Dormi lângă mine în noaptea asta, spuse D, privindu-l cu ochii încețoşați. Nu vreau să adorm singură. Mi-e frică.

În timp ce D se cuibărea în pat, John intră. Îi era teamă şi lui. Atâtea posibilități de a te infesta. Nu-i era tot una. Dar trebuia să o liniştească în astfel de clipe. Acum avea nevoie de el. Acum trebuia să fie alături de ea. Intră sub cearşaful subțire. D îşi aşeză capul pe pieptul lui nud, jucându-se cu firişoarele de păr.

- De ce ne-am schimbat?

John nu-i răspunse. Cunoştea acest joc. Lui D îi plăcea să ducă discuții de una singură. Aşa îşi făcea ordine în minte. Avea nevoie doar de un potențial partener de discuție.

- Am dus o viață destul de bună noi doi, nu-i aşa?

John simțea cum oboseala punea stăpânire asupra întregului lui trup, plimbându-l spre un somn lin şi îndulcit de şoaptele lui D.

- Îmi plăcea să mă ghemuiesc lângă tine. Mă simțeam în siguranță. Acum mă simt în siguranță.

John se trezi fără nici un motiv. Stătea pe o parte cu picioarele dezvelite din cauza căldurii. Clipi de câteva ori, neştiind motivul pentru care fu rupt din somn. Camera era la fel de întunecată ca de obicei. Mintea încerca să i se limpezească. Se lăsă pe spate în patul moale. Observă că lângă el se afla cineva sub pătură.

D. În ce m-am băgat? Mi-e milă de tine. Nu ştiu cum poți suporta totul. Nu ți-am fost de prea mare ajutor până acum. Nu ai pe nimeni. Doar pe mine.

Observă că fața ei era acoperită cu cearceaful mototolit. D era friguroasă şi obişnuia să îşi înconjoare tot corpul cu ceea ce se acoperea. Semăna cu o mumie. John avea de gând să-i descopere fața, pentru a nu se sufoca.

Se mută într-o parte. Vroia să facă ceea ce făcea la început. Vroia să o privească cum doarme. Precum un bebeluş. Aşa o avea în memorie. Apucă cu grijă colțul cearceafului şi o descoperi până la brâu.

Imaginea îngrozitoare îl lovi direct în creier. D era doar un schelet pe care mai atârnau franjuri de carne. Rămăşițe de păr ieşeau din craniul însângerat cu carnea în putrefacție. Simțea cum i se întoarce stomacul şi cum se intensifica senzația de vomă. Îşi acoperi gura cu palma, privind terorizat spre acel schelet de un roşu închis de la sângele închegat. Franjurile fibroase străluceau sub razele lunii. Viermii mişunau printre falangele ținute doar de cartilagii. Orbitele goale priveau negre spre tavan, iar maxilarul descărnat parcă mai purta ultimul cuvânt rostit înainte de moarte.

John sări speriat din pat şi începu să țipe.

D aprinse veioza. John observă scheletul hidos, privindu-l cu un rânjet batjocoritor.

- S-a întâmplat ceva? fură cuvintele ei rostite printre dinții însângerați.

John îşi frecă ochii, nevrînd să creadă ceea ce vedea. Deschise ochii şi o văzu pe D aşa cum era mereu. Vie. Buimacă din cauza somnului şi al alcoolului, care nu-i părăsise încă trupul.

- Te simți bine? spuse ea sprijinindu-şi brațele de salteaua moale a patului. John mai avea acea privire plină de teroare. Parcă ai fi văzut o stafie.

- Îmi merge mai bine. Am avut un coşmar.

- Dacă eşti deja sculat, îmi aduci o aspirină, te rog? Simt că-mi explodează capul.

John nu-şi revenise încă de la şocul imaginii ei descărnate. A oaselor crescând din cearşaful alb. Carne moartă şi tot felul de lichide cleioase, prelingându-se într-un sos mortuar. Cum închidea pleoapele, acea imagine

revenea.

John dormi în nopțile următoare pe canapeaua din camera de zi. Se părea că lui D îi mergea mai bine, sau poate alcoolul o făcea mai liniștită. Bețiile ei nu mai erau ceva ieşit din comun. Poate ar fi fost bine să intervină. Dar încerca să o înțeleagă. Poate băutura făcea totul mai suportabil.

Ceea ce îl neliniştea era imaginea care îl urmărea de fiecare dată când închidea pleoapele.

D moartă privindu-l cu ură.

Nu putea scăpa de acele orbite lipsite de viață. De acele brațe cu carnea zdrențuită şi mâncată de viermi.

<u>AUGUST</u>

7 august, duminică

Nu am mai vrut să-ți scriu. De ce? Nu ştiu ce să-ți scriu.

Să-ți spun că m-am săturat de toți cei care mă înconjoară? Aşa este. Ştiu că toți îmi vor binele, dar mă sufocă. Poate e mai bine aşa. Îmi rămâne prea puțin timp să mă gândesc la lucruri cu adevărat importante. La moartea mea. La modul în care mă vor mânca durerile fizice şi psihice. Parcă m-aş plimba pe un câmp proaspăt arat. Urmele tălpilor desculțe se imprimă în pământul umed. Mă plimb pe acel câmp fără să dau de altceva. Aceeaşi imagine dezolantă. Interminabilă.

Am suferit de când mă ştiu. Acest lucru m-a determinat să-mi doresc moartea de mai multe ori. Credeam că nimic nu poate fi mai simplu decât să renunț. Acum voi muri şi nu este vorba doar despre una din viziunile mele halucinante. Totul se petrece aievea. Boala care poate izbucni în fiecare moment. Doar acum realizez cât de prețioase sunt clipele pe care le petrec în viață. Momente care mi se păreau lipsite de importanță dobândesc dimensiuni inimaginabile.

Să ai grijă ce-ți doreşti, fiindcă nu se ştie cine te poate auzi.

Eu mi-am dorit moartea, iar acum am primit-o, în porții mici. La un pas de prăpastie. Fiecare mişcare greşită poate însemna dispariția. Căderea într-un abis presărat cu crengi noduroase, care îmi rup carnea în timp ce mă strecor printre ele.

Parcă aş sta imobilizată într-o pânză de păianjen. Firişoarele elastice îmi mai dau speranța unei evadări, dar lichidul cleios nu mă lasă să fac nici o mişcare în plus. Totul este calculat. Cu cât mă zbat mai mult cu atât şansele de supraviețuire sunt mai mici.

Ştiu că Jane îmi vrea doar binele, dar m-am săturat de toate broşurile şi revistele legate de boala mea. Parcă n-ar mai avea alte subiecte de discuție. Nu am crezut că-mi va fi dor de detaliile despre escapadele ei amoroase. De ce nu mai este aşa cum a fost? Eu mă apropii tot mai mult de moarte şi ea trebuie să-mi amintească acest lucru zilnic.

Cu fiecare metodă miraculoasă simt că mă îndepărtez tot mai mult de mult râvnita însănătoşire. Nu mai vreau să sper în medicamente miraculoase, deoarece voi fi dezamăgită. Mai bine nu aflam că sunt pe moarte. Mai bine m-aş fi lăsat surprinsă de o moarte instantanee.

Naşterea mea a fost o greşeală. Acest lucru nu mai poate fi schimbat.

D.

Nici măcar Fiona nu reuşi să-l scoată din acea stare. Nu mai vroia să facă nimic. Nu mai vroia să stea singur. Acea teamă îi dădea toată viața peste cap. Dacă D avea dreptatea? *Dacă m-a infestat şi pe mine?*

Nici nu vroia să se gândească la acest lucru. Nu vroia să creadă că acest lucru ar fi posibil. El avea să îmbătrânească. Va muri de moarte naturală. Ştia că aşa se va întâmpla. Trebuia să se elibereze de umbrele care îl urmăreau oriunde s-ar afla. Trupul în descompunere urmărindu-l. Acel miros. I se făcea greață. Dorea să uite acel vis, dar îi era imposibil. I se imprimase în memorie şi îl urmărea.

Trebuia să facă ceva. Trebuia să oprească acest joc al minții. Halucinațiile trebuiau să ia un sfârşit. Nu va

face testul. Din ce cauză? Parcă ar merge la o ghicitoare. Aceasta îți poate spune când vei muri şi cum vei muri. Credința lui spunea că acest lucru este un păcat. Nu că ar fi deosebit de religios, dar acum avea nevoie de un motiv. Ceva ce să-l oprească să afle. Nu vroia să ştie cum va muri.

- Cum se comportă cei din jurul dvs.?

- Nu le-am spus că sunt seropozitivă.

- De ce? o întrebă Alicia.

- Nu cred că e nevoie să afle. Îmi pot imagina cum vor reacționa. Mă vor privi de parcă aş fi de pe altă planetă. Le va fi teamă să stea în apropierea mea. Mă vor părăsi cu toții. Jane e singura care ştie. Ea şi John. E destul dacă ştiu ei. Nu este ceva cu care să mă mândresc. Nu este un premiu care trebuie înrămat şi pus pe perete.

- Cum vă descurcați cu situația?

- De fiecare dată mă întrebați acest lucru. De ce?

- Vreau să aflu dacă ați evoluat.

- Trebuie să vă dezamăgesc. Sunt la fel de indiferentă. Nimic nu mai are vreo importanță. Mă las dusă de rutina cotidiană.

- Nu vă cred.

D o privi surprinsă.

- Ştiu că vreți să păreți puternică. Ştiu că nu vreți să acceptați adevărul.

- Nu ştiți nimic despre mine.

Alicia o privi înțelegătoare.

- Nu trebuie să mă mințiți. Nu câştigați nimic. Dacă ignorați adevărul, acesta nu va dispărea. Vă va aştepta ascuns undeva într-un colț al minții şi va exploda la un moment dat. Ați mai încercat odată acest lucru şi până la urmă adevărul a ieşit la iveală. Nu vă mai ascundeți față de dvs. Nu vă mai mințiți. Trebuie să înfruntați realitatea. Sunteți infestată cu virusul hiv. Singurul lucru pe care îl puteți face este să acceptați boala.

- Parcă ați fi Mary de la terapia în grup. Şi ea spunea că trebuie să acceptăm.

- Bine a spus.

- Cum să accept o boală care se ascunde în mine şi este aşa de inteligentă, încât anticorpii mei nu au nici o şansă. Cum să accept că ceva minuscul îmi poate distruge toată viața? Vi se pare cinstit?

- Nici o boală nu este cinstită.

- Eu cred că asta este pedeapsa lui D-zeu. Ne-a urmărit de atâtea secole şi şi-a dat seama că prea ne-am făcut de cap. A trebuit să ne pedepsească cu o moarte plină de suferință. Nu ştiu dacă pot accepta acest lucru.

- Nu aveți încotro.

- Acum câteva luni aş fi spus că sinuciderea este o variantă de a scăpa, dar acum sunt de altă părere.

- Mă bucur pentru dvs.

D o privi pe Alicia cum îi zâmbea. Femeia aceea chiar se bucura. Acea dragoste, pe care crezu că reuşi să o măture sub carpetă, reveni. Precum un bumerang.

- Nu-mi mai face plăcere să vin la tine. Eu tot timpul vorbesc, iar tu nici măcar nu mă asculți. Am nevoie de ajutorul tău, iar tu te ascunzi după lumea ta fantezistă. De multe ori sunt sigură că îți merge mai bine acolo unde te afli tu. Complet ruptă de realitate. Lipsită de suferințe şi probleme.

D îi mângâie mâna zbârcită. Mama ei stătea în acelaşi scaun cu rotile în parcul sanatoriului. D se aşeză pe o bancă şi o privea.

- Mă doare să te văd aşa. Ca o legumă. Vegetezi. Nu ştiu dacă eşti conştientă că sunt aici.

Îşi lăsă fața în palma mamei. Vroia să-i simtă căldura emanată de pielea veştejită.

- Mi-e ciudă că eu nu pot fi la fel de indiferentă. Tu stai toată ziua în aceeaşi poziție, aşteptând ca să vină noaptea ca să dormi. De ce mă priveşti aşa, de parcă aş fi din sticlă? Nu mă mai privi aşa. Mă doare. Mami, nu îmi merge bine. Tu spuneai că un necaz nu vine singur. Ai avut dreptate. Când vine, vine cu grămada. Sunt foarte bolnavă. Voi muri suferind mult. Ştiu acest lucru. Poate asta e cel mai rău. Întotdeauna mi-am dorit o moarte uşoară, în somn dacă se poate. Mi-e frică. M-am jucat cu focul. Între mine şi moarte era un fel de competiție. În mintea mea invocam dispariția mea, dar mereu a rămas un joc pe care îl făceam cu un partener inexistent. Acum nu mai există jocuri. Pentru mine nu mai există scăpare. Ştiam acest lucru de mai mult timp, dar acum realizez ce înseamnă cu adevărat.

Intră în holul minuscul. O zi grea se sfârşi. La lucru muncise toată ziua, luă notițe şi căută prin dosarele vechi după anumite informații. Obositor. Soarele mai strălucea prin fereastra bucătăriei. Se aşeză pe scaunul de lângă fereastră. Privi strada prăfuită şi plină de oameni. Copii jucându-se, tineri stând pe la colțuri râzând şi chicotind. Femei bătrâne cu privirea gravă, strecurându-se printre trecătorii grăbiți. Totul tindea să se încadreze într-o zi *normală*. Pentru câteva secunde reuşi să uite de boala care lucra în interiorul ei. Reuşi să se dezlipească de gândurile negre. Savura căldura soarelui. Vântul adia plăcut pe fața ei, aerându-i părul.

John precis nu venise de la lucru sau de la Fiona. Era singură. Înainte îi plăceau aceste momente, dar acum nu mai vroia să stea singură. Nu ştia cât mai avea de trăit şi nu vroia să îşi petreacă ultimele clipe în singurătate. Va avea destul timp să fie singură în coşciugul din lemn. Era conştientă că nu va veni nici un Făt-Frumos care să o salveze din coşciugul de cristal.

Pentru o secundă crezu că aude ceva, dar precis era un zgomot de pe stradă. Îşi prepară ceva de mâncare. Simțea că doar un duş fierbinte putea să o facă să se simtă mai bine. Ultimele raze de soare se strecurau prin colțurile încăperilor, lăsând umbre lungi pe mobila prăfuită. Se îndreptă spre baie. Observă lumina aprinsă. O fi uitat-o dimineața. Îşi pregăti hainele curate pe pat, apoi se îndreptă spre uşa întredeschisă.

Deschise uşa şi privirea i se lărgi. Un sentiment rău puse stăpânire pe toată ființa sa.

John stătea culcat între vasul toaletei şi cada duşului. D se repezi asupra trupului ghemuit. Îi strigă numele, dar nu primi nici un răspuns. Observă că ținea ceva în mână. Cu greu îi desfăcu degetele şi observă că era flaconul cu somnifere. Gol. Înțelese ce se petrecuse. Îi căută pulsul. Pentru un moment crezu că nu îl simțea, dar apoi parcă era totuşi ceva. Se repezi la telefon şi sună la urgențe. Ambulanța era pe drum.

Încerca să-l întindă pe spate pe podeaua băii. Începu respirația artificială. Era controlată. Chiar rece. Mişcările ei erau bine calculate şi lipsite de orice sentiment. Ştia ce trebuia să facă. Nu avea timp să se gândească la gravitatea situației. În timp ce îi făcea masajul cardiac, observă o bucată de hârtie în buzunarul cămăşii. Pentru o secundă se opri şi se lăsă cu genunchii lângă el. Privi colțul de hârtie preț de câteva secunde, apoi se încumetă să îl tragă afară din buzunar.

Nu vroia să citească. Cu toate că nu vroia să afle despre ce era vorba, mâinile despăturau deja coala. Observă că era o fişă de analize. Citi pe diagonală pentru a găsi ceea ce căuta de fapt. *Sero pozitiv. Am avut dreptate.*

Între timp intrară cei de la ambulanță. Întrebările au fost rapide încât, D nu reuşi să gândească, ci doar să răspundă. Aparaturile se conectau parcă instantaneu de John. Peste tot piuituri.

- Cine sunteți?

- Soția…

Beculețe şi electrozi peste tot. Trusa medicală era plină cu tot felul de ustensile.

- Cred că a înghițit somnifere.

- Respirația îi este aproape insesizabilă, spuse unul dintre asistenți.

- Trebuie să ajungem cât mai repede la spital.

Îl imobilizară pe o targă, după care au început să coboare scările. D îi urma fără să realizeze ce se întâmpla. Toate mişcările erau reflexe condiționate. Trebuia să-i urmeze şi asta făcea. Motivul părea lipsit de importanță. Urcară în ambulanță cu toții şi porniră cu sirena aprinsă. Acel sunet pe care D îl auzise de atâtea ori din dormitorul ei. Sirena care nu prevestea binele celor din interiorul ambulanței.

Sanitarii schimbară fraze scurte şi cu conținut medical care o depăşeau pe D. Mâinile lor se mişcau rapid.

- Ştiți ce fel de somnifere a luat?

D îi întinse flaconul gol pe care îl mai ținea în mână.

- Ştiți din ce cauză vroia să se sinucidă?

- A aflat că e seropozitiv, spuse D, arătându-le fişa cu analizele, pe care o mototoli în buzunarul blugilor. Unul dintre doctori citi datele. Între timp ambulanța ajunse la spital. Targa pe roți părăsi rapid interiorul maşinii şi se îndreptă cu viteză spre coridoarele sterile şi pline de oameni. D îi urmă cu privirea fixată asupra lui John.

Jane intră cu viteză în sala de aşteptare. O găsi pe D stând pe unul din fotolii, completând nişte formulare.

- Îți merge bine? spuse aceasta cu răsuflarea tăiată.

- Eu nu am nimic, spuse D pe un ton rece. John a luat somnifere. A aflat că e seropozitiv. Nu au mai putut să-i facă nimic. A murit.

Jane o privi şocată. Căută un loc pentru a se aşeza. O privi pe D, care nu părea afectată de vestea cea rea.

- A murit? Chiar a murit?

- Da. Trebuie să completez formularele astea şi apoi putem pleca acasă.

- Ți-au dat un calmant?

- Nu am avut nevoie.

Jane o privi sceptic. Ceva nu era în regulă cu D şi nu descoperea ce era.

- Îl vor ține la morga spitalului încă trei zile până voi putea anunța toate neamurile lui. Trebuie să merg şi la ziar să pun un anunț mortuar. Eşti cu maşina?

- Mda. Eşti sigură că îți merge bine?

- De câte ori să-ți mai spun că da?

Toată seara dădu telefoane în mai multe state apropiate, unde ştia că John mai avea neamuri. Nici nu reuşi să se gândească la cele întâmplate. John parcă mai trăia şi întârzia să vină acasă. Precis Fiona nu-l lăsa să plece. Apoi mai explică unor neamuri tragica poveste.

În prima noapte dormi ca un miel. Totul părea să se afle în cea mai bună ordine. Se trezi cu dureri de cap din cauza alcoolului. Luă o aspirină şi se duse la lucru. Jane fu şocată să o vadă în pragul uşii.

- Ce cauți aici?

- Cum ce caut? Am venit la lucru.

- D. Ți-a murit soțul. Nu este nevoie să vii la lucru.

- Şi ce să fac acasă?

- Să boceşti.

- Jane, fi serioasă. Acasă mă plictisesc doar.

- Ce s-a întâmplat cu tine?

- Nimic. Mă simt bine.

- De ce joci teatru?

- E chiar aşa de incredibil că mă simt bine?

- Da. Ținând cont de împrejurări.

- Nu pot să-l plâng. Nu mă pot obliga să simt altceva decât simt.

Insistențele lui Jane înrăutățiră situația. Nu mai pleca nici în ruptul capului. Toată ziua avuse o energie de invidiat. Jane înțelese ce se petrecea. Îşi blocase sentimentele. Din cauza şocului. Nu avea să reziste mult timp. Era sigură de acest lucru. Va trebui să se descarce. Nu va putea face pe neafectata toată viața. Paharul se va umple.

John era mort de două zile şi lucrurile păreau a rămâne deosebit de normale pentru D. Mergea la lucru. Nici nu se gândea la John. Totul semăna cu o secvență dintr-un film de mâna a doua, văzut cu câteva săptămâni în urmă. Îşi făcu bagajele şi coborî din bloc. Începea să se întunece. Aerul cald al verii târzii o întâmpină. D ținea strâns coşul cu haine murdare. Ajunse în fața spălătoriei publice. Se înserase şi tuburile de neon ardeau deasupra maşinilor automate.

Începu să-şi sorteze hainele. Rufele albe la un loc, cele colorate în altă grămadă, iar lenjeria intimă separat. Mai erau câteva persoane, care îşi vedeau de treabă în timp ce maşinile spălau. Într-un colț al încăperii se afla un difuzor prin care se auzea un post de radio cu muzică veche. D introduse fisele şi maşina îşi porni mişcările halucinante. Se aşeză pe o bancă şi privi strada prin ferestrele supradimensionate.

Nişte copii se jucau. Se fugăreau şi țipau. Erau fericiți. D îi privi cu ochii înlăcrimați. Şi ea a fost aşa, cu mult timp în urmă. Atunci viața era simplă. Problemele mamei erau abstracte. Îşi aminti de păpuşa pe care şi-o dorise din tot sufletul. Toate colegele de clasă aveau deja păpuşa aceea doar ea nu. Cu toate că mama ei încerca să-i explice că nu au bani destui, ea insista. Acum îşi dădea seama cât de crudă era. Cât de egoistă. Nu vroia să renunțe la nimic.

Privi în continuare copiii. Țopăitul lor îl percepea cu încetinitorul, de parcă dansau pe melodia care răsuna răguşită din boxă. Louis Armstrong interpreta una din cele mai frumoase melodii pe care D le auzise vreodată. *What a wonderful world*. Cuvintele frumoase, împletindu-se pe acorduri de vioară, pluteau în toată încăperea în care maşinăriile zumzăiau aritmic.

D atinse fereastra plină cu amprentele altora. Îşi lipi palma pe sticla rece, parcă dorind să atingă inocența copiilor în jocul lor secret. Zâmbete. Chicote.

Nu ştiți nimic.

Reveni la locuință. Păşi leneşă pe trotuarul prăfuit şi încins sub un cer înstelat. Părea o zi de vară comună. Totul era la locul lui. Hainele curate în coş. Urcă treptele murdare. Nici nu mai observa pereții mânjiți cu grafiti care înainte o deranjau. Acum lumea părea perfectă.

Toată seara se fâțâi prin apartament negăsindu-şi locul. Ştia că ceva nu era în ordine, dar nu era sigură despre ce era vorba. Ştia că Jane avea de gând să o viziteze în acea seară, dar nu avea chef să o vadă. Nu avea chef să

vadă pe nimeni. Toată lumea era împotriva ei. Nu o lăsau în pace să-şi trăiască acele câteva zile care îi mai rămâneau. Vroiau să o distrugă cu forţa.

Ajunse în baie. Îşi privi reflexia în oglindă.

- Cine eşti?

Nu primi nici un răspuns.

- Îţi spun eu cine eşti. O pacoste. O blestemată. Un rahat.

Privirea ei se înăspri. Deveni punitivă. O venă începu să se zbată sub pielea fină a frunţii. O lacrimă i se prelinse pe faţa pistruiată. Ochii, surprinşi de acest gest, vroiau să părăsească orbitele. Îşi ridică palmele şi îşi prinse capul între ele. Ca într-o menghină. Vroia să oprească cumva presiunea care se formase în capul ei. Acea durere persistentă care simţea că îi va exploda în interiorul craniului. Deja vedea bucăţile de oase sângeroase zburând prin cameră, lipindu-se de pereţii albi.

Începu să ţipe. Ţipă cât o ţineau plămânii.

- De ce m-ai părăsit?! De ce?!

Îşi privi faţa deformată de durere. Se sperie. Faţa i se lumină, de parcă aflase răspunsul la toate întrebările puse vreodată.

Eu sunt motivul…

Începu să lovească cu pumnii şi cu palmele în oglinda în care se reflecta faţa ei aducătoare de rele.

- Te urăsc!

Ţipetele şi pumnii continuau să curgă. Toată ura acumulată se împrăştia printre cioburile care zburau în jurul ei. Sângele ţâşnea din rănile pe care nu le vedea. Sticla era pătată cu roşu iar ea continua să lovească cu toată puterea în ultimele urme de oglindă, care o obligau să vadă ceva din propria persoană.

Extenuată căzu pe gresia rece într-o baie de cioburi şi sânge. Îşi ridică braţele însângerate şi le privi cu o absenţă nefirească. Simţea cum cioburile de pe podea i se înfigeau în carne prin hainele de vară, dar nu-i păsa. Găsi un ciob mai mare pe care îl privi în lumina intermitentă a neonului defect. Învârti ciobul cruţat de sângele ei aducător de moarte. Pentru o fracţiune de secundă îşi văzu faţa oglindindu-se în acel ciob. Se sperie. Toată era pestriţată cu roşu. Sânge peste tot.

Ciobul aducător de mângâiere. O singură tăietură era îndeajuns pentru a pune capăt suferinţei. Acum avea posibilitatea unică în viaţă. Putea alege ce va face. Ciobul ascuţit ca o lamă de cuţit se apropia ameninţător spre încheietura însângerată. Drumul mesianic al ciobului era acompaniat de o căutare disperată de motive, care să o împiedice să facă ceea ce vroia să facă. *Dwayn. Mama. John. Tata. Eu. Viaţă. Suferinţă.* Nu existau motive întemeiate. Nimic ce să o mai ţină vie. Nu vroia să fie singura persoană moartă printre vii. Un zombi.

Îşi privi încheietura. Atinse cu vârful ciobului pielea roşie. Strângea aşa de tare de bucata de oglindă, încât simţi sângele cald prelingându-se printre degetele încordate. Durerea nu mai era prezentă. Nimic nu mai era real. Se afla în transă. Lumina intermitentă împreună cu pierderea sângelui o transpuneau într-o stare de plutire. O orgie de sânge şi lumină.

Îşi privi pielea cum se cresta în urma ciobului, iar sângele se prelingea abundent din trupul ei. Începu să râdă. Hohote. Nu se mai putea opri. Un râset care se transformă rapid în ţipete chinuite şi suferinde. Se culcă peste cioburile ascuţite şi privea cum sosul roşiatic îi părăsea trupul. Aşa de cald şi intim.

Sunt în aşteptarea nopţii. A întunericului etern.
Acolo unde doar şoaptele domnesc.
Vom alerga printre castele de cenuşă
Duşi de sunetele stranii ale înserării.
Mereu eram în aşteptarea perdelei de catifea,
A prafului greu care se ridică la închiderea ei.
În căutarea urmelor de tălpi lipsite de viaţă plimbându-se
pe covorul de praf al îngerilor decedaţi.

Jane intră speriată de moarte. Auzise ţipetele de pe casa scărilor. Fugise până la administratorul blocului care veni imediat cu cheile de rezervă. Când cele două persoane păşiră în baia distrusă încremeniră. Trupul lui D şerpuia într-o baltă cleioasă, aducătoare de moarte.

Administratorul vru să intre să… nici el nu ştia ce vroia să facă, dar nu putea să o privească în starea în care se afla. Jane ştia exact ce era de făcut.

- Nu intraţi!

- Doamne! Cum să nu intru. Nu vedeţi că moare?

- Trebuie să chemăm ambulanţa. Are SIDA. Nu-i atingeţi sângele.

Administratorul sări în spate cu un pas mare.

Întuneric.

Un piuit slab undeva.

O voce stridentă, dar îndepărtată.
- D?
Cine-i D?
Sunetele se apropiau prin întuneric. Buricul degetului atinse cearşaful.
Sunt moartă?
- Chemaţi doctorul. Cred că se trezeşte.
Cine? Despre cine vorbiţi?
Agitaţie. Piuitul ritmic o înţepa insistent în ureche. De ce nu opreau drăcia aia?
- Mă auziţi?
Ce voce puternică. *Cu mine vorbeşte?*
- Nu încercaţi să vorbiţi. Mă auziţi?
Nu ştia ce să facă. Ştia că făcea ceva şi era bine ceea ce făcea. Poate un reflex. Vroia să vadă feţele vocilor. Vroia să străpungă întunericul, dar nu avea puterea necesară. Singură în întunericul imens.
- Încercaţi să deschideţi pleoapele.
Am pleoape?
Ceva îi atinse ceva. Un punct luminos într-un colţ. Se stinse, apoi apăru în alt colţ.
- Pupilele reacţionează la lumină.
- D, deschide pleoapele. Ştiu că poţi.
De unde cunosc vocea asta?
Jane?
Încercă să-i ordone creierului să acţioneze deschiderea pleoapelor. Simţea cum ceva încerca să se zbată în întuneric. Pleoapele? O fâşie de lumină apăru cu o viteză incredibilă. O lumină albă şi înceţoşată.
- E bine aşa. Încercaţi să vă limpeziţi imaginea.
În marea aceea de alb apăreau detalii mai întunecate, apoi colorate, deformate, dar existente. Imaginea începea să se focalizeze şi feţele hidoase din secunda tocmai trecută erau nişte oameni.
- Ştiţi cine sunteţi?
D privi puţin prin gol, căutând o figură cunoscută. O recunoscu pe Jane.
- John?
- Credeţi că sunteţi John?
- Nu, trebuie să merg la înmormântarea lui John.
Jane îl prinse de braţ pe medic, care înţelese despre ce era vorba.
- Spuneţi cine sunteţi.
- Destiny Beals. Pot merge la înmormântare?
- A fost înmormântat ieri, spuse Jane cu durere în glas.
D o privi disperată, gata să izbucnească în lacrimi.
- Sunt obosită.
- Dormiţi puţin. Voi veni mai târziu la dvs.
Fără să salute persoanele care dispăreau încet de lângă patul ei, D se întoarse pe o parte, privind în gol. Liniştea care o înconjura era înspăimântătoare. Singură. Îşi privi încheieturile bandajate. Totul îi reveni în minte sub formă de fotografii instantanee cu o viteză halucinantă.
Nu ştia cum să se simtă. Fericită că mai era în viaţă? Dezolată că nu părăsi pentru totdeauna pământul?

Spre seară veni Alicia. Bătu discret în uşa deschisă.
- Cum vă simţiţi?
- Slăbită. Se pare că nu mai scăpaţi de mine.
Alicia nu spuse nimic. Zâmbi scurt, după care se aşeză pe scaunul de lângă patul lui D. Era la fel de fermecătoare. Ochii albaştri, părul perfect coafat, ochelarii scumpi şi buzele senzuale.
- Nu-mi place aici. Vreau să merg acasă.
- Trebuie să staţi zece zile aici.
- Dar nu sunt nebună, nu ca vecinii mei de cameră care sunt legaţi de pat.

- Asta spune legea. După o tentativă de sinucidere trebuie să stați zece zile sub observație psihiatrică, pentru a vedea ce se va întâmpla cu dvs.

- Ce să se întâmple?

- Păi, ori nu mai prezentați un pericol, ori veți mai rămâne în terapie.

- Pericol? Sunt o infractoare?

- Trebuie să fim siguri că nu veți mai încerca să vă sinucideți.

D părea speriată. Nu mai vroia să stea în acel pat. Vroia să plece din spital. Să plece acasă.

- Nu trebuie să vă fie teamă.

- Dar îmi este.

- Eu voi fi cea cu care veți discuta. Doar după cele zece zile veți fi pusă în fața mai multor psihiatri, care vor hotărî ce se va face cu dvs. în viitor.

- Deci aici am ajuns, alții să decidă pentru mine.

- Nu trebuie să priviți aşa de îngust situația. Puțină odihnă nu vă strică.

- Nu vă interesează de ce am făcut-o?

- Îmi veți povesti mâine la prima noastră şedință.

- Bun venit în viață.

D nu putea fi la fel de fericită. Privea cu teamă prin încăperea impersonală, în care era obligată să vorbească despre cele mai intime gânduri.

- Nu putem merge în cabinetul dvs.?

- Mi-e teamă că nu. Nu aveți voie să părăsiți psihiatria până la expirarea celor 10 zile.

D se aşeză pe un scaun din plastic. Cu toate că nu era răcoare în acea încăpere, îşi strânse cămaşa pe corp.

- Credeți că puteți vorbi?

D aprobă din cap. Avea de ales?

- De ce ați vrut să vă sinucideți?

Începuse cu o întrebare directă. Trebuia să scoată totul din ea.

- Am vrut să mor.

- Evident, dar din ce cauză?

D nu răspunse imediat. Trebuia să-şi ordoneze gândurile puțin. Îşi frecă puțin bandajele. Avea mâncărimi.

- Dvs. îmi cunoaşteți cazul. Nu cred că trebuie să ghiciți motivul.

Alicia nu spuse nimic. D continuă:

- Viața ar trebui să fie plină de fericire. Nu cred că voi mai simți vreodată acest lucru în viața asta. Mă simt ca o prizonieră într-un glob de sticlă, fiind izolată de lucrurile frumoase şi fiind închisă cu suferința. Sunt... parcă nimeni nu mă înțelege dincolo de pereții de sticlă care se închid în jurul meu. Mă simt aşa de singură. Părăsită de toată lumea. Sinuciderea semăna cu o eliberare de suferință.

- Iar fugiți de responsabilitate. Am crezut că am trecut de faza aceasta.

- Şi eu am crezut. Ar fi fost cu mult mai simplu. Dar nu mai ştiu ce să fac. Am impresia că sunt un om rău, aducător de necazuri.

- Dar nu este adevărat.

- Atunci de ce au murit toți cei la care am ținut? De ce suferă toți de care mă apropii?

- Ce doriți de la viață?

- Ce îmi doresc? Nu ştiu. Poate un trai simplu, o familie intactă. Puțină fericire. Apropierea cuiva. Dragoste îmi doresc. Ca cineva să mă accepte aşa cum sunt. Nici nu ştiu cum sunt. Simt că nu mai am aer. Nu mai ştiu în ce direcție să o iau.

- Momente de fericire?

- Minuscule şi foarte rare.

Jane intră tiptil în încăperea inundată de soarele după-amiezii. Celelalte două colege de cameră erau la terapie. Doar patul lui D era ocupat. Jane o observă ghemuită sub pătura subțire. Suspine şi sunete nedesluşite. Jane se aşeză pe scaunul de lângă pat. Îşi aşeză palma pe ceea ce semăna cu umărul lui D.

- Oh, D…

Ochii lui Jane erau înlăcrimați.

- Îmi pare aşa de rău pentru John.

- Trebuia şi eu să mor. Nu e drept să continui să exist după ceea ce i-am făcut. De la mine a luat moartea.

Jane îi luă pătura de pe faţă. Îi mângâie fruntea transpirată. Ochii îi erau umflaţi.
- Am crezut că voi putea uita. Am crezut că moartea lui nu mă va afecta. Îmi lipseşte aşa de mult.
- Ştiu.
Jane vru să o ia în braţe, dar D strigă la ea.
- Nu mă atinge. Nu mă atinge.
Începu să o lovească cu braţele pentru a o îndepărta.
- Toţi care se apropie prea mult de mine mor mai devreme sau mai târziu. Nu mai vreau să ucid pe nimeni.
Între timp două asistente veniră în viteză şi îi injectară sedative.

- Ce s-a întâmplat în după-amiaza aceasta?

D nu vru să vorbească. Stătea bosumflată, îmbrăcată în capotul de spital. O privi pe Alicia. Ştia că locul ei nu era acolo. Ci lângă John.

- S-a apropiat prea mult de mine.

- A vrut doar să vă consoleze.

- Ştiu că mi-a vrut doar binele, dar ea nu înţelege. Nu vrea să înţeleagă că port în mine moartea într-o doză mult prea concentrată. Cu toate că ştie acest lucru, totuşi mă atinge fără sfială.

- Ea cunoaşte limitele. Am impresia că dvs. nu le acceptaţi.

- Dar voi muri în curând.

- Nu-i adevărat.

- Dar am SIDA.

- Asta nu însemnă că mâine veţi muri, şi ştiţi acest lucru. Mai puteţi trăi mult timp. Mi-am luat libertatea să vă pun pe lista celor care beneficiază de noul tratament. Tratamentul este parţial finanţat de o organizaţia umanitară, iar cealaltă parte trebuie să o plătiţi dvs., dar nu este o sumă prea mare. Cred că ar trebui să vă bucuraţi.

- Nu ştiu dacă am curajul să mă mai bucur pentru ceva. E prea periculos să te laşi dus de simple promisiuni. Nu e sigur că tratamentul va avea succes. După cum am auzit virusul e foarte deştept. Cică se cunosc cel puţin zece variante ale acestuia şi nu toate pot fi atacate cu tratamentele actuale.

- Cum vă descurcaţi cu sinuciderea lui John? Ce simţiţi?

- Ce simt? Sunt furioasă pe el că a plecat pur şi simplu. M-a părăsit când aveam mai mare nevoie de el. Cred că a fost un laş.

- Dar şi dvs. aţi încercat să vă luaţi viaţa.

- Că sunt o laşă nu e o noutate, dar nu mă aşteptam ca el să facă acest lucru. El era mereu cel care era pentru viaţă. Era singura persoană care ştiam că va muri de moarte naturală. Dar uite cum te poţi înşela. Trăieşti atâţia ani alături de o persoană. Crezi că o cunoşti şi atunci se întâmplă ceva neaşteptat şi dă peste cap toată imaginea pe care ţi-ai creat-o. Mă simt înşelată. Cum a putut să-mi facă una ca asta?

Aplauzele se apropiau tot mai mult. Sunete care trebuiau să anunţe apropierea ei. Era momentul în care ieşi din spatele culiselor şi se afla în faţa unei săli plină cu oameni care o aplaudau şi o încurajau. Nu putea distinge nimic din cauza reflectoarelor puternice care o ţintuiau din toate părţile. În acel moment observă că era echipată în pijamaua de spital. Ruşinată, nu ştia unde să se ascundă. Transmisiunea tv era în direct şi nu puteau întrerupe emisiunea pentru ea.

Moderatorul emisiunii veni să o întâmpine. Era îmbrăcat într-un costum din paiete aurii şi purta un zâmbet prefabricat. Purta microfonul mobil într-o mână, iar în cealaltă ţinea nişte cartonaşe.

- Următoarea noastră candidată este Destiny Beals din Chicago.

Toată sala exaltă. O ploaie de confeti din hârtie metalizată se răspândi în jurul ei.

- Candidata noastră a fost violată şi este are virusul hiv. Merită aplauze.

Publicul fluiera şi strigau plini de bucurie. D simţea cum se face tot mai mică. Un purice. Vroia doar să dispară de pe acea scenă.

- Hobby-urile ei sunt alcoolul şi sinuciderile, la care a dat greş până acum - după cum se pare.

Un val de dezolare cuprinse publicul.

- Dar acest lucru nu este important în acest moment. Să o invităm pe candidata noastră în spatele pultului, unde o aşteaptă ceilalţi doi candidaţi. Şi Destiny, nu uita că premiile noastre se pot câştiga foarte uşor, ai nevoie doar de puţin noroc.

D se aşeză în spatele unui pult mic şi dădu mâna cu ceilalţi candidaţi.

- Prima noastră întrebare este… fiţi pe fază… Care este numele bărbatului care s-a sinucis în apartamentul

d-nei Beals?

D apăsă pe butonul din fața ei, dar moderatorul nu o luă în seamă. Colega ei apăsă pe buton.

- Da, Alison, ştii numele?

- Este cumva Martin?

- Îmi pare foarte rău Alison, dar nu acesta este numele, să vedem dacă ştie Doug, al treilea candidat în seara aceasta.

- Eu ştiu, striga D către moderator, care se făcea că nu o aude. Îi făcea semne cu mâna şi aproape că se rostogoli peste pult, dar cuvintele ei păreau să nu fie auzite.

- Îl chema cumva… Giuseppe?

- Răspuns greşit, Doug. Îmi pare rău. Se pare că nimeni nu ştie răspunsul. Nimeni nu vrea să câştige frumoasele noastre premii.

D nu mai ştia cum să-l facă să o asculte. Ieşi din spatele pultului şi fugi către el. Îl zgudui de mai multe ori şi îl imploră să o lase să răspundă la întrebare.

- Na bine, poate ştie Destiny care este numele acelui bărbat.

Extaziată D se pregăti să-i rostească numele.

- John!

- Bravo. Ai câştigat.

Role de hârtie colorată zburau din toate direcțiile, confeti. Sala pulsa de euforie. D zâmbea cu gura până la urechi.

- Dar să vedem care este premiul. După perdeaua 1 se află o moarte prin pneumonie. Spectatorii aplaudară. După perdeaua doi: o moarte prin hemoragie internă. Aplauze la comandă. Marele premiu se ascunde după perdeaua 3, premiu pe care nu ți-l vom dezvălui. Trebuie să alegi. Ce vei alege? Ştim cu toții că este o alegere grea, toate premiile sunt tentante, dar trebuie să te hotăreşti.

D privi perdelele din catifea presărate cu paiete strălucitoare. Nu ştia ce să aleagă.

- Vreau să văd ce este după perdeaua 3, fură cuvintele ei.

- Eşti absolut sigură?

- Da, vreau premiul surpriză.

- Aşa să fie. Să se deschidă perdeaua trei.

Focuri de artificii izbucniră de după perdea.

- Felicitări Destiny Beals, ai câştigat premiul cel mare. Ai intrat în posesia unei morți prin meningită. Felicitări.

D se trezi speriată în urma visului. Îşi scutură capul prin întuneric, pentru a se dezmetici. Ce vis ciudat. Nu-şi reveni nici după mai multe minute. Încercă să-şi scoată din minte imaginea spectacolului concurs cu premii fantastice.

- Azi noapte am avut un vis foarte ciudat.

- De aceea sunteți aşa de neliniştită?

- Da şi nu numai.

- Despre ce era vorba în vis?

- Eram candidata unui spectacol-concurs transmis în direct la televizor şi am câştigat.

- Ce e rău în a câştiga?

- Premiile din care puteam să aleg au fost modalități de a muri în urma bolii pe care o port în mine.

Alicia o privi țintă şi nu ştia ce să-i spună.

- Ştiu că sună foarte ciudat, dar aşa a fost. Nu pot să-mi revin. Tot la moarte mă gândesc. Chiar şi visele îmi sunt deja infestate de virus.

- Vă gândiți la sinucidere?

- Nu. De data aceasta nu. Mi-e teamă de moarte.

- Din ce cauză?

- Când am fost adusă la spital cu venele tăiate s-a întâmplat ceva cu mine. După câte am auzit am fost moartă clinic pentru câteva minute. E adevărat?

- Da, ați pierdut prea mult sânge, dar până la urmă au reuşit să vă reanimeze. Dar ce are asta de a face cu frica de moarte?

- Toată viața trebuia să ascult poveşti despre viața de apoi, despre răsplătirea suferințelor pământeşti. Mulți oameni care au fost morți clinic pentru câteva minute au povestit despre o lumină caldă care îi întâmpina la capătul unui tunel al fericirii. Pe această teorie mi s-a bazat sinuciderea. Vroiam spre un loc mai bun, unde nu voi mai suferi.

Dar s-a întâmplat ceva în acele minute în care am fost moartă. De fapt nu s-a întâmplat nimic. Totul a fost negru. Parcă ar fi stins cineva becul. Întuneric şi frig. Nu a fost nimic după moarte. Absolut nimic. Doar frig şi întuneric. Simţeam cum ceea ce presupuneam că mai exista din mine începea să se contopească cu negura morţii. Nu mai aveam braţe, nu mai aveam trup. Simţeam cum creierul începea să transmită ultimele impulsuri nervoase înainte de a se dezintegra total. Atunci m-am trezit.

- Experienţele cu moartea au fost diferit percepute de oamenii care au trecut prin situaţii similare.

- Eu am ajuns la o concluzie. Nu există viaţa după moarte. Nu există nimic. Murim şi cu asta basta. Nici un paradis şi nici un iad. Am fost naivă să cred că noi oamenii suntem nişte fiinţe privilegiate, create după înfăţişarea unui D-zeu iubitor. Nu suntem asta. Suntem doar nişte vietăţi cu puţină minte, care se cred centrul universului, de parcă totul s-ar învârti doar în jurul nostru.

- V-aţi pierdut credinţa?

- Nu ştiu ce să mai cred. Poate există un D-zeu. Dacă există şi e aşa de perfect, de ce se mai chinuie cu nişte neînsemnaţi cum suntem noi? Eu cred că avea nevoie de nişte marionete, un fel de jucărie. Animalele au fost ideale pentru început, dar S-a plictisit rapid. Animalele nu gândeau, aveau un comportament previzibil. Avea nevoie de o provocare. De pioni noi în jocul Său. Ne-a creat din plictiseală. E o naivitate să ne considerăm speciali. Atunci a dat unei specii de maimuţe puţină minte şi jocul a devenit cu mult mai interesant, doar că maimuţele au început să îi scape de sub control. Nu mai vroiau să danseze după o melodie precompusă. Când Şi-a dat seama că nu mai poate stăpâni noile făpturi, că experimentul a luat o întorsătură nefavorabilă a inventat moartea, ca un fel de pedeapsă. Moartea este singura greşeală a lui D-zeu.

- Aşa deci…?

- Am văzut moartea şi nu mai vreau să o revăd. Ştiu că acest lucru este inevitabil, dar voi face orice pentru a o ţine cât mai departe de mine. Pe John mi l-a luat. Dacă ar fi ştiut ce-l aşteaptă nu ar fi făcut ceea ce a făcut.

- Şi totuşi daţi cu picioarele în şansele care vi le oferă viaţa. Ele sunt limitate. Trebuie să aveţi curajul să le primiţi şi să le fructificaţi. Vă simţiţi vinovată pentru moartea lui John?

- Cum să nu. A fost un fel de reacţie în lanţ. Eu am fost cea care l-a infestat - a înghiţit medicamentele mele pentru a se sinucide. Nu şi-a dat seama ce mi-a făcut. Să mori este foarte uşor. Să trăieşti este o artă. Eu ştiu despre ce vorbesc. Toţi mor în jurul meu. Nu mai am pe nimeni. Sunt singură pe pământul acesta. Când am fost mică am fost obişnuită să fiu înconjurată de multe persoane. Cum am crescut, cercul s-a strâns tot mai mult, iar acum s-a destrămat. Nu mai am pe nimeni.

- Dar o mai aveţi pe mama dvs.

- Mama a murit cu multi ani în urmă. Ea doar vegetează. Nu mai trăieşte, iar despre tatăl meu nu mai ştiu nimic. Poate a murit deja, cine ştie. Am rămas singură. Ce să mă fac? John m-a părăsit. A fost, poate, cea mai importantă persoană din viaţa mea şi realizez acest lucru doar acum. Întotdeauna este aşa. Doar după ce nu mai ai ceva, îi simţi lipsa. Când trăia, mi se părea ceva normal să se ocupe de mine, acum însă îmi dau seama că nu era obligat să facă acest lucru. John a fost un om cu mult mai bun decât voi putea fi eu vreodată. Îmi lipseşte aşa de mult. Îmi dau seama că sunt pierdută fără el.

Urmă o pauză care părea interminabilă. Alicia nu spuse nimic. Ştia că D nu terminase încă.

- Aş vrea să merg la mormântul lui.

Lacrimile i se prelingeau pe faţă.

- Ştiţi foarte bine că nu aveţi voie să părăsiţi spitalul timp de 10 zile.

- Nu mai rezist să fiu aşa de departe de el. Vreau doar să văd părticica de pământ unde locuieşte. Este aşa de important pentru mine…

- Voi vedea ce pot face.

Microbuzul părăsi uşile spitalului pe o ploaie măruntă şi neobişnuit de rece pentru luna august. Maşina se strecura pe şoselele ude ale după-amiezii. D stătea imobilizată pe un scaun din spate. Alicia şedea pe scaunul de lângă ea.

- Chiar a fost nevoie să fiu legată de scaun?

- Trebuie să înţelegeţi că aceasta a fost unica modalitate de a-i convinge. Nici nu au vrut să audă la început, dar după ce i-am asigurat că această mică excursie va avea doar efecte pozitive asupra dvs., au acceptat.

Restul drumului nu mai scoaseră nici o vorbă. Ajunseră la cimitirul cu pricina. Uşile erau deschise, aşa că şoferul putu să intre cu maşina pe şoseaua betonată care şerpuia printre morminte. D privi imaginea dezolantă a plăcilor comemorative, a crucilor şi a micilor mausoleuri construite pentru cei morţi, de parcă acesta ar putea să se mai bucure de ceea ce le-a fost ridicat în cinste. La un moment dat maşina se opri. Un fior îi străbătu toată fiinţa. Îşi întoarse privirea spre fereastra aburită. Observă un mormânt proaspăt. Era al lui John. Ochii i se umeziră. Nu scoase

nici un sunet. Observă că Alicia îi dezlegă mâna dreaptă. Îşi lipi doar palma de fereastra rece, în timp ce maşina părăsi locul de odihnă al lui John.

Până la revenirea în cameră nu scoase nici un cuvânt. În sufletul ei se pierduse ceva. O parte din ea nu vroia să accepte moarte lui John. Nu vroia să accepte suferința pe care o aducea dispariția lui. O parte care ignora cele întâmplate. Acum nu mai exista John. Murise pentru totdeauna. Nu mai putea plânge pentru el. Nu mai avea rost, deoarece nu mai venea înapoi.

Acum ea era personajul principal. Era vorba despre viața ei, pe care trebuia să o salveze. Trebuia să fie egoistă. Trebuia să lupte, dacă nu pentru fericire, atunci pentru a îndepărta cât mai mult cu putință momentul dezintegrării ireversibile. Trebuia să fie rece şi hotărâtă. Mereu gata de luptă împotriva capcanelor pe care boala i le pregătea. Trebuia să fie mai şireată decât virusul. Nu mai exista îndoială. Războiul începuse.

Haos divin,
Guri deformate urlând după iertare.
Spirite uitate în mantia pieirii.
Asta văd la marginea abisului:
Promisiuni cereşti şi minciuni pământeşti.

<u>SEPTEMBRIE</u>

- Cine sunt? Nici nu ştiu dacă vreau să aflu. În momentul de față există un singur lucru pe care mai vreau să-l fac.

- Despre ce este vorba, interveni Alicia.

- Vreau să lupt pentru existența mea. Toată viața am fost o victimă. Victimă a unei copilării nefericite, a primei iubiri, a unei căsnicii… S-au întâmplat multe. Acum am pentru prima oară în viață mintea limpede. De parcă toate apele s-au liniştit şi îmi permit să mă oglindesc în pelicula care desparte aerul de lichid. Nu ştiu cum de am îndurat totul. Violul şi începutul acestei boli. De multe ori mă întreb de unde vine totul. Chiar există un destin? Chiar există ceva mai puternic decât ceea ce cunoaştem, sau totul e doar o înşiruire de coincidențe?

- Ce veți face?

- Viața mea se va schimba. Voi merge la lucru şi mă voi ține de tratamentul pe care mi l-ați propus. Sper să mai pot trăi destul pentru a înțelege viața.

- Cam multe planuri.

- Ştiu. Mi-am permis să visez pentru o secundă. Adevărul e că nu va fi uşor. Ştiu că cei din jurul meu se vor comporta ciudat din cauza bolii. E ceva normal. Şi eu aş face la fel dacă aş fi în locul lor. Viitorul nu va fi roz. Sper să am puterea necesară.

- Cu John cum rămâne?

- Nu ştiu. Este un subiect cu care nu am avut curajul să mă confrunt. Chiar am crezut că totul va decurge normal. Am crezut că voi putea uita totul şi viața va continua, mai ales că în momentul în care l-am văzut întins între closet şi cada de duş nu am simțit nimic. Mi s-a părut ceva absolut normal. Această constatare m-a îngrozit. De câteva săptămâni sunt surprinsă de amintiri şi o durere îngrozitoare îmi străpunge inima. În acele momente aş fi în stare să cad pe podea şi să mă ghemuiesc într-o baltă de lacrimi.

- Şi de ce nu faceți acest lucru?

- Cred că mi-e ruşine de Jane. După ce am părăsit sanatoriul, am avut nevoie de o persoană care să se afle mereu în preajma mea. A fost o idee foarte bună să locuiesc la ea pentru câtva timp, dar nu e ca acasă. Tot timpul mă simt ca o musafiră.

- Ați trecut pe la apartamentul dvs.?

- De la incident? Nu. Nu am puterea şi curajul necesar. Jane merge săptămânal pentru a controla, dar nu am întrebat-o nimic despre apartament. Mi-e teamă de acel loc.

- Din ce cauză?

- Îmi inspiră doar suferință. A fost scena unor lucruri la care nu mai vreau să mă gândesc.

- Dar au fost şi momente frumoase.

- Sunt umbrite de cele rele. Totul îmi va aminti de John. Durerea e insuportabilă. Sunt momente în care simt că mă sufoc. Lacrimile sunt gata să țâşnească din mine. Toată fața îmi cade. Sunt atâtea lucruri pe care nu le-a făcut în viață. Lucruri pe care vroiam să le facem împreună. Lucruri pe care nu sunt sigură dacă le voi mai putea realiza înainte ca boala să mă imobilizeze. Sunt multe lucruri pe care nu le-a făcut din cauza mea. Am fost mânată de un egoism extrem. Totul pentru mine. Doar eu suferеam. Doar eu aveam nevoie de ajutorul lui.

Paşii leneşi se strecurau printre mormintele acoperite cu plăci de beton sau cu jerbe de flori. Ştia că mai erau câțiva paşi până la mormântul lui John. Era prima vizită după ieşirea din sanatoriu. Avea sentimente împărțite cu privire la ceea ce avea să o aştepte. Nu ştia ce va simți. Nu ştia cum va reacționa. Ajunse în fața plăcii funerare cu numele lui: John Beals. Privi acel loc. Nu simțea nimic. Razele soarelui se strecurau printre copacii bătrâni.

- John… nu ştiu ce să spun. Trebuie să ştii că te înțeleg. Cunosc sentimentele care au pus stăpânire asupra ta când ai luat acea hotărâre. Am crezut că totul se va termina. Ştiu că nu mă poți auzi. Ştiu că nu mai există nimic după moarte. Mă gândesc doar la trupul tău în putrefacție. La scheletul acoperit cu carne stricată, împachetat în singurul tău costum supradimensionat. Nu te-ai gândit la ceea ce îmi vei face. Iar sunt egoistă. Dar acesta este adevărul. Cu dispariția ta s-a instalat un gol în interiorul meu.

Începu să se plimbe în jurul mormântului cu privirea ațintită asupra plăcii gravate.

- Sunt furioasă că m-ai pus să trec prin atâtea. Nu mă aşteptam ca tu să-mi faci una ca asta. Era vorba că vei avea grijă de mine. Mi-ai promis, şi tu ce faci? Mă părăseşti când am mai mare nevoie de tine. Crezi că e cinstit? Ai trişat. Viața mea nu mai e cea veche din cauza ta. Mă urmăreşti în gânduri. Nu mă pot dezlipi de imaginea ta, cu toate că nu-mi mai amintesc de trăsăturile tale. Parcă ai fi o siluetă ştearsă. Ceva lipseşte din mine. Ceva ce nu poate fi recuperat. Nu te mai poți bucura alături de mine. Nu-mi vine să cred că eşti mort. Tot mai am impresia că eşti plecat în vacanță în una din croazierele la care visai. Tot aştept ca să vii înapoi. Dar nu vei mai veni. Uite unde m-ai adus, să vorbesc de una singură pe un teren plin cu oameni morți. Trebuie să plec. Am reînceput lucrul. Mă enervează că toți se poartă cu mine cu mânuşi. Şeful nu m-a concediat, pentru a nu face reclamă rea firmei. În timpurile noastre e defavorabil să discriminezi o persoană pentru un handicap. Eu nu consider boala ca pe un handicap, ci ca pe o numărătoare inversă.

Apartamentul era gol. D stătea cocoțată cu picioarele în vârful canapelei şi urmărea o emisiune. Subiectul nu era interesant, dar era mai bine decât să stea în linişte şi să privească pereții. Aşa arăta noua ei viață. Viața la care a aspirat aşa de mult. Când s-a petrecut acea mare schimbare? Poate a survenit fără a fi sesizată.

Jane nu era acasă. Ieşise în oraş, dar D nu avea încă puterea necesară pentru a o însoți. Jane înțelegea acest lucru. Nici nu o presa. Fiecare face cu viața sa ce vrea. Simți ceva. Parcă un ecou subconştient. O chemare. Intră în bucătărie. Se opri în fața frigiderului. Deschise uşa. Observă sticla cu alcool.

Nu ai voie să bei. Trebuie să te abții. Dacă vei bea, medicamentele nu-şi vor face efectul. Trebuie să fi mai puternică decât licoarea demonică din sticlă.

Îşi întinse degetele spre sticlă. O atinse. Rece. Simțea deja gustul băuturii.

Nu.

Trânti uşa şi se aşeză pe linoleumul pestriț, proptindu-se cu spatele de uşa frigiderului.

Dacă vreau să trăiesc, trebuie să rezist. Nu vreau să fiu absorbită de negura rece a morții. Nu încă. Trebuie să fiu mai puternică decât o sticlă cu capac metalic.

Se ridică şi scoase toate sticlele cu conținut alcoolic. Le goli conținutul în chiuvetă. Începu să controleze dulapurile bucătăriei. Găsi o sticlă cu rom Jamaica. O goli. Urmări cum conținutul transparent dispărea în canalizare. Înainte de ultima înghițitură ridică sticla şi o duse la gură.

- Ultima înghițitură de alcool.

Dădu conținutul peste cap.

- Mi se face rău de la medicamente.

- Şi nu le luați?

- De multe ori m-am gândit că ar fi mai bine să las la o parte toată mascarada asta. Vreau să salvez ceva ce nu mai există.

- Dar trăiți.

- Dar ce viață este asta? Nu mai am pe nimeni. Nu mai am soț, nu mai am părinți, nu mai am prieteni, nici nu am avut prieteni.

- Sunteți prea severă cu dvs.

- Dacă eu nu sunt, cine să fie? Încerc să fiu realistă. Am trecut de mult de vârsta la care era şic să fiu naivă. Acum iau lucrurile aşa cum sunt. Sunt bolnavă. Poate una dintre cele mai urâte boli care există pe pământ. Ştiu că boala se numeşte SIDA doar după ce au erupt cel puțin două boli concomitent. Totul este doar teorie. Nimic altceva. Adevărul este că mă aflu într-o închisoare contaminată, în propriul meu trup. Niciodată nu am crezut că eu îmi voi fi cel mai de temut duşman. Am încercat să fiu optimistă şi să iau cocktail-ul de medicamente aşa cum îmi era prescris. Două dimineața, trei la prânz şi patru seara. Am crezut că voi înghiți câteva tablete şi lucrurile se vor regla. Ştiu că nu există vindecare completă, nici nu mă aşteptam la aşa ceva, doar la o viață decentă. Dar au venit vărsăturile, durerile insuportabile de cap. Nu mă mai puteam concentra la servici. Ştiu că nu este cel mai bun loc de muncă din lume, dar îmi place. Acolo este singurul loc unde mă simt folositoare, cu toate că Jane încearcă să mă menajeze cât poate. Îi sunt recunoscătoare, dar nu ştiu dacă asta a fost viața pe care mi-am imaginat-o.

- Nu este ceva neobişnuit la cei care fac tratamente asemănătoare să aibe astfel de reacții. Din câte ştiu eu, vi se poate mixa un nou cocktail care poate nu are aşa multe efecte secundare. Ați fost la clinică pentru acest lucru?

- Voi merge. Dar degeaba. Nu voi mai avea vechea mea viață. Nu voi putea avea niciodată copii. Din punct de vedere biologic nu ar fi o problemă, dar cum să aduc pe lume un copil care s-ar putea să primească virusul de la mine? Nu că aş vrea să am copii, niciodată nu m-am văzut ca o mamă, dar acum nu mai am posibilitatea de a deveni, chiar dacă aş vrea. Este nedrept.

Tocmai adormise, când auzi chicotelile şoptite din apartament. Nu era sigură dacă era doar un vis, sau chiar era cineva în camera alăturată. Se învârti pe canapeaua neconfortabilă, dar sunetele nu încetau. Cineva era în camera alăturată. Precis era Jane, băuse ceva mai mult şi nu se putea opri din râs. Nu era ceva ieşit din comun pentru ea.

- … acum? … spuse Jane printre chicoteli.

Se auzeau acordurile unei voci bărbăteşti, dar prea şoptite pentru a fi descifrabile.

- … dar nu sunt singură. O prietenă doarme la mine, ai văzut-o şi tu…

Începu să râdă cu voce mai ridicată. D încerca să ignore gălăgia. Îşi acoperi urechile cu perina. Se mai învârti prin pat, neavând nici o şansă să adoarmă.

- … ne poate auzi…

Apoi urmă o pauză nu prea lungă, urmată de sunete pline de pasiune. Respirații adânci şi lungi. Sunetul săruturilor pline de pasiune. Arcurile patului scârțâiau sub trupurile lor dezlănțuite. D vru să ignore ceea ce se petrecea în camera alăturată, dar nu-i era posibil. Deodată, în adâncul ei se trezi ceva, o dorință pe care de mult nu o avuse, dorința de a fi sărutată, străpunsă, extaziată.

Se desprinse de cearşaful mototolit şi cu paşi fragili se apropie de uşa care o despărțea de sanctuarul erotismului. Sunetele erau tot mai înfierbântate. Era excitată de acele sunete şi acest lucru o sperie. Se aşeză în genunchi în fața uşii şi îşi apropie ochiul de gaura cheii. La început nu observă mare lucru, cei doi semănau cu o creatură hidoasă cu tentacule. Încercă să focalizeze imaginea. Sunetul ritmic al arcurilor o înnebunea.

Îi observă în lumina gălbuie a veiozei. Îi vedea contopiți. Sunetele extazului se răspândeau prin tot apartamentului şi putea să jure că simțea un miros deosebit, neplăcut la început, dar în fond excitant. Fără să-şi dea seama, începu să-şi mângâie sânii prin cămaşa de noapte. Le urmărea trupurile ude de transpirație încolăcindu-se, sărutându-se. Îşi dorea aşa de mult ca ea să fie Jane în acel moment. Îşi dorea aşa de mult să fie penetrată. Să nu mai fie singură. Degetele i se apropiau de mijloc. Îşi ridică încet rochia de noapte, fără ai scăpa din vedere pe cei doi sclavi ai sexului. Îşi trase încet chiloții jos şi îşi mângâie părul pubian, degetele coborând încet spre zona moale şi fierbinte. Tresări când o urmă de plăcere îi cutremură trupul.

Jane scoase un țipăt scurt urmat de gemete intonate cu o voce mai groasă. Îi urmări schimbând poziții, din față, din spate, ea sus, el sus. Deodată îl dorea aşa de mult. Degetul intrând tot mai adânc în interior, tot mai adânc şi mai rapid.

Observă trupul bărbatului alunecând printre coapsele ei, capul acoperindu-i mijlocul. Îşi imagina ce-i făcea după gemetele care părăseau încăperea. O cutremurau fiorii la gândul că acelaşi lucru i s-ar face ei.

- … acum… acum… acum! țipă Jane, mijlocul arcuindu-se şi capul scufundându-i-se în perna moale. Trupul i se relaxă în timp ce bărbatul se ridică încet pe lângă ea, culcându-se pe spate. Trecură câteva minute de reculegere, când degetele lui Jane se apropiau de penisul lui. Se jucau cu el. Îl făceau să crească. D urmări scena cu răsuflarea tăiată. Limba ei începu să-l stimuleze. Se sui peste el şi continuă actul. Mai sălbatic şi mai amețitor.

D reveni în pat şi continuă să se mângâie, fiind excitată de vocile pline de plăcere care se revărsau la doar

doi metri de ea. Aşa de aproape şi totuşi aşa de departe. O regăsire a sexualității părea pentru ea până în acel moment un subiect tabu. Mai ales după viol şi acum după detectarea virusului. Credea că totul se terminase. Nici nu se mai gândea la plăcerile trupeşti. Era mult prea înfundată în problemele sale reale şi inventate, pentru a pierde un gând pentru propriul bine.

Aceasta a fost prima ei escapadă.

Într-o singură atingere stă puterea.
Degete suple alunecând, pe o picătură de sudoare,
Încet spre disperare.
Senzații pierdute pe drumul plin de ruine
Direct spre centrul existenței.
Călător al plăcerilor dispărute într-un război uitat de istorie.

Toată ziua fu cuprinsă de o stare de disperare. O stare puternică pecetluită de amintiri vagi despre o noapte nu de mult trecută. Ritmuri hinduse amestecate cu nectarul dulce al plăcerilor trupeşti. Ritmuri nebune. Trupuri nebune. Plăceri nebune. Gânduri nebune.

Nu mai putea uita ceea ce văzuse. Era ceva ce îşi dorea. Ceva ce ştia că nu va mai primi de la nimeni. Cine vrea să se culce cu o femeie care are SIDA? Cine vrea să atingă o persoană ca ea? Era furioasă. Toată lumea era rea. Toată lumea râdea de ea. Se simțea tot mai mică. Milimetrică, pe cale de dispariție.

Ura pe toată lumea. Îi ura pe toți cei care puteau face lucruri la care ea doar visa. Era o viață nedreaptă într-o lumea nedreaptă. *Violator împuțit. Distrugător de vieți. Mă urmăreşti ca un scai. Mi-ai distrus visele. Mi-ai distrus intimitatea. Mi l-ai luat pe John… Răzbunare.*

Era seară şi ştia ce avea de făcut. Era singură în apartamentul lui Jane şi lucrurile vor decurge tot mai bine. Va avea ea grijă ca fiecare să primească ceea ce merită. Poate atunci va putea fi eliberată de blestemul disperării, de lacrimile uitării, de gemetele muribunde ale celor dragi.

Se duse în camera lui Jane şi deschise larg dulapul. Hainele erau aruncate grămadă peste umeraşe supraîncărcate. Peste tot chiloți şi sutiene, ciorapi şi combinezoane. Îşi trecu degetele peste hainele stridente şi lipsite de gust. Găsi ceea ce căută. Scoase umeraşul şi îmbrăcă fusta elastică de culoare vişinie. I se potrivea perfect. Îşi puse un maieu uzat cu urme de dantelă. Nişte ciorapi cu portjartieră. Găsi şi o curea prea lată pentru a fi purtată, dar aşa trebuia să fie.

Se aşeză în fața mesei de machiaj şi începu să îşi picteze fața cu cele mai trăznite culori urmând un scop anume: *ieftin*. Un portocaliu strident pentru pleoape, un roz lucios pentru buze. Machiajul nu era perfect, dar nu avea de gând să câştige un concurs de frumusețe. Îşi prinse părul în agrafe, până ce îl lipi în întregime de cap. Ridică cu grijă peruca de pe stativul ei din plastic. Cârlionții din material sintetic erau ciufuliți. Îşi aşeză părul fals şi îl aranjă conform cunoştințelor ei limitate în acest domeniu.

După ce îşi puse o pereche de pantofi incomozi, se privi în oglinda de pe uşa interioară a dulapului.

- Târfă!

Un pas îl urma pe celălalt. Sunete nedefinite se pierdeau pe suprafața betonului. Poate totuşi era frig. Sub geaca de piele roşie se ascundea acel trup sumar îmbrăcat. Ronțăind o gumă de mestecat se îndrepta spre destinație. Cu cât se apropia mai mult, pulsul îi creştea. Putea auzi sângele plimbându-i-se prin vine, inima pompând virusul prin tot trupul.

Starea de reverie dispăru. Realitatea nopții o îndemna să îşi îndeplinească misiunea. O dreptate pe care doar singură putea să şi-o facă. Călcând greşit de mai multe ori în drumul ei decisiv, ştia că doar aşa putea să-şi răzbune sufletul zdrobit.

Unele lucruri trebuie să le faci singur dacă vrei să iasă cum trebuie.

Acesta era unul din acele lucruri. Trecu pe lângă mai multe reclame luminoase care îndemnau bărbatul cu libidoul ridicat să-şi cheltuie banii. Consoarte stăteau proptite de ziduri şi de țevile reci ale lămpilor. Auzea înjurături în urma ei. Târfele îşi apărau teritoriul, dar nimic nu o putea opri. Trebuia să facă ceea ce avea de făcut. Trebuia să fie nemiloasă. Trebuia să împărtăşească cu cineva suferința. Cu cât mai mulți posibil.

O viață ca aceasta trebuie să fie împărtăşită. Cineva va plăti pentru păcatele noastre. Cineva va plăti mereu. Mânată de un impuls subconştient se îndrepta pe străzi păcătoase spre centrul ispitei. Ştia că va fi călăuzită de țipete şi suferință, dar şi cruciadele au lăsat victime în urma lor. Blitz-ul unui aparat de fotografiat o orbi în timp ce îşi strângea geaca cât mai aproape de trupul ei suplu.

- Una mică după colţ?

D se opri şi îl privi. Un slăbănog cu o mustaţă roşcovană şi cu dinţi cariaţi îi zâmbea de lângă o lampă stradală. D se apropie de el cu un pas leneş şi îl privi dezgustată.

- Pisicuţa ta va toarce de plăcere…

D continua să ronţăie guma privindu-l fix în ochi. Deodată începu să-l mângâie la organele genitale prin pantalonii uzaţi, bărbatul scoţând un sunet de uimire şi parcă retrăgându-se puţin.

- Gură mare şi nimic în pantaloni, fură cuvintele ei pline de răceală şi aroganţă.

- Auzi târâtură, spuse el pe un ton imperativ dorit, dar plin de disperare, cu mine nu te joci.

- Mă joc cu cine vreau eu, ai înţeles?

Îşi continuă drumul spre ţinta necunoscută, spre plăcerea păcătoasă răsplătită cu suferinţa veşnică. Se îndrepta spre locul unde se achită toate facturile, spre aleea dulce a răzbunării. Privirea ei ascunsă după nişte ochelari cu lentile roz era în căutarea mădularului purificator. A răzbunării soră. Furie şi agonie pentru o cauză dreaptă. Împletituri de suferinţe şi ţeluri necurate. Viaţa părea acum cu mult mai frumoasă.

La un colţ văzu un tip musculos aprinzându-şi o ţigară. Flacăra conică atinse firele proeminente ale ţigării. Luminiţe punctiforme şi incandescente începeau să mişune la câtiva centimetri de buzele lui, încadrate într-o barbă de trei zile. O privi în timp ce se apropia de el, cu pasul ei de nerecunoscut. Unde era D?

Se opri în faţa lui şi îi scoase tacticos ţigara dintre buze pentru a trage un fum. Răsfiră fumul în sus. Îi dădu ţigara înapoi şi continua să-l privească. Maieul roşu parcă vroia să explodeze sub pieptul său musculos şi plin de steroizi. D era sigură că găsi persoana potrivită. Era un *peşte*. Era tocmai ceea ce căuta. El era veriga lipsă pentru planul ei.

- Cum te cheamă?

D îl privi jucăuşă. Se apropie de el, atingându-i muşchii cu degetele ei fragile. Îi mângâie pielea bronzată artificial şi îi şopti în ureche.

- Mă cheamă Desire?

Unde dispăruse Destiny?

- Ce faci, Desire, prin astfel de locuri? S-ar putea să te defloreze cineva.

D scoase un râs de şoricel, după care expresia feţei redeveni senzuală. Degetele continuau să îi pipăie muşchii prin cerculeţe jucăuşe.

- Am nevoie de un mădular. Cunoşti pe cineva care are aşa ceva?

Peştele îi zâmbi satisfăcut. Degetele ei îi mângâiau umflătura din blugii prea strâmţi.

- Sunt înfierbântată, spuse ea, umezindu-şi buzele cu vârful limbii.

Bărbatul o privi direct în ochi fără a face vreo mişcare. D ştia ce avea de făcut. Trecându-i cu degetele pe sub bărbie se îndepărtă de el. Privirile continuau să se întâlnească.

- La revedere, dotatule.

Un zâmbet scurt şi îşi continuă drumul, dar era urmărită. Ştia că o urmărea. Zâmbi ca pentru sine, când fu prinsă de braţ şi trasă după o uşă metalică. Scoase un geamăt de plăcere. Îi simţi braţele masive în întunericul scărilor care urcau spre o destinaţie necunoscută. O mângâia cu brutalitate. Îi simţi buzele pe sâni. Degetele ei încercau să-i dea jos maieul. Scoase sunete de plăcere, o plăcere de mult uitată.

O întoarse cu faţa spre perete şi îi trase mijlocul spre el. Îi ridică fusta şi îşi vârî palma între picioarele ei. Cu degetul arătător se freca de buzele umede. D zgârie din văruiala peretelui. Plăcerea de mult aşteptată se apropia. Degetele lui continuau să o stimuleze cu o brutalitate sacadată, alternată de momente tandre. Îi simţi umflătura din blugi atingându-i fundul. Începu să se frece de el. Se întoarse cu faţa spre el şi începu să-i sărute trupul puternic. Degetele ei alunecau pe pielea lipsită de orice fir de păr care să-i camufleze muşchii.

Îi deschise nasturii. Îngenunche în faţa lui şi începu să lingă. Cu poftă şi cu ură. Într-un moment îşi dorea să-l sărute până la extaz, iar în celălalt moment îşi dorea să-l muşte. Sentimentele contradictorii o excitau şi mai mult. Bărbatul gemea, lipindu-se cu spatele de peretele umed de igrasie. Într-un moment o dezlipi de mijlocul său.

- Imediat vei primi după ce tânjeşti.

D era pregătită. Primul pas al planului a decurs perfect. Al doilea era puţin mai problematic. Existau doar două posibilităţi. Eşec sau victorie. Când auzi cum se rupe ambalajul prezervativului se simţi înfrântă. Dar şi varianta asta putea fi interesantă. Se va răzbuna pe următorul.

O lipi cu faţa de perete şi o străpunse pe la spate. Momentul în care se strecura în interiorul ei fu unul dintre cele mai puternice senzaţii din ultima vreme. Modul cum aluneca încet tot mai adânc spre centrul ei… D scoase un sunet de plăcere. O bruscare puse capăt primei glisări. Un gâfâit plin de extaz. Mişcările lui erau încete şi lungi. Semănau cu impulsuri emise de o putere inepuizabilă. Un impuls continuu şi electrizant. Viteza alternantă era în continuă creştere. Tot mai rapid.

Ieşi din ea şi o aşeză cu spatele pe treptele murdare. Se sui peste ea. Îl simţi din nou intrând în ea, frecându-

se de pereții creți care ascundeau o căldură tămăduitoare. Îl simți lung şi gros cum își făcea loc pentru a provoca plăcere. D se agăță de grupele de muşchi proeminenți pentru a intensifica penetrația. Își încolăci picioarele în jurul lui, unduindu-se sub el.

Descuie prudent uşa şi intră pe vârfurile picioarelor în camera de zi. Deschise puțin uşa spre dormitorul lui Jane, care era la fel ca în momentul în care Desire părăsise încăperea. Cine ştie pe unde mişuna, în brațele cui se cuibărea. Se eliberă de hainele care acum îi provocau greață. Se demachie de acea imagine lipsită de ruşine. Văpaia răzbunării se stinse pentru acea seară, dar se va mai aprinde la momentul potrivit. Se va aprinde când suferința va fi insuportabilă, când tristețea își va face din nou lăcaşul în sufletul ei.

Aşeză peruca la locul ei şi se aşeză pe pat. Cu toate că se ura pentru ceea ce făcuse, un sentiment ciudat îi invadă ființa. Un fel de linişte relaxantă. Ceva ce era sigură că avea de a face cu partida de sex din seara respectivă. A fost exact cum își dorise mereu să fie, dar cum întotdeauna îi era frică să o facă. Spontan, cu un necunoscut într-un loc murdar. Lui Destiny îi lipsea tupeul pentru o astfel de escapadă, dar Desire era cea care nu se ruşina pentru nimic. Nici un joc erotic nu era prea josnic pentru ea. Nimic nu o putea opri să primească ceea ce-şi dorea: dreptate. O dreptate care în curând se va face.

O dreptate pentru liniştea ei sufletească. Unica dreptate validă pentru toți bărbații de pe pământ. O dreptate universală care să-i facă neajutorați. Lipsiți de puteri. Să sufere precum femeile. Să sufere precum ea.

SCRISOARE

John,

…de-ai ştii cât de mult aş vrea să fi aproape de mine. Să te simt… Am început să-ți scriu pentru că trebuia să-ți scriu. O dată mi-ai spus că ar trebui să fiu mai deschisă, să las oamenii să ia parte la viața mea. Cred că ai avut dreptate. Ar trebui să mă pot confesa cuiva. Ştiu ce ai spune în acest moment, că o am pe Alicia. Chiar asta e problema. Nu pot să-i spun ce simt. Nu pot, deoarece… nu pot. Aş vrea să fiu aşa de liberă încât să îmi descarc sufletul.

Ce să fac? Cum să fac? Să cred în tine? Să cred tot ce mi-ai spus, odată, demult? Nu mai pot avea încredere în nici un bărbat. Mi-au provocat doar suferință. Cred că ei sunt sâmburele răului în societatea noastră. Ce am ajuns din cauza lor? Disperată, retrasă, închisă şi mai mult în adâncul meu. Prefer să tac şi ştiu că nu e bine. Dar ce altceva aş putea face?

Izolarea m-a făcut ceea ce sunt. Am devenit o răutate. Pe bărbați am ajuns să-i urăsc şi să-i detest. Ce-mi rămâne de făcut? Dar tu mă ştii… Aştept să vii acasă. Mi-e dor de tine, de zâmbetul tău… Poate nu ți-aş fi scris dacă nu aş fi găsit o poză cu tine. Era pierdută în poşeta mea. Am găsit-o din greşeală.

O am chiar lângă mine, ba chiar o țin în mâna stângă şi te privesc de parcă… dar m-am hotărât să nu o mai privesc. Aşez fotografia pe masă şi în minte-mi derulez o amintire. Ceva frumos şi îmi vine să râd. Privesc din nou poza şi simt că mă minți. Mă trădezi. Ai plecat fără să-ți iei rămas bun. Dar nu-mi pot dezlipi ochii de la figura ta, cu gura până la urechi. Fața ta pare aşa de nevinovată, fericită şi aşa de plăcută. Totul a fost doar o mască. Niciodată nu ai fost aşa de fericit. Niciodată nu mi-ai spus acest lucru, dar eu am ştiut şi am suferit. De ce? Pentru că nu am ştiut cum să te fac fericit. Cum să pot să te fac să simți acest lucru dacă nici eu nu ştiu ce înseamnă fericirea.

Suferеam când tu sufereai. Plângeam când tu plângeai. Acum aş vrea să mai plâng, dar nu mai pot. Ai plecat. Nu mai am pe nimeni. Te urăsc! Şi tu ai fost la fel ca şi ceilalți. M-ai mințit. M-ai făcut să sufăr.

Nu pot să-mi imaginez cum de numai mie mi se întâmplă tot ceea ce nu vreau să mi se-ntâmple. Oare cu ce am greşit? Mult timp am fost plecată, am fost parcă pe o altă planetă. Acum sunt aici. Nu ştiu unde e acest aici, dar mă chinui să-ți scriu. Ştiu… uneori nici nu-ți poți imagina cât spațiu poți să ocupi în gândurile cuiva! Şi ce grozav de bine e, când ştii că ocupi…

Am început ceva ce nu ştiu cum se va sfârşi. Mi-a spus că mă iubeşte, dar precis astaa spune tuturor târfelor cu care şi-o pune. Tot timpul îmi şopteşte în ureche cât de mult ține la mine. Eu bineînțeles că nu țin la el, la fel cum nu țin nici la ceilalți. Toți o iubesc pe Desire. Pe Destiny nimeni nu o vrea. Dar răzbunarea va veni. Îi simt deja gustul dulceag cum mi se împrăştie în gură. Nimeni nu va scăpa.

Doar trecutul mi-a mai rămas. Acum simt cum iarna se apropie, o iarnă care nu se va mai sfârşi. Riduri, tristeți şi o mulțime de gânduri. Cei din jurul meu mă întreabă cum o duc. Le spun că îmi merge bine, deşi ştiu că îi mint atât de crunt. Dar pentru ce i-aş mai întrista şi pe ei?

Aici am ajuns. Să corespondez cu o nălucă. Vezi?

Trebuie să plec. Trebuie să fac ceva ce nu mai poate aştepta. Trebuie să mă eliberez de suferința pe care am stocat-o în sufletul meu. Trebuie… Aş vrea să… Nimeni nu…

Plec. Opreşte-mă! Te implor! Nu mă lăsa să fac ceea ce voi face. Nu mă lăsa să plec…

<u>OCTOMBRIE</u>

Alerga de mai multă vreme. Era întuneric şi frig şi nu ştia ce avea de făcut. Ştia că avea nevoie de puțină dragoste. Dar nimeni nu o mai iubea. Tuturor le era milă. Nu vroia să fie doar o povară. Alerga spre ultima ei şansă. Poate mai ajungea la timp. Poate va reuşi să atingă dorința pe care o avea de atâta vreme.

Simțea că doar ea putea să o înțeleagă. Ultima frontieră.

Inspira aerul rece. Îi era tot mai greu să mențină pasul, dar nu se oprea. Cu lacrimile şiroind alerga printre trecători. Ajunse la clădirea cu pricina. Urcă scările fără să le atingă. Cu respirația sacadată ajunse în cabinetul ei. Secretara era deja plecată. Perfect. Deschise uşa spre birou şi intră epuizată de oboseală. Alicia îşi întoarse speriată privirea. O văzu pe D sprijinindu-se de uşă, privind-o cu disperare. Veni repede lângă ea.

- Ce s-a întâmplat?

D vru să-i povestească totul, dar nu îşi reveni încă.

- Inspirați adânc şi încet.

D o privi prin ochii încețoşați de lacrimi. Alicia o privi drăgăstos. Pentru prima oară dispăru relația doctor-pacient. Erau două femei care se aflau în aceeaşi încăpere. D era încă dezorientată. Încă simțea vântul rece care cu doar câteva secunde înainte îi biciuia fața. Atunci nimic nu mai avea sens. Acum se afla la căldură iar cea mai frumoasă femeie din lume o privea. Dar cum o privea. Era aşa de aproape de ea. Un pas mai mare şi dădea peste ea. În lumina palā a veiozei părea şi mai frumoasă.

- Ce s-a întâmplat?

- Sunt distrusă.

Începu să plângă, iar Alicia o luă în brațe şi o strânse la trupul ei. Îi şopti în ureche cuvinte de alintare. Trebuia să fie alături de ea în acel moment. Avea nevoie de umărul cuiva. Avea nevoie de ea. Acest lucru nu era de la sine înțeles. Avea nevoie de puțin talent pentru a câştiga încrederea cuiva. Dar reuşise.

Alicia îi mângâie părul roşcat. Sentimentele lui D se schimbară. Disperarea se transformă în dorință. Dorința de a o atinge, de a o săruta. Erau aşa de apropiate. Doar hainele le mai despărțeau. Simțea din nou acea atracție animalică. Era pe cale să facă ceva, ce nu ştia dacă era cu putință. Se îndepărta de Alicia cu doar câțiva centimetri, privindu-se în ochi preț de câteva secunde. Dar privirea era aşa de intensă, plină de chemări şi …

Alicia îi mângâie fin fața rece şi albă. Magie. Atingeri angelice. Inima le bătea într-un ritm nefiresc. Toată încăperea era umplută cu o încărcătura emoțională deosebită. D întinse buzele după ale ei, închizând pleoapele. Simți buzele ei moi şi catifelate atingând-o şi trupul îi fu traversat de fiori. Nici nu vroia să creadă ce se întâmplă. Nici nu vroia să deschidă ochii. Trebuia să păstreze vraja momentului. Deschise pleoapele şi o văzu. O privi cum îşi dorea mereu să fie privită. Era exact cum trebuia să fie.

Era fericită. Deci asta simt cei fericiți…

D o întrerupse pe Alicia cu o şoaptă.

- Nu uita că între tine şi moarte se află doar pielea mea.

Alicia ignoră cuvintele ei şi se apropie să o sărute din nou. Vru să îi deschidă buzele pentru a face loc limbilor, dar D se trase.

- Am greşit cu ceva?

- Nu, spuse D speriată. Dar poate am o gingie rănită şi poate sângerează. Poți să te infestezi aşa de uşor…

Nu-i venea să creadă, era acolo unde mereu şi-a dorit să ajungă şi acum apăreau alte bariere în fața fericirii lor. De ce nu putea să o iubească aşa cum se iubesc ceilalți oameni?

Se trezi din vis şi privi tavanul apartamentului care ştia că nu îi aparținea. Căscă ochii şi nu ştia ce să simtă față de visul tocmai încheiat. Era fericită, deoarece măcar în vis o sărutase, dar era şi furioasă pentru virusul care o împiedica să fie fericită, măcar în vis. Trebuia să îşi continue planul.

Se ridică furioasă din pat şi se apropie de camera lui Jane. Aceasta dormea fără să o observe intrând. Se

aşeză la masa de machiaj şi îşi pregăti travestiul. Gene false. Ruj. Pudră. Perucă. Haine. Din când în când mai aruncă o privire prin oglindă spre patul lui Jane, în care aceasta dormea neştiutoare. Privi ceasul. Aproape ora două noaptea.

Se plimbă pe trotuarul lipsit de oameni. Ici şi colo câte o altă târfă care se lega de faptul că îi fura clienții. Desire se plimba fără să se lase atinsă de cuvintele lipsite de sens ale colegelor de breaslă. De fapt cu toții ne prostituăm, îşi spuse ea. Dar ea o făcea cu totul alt scop. Pentru moment îşi căuta persoana de legătură. Se părea că nu era prin preajmă, dar acest lucru nu o deranja. Furia care se colectase în adâncul ei era destul de puternică pentru a o menține pe acele tocuri mult prea înalte.

O maşină încetini în apropierea ei. D nu se opri din mers, iar maşina merse paralel cu ea.

- Ce-ai zice de una scurtă, fură cuvintele şoferului.

D se opri din mers şi veni spre geamul deschis şi îl privi.

- Deci una scurtă… spuse ea, ronțăind guma care îşi pierduse deja aroma.

- În maşină…

- Ai mălai?

Şoferul îi arătă portmoneul cu câteva bancnote, D extrase una şi intră în maşină. O luară pe şoseaua pustie şi intrară pe o stradă lăturalnică şi neluminată. Pentru câteva secunde D fu străpunsă de un sentiment ciudat. Acel decor o deranja. Semăna cu un loc pe care vroia să-l uite. Maşina se opri.

- Cum te cheamă?

- Desire… dar nici nu-l privea. Cuvintele îi părăseau buzele fără a avea vreun sens. Privi în gol prin parbrizul maşinii, nedând importanță mâinilor care începură să o mângâie. Într-un târziu îl privi. Era căsătorit. Îi observă verigheta. Era nebărbierit şi murdar. Precis un muncitor care tocmai îşi primise leafa. Scenarii întregi îi trecură prin fața ochilor, o soție iubitoare, eventual copii aşteptându-i venirea. Dar el nu mai venea. Se pregătea să facă cea mai mare greşeală. Va fi pedepsit pentru că era un bărbat. Era vinovat? Cine ştie. Nu mai avea importanță. Cineva trebuia să plătească. D ştia ce trebuia să facă. Se părea că acesta era candidatul ideal. Naiv şi doritor. Va primi ceea ce merita. Va suferi pentru că şi ea suferea. Trebuia să se facă dreptate. Va face dreptate.

Se trezi din transă şi începu să-l sărute. Îşi petrecu degetele peste gâtul său. Îl înnebunea cu mângâierile ei. Îi descheie cămaşa. Îi desfăcu şlițul şi îl acoperi cu capul. Bărbatul îi ținea capul între palmele încordate şi îşi roti capul peste spătarul scaunului tapițat. Se pregăti să i se urce în brațe când li se întâlniră ochii. Pedeapsă.

O privea cu fața îndurerată. Parcă ştia că ceea ce avea să se întâmple va schimba totul. Desire dispăru. D reveni. Totul era pregătit pentru o străpungere straşnică, dar ceva se afla între ei. D îl privi şi… îşi văzu fața oglindindu-se în lentilele ochelarilor pe care îi purta bărbatul. Se vedea fardată şi pe cale să facă ceva rău de tot. Bărbatul o privi fără să facă vreo mişcare. Îşi aştepta pedeapsa fără a se opune, de parcă un lucru mai bun nu i se putea întâmpla.

D scoase bancnota din sutien şi îl puse în buzunarul cămăşii, după care se dădu jos de pe el şi părăsi maşina. Se plimbă agale cu paşi încrucişați pe strada pustie. Bărbatul nu se mişcă din locul respectiv. D se descălță de pantofii incomozi, punând tălpile pe betonul rece. Lacrimile îi stricau machiajul. Nu a putut face ceea ce trebuia să facă. Nu era capabilă să rănească o altă persoană. Era destul că suferea ea.

Ajunse la Jane pe la ora 5 dimineața. Se demachie şi îşi luă pijamaua. Se cocoță pe canapea şi încercă să înțeleagă ce o făcuse să fie aşa. Furia? Nedreptatea? Ura?

Nu avea somn. Prea multe lucruri îi treceau prin minte. Se ridică şi se duse la sticla cu vodcă din congelator. O aduse la pat. Se duse la colecția cu casete video şi se uită peste titluri. Majoritatea aveau nume de bărbați. Precis se înregistrase în timp ce o făcea cu acei bărbați. Nu vroia să urmărească aşa ceva. Găsi o bandă fără etichetă. O introduse în aparat şi porni banda. Se aşeză pe pat şi sorbi din sticla rece.

O mână supradimensionată se trase din fața obiectivului. Zgomote necunoscute în acea încăpere, care parcă se învârtea.

- Filmează-mă, se auzi de undeva din afara razei de vedere a imaginii. Imaginea se opri asupra lui Jane care se fâțâia în costumația sa prea îndrăzneață. Purta pe cap o căciulă de carton cu beteală la capăt. La gât purta un şal din pene vopsite în roz. Îşi etala picioarele lungi spre aparat.

- Nu crezi că eşti prea rea? Vocea bărbatului îi era necunoscută, dar nici nu era ceva ieşit din comun.

Era ciudat. Privea acea înregistrare deloc profesionistă şi parcă în minte i se derula un film de mult văzut. Apoi se descoperi în prim planul ecranului. Era chiar ea, zâmbind necondiționat.

- Hai D, ştiu că poți zâmbi şi mai urât, spuse Jane.

- Dar nu pot zâmbi fără să mă screm.

- Parcă ai sta pe budă.

Mai multe râsete umplură încăperea în care doar D stătea cu sticla la gură, privind cu ochii înlăcrimați spre

înregistrarea aceea. Imaginea se învârti din nou prin încăpere şi parcă îl văzu pe John pentru o fracțiune de secundă. Ochii i se măriră, iar pupilele i se dilatară. Parcă… apoi apăru pe tot ecranul. O privea direct în ochi prin intermediul televizorului. Vroia să spună ceva. O privea de parcă ştia că ea îl urmărea. Apăsă pe pauză şi se apropie de imaginea lui în stop cadru. Pielea proaspăt bărbierită. Parcă îi mai simțea parfumul. Privirea tristă şi obosită. Îi atinse fața cu degetele, dar nu simți decât răceala ecranului de sticlă.

Îi mângâia fața şi plângea. Duse sticla la gură.

- De ce mi-ai făcut una ca asta? M-ai lăsat singură. Am nevoie de tine … te iubesc…

Îşi apropie buzele şi le lipi de ecran pentru a i le atinge pe imaginea care tremura din când în când. Porni din nou banda.

- Cu mutra asta precis vei sparge câteva oglinzi, spuse Jane şi veni în ecran țopăind ca o nebună. Ce sunteți aşa de crispați? Este revelion. Trebuie să fiți veseli. Parcă ați fi la o înmormântare.

Ultimul lor revelion. Ultima dată când lucrurile erau încă în ordine. D urmări banda până la sfârşit, atingându-i fața de fiecare dată când el apăru pe ecran. Adormi în fața televizorului cu sticla în mână.

Încă nu era pregătită să vorbească cu Alicia despre ceea ce era cât pe ce să facă. Îi era ruşine pentru dorința de a da virusul mai departe. Îi era ruşine pentru egoismul care punea stăpânire asupra ei în acele momente.

Ştia că nu va rezolva nimic, dar măcar nu suferea singură. Nu se mai simțea ca oaia neagră a omenirii. Acum realiză ce vroia să facă. Să provoace suferință, dar nu vroia ca altcineva să trebuiască să îndure ceea ce ea nu mai putea schimba. Nu era drept față de nimeni. Cu ce au greşit acei oameni pentru a fi supuşi unei suferințe aşa de mari? Răzbunarea nu-şi mai avea rostul. Lupta împotriva lumii se sfârşise. Armele au fost aruncate. A mai rămas doar carcasa unui om. Carne şi oase. Sânge ucigaş pulsând printr-un trup doritor de puțină pace sufletească.

Nu mai are rost. Totul are un sfârşit. Nu mai pot face față presiunii sub care mă pun de bună voie şi nesilită de nimeni. Mi se par cunoscute aceste cuvinte. Le-am rostit cu mult timp în urmă. Şi tu le-ai rostit. Ai uitat. Acel sărut. Acum am rămas doar cu amintirile. Boala asta a omorât prea mulți oameni. Te-a ucis pe tine. Nu vezi că tu eşti cheia? Totul s-a învârtit în jurul tău. De ce am fost aşa de oarbă? Nu am văzut sau nu am vrut să văd.

Se culcă. Era prea epuizată pentru a face planuri. Ceva trebuia să se schimbe, dar nu ştia ce anume. Poate va mai dormi puțin. Va gândi cu mintea lucidă. Adormi repede. La lucru munci mult. Dar măcar nu era distrusă şi de acele medicamente care ar trebui să le ia. Nu mai fugea la toaletă să verse. Nu mai trebuia să renunțe la lactate şi la alte alimente, care ar putea să-i agraveze starea. Cât va trăi, atât va trăi. Era de acord că trebuia să se mulțumească şi cu puțin. Nu toți oamenii pot trăi 80 de ani.

Se trezi în mijlocul nopții. Fără nici un motiv. Îşi deschise doar pleoapele, dar era prea întuneric în jurul său. Aerul era ciudat. Avea un miros cunoscut, ca de lemn proaspăt lăcuit. Vru să se ridice în fund, dar se lovi cu capul de ceva. Ce putea fi chiar deasupra capului? Vru să pipăie cu degetele, dar observă că acel ceva se afla peste tot. O înconjura. Avea muchii şi era tare. Degetele începeau să caute cu disperare o cale de ieşire care nu exista.

Doamne! M-au îngropat de vie. Sunt într-un coşciug. Doamne!

- Ajutor!

Cine să o audă la doi metri sub pământ? Începu să zgârie cu unghiile în. Locul părea să se micşoreze. Intră în panică. Țipă şi dădu cu mâinile şi cu picioarele în lemnul proaspăt lăcuit. Simțea cum sângele se prelingea pe degetele care încercau să zgârie capacul. Se sufoca. Începu să tuşească. Nu mai avea aer. Totul era negru şi ea avea să moară singură. Nimeni nu-i va auzi ultimele cuvinte. Nimeni nu îi va îndeplini ultima dorință. Nimeni nu va mai plânge după ea. Nimeni. Rămase singură în coşciugul prea mic pentru trupul ei, cu şi mai puțin aer decât acum câteva secunde.

Cu ochii înlăcrimați aştepta ca totul să se termine. O învălui oboseala, dar nu vru să renunțe. Continua să țipe şi să lovească cu toată puterea coşciugul.

Se trezi lovind în jur prin camera goală. Privi spre ceas şi observă că era ora 3 noaptea. Visase. Începu să râdă şi să-şi pipăie trupul.

- Trăiesc. Nu sunt moartă.

Era fericită că trăia. Pentru întâia oară înțelese ce înseamnă să trăiască. După ce simți vârfurile cuielor bătute în coşciug, nimic nu mai putea fi mai îngrozitor. Avea o viață care trebuia trăită. Destinul se afla în mâinile sale. Trebuia doar să aibă curajul să intervină.

Trecuse destulă vreme. Era momentul potrivit pentru a face acea vizită. Nu mai ştia ce rost avea să stea pe capul lui Jane. Era sigură că aceasta era fericită că o putea ajuta, dar nu-i plăcea să fie o musafiră. Îi lipseau lucrurile intime. Îi lipsea locuința. Jane vru neapărat să o conducă, dar D se împotrivi.

Acum se afla în hol şi nu ştia ce să facă. Îşi aminti de fiecare detaliu din apartament, dar nu reuşi să păşească. Acela era locul de bătălie a mai multor vieți distruse, distruse de ea. Acolo se afla trecutul şi viitorul. Nu mai putea fugi. Se duse la frigiderul care era scos din priză. Deschise uşa. Era gol. Privi întreaga bucătărie. Lipsită de viață. Unde erau aceeia care locuiau odată în acel apartament? Ce s-a ales din ei? Se trezi că îşi pune întrebări ale căror răspunsuri erau evidente.

Intră în camera de zi. Totul se afla la locul lui. Nici o revistă răsfirată. Canapeaua şi fotoliul erau acoperite cu folie transparentă pentru a le feri de praf. Cu siguranță Jane aranjase totul. Înlătură folia şi se aşeză pe canapea. Acolo dormise John de atâtea ori din cauza sa. Mângâie materialul uzat care mai presăra în încăpere puțin din mireasma lui. Se ridică şi intră în dormitor. Patul era acoperit tot cu folie.

Nu vru să intre în baie. Dar privi cu coada ochiului spre uşa întredeschisă. Pentru o fracțiune de secundă era sigură că îl revăzu, culcat pe podeaua rece. Dar nu mai era acolo. Nu mai avea cum să fie acolo. Trecu de mai multe ori pe lângă uşa întredeschisă. Într-un târziu o deschise larg şi aprinse lumina. Tubul de neon era înlocuit cu unul nou, care răspândea o lumină prea albă. Toată baia era curată. Nici urmă de sânge. Nimic care să amintească de ceea ce se întâmplase cu nu prea mult timp în urmă în acel loc.

Nu se putea ca totul să fi dispărut. Nu se putea ca toate aceste amănunte să fi dispărut. Era chiar speriată de curățenia de morgă a acelei încăperi. Poate că foloseau acelaşi dezinfectant. Ştia ce trebuia să facă. Nu-i era uşor, dar cineva trebuia să o facă. Deschise dulapul. Hainele lui John stăteau exact aşa cum le lăsase în urmă cu o lună. O lună şi… nici nu-i venea să creadă că tragedia se întâmplase doar cu o lună în urmă. Evenimentul părea la o depărtare de ani lumină.

Nu ştia de ce să se apuce. Hainele lui nu mai aveau ce să caute în acel loc. John nu mai exista, cu toate că ea nu vroia să accepte realitatea. Încă nu ştia ce drum va urma. Încă nu avea nici un țel. Nimic.

Aruncă toate lucrurile lui pe covorul ieftin. Haine pe care John le iubea, haine pe care nu le iubea, dar ea îl obliga să le poarte la ocazii, ca de exemplu costumul de mire. Chiar şi ei i se părea ciudat că se mai afla printre lucrurile lui. De ce nu îl aruncase deja? Era vechi, demodat şi... era al lui. Fără să ştie ce face, se eliberă de hainele pe care tocmai le purta pentru a intra pe rând în pantalonii maro - îi erau largi, apoi îmbrăcă sacoul - stăteau pe ea ca pe o sperietoare de ciori.

Căzu peste mormanul de haine şi începu să plângă. Mângâie materialul costumului, de parcă era singura bucată care a mai rămas din John. Găsi o curea şi îşi aranjă pantalonii, ca să nu cadă de pe trupul ei fragil. I se părea ciudat, parcă îi simțea prezența prin acel costum. Parcă îi simțea atingerea de fiecare dată când materialul îi atingea pielea. Era aşa de bine.

- John?

Auzi ecoul care străbătu apartamentul lipsit de viață. I se părea ciudat, deoarece nu era pentru prima oară când stătea singură în acele încăperi, dar pentru prima oară totul părea gol. Nimic nu mai era cum a fost.

Realiză că nu era în stare să facă această mutare. Era încă prea devreme. Se puse să împăture hainele şi le aşeză la loc, de parcă a doua zi John va reveni şi îşi va lua haine proaspete pentru lucru. Se eliberă şi de costumul nupțial. Vru să se îmbrace în hainele cu care venise, dar se simți incompletă. Ceva lipsea.

Se dezbrăcă în pielea goală şi deschise din nou dulapul. Scoase o pereche de chiloți bărbăteşti curați. Ai lui John. Îi îmbrăcă, apoi un maieu bărbătesc. Tot a lui John. O pereche de blugi şi o cămaşă de bumbac. Toate a lui John. Acum se simțea acasă. Din nou. În sfârşit.

I se făcu foame.

Dacă lucrurile nu ar fi decurs aşa, acum ar fi fost împreună cu el. Ar fi stat în fața televizorului, aşteptându-l. Acum se afla în bucătărie, aşezată pe scaunul ei, privind spre farfuria goală care se afla pe locul gol. Era locul lui. Fără să vrea gătise pentru două persoane. Acum îl aştepta. Privi în jur, neştiin cum să reacționeze. Să se ridice şi să arunce mâncarea din farfurie în toaletă sau să mai aştepte. Poate totul a fost doar un vis şi din clipă în clipă putea auzi cheia învârtindu-se în yală.

Nu era sigură dacă era pe cale să înnebunească sau chiar înnebunise. Se duse la fereastra bucătăriei privind şoseaua pe unde venea de obicei acasă. Lipsită de gânduri privi maşinile trecând în grabă prin frigul care se aşternu instantaneu peste oraş. Vroia să îşi adune gândurile, dar îi era imposibil. Vroia să se gândească la el, dar mai mult de două imagini fulgerate nu reuşi să adune. În minte începu să fredoneze o melodie auzită la radio în dimineața respectivă.

Jane o întrebă cum se descurcă, iar D prefera să mintă. Îi spuse că se simte bine. Cum să se simtă bine, după ce trecuse prin atâtea? Ca să fie cinstită, nici ea nu ştia cum se simțea. Ave aimpresia că se afla în mijlocul unui vis şi era conştientă că nimic nu era real. Era unul din acele vise în care eşti sigur că visezi, deoarece anumite lucruri nu se întâmplă în realitate. Ca să fi sigur încerci să te ciupeşti de mână, sperând să te trezeşti din somn. Dar nu se întâmplă

nimic. O lacrimă se pregăti să brăzdeze pielea feței. Realitatea o întrista.

Am vrut să fiu iubită.

Cum să trăiesc fără tine? La asta nu te-ai gândit?

Reveni la scaunul ei şi se aşeză. Fixă cu privirea farfuria lui John cu mâncarea pe cale să se răcească.

Mă simt bine. Aşa îi mint pe toți. Nu ştiu de ce îi interesează starea mea sufletească. Ce se aşteaptă să fac? Să țip toată ziua pe coridoare, doar pentru a le satisface curiozitatea? Ceea ce mi s-a întâmplat nu e cinstit dar nu eu am puterea să schimb cursul lucrurilor. Încep să-mi pierd încrederea în vechile mele concepții. Încep să cred că totul se întâmplă cu un anumit motiv.

Te-ai dus şi m-ai lăsat singură să țin piept unei situații care mă depăşeşte. Am ajuns să tânjesc după apropierea ta, să te doresc în mine. Chiar şi în acest moment port slipul tău. Îmi este larg, dar nu mă deranjează. Nu mai pot exista fără să ştiu că măcar o părticică din tine se află aproape de mine. Nu vreau să depind de imaginea ta, dar nu mă pot stăpâni.

Aş vrea să pot spune lumii că-mi merge bine, dar dracu' să ia lumea. Nu-mi merge deloc bine. Sunt pe moarte şi singură. Nu vreau să mor singură. Ştiu că fiecare moare pentru el, dar… Îmi doresc pe cineva care să stea alături de capul meu în momentul în care mă eliberez de ultima suflare. Cer chiar aşa de mult?

*Ieri am fost să mă înscriu la centrul SIDA POSIT**HIV**. A trebuit să completez nişte formulare. Era o asistentă care mi-a luat datele şi m-a întrebat de starea civilă. Pentru moment am rămas blocată. Pur şi simplu nu ştiam cum să reacționez. Ce să-i spun? Văduvă? Nu-mi vine să cred că am ajuns să folosesc acest cuvânt legat de persoana mea. În acel moment ştiam că hotărârea mea a fost corectă. Nu mă pot lăsa mâncată de ceva aşa de minuscul. Trebuie să lupt. Pentru ultima oară voi mai lupta.*

Am luptat de mai multe ori, poate de prea multe ori. Chiar în momentele în care mă consideram cea mai slabă, nu am renunțat. Luptam pentru nişte lucruri nesemnificative, realizez acum. Am ajuns la concluzia că viața este singurul lucru pentru care merită să lupt. La dracu' cu facturile neplătite sau cu impozitele. E trist că am devenit… văduvă. E trist că nu pot face nimic pentru a schimba situația. Există un singur lucru pe care pot să-l fac în acest moment. Trebuie să am grijă de mine. Trebuie să fiu egoistă şi să mă gândesc şi la persoana mea.

Mi s-a întâmplat ceva ce m-a întristat. Nu ştiu de unde ştiu comis-voiajorii aşa multe despre noi, oamenii de rând, dar nici nu ajunsesem bine acasă că a sunat soneria. Era unul din specia lor. Frumos îmbrăcat, a început să mă vrăjească şi să-mi prezinte tot felul de lucruri. Eu încercam să-i explic că nu sunt interesată, dar el era sigur că va găsi ceva ce nu voi putea refuza. În acel moment a scos din geanta de fâş o cutie frumos ambalată. Era un set de bărbierit, cu aparat cu lame şi after shave. M-am gândit imediat la tine. M-au trecut fiorii când am realizat că nu mai exişti. Eşti mort.

- Nu am nevoie de aşa ceva, încercam să-i spun, dar el insista.

- Ar fi un cadou perfect pentru soțul dumneavoastră.

Am rămas stană de piatră. De unde ştia că sunt… că am fost… la naiba. În acel moment i-am văzut privirea îndreptându-se spre verigheta pe care o mai port.

- E mort.

Nu puteam să-l privesc în ochi, de parcă aş fi greşit cu ceva. Tinerelul amuți, încercă să se scuze în fel şi chip şi acest lucru începu să mă enerveze. Simțeam cum îmi creştea tensiunea cu fiecare scuză care îi părăsea buzele.

- E mort! De ce nu poți să mă laşi pur şi simplu în pace?! Pleacă!

L-am speriat rău de tot, încât a luat-o la goană pe scările întunecoase. Mi-am proptit capul de tocul uşii privindu-l iar apoi ascultându-i paşii lovindu-se de betonul treptelor. Am început să plâng. Pleacă… M-am tras în apartament şi m-am proptit cu spatele de peretele din hol. Simțeam cum genunchii mi se înmoaie şi cum începeam să glisez pe perete până ce am ajuns cu fundul pe podea. Lumina după-amiezii se strecura cu câteva raze pe linoleumul prăfuit. Am început să suspin ne-mai-putând plânge. Lacrimile le-am secătuit cu mult timp înainte.

Mi-am ridicat mâna stângă şi am admirat verigheta cum strălucea. Aceeaşi verighetă care o mai porți şi în acest moment la doi metri sub pământ. Te-am văzut în minte zăcând nemişcat în coşciugul ieftin, privind în sus cu palmele încrucişate pe piept, încremenit, cu pielea uscându-se şi cu un miros urât plutind în spațiul mic care te înconjoară.

Am vrut să mă eliberez de această imagine. Am vrut să-mi scot verigheta şi să o arunc undeva unde nimeni să nu o găsească. Dar inelul nu vroia să iasă de pe degetM-am enervat şi l-am scos cu forța. L-am aruncat pe linoleum, urmărindu-l cum se rostogolea în razele palide ale soarelui. Mi-am privit mâna şi am observat urma pe care a lăsase verigheta pe degetul meu. În acel moment m-am simțit goală, nudă. Ceva lipsea. Tu lipseai. M-am trezit târându-mă în patru labe pe podea, căutând inelul. O bucată de metal. Un cerc. Ceva aşa de mic şi totuşi aşa de semnificativ.

După ce l-am pus din nou pe deget m-am simțit mai bine.

Poate aşa se simt cu toţii, poate doar mie mi-e aşa de dor de tine. Sunt nebună doar pentru că îţi vorbesc? E rău dacă în singurătatea mea prefer să dialoghez cu tine?

- Aveţi ceva pe suflet?

D o privi pe Alicia cum aştepta ceva. *Presupun că ar trebui să spun ceva.*

- Ştiu că de mult timp nu am mai fost la dvs.

- Cunoaşteţi motivul acestei pauze ?

D se puse pe gânduri. Îşi încruntă fruntea şi ochii i se mişcau în gol, de parcă ar fi căutat răspunsul în interiorul capului.

- Cred că nu am simţit nevoia.

- Acum simţiţi nevoia să vorbiţi cu cineva?

- Vreau să fiu ascultată. De vorbit pot vorbi şi cu Jane. Vreau să pot să-mi rostesc cu voce tare gândurile. Să nu fiu criticată…

- Vă ascult.

Gândurile lui D parcă se blocară. Ştia că Alicia o privea. Aşa de mult îşi dorea să-şi ridice şi ea privirea. Îi era ruşine. Îi era ruşine pentru ceea ce simţea când o privea. Ştia că Alicia va citi de pe faţa ei îndurerată sentimentele care erau în joc. Nu o putea privi fără să nu simtă părere de rău pentru distanţa care se afla între ele. Între ceea ce vroia D şi ceea ce putea primi de la Alicia.

- Nu vreţi să-mi spuneţi ce gândiţi?

D îşi ridică privirea şi o fixă cu ochii.

Cum poţi fi aşa de frumoasă? Ce mult mi-aş dori să-ţi mângâi faţa. Să te sărut.

Clipi şi îşi strânse pleoapele închise pentru câteva secunde. În acele momente de obscuritate mintea îi era fulgerată de fantasme. Fracţiuni de imagini. Mâna ei atingându-i faţa, gâtul. Buzele apropiindu-se. Deschise pleoapele şi imaginile dispărură.

- Am început programul. De data aceasta voi rezista. M-am înscris la clinica *POSIT**HIV***. Mi-era jenă să revin la prima clinică. După ce am renunţat la tratament, îmi era imposibil să le cer să mă mai accepte încă o dată în program. Cred că noul *cocktail* de medicamente este mai bun. Nu mai are aşa multe efecte secundare. Câteodată am senzaţii de vomă, dar de cele mai multe ori mă pot abţine. De nu ar fi aşa de multe… Patru dimineaţa la ora 6:30. Trei pastile la ora 11:30. Mai iau patru după-masa la ora 17:00, iar ultimele cinci seara la ora 23:45. A trebuit să-mi iau un ceas special care să aibă mai multe alarme, ca nu cumva să uit să le iau. Când mi-e lumea mai dragă aud piuitul alarmei şi mă cuprinde o stare de indispoziţie. Dacă nu ar trebui să iau tabletele, cred că aş suporta mai bine situaţia. Dar aşa, la fiecare piuit îmi amintesc de boala mea. Am trecut de faza de autocompătimire.

- Ce simţiţi acum?

- Nu ştiu. Un amestec de toate şi nimic. Simt un gol mare în stomac urmat de frisoane şi stări de discomfort. Numai când mă gândesc la cele 16 tablete colorate de mărimi diferite… Am impresia că nu le pot înghite. Când le privesc de la distanţă par minuscule, iar când le am în palmă, parcă ar creşte sub ochii mei.

Nu putea să-i spună ce greu îi era din cauza alcoolului la care trebuie să renunţe definitiv, pentru ca medicamentele să-şi facă efectul. Nu vroia să meargă la adunările alcoolicilor anonimi. Se săturase de atâtea grupe de terapie. Acesta era primul ei proiect din noua viaţă. Trebuia să renunţe la alcool de una singură. Putea să depăşească acest lucru şi fără planul în 12 paşi de la alcoolici anonimi.

- Regimul mă înnebuneşte. Vă daţi seama, nu mai am voie să mănânc carne, doar soia. M-am săturat de chiftele de soia, sos de soia, lăstari de soia.

- Deci nu mai staţi la Jane?

- Am considerat că a sosit momentul să revin la cursul normal al zilei. Drept să vă spun, am crezut că va fi mai uşor. Cât timp am stat la Jane nu am avut timp să mă gândesc la John. Mă gândeam la el, dar rar şi foarte vag.

În acel moment îşi aminti de acele câteva escapade în domeniul prostituţiei. O trecură frisoane şi părea surprinsă.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu.

Oh, Doamne ce am făcut! Chiar aşa de jos am ajuns? Să fug pe străzi pentru sex.

- Am vrut să fac ceva foarte, foarte rău.

Alicia o asculta.

- Acum realizez cât de rea şi de disperată am fost în acel moment. M-am îmbrăcat ca o târfă şi am ieşit pe stradă.

Explica sacadat, de parcă fiecare cuvânt l-ar fi fost scos cu cleştele. Privea în gol, explicând cu braţele

modul în care se farda, cum îşi aranja peruca şi cum vroia să o facă fără prezervativ.

- Doamne. Îşi astupă fața între palme şi începu să plângă. Am vrut să-i infestez. Cum ar numi asta avocații? Crimă cu premeditare?

- Dar nu ați infestat pe nimeni.

- Slavă Domnului. John a fost salvatorul meu. Am revenit turmentată de la una din aventurile mele nocturne, nu am avut somn aşa că m-am uitat peste câteva casete video, iar pe una era o înregistrare de la revelionul trecut pe care l-am petrecut cu Jane. Era şi John acolo. În acel moment toate lucrurile păreau să se îndrepte. Ştiu că pare naiv, dar prin vizionarea casetei am luat cea mai importantă hotărâre din viața mea. Am ales viața.

- Și acum cum vă descurcați singură în apartamentul dvs.?

- Îmi lipseşte. La servici e mai uşor, dar când vin acasă… Nu-mi găsesc locul. La fiecare sunet tresar şi fug la uşă să verific dacă nu cumva a venit acasă. În acel moment realizez că a murit.

Începu să plângă înăbuşit. De fapt încerca să-şi suprime lacrimile, pe cât posibil.

- Ce simțiți față de moartea lui?

- … a murit şi mă simt…

Ridică din umeri.

- Ştiu ce simțiți. Vă bucurați că dvs. trăiți.

Fața lui D se lumină.

- Mă bucur că eu trăiesc. Da. Și mă simt groaznic din această cauză.

Îşi plecă din nou capul.

- Nu trebuie să vă simțiți rău. Trebuie să vă bucurați că trăiți.

- Mi-e aşa dor de el. De multe ori stau în mijlocul unei încăperi a apartamentului şi nu mai ştiu ce vroiam să fac şi mă trezesc cu gândul la el. E interesant că după moartea lui îmi amintesc doar lucrurile frumoase. Certurile noastre par şterse cu buretele. Îmi amintesc de zâmbetul lui. Cred că eu sunt singura persoană care l-a văzut zâmbind. Mereu avea un aer serios încât nimeni nu credea că poate zâmbi.

În timp ce îi povesti lui Alicia, D părea să se fi relaxat. Gesticula şi zâmbi de câteva ori.

- L-am văzut doar de trei ori zâmbind, dar în acele momente ştiam ce aveam la el. Parcă toate trăsăturile feței se schimbau şi în fața mea se afla o cu totul altă persoană. Când îmi amintesc de momentele frumoase, zâmbesc pentru mine şi în acelaşi timp mi se frânge inima. Lucrurile mici mă fac să nu uit că a murit. În primele zile, după mutarea mea, nu aveam pâine. Aceasta era treaba lui John. El cumpăra pâinea. Cu toate că ştiam că de acum înainte eu trebuie să mă ocup de acest detaliu, tot uitam. Acum, când cumpăr o pâine, o privesc şi mă gândesc la el. În acel moment îmi vine să mă arunc pe podeaua magazinului şi să plâng. Ştiu că nu aş rezolva nimic, dar aşa simt. În acel moment strâng mai tare bara coşului cu cumpărături, pentru a fi sigură că nu voi cădea, slăbită de durere.

NOIEMBRIE

Se afla în fața oglinzii supradimensionale. Aceea era baia în care îl găsi pe John întins. Aceea era baia în care sângele ei se scurse dintr-un trup obosit. Era ora 23:46. Înghiți ultima pastilă pe ziua respectivă. Continua să se privească. Purta o cămaşă de-a lui. Primii trei nasturi erau descheiați. Cu degetele parcă înțepenite într-o poziție moartă îşi atinse pielea dezvelită de gulerul cămăşii.

Mă pot atinge. Exist. Tu nu mai exişti. Nu te mai pot atinge. Am nevoie de îmbrățişarea ta. Acum, că am realizat că exist, nu mai ştiu cum să mă împac cu ideea că tu nu mai eşti lângă mine.

Continua să-şi privească reflexia în oglindă.

Îmi lipseşti aşa de mult. Oricât de mult aş plânge, lacrimile mele nu se vor usca. M-ai luat prin surprindere. Totul s-a întâmplat mult prea repede. Acum realizez cât de prețioase au fost ultimele momente pe care le-am petrecut împreună. Medicamentele începeau să-şi facă efectul, pulsul îți era foarte slab, dar încă trăiai. Te-am ținut în brațe până a sosit salvarea. Atunci mi s-a părut o veşnicie. Acum îmi dau seama cât de repede s-a întâmplat totul. Aşa de mult mi-aş dori să mai fim încă o dată împreună. Când facem un lucru pentru ultima oară, nu realizăm că este pentru ultima dată. Dacă am şti am trata fiecare clipă cu mai mult respect.

Nu am mai irosi momentele de pauză totală, nu ne-am mai certa pentru fleacuri. Am petrece cât mai mult timp împreună. De câte ori ne-am ocolit. De câte ori m-am făcut că dorm, doar pentru a nu fi nevoită să discut cu

tine. Acum regret că am tăcut. Regret că nu te-am îmbrățișat de fiecare dată când simțeam nevoia.

SCRISOARE

Te urăsc. Te urăsc aşa de mult. E aşa de greu fără tine. Mi-e teamă să deschid un sertar sau un dulap, deoarece peste tot se află lucruri care îmi amintesc de tine. Mă simt aşa de singură cu durerea pe care o port în mine. Degeaba îi povestesc totul Aliciei, durerea nu trece. Credeam că va fi altfel. Eu am vrut să revin la vechea mea viață, dar am uitat că tu nu mai faci parte din ea.

Precis te mai afli în călătoria ta. În fiecare zi aştept o scrisoare sau măcar o felicitare de la tine. Un răspuns. Un semn. Ceva care să-mi spună că îți merge bine. Apoi, în timp ce stau cu teancul de plicuri în mână (facturi, chitanțe şi reclame), realizez că aşteptarea mea nu va avea nici un sfârşit. Ştiu că eşti mort. Te-am ținut în brațe. Ți-am simțit ultima strângere de mână. Şi totuşi, sper ca totul să fie doar o greşeală. Te-am văzut murind şi nu-mi vine să cred că nu mai exişti. Totul s-a petrecut aşa de repede şi de neaşteptat. Cum se poate ca azi să trăieşti şi mâine să nu mai fi?

Ziua e mai uşor. La lucru mai îmi distrage atenția Jane sau şeful, dar cel mai greu e când vin acasă. Peste tot doar linişte, se mai aud zgomotele specifice cartierului. Îmi fac treburile cotidiene, mai urmăresc un film la televizor, apoi mă culc.

Privesc spre ceas şi văd că e ora 3:46 noaptea şi tot nu am adormit. Te aştept să vii acasă de la lucru sau de la amantă. Dar nu mai vii. Tot zgomotul care m-a înconjurat în timpul nopții s-a liniştit, iar liniştea a devenit tot mai zgomotoasă cu trecerea minutelor. Număr până la 60. A mai trecut un minut de singurătate. A mai trecut un minut şi câteva secunde care mă îndepărtează de prezența ta.

De atâtea ori mi-am dorit să existe îngeri, ca tu să fi unul dintre ei. Să te mai văd pentru câteva minute. Să-ți văd fantoma transparentă la capătul patului meu.

Zilele trec şi realizez că nu te vei întoarce. Realizez că, în timp ce eu mă chinui să supraviețuiesc înghițind o găleată de tablete, trupul tău se degradează. Stai întins în întuneric şi la frig. În societate încerc să par bine dispusă. Din ce cauză? M-am săturat de mila celor din jur. Am impresia că mă consideră handicapată. Încerc să ascund durerea care mă surprinde în locuri publice. În acele momente de disperare, când simt că nu mai pot, încerc să dispar într-un loc mai izolat unde-mi pot lipi trupul de un perete şi pot suspina.

Sufăr.

E uşor pentru cei care mor, ei nu mai simt nimic. E greu pentru cei care rămân. Am petrecut aproape 10 ani împreună. Tu ai fost conținutul vieții mele. Acum fără tine simt doar gol. Parcă m-aş afla într-o încăpere uriaşă. Liniştea e aşa de apăsătoare, că încep să aud foşnete. Îmi aud respirația şi ecoul bătăilor inimii. Eu - măruntă în golul uriaş. Ce ar trebui să simt?

Sunt aşa de singură. Am insomnii. Un efect secundar al tratamentului. Privesc tavanul ore în şir şi port dialoguri imaginare cu tine. Îți povestesc despre ziua trecută, iar tu îmi răspunzi. Sunt bolnavă? Precis sunt. Dar ce să fac. Să urlu? De multe ori fac un lucru şi realizez că înainte tu făceai asta. Simt un junghi în inimă şi mă părăsesc puterile. Trebuie să mă proptesc de ceva şi toată fața mi se încrețeşte într-un suspin venit din adânc.

Te urăsc pentru acest lucru. Te urăsc pentru că m-ai lăsat singură.

Aştept răspuns…

Se trezi la sunetul strident al alarmei ceasului. Era încă întuneric afară. Trebuia să-şi ia tabletele. La naiba cu tabletele. Aşa să arate viața ei de acum înainte? Nu va mai avea o noapte cu somn liniştit? Se ridică din pat şi cu somnul între pleoape se îndreptă spre baie. Aprinse lumina şi se postă în fața oglinzii. Se privi scurt şi tresări speriată. Apoi se linişti. Era doar ea, dar arăta aşa de rău, încât nu se mai recunoscu. Cearcăne, părul zburlit. Deschise dulăpiorul din spatele oglinzii şi începu să-şi scoată pastilele din flacoanele de plastic. Când era mică, îi plăcea să se joace cu cutiile de medicamente. Îi plăcea zgomotul pe care îl făceau când se loveau de pereții flaconului. Mama ei o tot certa. Îi spunea că medicamentele nu erau o jucărie.

Acum nu mai vroia să se joace.

După ce înghiți pastilele colorate, reveni în dormitor şi se aruncă înapoi pe pat. Ştia că pentru lenevit nu mai avea mult timp la dispoziție. Trebuia să se pregătească să meargă la lucru. Iar trebuia să asculte poveştile interminabile pe care i le spunea Jane. *Femeia asta nu oboseşte niciodată. De unde are atâta energie? Parcă ar fi o moară stricată.*

În timp ce stătea întinsă pe plapumă, simți nevoia să bea ceva. Să bea alcool. Vodcă. Acest gând o trezi. Fără să se gândească, se ridică din pat şi începu să caute prin casă o sticlă cu licoarea ei preferată. O durere arzătoare

își avea focarul în stomacul ei și cerea otrava. O vroia, iar D se simțea neputincioasă. Corpul cerea. Scoase din frigider toate alimentele, dar nu mai găsi nici o sticlă. Apoi luă la rând toate dulapurile. Întotdeauna avea ascunsă o sticlă între haine. Trebuia să mai fie una. Aruncă hainele afară din sertare, dar nu găsi nici o sticlă.

După câteva minute de căutare obosi și realiză ceea ce făcea. Aici ajunse, să fie disperată după o gură de alcool. Primele zile de abstinență decurseră bine, dar cu cât se îndepărta în timp de ultimul pahar de alcool, simțea cum în ea creștea o furie, o durere și o slăbiciune. Știa că nu e bine. Știa că medicamentele nu-și mai făceau efectul așteptat dacă apărea alcoolul în joc, dar nu mai avea putere asupra acestui viciu. Trebuia să nu se mai gândească.

Restul zilei se tot gândea la acea sticlă cu lichidul transparent. Nu se mai putea concentra la lucru. Aceste gânduri erau întrerupte de cruda realitate, când alarma ceasului o anunța că trebuie să mai înghită un pumn de pilule. Trebuia să-și găsească o preocupare, ceva ce să-i distragă atenția. Era vineri seara și nu era sigură dacă va rezista tot week end-ul fără a sfârși într-un bar. Așa că se autoinvită peste noapte la Jane. Știa că era o hotărâre spontană și deloc tipică ei, dar Jane era ultima ei scăpare. Nu-i va spune motivul pentru care a luat hotărârea aceasta. Nu-i va da nici o explicație. Dacă Jane putea să se autoinvite, de ce să nu poată și ea.

Așa că după terminarea lucrului coborâră din clădire și se adăpostiră în mașină. Afară era frig, nu glumă. Iarna era nerăbdătoare să-și intre în puteri. În drum spre apartamentul lui Jane se opriră la o benzinărie și făcură cumpărături de ultimă oră pentru seara lor specială. Lui Jane îi plăcea să facă din orice nimic ceva ieșit din comun. Să exagereze. D trebuia să tacă. Ea luase hotărârea aceasta, acum trebuia să suporte consecințele.

Jane se hotărî spontan, cum altfel - să o schimbe pe D. Aceasta nu știa la ce se referea, dar nici nu o interesa, atâta vreme cât nu se afla în apropierea unei sticle cu băutură. După ce se instalară în apartamentul lui Jane, înțelese ce avea să i se întâmple, dar nu o mai interesa. Jane scoase o trusă cu tot felul de foarfece și castroane transparente.

- O să vezi, noua freză o să-ți stea perfect.

- Dacă spui tu?

- Nu ai încredere în calitățile mele de a anticipa ceea ce îi stă bine unei persoane?

- Ar trebui?

- Nu-ți fă probleme. Am mai făcut așa ceva.

- La câte persoane?

- Incluzându-te pe tine, trei.

D nu era sigură dacă era bună ideea, mai ales că era vorba și despre vopsire.

- Dar nu trebuie să te sperii, de fiecare dată a ieșit foarte bine, aș putea spune că sunt un talent înnăscut.

Lauda de sine nu miroase a bine.

D nu fusese consultată în alegerea culorii și Jane îi propuse să rămână totul un secret până ce va fi gata.

- Trebuia să facem asta de mult.

- O seară a femeilor? întrebă D nedumerită.

- Nu, da și asta, dar m-am referit la modificarea frezei. Presupun că ai purtat aceeași freză de când ai fost mică, doar că atunci îl aveai împletit în coadă .

- Mda, dar e chiar așa de rău?

- Trebuie să riști să faci ceva nebun. Nu trebuie să te gândești că nu o să-ți stea bine cu o freză nouă. Trebuie să pornești de la ideea, că noua freză e un pas, o trecere spre o altă freză și spre o altă viață.

- Dacă îți urmez cuvintele, înseamnă că în câteva săptămâni mă vei tunde cheală.

- Este vorba doar despre păr. Crește la loc.

Începu să întindă pasta urât mirositoare peste șuvițele de păr de nici o lungime acceptabilă după părerea lui Jane.

- Cu freza asta nici nu mă miră că mai ești singură.

- Adică?

- Cum vrei să cunoști bărbați dacă porți o astfel de freză? Nu-ți scoate în evidență calitățile.

Calități? Bărbați? Despre ce-i vorba? Jane îmi plănuiește viitorul fără să mă consulte. Tipic.

- Nu sunt în căutare de bărbat. Sunt încă lipită emoțional de John.

- Știu că nu e ușor să începi ceva nou după atâția ani cu aceeași persoană, dar trebuie să te gândești că el nu va mai veni niciodată înapoi. Nu poți să-l aștepți pe veci. Nu se știe dacă după moarte vă veți întâlni. Cine știe în cine s-a reîncarnat deja.

Iar Jane cu teoriile ei despre călătoria sufletului.

- Tu mai ai de trăit și nu vreau să cred că singurătatea este cea mai bună soluție. O să înnebunești între pereții dormitorului în care cu ceva timp în urmă se mai puteau simți urme de energie erotică. Mai ai nevoie de timp, dar și tu vei ajunge la părerea mea.

Ce sigură ești pe tine.

După ce îi împachetă părul, trebuiau să aștepte ca vopseaua să-și facă efectul. Amândouă hotărâseră să-și

facă în acest răstimp manichiura şi pedichiura. D era foarte atentă la fiecare mişcare pe care o făcea cu foarfecele. Nu avea voie să se taie. Trebuia să aibă grijă să nu o infesteze pe Jane. Aceasta era foarte distrată, aduse suc de portocale şi biscuiți de orez. Erau alimente care se aflau pe lista permisă în alimentația lui D. Biscuiți de orez nu mai încercase. După ce gustă o bucată, constată că nu aveau nici un gust. Jane îi surprinse expresia feței.

- Știu că nu au nici un gust, dar dacă vreau să-mi păstrez silueta, nu am încotro. Știi că eu tot timpul trebuie să ronțăi ceva, iar astea măcar nu îngraşă.

- Dar nu au nici un gust, parcă aş bea apă. Acelaşi efect.

Jane râse. Poate că aceasta era singura încercare de glumă pe care o auzise din gura lui D.

- Astea le-am luat special pentru tine, eu îmi cumpăr cu diferite arome, dar acelea sunt pline cu chimicale.

Între timp se mutară în baie unde spălară vopseaua din păr. După ce îl tamponară puțin cu prosopul, urma a doua fază a serii. Tunsul. În timp ce părul cădea pe umerii lui D, Jane continua să povestească. Când văzu lungimea şuvițelor tăiate, D se îngrijoră că nu avea să-i placă noua freză. Întotdeauna purta părul lung.

- Şi am mers în barul *FEVER*. E total. Parcă ar fi o discotecă din anii 80. Chiar şi muzica e din acei ani. Peste tot doar lumini stridente şi chelnerițele şi chelnerii poartă haine din alea haioase din perioada respectivă. M-am distrat de minune în seara aceea. Trebuie să mergem şi noi într-o seară. Trebuie să cunoşti pe cineva nou.

Iar începe.

- Nu-ți mai da ochii peste cap. Fiecare femeie are nevoie din când în când de ceva tare între picioare. Unele au nevoie chiar mai des, spuse ea şi începu să zâmbească.

- Cum să găsesc pe cineva? Am SIDA.

- De ce gândeşti aşa negativ? Nu trebuie să sari în pat cu cel mai bun care-ți iese în cale.

Dar aşa am făcut în acele nopți… în acele nopți în care am fost Desire.

- Crezi că nu sunt destui bărbați care au SIDA şi se află în aceeaşi situație în care te afli tu? Şi ei au nevoie de cineva.

- Acei bărbați sunt homosexuali.

- Nu toți. Crezi că toate târfele din oraş folosesc prezervative?

Lovitură sub centură. Dacă Jane ar şti ce vroia ea să facă în acea perioadă! Dacă ar fi văzut-o travestită în Desire?

- Mereu trebuie să fiu pe fază. Aceasta e deviza mea. Niciodată nu se ştie cine îmi iese în cale şi de aceea trebuie să fiu pregătită.

Deschise uşița dulăpiorului şi îi arătă o cutie plină cu prezervative. D ştia de existența lor din perioada în care locuiau împreună, dar de fiecare dată a rămas impresionată de mărimea cutiei.

- Pe bărbați nu te mai poți baza în ziua de azi.

Părul zbura în toate direcțiile, iar degetele lui Jane mânuiau foarfecele cu o dibăcie impresionantă. Tunsoarea era gata, dar D nu avea încă voie să-şi admire noua freză. Mai trebuia coafată. Scoase foenul şi începu să-i modeleze părul cu peria. Şi în timp ce aparatul huruia, Jane nu înceta să vorbească. D trebuia să recunoască că Jane era un unicat. Îți intra sub piele. Trebuia să o găseşti simpatică. Nu aveai încotro.

O întoarse cu scaunul spre oglinda de deasupra chiuvetei. D nu se mai recunoscu. Părul negru şi tuns până la urechi. Spre propria surprindere îi plăcea foarte mult noua freză şi culoarea. Se ridică de pe scaun şi se apropie de oglindă. Îşi întoarse capul într-o parte şi-n alta pentru a observa freza din toate pozițiile. Îi stătea chiar foarte bine. Cine era acea femeie? Părea seducătoare cu toate că era bolnavă.

- Ce părere ai?

D nu găsi cuvintele. Zâmbea doar.

- Am promis prea mult?

- Nu. A ieşit perfect. O îmbrățişă şi îi mulțumi. În acest timp auzi alarma ceasului, iar toată bucuria i se strivi. Iar pilulele. Iar boala. Iar violul. Iar John. Toate reveneau într-o singură secundă.

În toiul nopții, neputând să doarmă, simțea din nou acea sete. Acea dorință pentru o gură de alcool. Se ridică din pat şi începu să mişune ca o fantomă prin apartament în căutarea unei sticle de tărie. În frigider găsi o sticlă pe jumătate plină cu vodcă. Simțea cum inima îi bătea tot mai rapid, cum dorința pentru conținutul incolor creştea. Strânse sticla în mână. Nu ştia ce să facă. Deşurubă puțin, apoi înşurubă la loc. Trecea permanent dintr-o stare lucidă în alta de dependență.

Lăsă sticla pe podeaua bucătăriei şi începu să se plimbe în jurul ei. O privi. Se lăsă jos şi o luă în mână.

Nu am voie să beau.

Trebuie să beau.

Chiar sunt nebună? Nu-mi dau seama ce urmări poate avea asta?

Trebuia să uite de sticlă. Ridică sticla şi o duse în chiuvetă. Vroia să golească conținutul. Nu ştia ce să facă.

Nu e sticla mea, nu pot face asta.

Ştiu că ăsta nu e un motiv. Jane nu s-ar supăra pe mine dacă i-aş spune motivul. Trebuie să o golesc. Dar nu eu am dat banii pe ea.

După zece minute cu sticla deschisă deasupra chiuvetei, hotărî să nu o golească, dar luă măsuri pentru a nu se lăsa ispitită. Ştia că Jane avea mereu ardei iute în frigider. Ea adora mâncărurile iuți. Spunea că ardeiul iute e un afrodisiac şi putea jura că acele mâncăruri o înfierbântau. Tăie un ardei şi frecă gura sticlei cu iuțeala de foc.

Reuşi să adoarmă, dar se mai trezi de câteva ori şi se repezi la sticlă, reuşi să se abțină, gândindu-se la focul care plutea pe marginea sticlei. Odată uită şi duse sticla la gură şi simți cum buzele erau pe cale să provoace o combustie spontană. Se lecui pentru acea noapte. Obosită adormi, dar doar pentru o oră, deoarece trebuia să-şi ia medicamentele.

Dimineața, când Jane se trezi, se sperie de dezordinea din jurul lui D. Aceasta stătea ghemuită pe canapea cu pătura strânsă în jurul brâului, cu picioarele goale, cu un braț atârnând după sticla răsturnată şi cu covorul îmbibat cu vodcă. Jane se apropie încet şi ridică sticla. Privirea îi fugi când la sticlă, când la D. Nu-i venea să creadă ceea ce presupunea. Se aşeză pe canapea lângă ea şi o privi în continuare. Aici a ajuns? Cum de nu observase mai devreme că prietena ei avea o problemă cu alcoolul?

Poate îmi fac gânduri degeaba. Poate a fost doar ceva de o noapte. Precis nu i-a mers bine şi avea nevoie de ceva pentru a uita. Dar în ultima vreme prea des nu-i mergea bine. De fiecare dată a apelat la alcool? Ce prietenă sunt, dacă nu am observat asta? Ce să fac acum? Să o pun să-mi spună totul? Va nega? Precis va nega. Aşa fac dependenții. Dar nu o pot lăsa să distrugă totul. Trebuie să o ajut. Dar dacă nu-mi vrea ajutorul? O trezesc şi vom vorbi.

Îi atinse umărul şi o mişcă puțin, şoptindu-i numele, dar ea continua să doarmă. O zgudui mai tare şi îi rosti mai tare numele. D se trezi, smucindu-se sub pătură de parcă s-ar afla din nou în cămaşa de forță. Privi speriată prin jur.

- Unde… şopti ea, privind în continuare încăperea în care se afla.

Jane îi mângâie părul şi încerca să o linişească.

- Linişteşte-te. Eşti la mine.

D începu să respire mai relaxat. Jane ridică sticla şi i-o arătă, privind-o bănuitoare. D se sperie, de parcă sticla aceea ar fi blestemată. Se ridică în fund şi se retrase spre marginea patului. *Cât mai departe de sticlă. Nu te apropia.*

- Jur că nu am băut nimic. Jur.

Cuvintele nu erau îndreptate spre Jane. Parcă ducea o conversație cu sticla pe care nu o mai slăbea din priviri.

- Linişteşte-te.

- Trebuie să mă crezi.

- Te cred.

- Nu mă crezi. Nici eu nu m-aş crede în locul tău. Am vrut. Era cât pe ce.

- D…

Vru să o atingă pentru a o linişti, dar aceasta se trase într-o parte. Privirea îi rămase ațintită asupra sticlei şi o urmărea cum Jane se întinse, o luă şi o lăsă pe măsuța din fața lor.

- Vrei să-mi spui ceva? Jane parcă vorbea în gol.

- Trebuie să mă crezi că nu am băut.

- De ce ai vrut să bei?

- De ce am vrut? De ce să nu vreau?

- Cum ai început?

- Are vreo importanță. M-a prins din drum după cum se poate spune. Trebuia cumva să suport rămăşițele zilei petrecute acasă singură, violată.

D continua să fie încordată. Vorbea de una singură. Jane nu exista pentru ea în acel moment.

- Ce s-a întâmplat astă noapte?

- Trebuia să beau. Mă ardea aşa de tare. Durerea era insuportabilă. Trebuia să duc sticla la gură. Am încercat să adorm, dar nu am putut închide ochii. Imaginea sticlei mă ținea trează. Am adus-o din frigider şi am pus-o pe măsuță. Exact acolo unde este acum. Am ajuns să privesc sticla şi să plâng. Să-mi plâng de milă. Chiar aşa de slabă sunt, mi-am spus? Răspunsul a fost da. Am fost inspirată să ung gura sticlei cu ardei iute. Doar asta m-a ajutat. După ce am încercat să mai dorm, m-am trezit cu o sete şi mai puternică. Atunci am aruncat sticla pe podea şi am privit cum lichidul se îmbibă în covor. Pentru un moment m-am gândit că dacă m-aş arunca pe covor, poate aş mai putea linge puțin din lichid.

Îşi prinse fața între palme. Îşi şterse lacrimile. O surprinse pe Jane privind-o cu milă.

- Acum chiar eşti şocată?

- Chiar sunt.

Intră în sanatoriu cu inima strânsă. De atâtea luni nu-şi mai vizitase mama… O infirmieră o întâmpină în uşa camerei.

- Bună ziua, spuse aceasta politicos.
- Bună.
- Azi îi merge mai bine.
- I-a fost rău?
- Nu, dar ştiţi că are zile în care plânge în continuu. De câteva zile însă îi merge ceva mai bine. Puteţi intra.

D îi mulţumi şi deschise uşa. O surprinse în aceeaşi poziţie în care o lăsase cu câteva luni în urmă. În scaunul cu rotile îndreptat spre fereastră, doar că acum nu mai bătea soarele, era un frig afară, de îngheţau pietrele.

- Ştiu că de mult timp nu am mai fost la tine. Precis ai crezut că te-am uitat. Am avut şi eu multe pe cap. Nu am avut puterea să te văd aşa.

Îi luă palma în a ei. Îi mângâie degetele osoase.

- Promit să te vizitez mai des. Nu am veşti prea bune. Am SIDA. Ştiu că te întrebi pe unde am umblat să primesc aşa o boală. Nici nu mai contează acum. Sunt infestată şi nu-mi merge prea bine. Toate medicamentele pe care trebuie să le înghit mă termină. Toate culorile. Nu ţi-ar place. Întotdeauna ai urât medicamentele. Spuneai că este otravă pe reţetă. Poate că otrava asta îmi va salva viaţa. Cine ştie.

D continua să o privească. Semăna cu o stană de piatră în acel scaun. Nici un semn că ar sesiza prezenţa ei în aceeaşi încăpere.

- Sunt văduvă. Aşa tânără şi deja văduvă… Nu ştiu ce se întâmplă cu bărbaţii din viaţa mea. Cu toţii mor. La început Dwayn şi acum John. Sunt blestemată. Aşa de mult mi-ar place să pot discuta puţin cu tine. De ţi-aş mai auzi vocea. Nici nu ştiu cum sună, după atâţia ani. Nu mai contează. Vreau să ştii că de data aceasta nu voi renunţa aşa de uşor. Am suferit prea mult în viaţa asta încât să renunţ la ea aşa de uşor. Sunt pe cale să-mi refac viaţa. Niciodată nu va mai putea fi aşa cum mi-am dorit-o când eram mai mică, dar măcar va fi trăibilă. Nu mai vreau să te deranjez.

Se ridică şi o sărută pe frunte. O strânse puţin în braţe. Era aşa de bine să simtă pe cineva viu în braţele sale. Trebuia să plece. Avea de gând să mai întreprindă ceva cu Jane în seara respectivă. Nu ştiau exact ce vor face, dar un lucru era clar: nu va avea de a face cu alcoolul.

Se lăsă dusă de tren. Privi oamenii care urcau şi coborau. Fiecare cu problemele sale. *Fiecare îşi poartă propria cruce.* Câţiva tineri începură să râdă şi să fredoneze versurile unei melodii la modă. Păreau aşa de inocenţi. Fericiţi. *Cum e să fi fericit? Trebuie să o întreb pe Alicia. Ea precis e fericită. Poate îmi va da o explicaţie ştiinţifică. Aşa cum face de fiecare dată când abordez un subiect prea intim pentru ea. De ce e aşa rece? Poate numai faţă de mine e aşa. Şi-o fi dat seama? Data viitoare, când o voi vizita, mă voi aranja. O voi ruga pe Jane să-mi facă părul ca în seara aceea şi mă voi machia. Îmi voi pune cea mai frumoasă haină pe care o am şi nu mă voi mai gândi la alcool. Nu mă voi mai gândi că sunt o bombă care ticăie.*

DECEMBRIE

Păşi liniştită pe poteca acoperită cu zăpada proaspătă. Câţiva fulgi se învârteau în jurul ei. Simţea cum inima i se strângea tot mai mult ştiind că se apropia de locul cu pricina. Acum totul era alb şi nu era sigură că va găsi locul cu pricina.

Privi în stânga şi în dreapta. Peste tot se aflau oameni pe care nu îi cunoştea şi pe care nu-i va cunoaşte niciodată. I se părea ciudat să-l ştie înconjurat de străini. De parcă mai avea vreo importanţă. Era sigură că era foarte aproape. Era singură în acel loc sinistru. Copacii rămuroşi dezgoliţi de frunze. I se părea ciudat că în acel loc nu auzea zgomotul oraşului. O fi vorba despre respect faţă de persoanele care *locuiau* în acel loc? Sigur nu. O linişte înspăimântătoare dar şi relaxantă. În jurul ei doar piatră şi marmură. Monoliţi care ţâşneau din pământul fertilizat cu trupurile *locuitorilor*.

Găsi copacul, punctul de reper. De când ninsese, spiritul de orientare printre multele morminte părea să-i fi

dispărut. Cu toate că zăpada făcea imposibilă descoperirea lăcaşului, D ştia care era. Simţea. Se lăsă pup lângă o ridicătură dreptunghiulară în covorul alb şi pufos. Şterse cu palma zăpada de pe lespedea de piatră.

În acel moment simţi cum un val de frig îi trecu peste spinare. Curăţă plăcuţa cu numele. *John Beals, 32 de ani. Odihneşte-te în pace.* D rămase în acea poziţie şi privi literele gravate. Acolo locuia el.

O inimă bună a încetat să bată. Asta trebuiau să scrie pe placă.

Se ridică şi privi în jur. Doar ea şi morţii. Ce imagine familiară. I se părea ciudat să se afle în acel loc. Pe Dwayn nu a putut să-l viziteze. Era prea mult. Acum era altceva. Nu cu mult.

Ţi-e frig? Niciodată nu am crezut că mă voi afla în această postură. Să te privesc de sus. Eram sigură că eu voi fi prima care va ajunge sub o lespede ieftină. Dar mi-ai luat-o înainte. De ce nu ai putut să mai aştepţi puţin? Am uitat că îţi plăcea să iei propriile decizii. Era vorba despre acel strop de bărbăţie pe care nu vroiai să-l pierzi. Puţin testosteron şi începi să te crezi buricul pământului. Prostule. Ţi-ai dat seama ce faci? Eu nu cred. Cred că s-a realizat un scurt circuit la tine în cap în acel moment. Singura scăpare părea moartea. Gata cu suferinţa. Gata cu problemele. Ştiu ce ai simţit. Ştiu chiar foarte bine.

Niciodată nu am crezut că tu vei fi în stare de aşa ceva. Se vede cât de puţin te-am cunoscut. Cineva spunea că fiecare problemă are şi o rezolvare. La început şi eu am crezut că e o prostie, dar acum observ cum lucrurile încep să se lege. Totul începe să aibă un anume sens, nu mă întreba care este, dar simt că nu degeaba s-au întâmplat toate lucrurile.

Am făcut greşeli. Amândoi. Prea multe greşeli. Am uitat să trăim. Eu cel puţin. Nu ştiu cum ai simţit tu. Sper că ai fost fericit. Măcar puţin. E păcat să părăseşti viaţa fără să cunoşti acest sentiment. Cred.

Mi-e dor de tine. Am crezut că se va schimba ceva dacă vin la tine. Că îţi voi simţi apropierea. Dar singurul lucru pe care-l simt e frigul care se strecoară printre hainele mele. Am crezut că voi găsi răspunsuri aici. Nu ştiu ce mi-am imaginat, că îmi vei apărea şi-mi vei spune că totul va fi bine? Mi-am dorit acest lucru la un moment dat. Acum nu simt nimic. Nu simt durere. Nu simt disperare. Aici nu este nimic care să-ţi aparţină. Nimic din tine, doar nişte oase undeva sub mine. Nimic din John. Nu aşa cum te-am cunoscut eu.

Acasă e mai greu.

Începu să înconjoare mormântul. Gândurile continuau să curgă.

Orice nimic îmi aminteşte de tine şi mă face să sufăr. Peste tot îţi văd faţa. Îmi spun că este imposibil să fi mort deoarece pari aşa de prezent în viaţa mea, mai mult ca pe vremea când trăiai. Chiar dacă nu erai acasă, ştiam că vei reveni. Acum mă înconjoară doar golul, iar eu trebuie să încerc să-l umplu cumva. Nu cu alcool cum crezi tu. M-am lăsat, cel puţin sper că voi reuşi. Jane mi-a spus că de alcoolism nu scapi niciodată. Este o boală care te călăuzeşte toată viaţă. O continuă luptă interioară. Cine va fi mai tare va câştiga. Jane mă ajută să mă descurc. Ştiu că nu o agreezi, dar am şi eu nevoie de cineva. Cred că aş înnebuni dacă nu ar exista măcar ea.

Era deja trecut de miezul nopţii. Nu putea să adoarmă. Medicamentele erau de vină, dar tot ele erau şi cele care o ţineau în viaţă. Se gândea. Toată noaptea se gândea şi se gândea. Simţea că înnebuneşte dacă nu adoarme. Arsura din stomac revenea la intervale de jumătate de oră. Trebuia să facă ceva să termine odată jocul acesta. Se duse în camera de zi şi aprinse veioza. Formă numărul lui Jane.

- Eu sunt. Pot să vorbesc cu tine?

- D? vocea părea somnoroasă. Numai ce am adormit.

- Îmi pare rău, dar trec iar printr-o fază grea.

- E rău?

- Da. M-am îmbrăcat de mai multe ori şi eram gata să părăsesc apartamentul. Vroiam să merg la o benzinărie să-mi cumpăr ceva de băut.

- Dar n-ai făcut-o.

- Nu.

- Ai fost mai puternică.

- Nu ştiu. Dacă nu te sunam, acum eram deja pe stradă. Simt că-mi pierd minţile dacă nu închid ochii.

- E bine că m-ai sunat. Îţi dai seama ce urmări putea să aibă acest impuls? Alcoolul era cea mai mică problemă, dar ai fi tras o răceală de la frigul de afară. Ştii cât de slăbit îţi este sistemul imunitar. Medicamentele te ajută, dar şi tu trebuie să ai grijă. Vrei să ajungi la spital?

- Nu vreau. Nu mai ştiu ce să fac să adorm. Am început să număr miei, la un moment dat am ajuns la 5789. Cred că am sărit peste câteva sute la un moment dat, dar ce mai contează, nu sunt mieii mei. Am început să-mi fac gânduri despre cele mai incredibile lucruri. Cine l-a ucis pe JFK? Sau de ce torc pisicile? Apoi am început să dialoghez cu mine. Trebuia să vorbesc cu altcineva decât cu mine. M-am săturat să-mi aud propria voce în fiecare noapte.

- Cred că sunt pe drumul cel bun.

- De unde știți?

Ce mă seci cu aceleaşi întrebări suplimentare în loc să mă priveşti cu atenție. Nici nu ai observat că mi-am schimbat înfățişarea. Chiar dacă tu nu mă observi, eu exist şi voi exista în continuare.

- Nu-i mai port hainele.

- E un semn bun.

- Asta am crezut şi eu. Nu am anticipat că totul se va termina peste noapte. Într-o zi pur şi simplu nu am mai avut chef să-i port hainele mult prea largi pentru mine. Cred că la început m-a ajutat. Nu ştiu la ce m-a ajutat.

- Să vă umple golul din inimă…

- … da. Am avut nevoia să-i simt apropierea. Parfumul apei de colonie pe care o folosea. Pe gulerul bluzelor se mai simțea acea aromă dulce amăruie care îmi plăcea aşa de mult.

Zâmbi ca pentru sine.

- Cred că acum văd mai clar lucrurile. A trecut ceva vreme şi totul pare prea îndepărtat pentru a-mi influența în continuare existența.

- Cuvinte mărețe pentru un început de drum.

- Am ajuns la concluzia că nimeni nu mă poate ajuta, decât eu însumi. Toată viața am aşteptat ca alții să se ocupe de mine, iar acele persoane m-au dezamăgit. Cred că am puterea să înfrunt boala. În sfârşit.

- Văd că v-ați schimbat înfățişarea. Cu ce ocazie?

A observat. D, nu te extazia. E doar o constatare banală.

- O hotărâre spontană. Jane a venit cu ideea. Pentru mine acesta a însemnat pasul cel mare. Ştiu că pare ieftin ceea ce spun, dar viața mi s-a schimbat în urma unui tub de vopsea de păr. După ce m-am văzut în oglindă cu noua înfățişare mi-am dat seama că pot fi mai mult decât am crezut.

- Sunt plăcut surprinsă. Dar îmi fac probleme, fiindcă totul ar putea fi doar o manevră de a vă manipula simțurile.

- Poate. Dar mă ajută. E rău dacă mă mint puțin?

- Depinde cât timp vreți să vă lăsați amăgită.

Ar trebui să-i povestesc despre alcool. Nu pot. Mă va vedea cu alți ochi. Nu pot acum.

- Cred că vreau doar să continui să respir. Să mai fac ceva.

- V-ați gândit la ceva concret.

Concret?

- V-ați făcut ceva planuri de viitor? Ce credeți că ați vrea să faceți peste cinci ani?

- Să trăiesc?

- E un țel pe care mulți l-au pierdut, spuse Alicia.

- Da. Toți se gândesc doar la bogăție. Îşi calculează dobânzile şi banii pe care îi vor câştiga în următorii ani. Proiecte pe termen lung. Nu se gândesc că poate nu vor mai exista în momentul în care îşi vor primii banii de pe asigurarea de viață. Nu se gândesc că au plătit degeaba ratele lunare. În loc să se bucure de fiecare clipă pe care o petrec alături de cei dragi, se gândesc doar la afaceri.

- Este adevărat….

Se lăsă liniştea pentru câteva secunde, de parcă fiecare vroia să contempleze asupra rostului vieții.

- L-am vizitat.

- V-a fost greu?

- Mi-a fost greu până ce i-am găsit mormântul, dar apoi nu am simțit nimic. Nimic din ceea ce credeam că voi simți.

- Poate va veni, cu timpul.

- Nu ştiu. Acasă îi simt lipsa, dar în acel loc impersonal nu avem nici o amintire comună. Mi-e teamă că încep să mă eliberez de el.

- De ce vedeți ceva rău în asta?

- Încep să uit că nu mai e. Viața pare să continuie. Mi-am găsit alte îndeletniciri. Gândul îmi fuge tot mai rar la el. Dar nu vreau să-l uit.

- Nu-l veți uita niciodată. E ceva normal să nu vă mai gândiți aşa de des la el. Creierul se apără în acest fel. Cu timpul durerea se atenuează, dar nu dispare de tot. Nu trebuie să vă fie teamă că …

- … că n-o să-l mai iubesc ca până acum?

- Sentimentele oamenilor sunt într-o continuă modificare. Totul îşi are timpul său, iar dacă subconştientul dvs. consideră că este timpul să-i dați drumul lui John, aşa se va întâmpla. Nu trebuie să vă simțiți vinovată că viața

dvs. continuă. Am mai discutat despre acest subiect.

- Mai am nevoie de puțin timp.
- Îl primiți.
- Sper.

Se plimba prin dormitorul scăldat în întuneric. Era trecut de miezul nopții. Somnul întârzia. Făcu înconjurul patului, respirând adânc. Era linişte în jurul ei. Se aşeză pe noptiera de lângă fereastră. Urmărea maşinile care străbăteau strada înzăpezită. Nu se mai gândi la alcool. De 25 de zile era pe uscat şi se considera puternică, măcar pentru scurt timp. O victorie mică. Urmărea fulgii cum coborau. În acel moment lumea părea în ordine.

Flori de gheață se formau pe marginile sticlei înrămate. Figuri futuriste combinate cu o dantelă antică. Aripi de înger. Pene de gheață. Totul era aşa de real, doar durerea ei părea desprinsă dintr-o altă lume. *Dacă ți-am provocat durere, te rog să mă ierți.*

Era aşa de obişnuită cu prezența lui în viața ei, încât moartea lui părea imposibilă. Nici măcar un avertisment. Nu avu timp să se pregătească. Se ura pentru simplul fapt că nu putea să se desprindă de elÎl iubise. A fost singura persoană care a stat alături de ea. Era umărul pe care îşi lăsa capul când nu se simțea bine. *De ce-mi amintesc doar lucrurile frumoase? De multe ori ai fost aşa de rău cu mine. Am crezut că mă vei bate. În ultimul moment ți-ai revenit. Mi-a fost aşa teamă de tine. Puteai fi şi foarte dur, dar acum nu mai contează. Indiferent cât de rău puteai fi, eu tot îmi doresc să revii în viața mea.*

Ce rost a avut moartea lui? A devenit lumea mai bună?

De ce trebuie să murim? De ce? Niciodată nu o să înțeleg acest lucru.

De i-ar fi spus cât de mult ținea la el… Nu i-a murit doar soțul, ci şi cel mai bun prieten. Cum ar trebui să reacționeze după atâta timp? Există o dată limită dedicată suferinței? De ce nu? Niciodată nu-şi exprimase sentimentele față de el, față de nimeni. Nici lui Dwayn nu i-a zis că-l iubeşte. De ce? E chiar aşa de greu? Câteva cuvinte pot schimba viața cuiva. Poate ar fi putut împiedica măcar una din morțile imprevizibile care îi marcaseră existența.

Ce ar fi putut face? De ar fi ştiut cum vor decurge lucrurile, sigur ar fi făcut multe pe care acum regreta că nu le-a făcut. Regretele nu-şi mai aveau locul. Era prea târziu. Nimic nu mai aduce înapoi un suflet pierdut. Nimic. Asta se va alege din noi după ce închidem pleoapele pentru somnul de veci. Nici o speranță pentru ceea ce urmează, pentru că nu urmează nimic.

Nimic concret. O nebuloasă. Tonuri de gri. Vârtejuri organice. Resturi de energie nervoasă rămase suspendate. Deşeuri de memorie blocate undeva pe canalul eternității. Note muzicale puse la întâmplare într-o melodie falsă, familiară. Voci şoptind versuri de neînțeles cu silabe lipsă şi cuvinte inexistente. Invenții ale unei minți goale.

Asta suntem. Am fost. Vom fi.

Suntem doar carne şi sânge. O caricatură a naturii. Un impact de molecule într-o arhitectură standardizată.

Tot timpul mă întreb de ce a trebuit să mori, dar nu are rost să mă frământ pentru lucruri aşa de banale. Cu toții beneficiem de acest tratament. Ieri am stat pe o bancă pe marginea râului Chicago şi priveam cum curge apa. Nu am reuşit să-mi iau rămas bun de la tine. La asta m-am gândit în acel moment. Vezi, lucrurile trec, dar anumite lucruri nu se schimbă. M-am gândit la bărbatul pe care l-am cunoscut. La persoana care mi-a fost şi un înlocuitor de tată. Apoi m-a fulgerat un gând. Şi tu ai fost doar un om. De ce să nu fi tratat la fel ca şi ceilalți? Doar pentru că eu țin la tine? Din păcate nu-mi pot alege pe cine să iubesc. Anumite persoane le iubesc fără să fie nevoie de un motiv. Tu ai fost una din acele persoane.

Oamenii treceau pe lângă mine şi mă întrebam cine va fi următorul care va muri dintre ei. Care era mai aproape de moarte?

Seara aceea trebuia să fie una specială. Jane îi promise că se vor distra de pomină. Trebuia să uite totul şi să se lase vrăjită de atmosfera localului pe care-l descoperise. Cel care omagia anii 80. *FEVER*. Intrară în discoteca aceea. D considera că erau îmbrăcate prea sofisticat, dar când observă vestimentația celorlalți, realiză că nu au exagerat cu geaca din blană artificială de culoare roz. Ritmurile turbate pe care şi le amintea doar foarte vag, i se păreau deodată familiare. Dwayn reveni pentru câteva secunde.

Se aşezară la bar şi comandară un cocktail fără alcool, bineînțeles. Jane începu să țopăie pe scaunul rotativ. Avea dreptate. Totul era strident. Reclamele luminoase specifice acelei perioade agățate de pereți. În mijlocul ringului de dans un glob rotativ decorat cu sute de bucăți de oglindă. Oamenii dansau şi fredonau melodiile încărcate cu amintirile tinereții. D se simțea bine, iar acest lucru era o noutate. Ultimele zile au fost mai normale. Petrecea tot

mai mult timp cu Jane şi realiză că aceasta era o persoană de încredere, puţin zurlie, dar drăgălaşă în felul ei.

Jane sări de pe scaun, şi trăgând-o de mână, înaintă spre ringul de dans. Protestele ei nu-şi mai aveau efectul. Vrând nevrând au început să danseze. Publicul cunoştea fiecare silabă a textului şi cânta fără jenă. D zâmbi ca pentru sine. Nici nu ştia cât de relaxant era să se lase dusă de o melodie aparent banală. Spiritul unei generații părea reînviat pentru seara respectivă.

Dansul ei era necondiționat de paşi complicați. Ritmul melodiei îi dicta mişcarea trupului. Începu să cânte frânturi din melodie. Versurile pe care ş-i le mai amintea după atâția ani. Era din nou tânără. O melodie lentă avu ca efect dispariția luminilor stridente care păreau să o încolțească din toate direcțiile. D se făcu nevăzută, lipindu-se de tejgheaua barului. O observă pe Jane cum dansa lipită de un oarecare, scăldată în lumina albastră străpunsă de razele reflectate din oglinjoarele globului rotativ. D urmări plimbarea punctelor luminoase pe pereți şi oameni. Magie. O linişte interioară îşi făcu apariția. Relaxare totală. Închise pleoapele pentru a le redeschide. Expiră uşor aerul din piept şi savură momentul. Cuvintele aşa de adevărate ale melodiei o vrăjeau.

Un bărbat o invită la dans.

- Nu pot.

Dar acesta nu acceptă refuzul şi o conduse pe ring, printre razele luminoase. Începură să se mişte pe acea melodie. Pluteau. Nu era important cine era. Nu mai dansase aşa cu un bărbat de nu mai ştia când. Era aşa de bine să simtă apropierea cuiva. Deschise ochii larg şi se lăsă vrăjită de traiectoria hipnotică a punctelor luminoase. Parcă se afla pe fundul oceanului. Apa albastră îi conferea o stare de plutire, de lipsă de gravitație. Închise pleoapele. John dansa cu ea. Era aşa plăcut să-i simtă apropierea. Se strânse de trupul lui, dar continua să urmărească spectacolul de lumină şi sunet. Aşa de simplu şi totuşi complicat.

Era aşa de bine să-l simtă pe John aproape de ea. Fiori îi trecură pe şira spinării şi era fericită. Iubea acel dans. *Zbori spre mine cu aripile deschise / şoptindu-mi tainele nopții / lucruri interzise /…* nu-şi mai amintea următoarele versuri, dar nu avea nici o importanță.

Melodia se termină, iar ea dorea să-şi continue dansul. Îşi lăsă capul pe spate, privind globul care iradia razele luminoase. Bărbatul îi mulțumi pentru dans şi o duse înapoi la bar. Vru să-i ofere ceva de băut, dar D refuză. Între timp ajunse şi Jane la locul cu pricina. Îi trase cu ochiul. Se scuzară în fața partenerilor de dans şi dispărură în toaleta discotecii. Se priveau în oglindă. Trebuiau să-şi aranjeze machiajul. Era înghesuială, dar Jane se descurcă. D se aşeză pe un scaun tapițat.

- Noua freză este vinovată.

- Poftim, spuse D nefiind atentă.

- Spuneam că noua ta freză îi dă gata pe tipi. Pur şi simplu nu-i pot rezista.

- Nu ştiu dacă acesta a fost scopul meu.

- Poate nu la suprafață, dar în subconştient asta ți-ai dorit.

Poate asta am vrut. Am şi uitat ce plăcut e să fiu dorită şi privită. Alicia nu-mi poate oferi acest lucru. Trebuie să mă mulțumesc cu ce primesc.

- Ce părere ai despre tipul care te-a agățat?

- Nu m-a agățat.

Jane se întoarse cu fața spre ea şi îi zâmbi.

- Bineînțeles că nu. Îl inviți la tine?

- De ce să-l invit?

- La o partidă de *Nu-te-supăra-frate.* Bineînțeles că pentru sex.

- Ar trebui să fiu nebună să fac asta?

- De ce? Tu nu ai voie să te distrezi puțin?

- Sunt în doliu.

- Sexul e cea mai bună metodă de a face față suferinței. Tu cu John nu ați mai fost iubiți. Văduvia e doar formală, pe hârtie. Trebuie să faci sex. Ştiu despre ce vorbesc. După moartea fratelui meu am fost distrusă, dar iubitul meu din acea vreme m-a convins că-mi va fi mai bine dacă aş face sex, şi aşa a şi fost.

- Nu cred că este cea mai bună metodă. Ai uitat că nu sunt chiar aşa cum ar trebui.

Jane se întoarse spre ea, din nou.

- Din punct de vedere anatomic, totul e la locul lui, iar pentru sex asta e cel mai important lucru. Iar acum trebuie să ieşim, să nu-i lăsăm prea mult timp singuri, că-şi vor găsi altele.

În timp ce ieşeau din baie, Jane îi împinse un prezervativ în buzunarul pantalonilor şi îi şopti în ureche:

- Asta pentru a nu te mai gândi la *problema ta*.

Seara a fost distractivă pentru toți, dar în ciuda insistențelor lui Jane, D vru să fie dusă acasă. Era obosită. *Motive*, ar fi fost cuvântul rostit de Jane. Ştia că suferă de insomnii. Toți patru se urcară în maşina lui Jane. Hotărâră să o lase pe D acasă, restul nopții nefiind încă plănuit. În mintea lui Jane se materializa deja o orgie sexuală. Ea şi cei

doi tipi. Nu mai făcuse aşa ceva, dar pentru totul exista un început.

D stătea în faţă, lângă Jane, şi privea fulgii de nea cum se lipeau de parbriz. Se opriră la un semafor. Un cerşetor veni la geamul lui Jane. Ceru ceva mărunţiş, iar aceasta începu să se caute prin buzunare. D îşi întoarse privirea şi pentru o fracţiune de secundă îi văzu ochii luminaţi de maşinile care treceau prin faţa lor.

Acei ochi. O amintire îndepărtată îi străfulgeră mintea şi totul era aşa de clar. Toate fragmentele de amintire formau acum un tot, iar acest lucru îi provoca fiori. Acei ochi lipsiţi de speranţă. Îndureraţi. Semaforul îşi schimbă culoarea, iar Jane porni maşina. D continua să privească acel bărbat care îi dase peste cap toată viaţa. Acel bărbat care o rănise atât de rău. Din cauza căruia suferise şi încă suferea. El era. Toate amintirile reveniră şi o avalanşă emoţională puse stăpânire asupra întregii sale fiinţe. O senzaţie de vomă se cuibărea în adâncul ei, făcându-şi loc spre suprafaţă. Jane parcă în faţa blocului, iar D părăsi maşina fără să salute.

Jane fu surprinsă, dar ştia că D era mai ciudată. Aşteptă până ce o văzu intrând în clădire şi apoi demară cu potenţialii amanţi în spatele său.

D se opri pe casa scărilor, încercând să-şi revină. Era şocată. Trebuia să vomite. Îşi goli conţinutul stomacului pe scări. Trebuia să intre în apartament. Frigul începea să pună stăpânire asupra trupului ei fragil. Trebuia să se gândească la boala pe care o avea. Acum nu mai avea nici un rost să se autodistrugă cu torturi din astea copilăreşti.

Închise uşa în spatele său şi se aruncă pe canapeaua lui John. Nu aprinse nici o lumină. Trebuia să-şi revină puţin, să catalogheze evenimentul şi să-şi explice sentimentele. Furie. Teamă? În nici un caz.

ANUL II
CĂRŢI POŞTALE DIN RAI

IANUARIE

- Cum v-aţi descurcat cu sărbătorile?

- Cum să mă descurc?

- A fost pentru prima oară că aţi sărbătorit fără el…

- El era mai mult interesat de sărbătorile bisericeşti. El era catolic, şi crescuse în acest spirit. Eu am aparţinut altei biserici.

- Aţi aparţinut?

- Da, până în momentul în care mi-am dat seama că biserica nu-mi poate oferi ceea ce am nevoie.

- Şi anume?

- Siguranţa zilei de mâine.

- Nu cred că cineva vă poate garanta acest lucru.

- Ştiu. Dar dacă există o putere mai mare decât noi, atunci acesta ar trebui să-I fie scopul.

- A fost greu fără John?

- Nu ar fi fost greu dacă aş fi stat acasă. Aş fi considerat sărbătorile drept zile normale. Singura diferenţă ar fi fost programul tv mai diversificat. Jane a insistat să petrec Crăciunul cu părinţii ei. Cică, în familia lor acest lucru este ceva absolut normal. Niciodată nu au petrecut altfel sărbătorile. După insistenţe, am acceptat.

- De ce nu aţi vrut să mergeţi?

- De ce? Nici eu nu ştiu. Nu mi-a ars de petrecere. Ar fi trebuit să mă gândesc prea mult la John.

- Şi ce e rău în asta?

- Nu vreau să mă gândesc la el. Nu vreau să mă întreb de fiecare dată cu ce am greşit?

- Să greşiţi?

- Da. De ce nu am avut încă o şansă. Nu ca iubiţi, deoarece această fază a trecut după primii ani de căsnicie,

dar ca prieteni. Dvs. aveți familie?

Alicia rămase puțin surprinsă. Nu era obişnuită ca pacienții să i se adreseze cu întrebări directe.

- Da.

- Frați, surori? Părinți? Soț?

Doamne dă să nu aibă soț.

- Am familie. Nu sunt căsătorită.

Da!

- Am un prieten.

La naiba!

- Dar nu ştiu unde vreți să ajungeți.

- Eu nu mai am pe nimeni. Vă puteți imagina cum ar fi dacă peste noapte nu i-ați mai avea pe cei dragi? Vă asigur că ați fi disperată. Singură şi speriată de toți. Mi-a fost teamă să petrec sărbătorile cu oameni pe care nu-i cunoşteam. Cu toate că de mult timp suntem prietene, niciodată nu i-am cunoscut familia. Acest subiect nu făcea parte din discuțiile noastre. Ea ştia de tatăl meu şi de mama mea şi presupun că şi-a dat seama că era un subiect dureros pentru mine. Poate de aceea nu am ridicat această problemă. Ştiți că mi-e greu să mă împrietenesc cu persoane perfect străine mie. Iar părinții ei făceau parte din această categorie. Mă întrebam ce fel de oameni sunt? Trebuie să râd dacă ceva mi se pare nostim, sau poate nici nu era o glumă? Nu ştiam la ce se aşteptau de la mine şi cum trebuia să mă comport în preajma lor.

- Cum au decurs lucrurile?

- Incredibil de lejer. Cu toții au fost foarte prietenoşi şi se ocupau de mine de parcă aş fi fost egală cu Jane. Acest lucru m-a iritat puțin.

- Din ce cauză?

- Presupun că Jane le-a povestit istoria mea şi aveam impresia că încercau să-mi compenseze lipsa celor dragi. Am avut senzația că fac totul din milă, de parcă în minte şi-ar spune: *săraca de ea, e văduvă iar mama ei nu e normală.* Dar un lucru mi s-a părut ciudat.

- Ce anume?

- Ştiți că şi fratele lui Jane a murit de SIDA. Acest lucru i-a făcut să se comporte față de mine fără prejudecăți, nu cum ar face alții. Adică nu tresăreau dacă îi atingeam din greşeală, nici la despărțire când i-am sărutat şi le-am mulțumit. Acest lucru m-a făcut să mă simt în siguranță. Nu diferită. Dar ceea ce vroiam să vă spun e, că se comportau de parcă fiul lor nu ar fi murit. Povesteau despre amintiri frumoase, zâmbind la întâmplările hazlii pe care Jane şi le amintea perfect şi pe care le reda cu aceeaşi măiestrie ca şi bârfele de birou.

- De ce v-a surprins acest lucru? Mulți oameni procedează astfel. Le este mai uşor să treacă peste situație. Dacă toată ziua ar trebui să se gândească doar la persoana decedată ar înnebuni. Aşa el continuă să facă parte din familie. Se vorbeşte despre el de parcă doar în momentul respectiv ar lipsi.

- Dar se mint pe ei înşişi.

- Este o minciună voită. Ei cunosc realitatea, dar le e mai uşor aşa.

- Îmi era greu să înțeleg jocul. Nu ştiam cum să reacționez. M-am gândit că toată seara vor fi trişti şi vor suferi, fiecare pentru sine în timp ce ar sorbi din supa fierbinte.

- Dar şi ei suferă, dar o fac când sunt singuri.

- Vorbeau liber despre înmormântarea lui, de parcă ar fi cel mai normal lucru.

- Dar este unul din lucrurile cele mai normale.

- Ştiu, dar nu pot accepta.

Se plimba printre morminte, fredonând o melodie. De mult nu mai cântase de una singură. Era 5 ianuarie şi era ziua lui de naştere. Ținu un trandafir între degete în timp ce se plimba pe poteca pavată. Zăpada înghețată scotea sunete ciudate sub tălpile ei. Era frig afară şi linişte. Prea mulți oameni tăcuți se aflau în acel loc. Protestau? De ce nu mai vroiau să vorbească?

Ajunse la mormântul lui John. Curăță placa de zăpadă. Îngenunche şi puse floarea peste nume.

Am revenit. Nu ştiu din ce cauză mai vin la tine. Nu te vei trezi niciodată. Nu te plictiseşti toată ziua să stai închis în întuneric? Mirosul cărnii tale în putrefacție nu te jenează? Iar devin scârboasă. Scuză-mă.

Se întinse pe zăpadă peste mormântul lui şi începu să mângâie placa cu numele. Nu simțea frigul. Ochii i se umeziră.

Acum sunt mai aproape de tine. Mi-am promis că nu voi plânge, dar îmi este aşa de greu fără tine. Toate lucrurile pe care le făceam şi ni se păreau banale îmi lipsesc acum. Dar voi face dreptate. Pentru tine, pentru mine şi pentru cine ştie câți alții. L-am văzut. Ştiu cum arată şi ştiu unde să-l găsesc. Voi avea eu grijă să primească ceea

ce merită.

Continua să mângâie placheta. Își lăsă capul pe mormânt şi parcă într-o încercare de îmbrățişare se descărcă de toate lacrimile pe care le suprimase în ultimele zile.

Eşti aşa de rece.

Jane se bucură când o văzu pe D în fața uşii, dar, când îi observă expresia feței, ştia că nu-i a bună.

- S-a întâmplat ceva?
- Se va întâmpla. Nu voi mai fi o victimă.

Își dădu jos paltonul şi se aşeză pe canapea.

- Ai ceva de băut?

Jane făcu o figură mirată.

- D ai uitat? Alcoolul nu-ți face bine.
- La dracu' cu binele meu.
- Nu-ți voi da nimic de băut. Să nu-mi mai ceri niciodată alcool. După ce am stat nopți întregi trează pentru a te ajuta, nu voi privi cum vei încerca să te distrugi din nou.
- Aş vrea să sparg ceva.
- Ce s-a întâmplat?
- Am nevoie de pistolul tău.
- Nici să nu te gândeşti la el. Nu-l primeşti.
- Am nevoie de el.
- Pentru ce?
- Pentru autoapărare. Am fost violată şi trebuie să mă apăr cumva.
- Doar nu vrei să faci ceva necugetat?
- Ştiu unde-l pot găsi şi îi voi da o lecție.
- Nu vei câştiga nimic dacă-l omori. Amintirile violului nu vor dispărea cu decesul său.
- Violul este acum pe planul doi. Am alte probleme. Mi l-a luat pe John, iar acest lucru nu se poate uita cu una cu două.
- Moartea lui nu-l va aduce pe John înapoi. Nu-ți dau arma. E periculoasă.
- Sper să fie periculoasă. Altfel toată acțiunea nu are nici un sens. Dacă nu-mi dai tu, mă voi descurca şi îmi voi cumpăra una. Sunt sigură că voi găsi printre vecinii mei *cinstiți* şi pe cineva care vinde arme.
- Poți să faci închisoare pentru crimă cu premeditare. Pe viață, sau chiar condamnată la moarte.
- Eu sunt deja condamnată la moarte. Am SIDA. El m-a condamnat. Ochi pentru ochi…
- Te rog frumos, nu-mi veni acum cu citate biblice. Nu vei rezolva nimic. Absolut nimic.
- Dar mi l-a luat pe John…

Semăna cu un copilaş căruia tocmai i s-a furat jucăria. Se domoli şi părea nesigură.

- Sunt aşa de furioasă. Ştii foarte bine că nu aş putea să-l ucid. Dar nu poate scăpa doar aşa.
- Mergem la poliție.
- Nu vom rezolva nimic. A trecut deja un an, şi nu avem nici o probă.
- Ce vrei să faci cu pistolul?
- Vreau să-l sperii puțin, iar tu mă vei ajuta.
- Nu te voi ajuta.

D o privi cu ochii plini de disperare.

- Trebuie să mă ajuți. Dacă nu e nimeni care să mă oprească, cine ştie ce voi face. Îmi pot pierde cumpătul şi să apăs din greşeală pe trăgaci.

Jane o privi cu zâmbetul pe buze.

- Nu este cinstit ceea ce-mi faci. Ceea ce faci tu se numeşte şantaj emoțional.

Jane privi spre locul unde odată se afla o baltă de vodcă. Vărsată de D. Era de aceeaşi părere cu D, că nemernicul nu avea voie să scape, dar nu s-ar fi gândit la aşa ceva.

- D îți dai seama ce facem? Plănuim să facem rău unei persoane străine.
- Mie nu mi-e străin. O dată şi-a băgat-o în mine. Aş putea spune că suntem prieteni vechi, sau foşti amanți, iar ceea ce vom face se numeşte o farsă pentru o cunoştință veche. Ce e rău în asta?
- Nu rezolvăm nimic dacă încercăm să simplificăm situația. Eu ştiu ce vom face şi tu ştii ce vom face. Ştim că este ilegal şi că este periculos. Noi suntem două, dar el este un bărbat.
- Ne vom descurca.
- Trebuie să ştim foarte bine ce vom face pentru ca să nu fim surprinse de cine ştie ce detaliu care acum ni

se pare nesemnificativ.

- Nici o acțiune fără reacțiune, am învățat parcă la școală.

Acesta era lucrul cel mai îngrozitor. Să stea pe coridorul acela şi să aştepte. Să aştepte, în timp ce o altă persoană decidea asupra viitorului ei. O veste rea nu era ceea îşi dorea în acel moment. Trebuia să aibă încredere în cocktailul pe care îl înghițea în fiecare zi. Nu ar suporta ca toate pilulele să fi fost degeaba.

Acesta era momentul adevărului. Trebuia să aibă încredere în medicamente. Ce altceva îi mai rămânea de făcut? Auzi uşa deschizându-se şi sângele îi îngheță în vine. Ura aceste momente. Când era luată prin surprindere în timp ce se gândea la ce ar fi dacă.

- Puteți intra acum.

D se ridică de pe scaunul de plastic foarte incomod şi tipic spitalelor. Îl urmă pe doctorul care se ocupa de ea la *POSIT**HIV***. Se obişnuise deja cu acest loc, cu toate că nu credea că acest lucru va fi posibil vreodată. Tot timpul ştia că spitalele însemnau veşti rele. Nimic bun. Peste tot suferinzi. Pe acelaşi coridor încă o duzină de infestați cu virusul hiv. Toți aşteptând rezultatele analizei de sânge. Toți sperând ca medicamentele să-şi fi făcut efectul. Acestor oameni le rămânea doar speranța.

D închise uşa în urma sa şi se aşeză pe scaunul destinat pacienților. Îl privi pe bărbatul prea tânăr pentru a fi un doctor. I se părea ciudat că o persoană mai tânără la vârstă decât ea purta o astfel de responsabilitate. Dr. Menson se aşeză pe scaun în spatele biroului şi aruncă o privire asupra fişei cu rezultatele analizelor.

- Se pare că vă pot felicita.

Ca ruptă din transă:

- Poftim?

- Se pare că virusul nu mai este detectabil în sângele dvs. Numărul leucocitelor este normal. Pot spune că medicamentele au avut efectul scontat.

- Este ceea ce cred eu că este?

- V-am mai explicat că medicamentele pot reduce numărul viruşilor până la un număr infim, aproape de neobservat, ceea ce înseamnă că sistemul imunitar poate lucra fără probleme, dar virusul tot mai există în corpul dvs. Deci nu sunteți total vindecată.

- Dar pot să am din nou o viață normală.

- Da. Cât timp continuați să luați medicamentele prescrise se poate spune că sunteți la fel de sănătoasă ca şi mine. Sperăm să îşi facă efectul şi în continuare.

- S-ar putea să nu?

- Ştiți, virusul hiv este un virus foarte deştept, dacă putem să-i spunem aşa. Medicamentele îl pot învinge până la o anumită limită, dar nu îl pot omorî. Ceea ce înseamnă că virusul începe să se acomodeze cu timpul la această combinație de medicamente.

- Şi atunci ce se va întâmpla?

- Atunci trebuie să găsim o altă combinație, care să fie mai eficientă.

Observă cum D privea îngândurată spre podea.

Deci totul a fost degeaba. Dar ştiam că boala nu poate fi învinsă. Trebuie să fiu fericită că am o şansă.

- Nu trebuie să ne gândim deja la tratamentul următor. Sunt persoane la care nu a fost nevoie de medicamente noi timp de mai mulți ani. Depinde de fiecare organism şi de varianta virusului. Dintre cele cel puțin zece mutații ale virusului cunoscute până în prezent mai pot apărea şi altele mai rezistente, dar acum nu este cazul să vă înspăimânt. Sună mai înfricoşător decât este.

- Bine.

- Zâmbiți, deoarece aveți motiv. Puteți să trăiți fără gânduri.

D se ridică şi se îndreptă spre uşă. Îi mulțumi doctorului pentru veste, iar acesta îi aminti să nu uite de analizele periodice ale sângelui, dar D era deja cu gândul în altă parte. Avea altceva de făcut acum. Trebuia să ducă la bun sfârşit ceva.

Nu era sigură dacă avea să găsească acel loc. A trecut atâta vreme. Ştia că acesta era testul final. Dacă îl trecea cu brio, atunci planul ei putea fi materializat. Era întuneric şi ningea. Totul era aşa de cunoscut. Pentru o fracțiune de secundă văzu strada cu pricina. Era doar o viziune, sau chiar se afla în acel loc? Aceeaşi intrare întunecoasă. Aceeaşi oameni grăbiți printre fulgii de nea. Dar fiecare stradă a Chicago-ului arăta aşa în acest anotimp. Peste tot aceeaşi imagine dezolantă a oamenilor care vor să ajungă doar acasă. Nici nu-i de mirare că iarna se află pe primul loc la numărul sinuciderilor. Răspunsul era privarea de lumină şi raze solare, spuneau doctorii.

D privi intrarea aceea, neştiind dacă era destul de tare pentru a păşi în întuneric. O undă de spaimă se mai putea zări în ochii ei.

Nu are de ce să-mi fie frică. Dacă mă va ataca cineva, ştiu să mă apăr. Între timp ştiu că pot alege să fiu victimă, iar alegerea mea a fost făcută. Nu voi mai fi niciodată o victimă. Niciodată!

Se obişnui cu întunericul şi acum simțea o anumită siguranță asupra situației. Un lucru era ciudat. Nu mai avea nici un fel de sentimente față de acel loc. Teama dispăruse. Amintirile erau eronate. Totul părea aşa de îndepărtat şi de şters. Observă sacii cu gunoi. Alți saci. Peretele umed. Lumina îndepărtată. Totul era acolo, doar o singură persoană lipsea. Dar nu pentru mult timp.

Îşi vârî mâna dreaptă în buzunarul paltonului şi mângâie pistolul. Era mai mic decât credea, dar Jane considera că pentru o femeie era perfect, încăpea în orice poşetă. Se simți în siguranță când simți răceala metalului. Îşi trase mai bine căciula peste urechi şi părăsi acel loc obscur. Doar ură.

Acum ştia. Era pregătită. Jane o va ajuta. Cel puțin la început. Avea nevoie de ea. Ar fi mult mai complicat de una singură. Acum nu mai exista cale de întors. Îl va găsi şi… nu era sigură ce avea să facă, dar îi va veni o idee. Poate va… sau poate va face altceva. Ceva trebuia să facă. Nu avea voie să scape aşa. Va avea ea *grijă* de el.

- Încă nu e prea târziu pentru a renunța.

D se făcea că nu-i aude cuvintele în timp ce privea fulgii care se topeau pe parbrizul maşinii. Parcă se afla în transă. *Tu nu ştii cum e să-ți doreşti ceea ce-mi doresc eu. Poate ai acționa la fel dacă ai fi în locul meu. De ce mă condamni?*

- Ce n-aş da să aflu la ce te gândeşti când taci. Nu te interesează că eu duc conversații de una singură?

D zâmbi scurt.

- Ce e aşa nostim?

- Aşa vorbeşti, de parcă nu-ți place să-ți auzi propria voce.

Maşina înainta prudent pe şoseaua aglomerată. Ninsoarea părea condamnată să plutească deasupra Chicago-ului. În ultimele trei zile doar zăpadă vedea când privea pe fereastră. Era drăguț să urmărească fulgii, la început, dar jocul lor a ajuns de la hipnotic la deprimant.

Se trezi din transă, când observă că se apropiau de intersecția cu pricina. Simțea cum inima îi bătea mai repede şi pipăi buzunarul, pentru a fi sigură că arma se afla la locul ei. Era hotărâtă să o folosească doar la nevoie. Până una alta îşi cunoştea propriile puteri. El era un bărbat, mai puternic decât ea. Trebuie să fie precaută.

Se opriră la semafor, iar Jane îi aruncă o privire, dar nu-i plăcea ceea ce vedea. Acea privire era cu totul diferită de aceea a lui D pe care o cunoştea. Parcă era un vultur în căutarea prăzii. Ochii ei se plimbau rapid şi cu mişcări scurte pentru a nu pierde ceea ce căuta.

Jane tresări când auzi ciocănitul în geamul lateral. Întoarse privirea spre D care îi încuviință cu un rânjet înspăimântător. Deschise geamul. Nu prea mult, dar destul pentru a vedea acea privire.

- Aveți ceva mărunți?

Jane nu ştia ce să răspundă. Planul era, că totul se va întâmpla pe partea lui D. Ea era doar şoferul. Se inhibă. D se lăsă peste Jane şi îl privi cu atenție. *Tu eşti…*

- Ce-ai zice de un duş fierbinte, ceva mâncare şi haine proaspete?

Vocea ei era simpatică, iar Jane se îngrozi când realiză sângele rece pe care trebuia să-l dețină D pentru a nu divulga furia.

- Dacă nu vă deranjez, spuse bărbatul cu fața mânjită şi cu căciula trasă până la sprâncene.

D se întinse să-i deschidă uşa. Bărbatul urât mirositor se aşeză pe banchetă, chiar în spatele lui D. Semaforul se făcu verde, iar Jane porni nesigură maşina. Întunericul se lăsa rapid. Urmară câteva minute de tăcere. Jane îi mai aruncă câteva priviri lui D, care continua să privească circulația din fața sa. O venă de pe frunte începu să se zbată de furie. Încerca să nu-şi exteriorizeze sentimentele. Nu trebuia să-şi trădeze frica. Acea persoană se afla în spatele ei. Îi putea simți respirația atingându-i ceafa şi se cutremură. O sudoare rece ca gheața i se prelinse pe şira spinării.

- Nu multă lume ar face aşa ceva pentru cineva ca mine, spuse bărbatul într-un târziu. De fapt, dacă mă gândesc bine, încă nimeni nu a făcut aşa ceva pentru mine.

Jane încerca să zâmbească, dar mai degrabă era un rânjet de teamă cu gândul la ceea ce făceau, la ceea ce se mai putea întâmpla. Acel bărbat era imprevizibil. Un violator. *D nu-i normală. Nu ştiu cum de m-am lăsat convinsă. Ne poate termina pe amândouă. În ce m-am băgat? Nu-s eu foarte brează, dar aşa ceva?*

- Precis e greu să trăieşti pe stradă, spuse D privind pietonii.

D nu eşti normală? Acum mai începi şi o conversație cu el. Imediat veți face schimb de timbre şi rețete culinare.

- Trecătorii nu ne consideră oameni. Pentru ei suntem gunoi. Asta văd în noi. Ne bucurăm dacă primim ceva

mărunțiş pentru a mânca ceva.

Pentru a te îmbăta.

- Iarna e cel mai greu. Peste tot este frig. Refugiile pentru noapte sunt arhipline şi nu găsim mereu unde să dormim.

- Şi ce faci atunci?

- Dacă ar fi vară, nu ar fi nici o problemă, atunci e bun şi un carton sub un pod, dar iarna am îngheța până dimineața, aşa că toată noaptea ne plimbăm pentru a nu simți aşa tare frigul. Ne încălzim dând foc la un tomberon cu gunoi.

Sau violați pe cineva.

- Mereu îmi spun că dacă rezist încă o iarnă, nimic nu mă mai poate atinge.

Jane parcă în fața blocului lui D. Îl privi pe cerşetor în oglinda retrovizoare. Barba încâlcită îi ascundea jumătate din față, iar restul îi era acoperită de căciula murdară, dar era ceva care o făcea să-i piară teama. Ochii. Acei ochi aşa de…limpezi, de parcă locul lor nu era în acel trup.

- Am ajuns, spuse D.

Jane parcă vru să spună ceva, dar era sigură că vocea îi va fi prea tremurată şi s-ar fi dat de gol. Cerşetorul ieşi din maşină, iar în timp ce D se pregăti să iasă, simți mâna lui Jane pe a ei.

- Nici acum nu e prea târziu.

- Acum un an a fost deja prea târziu. Mă voi descurca. Tu du-te acasă.

- Mi-e teamă să te las singură cu el.

- Am făcut cursul de autoapărare, spuse D zâmbind şi trântind uşa.

- Prietena ta nu vine?

- Ea mai are treabă.

Urcară scările fără a discuta între ei. D încerca să recapituleze etapele planului şi până unde ajunse în materializarea lui, precum şi paşii următori. Descuie uşa şi intrară. Bărbatul privi curios prin jur. Nu era o persoană bogată femeia aceea şi totuşi s-a oferit să-l ajute. Nu credea că mai există astfel de oameni pe lume. Stătea în mijlocul holului cu brațele încrucişate în fața zonei intime, neştiind ce trebuia să facă.

- Descalță-te. Îți voi arăta unde este baia, iar între timp pregătesc ceva de mâncare.

Ochii bărbatului se umeziră şi o priviră cu tristețe. D observă, dar nu se lăsă înduioşată. Totul putea fi doar un truc.

- E ceva? îl întrebă ea.

- Nu. Îți mulțumesc. Eu sunt Peter.

- D, spuse ea fără vreo informație suplimentară.

- Ce nume ciudat.

- E o prescurtare. Urmează-mă.

Peter o urmă prin camera de zi şi apoi prin dormitor până la uşa băii. Pe tot traseul îi era teamă să atingă covorul curat gândindu-se la murdăria care se afla îmbibată în ciorapii săi. Încăperile acelea slab luminate miroseau aşa de bine. Miroseau a cămin, scut față de restul lumii. De când se ştia, era fascinat de prima vizită la cineva, deoarece te cufundai într-o lume absolut nouă ție, te laşi vrăjit de mici detalii şi începi să înțelegi mai bine persoana care locuieşte în acele încăperi. Peter intră în baie, iar D închise uşa după el. Se propti cu spatele de uşă şi inspiră adânc. Privi tavanul.

Trebuie să mă liniştesc. Ceea ce fac e o necesitate. E bine.

Se îndreptă spre dulapul lui John. Îl deschise şi privi hainele care erau acolo la fel ca în ziua morții lui. Ochii i se umeziră. *John…* Ştia că undeva trebuiau să fie jeansii uzați pe care îi folosea când vopsea, iar nişte bluze mai vechi va găsi fără probleme. În câteva minute avea o vestimentație completă pentru Peter – violatorul.

Se apropia de uşa băii. Locul în care a suferit aşa de mult din cauza aceluia care acum se afla dincolo de uşă. Îşi lipi fața de uşă şi îşi şterse lacrimile. Bătu discret şi deschise uşa. Îl surprinse pe Peter dezbrăcându-se. Era la bustul gol. Îi observă cicatricile de pe spate. De parcă era biciuit. Câteva vânătăi mai proaspete. În anumite locuri pielea îi atârna, semn că în ultima vreme slăbise exagerat de mult. Bărbatul o privi cu aceeaşi ochi plini de durere. Parcă vroia să se scuze pentru ceea ce era nevoită să vadă.

- Ți-am adus nişte prosoape şi haine. Aparat de ras găseşti în dulăpior şi ți-am adus şi un sac de plastic pentru hainele vechi. Cred că-ți sunt buni jeansii. Au aparținut soțului meu.

- Ați divorțat?

Am divorțat?

- S-a sinucis.

Se întoarse şi închise uşa în urma ei. Era mai greu decât îşi închipui. Nu era pregătită să înfrunte atâtea. Era mult prea devreme. Amintirea lui John revenea tot mai des în ultima vreme, iar prezența unui bărbat în acea încăpere

nu o ajuta să-l uite.

Auzi apa duşului. Se duse în bucătărie şi încălzi mâncarea. *De ce fac toate astea? Nu ar fi mai simplu să-l împuşc pur şi simplu? Sub duş…nici nu ar trebui să fac multă curățenie în urma lui. Doamne, cum pot să mă gândesc la aşa ceva. Este o ființă umană. Nu pot face aşa ceva. Nici unui câine nu i-aş face aşa ceva.*

Peter se privi în oglindă. Era aşa de cald în acea locuință, iar D era aşa de bună cu el. Nu merita aşa ceva. Niciodată nu a vrut să ajungă la mila altora. Stătea gol în fața oglinzii. Când se văzu pentru ultima oară aşa? Nici nu mai ținea minte. Când a avut pentru ultima oară momente de intimitate, doar pentru sine? Îşi privi şuvițele încâlcite şi murdare. Se aşeză sub jetul fierbinte şi începu să plângă. Simțea că apa aceea spăla tot răul, tot ce ura la el. Tot ceea ce nu vroia să fie, dar era.

Încerca să-şi descâlcească părul ud cu un pieptăn. Săpunul moale pe pielea sa îi provoca o senzație, ce nu credea că o va mai simți vreodată. Pierdu noțiunea timpului. Era aşa de bine să se afle acolo. Păşi afară din cada duşului şi îşi tamponă tot corpul cu prosopul bine mirositor şi moale.

Șterse oglinda aburită. Luă o foarfecă din dulăpior şi începu să-şi tundă barba de câteva săptămâni. Pe timpul iernii era mai practic să poarte barbă, nu-i era aşa de frig, dar îl îndepărta tot mai mult de bărbatul care a fost odată, de acea imagine cu care se obişnuise să se trezească în fiecare dimineață. Acum părea doar umbra acelui om. Nimic din Peter Steel de acum nu mai semăna cu Peter Steel de altădată. Firele de păr aspru şi cârlionțat se adunau în chiuvetă. Îşi privi fața aproape curată şi rămase nemişcat pentru o secundă. O amintire frumoasă i se cuibări în minte, dar dispăru la fel de repede. Începu să se radă, mâna tremurându-i la fiecare mişcare. De teamă? De altceva?

Începu să taie din firele de păr care îl făceau să semene cu o vedetă rock. Întotdeauna i-a plăcut părul scurt, nu foarte scurt, aşa cum îl obliga tatăl său să se tundă.

Anumite lucruri nu se schimbă niciodată. Anumite lucruri nu se uită niciodată. Când ajungi pe punctul de a spune că te-ai săturat de viața pe care o duci, ai căzut aşa de adânc, încât ştii că nu mai ai nici o scăpare. Iar acest lucru e cel mai mare rău care ți se poate întâmpla, să realizezi că nu se mai poate face nimic, că e prea târziu pentru regrete, că nimic din ce ai face nu mai poate schimba trecutul.

După ce se îmbrăcă şi îşi aranjă părul, se privi în oglindă. Ceea ce vedea nu reflecta realitatea. Acum câtva timp se simțea exact cum se vedea în acest moment, dar între timp lucrurile se schimbară. Interiorul nu se mai era în concordanță cu exteriorul.

Deschise uşa şi păşi cu grijă pe covor. Acum nu mai trebuia să-i fie teamă că va murdări ceva. Toate lucrurile murdare se aflau sigilate în acel sac de plastic. Privi sacul negru şi realiză că acolo se afla toată existența sa la momentul respectiv. Acolo se afla el, nu aici în hainele curate şi frumos mirositoare. Era conştient de faptul că o baie şi o hrană caldă nu-l scotea din abisul în care se scufundase. Știa că nu era bine ceea ce i-a făcut femeia aceea. Ea credea că-l ajută cu ceva, dar îi arăta încă o dată că locul său nu era acolo. Acum câțiva ani era exact invers.

Nu el alese viața pe care o ducea. Poate într-un fel şi-o alese Poate că stilul său de viață îl făcu un candidat ideal pentru noul său rol. *Nimeni nu ar trebui să ajungă la mila trecătorilor. Nimeni!*

Auzi vasele în bucătărie şi se apropie de uşă. O văzu pe D în fața aragazului. Îi simți prezența şi se cutremură.

- Nu am vrut să te sperii.

- Nu face nimic. *Mincinoasa de mine. De ce am făcut asta?*

- Îți mulțumesc pentru ceea ce faci…

D îl privi nedumerită.

- … pentru mine, în acest moment. Nu era nevoie.

Ba da. Era nevoie şi este nevoie.

Peter privi alimentele care se împuținau cu fiecare înghițitură. Fiecare înghițitură îl apropia de momentul în care va părăsi acel loc călduros, locul în care s-a simțit o ființă umană, vulnerabil şi fragil. Ultima muşcătură dorea să o mestece la nesfârşit. De ce acceptase? *E destul de rău că stai în mizerie şi frig, dar e mai rău să vezi că se poate şi altfel. Te răneşte mai mult când ştii că tu nu ai unde să te ascunzi de frig, iar alte persoane au două camere, două băi, o bucătărie şi un hol, toate încălzite. De câte încăperi are nevoie un om să doarmă? De câte guri are nevoie omul să poată mânca ceea ce presupunea că se afla în frigiderul lui D?*

Ce ar trebui să fac acum? Să-i mulțumesc şi să plec. Dar cum pot să-i mulțumesc? Ea a vrut să-mi facă un bine iar nici un fel de mulțumire nu se poate compara cu ceea ce aşteaptă ea de la mine să audă. Un simplu mulțumesc? Prea simplu? Mii de mulțumiri? Prea extravagant. Ar trebui să mă ridic, să-i mulțumesc pentru duş, mâncare şi haine şi să dispar. Sper să nu mă mai vadă niciodată, deoarece ar rămâne dezamăgită dacă m-ar

revedea peste câteva săptămâni în acelaşi hal în care m-a cules astăzi.

Peter se ridică de la masă.

- Încă puțin, spuse D şi se duse la palton.

Acum precis îmi va da zece dolari pentru…indiferent. Apoi va fi cu conştiința împăcată că şi-a înfăptuit porția de caritate pentru anul în curs.

D reveni cu capul plecat. Ridică privirea înlăcrimată. Îi fixă ochii albaştrii. Simți junghiul durerii.

John!!!

Ridică arma şi-l ținti cu țeava scurtă.

- Nu pleci nicăieri.

Peter o privi surprins şi îşi ridică încet brațele. Nu ştia ce să facă. Ce vroia acea femeie de la el? De ce plângea? De ce îi tremura mâna? De ce suferea?

- Te rog nu mă răni, spuse el cu un glas stins.

- Să nu te rănesc? Dar tu ce ai făcut?

- Ce am făcut?

D îşi roti ochii în orbite, parcă pentru a găsi o porțiune neumezită de lacrimile care i se scurgeau în gură. Le simțea gustul sărat.

- Nu mai ştii nimic. Cine ştie a câta am fost. Precis ai pierdut firul numărătorii. Te-ai gândit vreodată la ceea ce ai lăsat în urmă?

- Sunt sigur că mă confunzi. Eu nu te cunosc. Îmi pare rău dacă ți s-a întâmplat ceva rău, dar eu nu te pot ajuta. Voi pleca înainte să faci ceva ce ai regreta.

- Nu pleci niciunde şi nimic din ce aş face nu voi regreta. Am trecut prin prea multe pentru a regreta un act aşa de nesemnificativ. Du-te în baia de serviciu.

Peter se apropie încet de uşa bucătăriei. D continua să-l fixeze cu pistolul. Făcu un pas în spate pentru ai face loc să părăsească încăperea. Uşa băii de serviciu, imediat lângă cea a bucătăriei, era deschisă - de parcă îl aştepta. Lumina era aprinsă.

- Intră.

Peter intră fără să comenteze. Ştia că orice gest putea să o facă să apese din greşeală pe trăgaci.

- La conducta de apă care duce la toaletă este prinsă o pereche de cătuşe. Te las să-ți pui singur un capăt la care mână doreşti.

Peter îi urmă cerințele.

- Ceva mai strâns. E bine acum. Lăsă arma jos. Îl privi ghemuit în apropierea toaletei.

Între timp se obişnuise cu întunericul. Încăperea nici nu i se mai păru aşa de mică. Îşi trase pătura peste umăr şi ascultă zgomotele clădirii. Era precis trecut de miezul nopții, dar oamenii din acea clădire nu se gândeau să doarmă. Fragmente de conversații, paşi grei şi muzică. Pereții erau prea subțiri pentru a nu te lăsa sedus de zumzetul care te înconjura. Era zumzetul vieții. Erau lucruri pe care nu le va mai auzi după moarte. Trebuia să fie fericit că se afla în viață. Acea femeie putea să-l ucidă în orice moment.

Trecură două zile şi nu se schimbase nimic. În timpul zilei îi aprindea lumina. Avea mereu o sticlă cu apă şi ceva de mâncare. Toaleta îi servea şi ca scaun sau perină. Cătuşele erau însă jenante. Nu înțelegea motivul pentru care era captiv. Era mai bine decât pe stradă. Era măcar la adăpost.

D însă, i se părea foarte ciudată. Pleca dimineața la lucru. Venea seara acasă. Făcea de mâncare, apoi se uita puțin la televizor, apoi se ducea în dormitor. Ştia că nu dormea, deoarece îi auzea paşii în camera alăturată. Îi putea auzi suspinul şi plânsul. Ce i se întâmplase acelei femei? Ce căuta el în acel loc? Şi ce legătură avea el cu ea? Atâtea întrebări fără răspunsuri. Ştia că aşa avea să se întâmple şi în seara aceea. O auzea cum mişuna prin camera de zi. Precis făcea curățenie. Auzi piuitul cu care se obişnuise deja. Era iritant, deoarece pornea la orele cele mai imposibile.

În întunericul cu care se obişnuise, încerca să înțeleagă ce se petrece pe cealaltă parte a uşii. Pelicula de lumină care se strecura pe sub uşă părea mai strălucitoare. Era precis o iluzie optică. De ce îl chinuia? Auzi țârâitul telefonului. D răspunse. Îi auzi vocea în şoaptă.

- Nu este nici o problemă.

O pauză.

- Ți-am spus că nu trebuie să-ți fie teamă. Mă descurc eu… cumva.

Apoi aceeaşi linişte tipică blocurilor. Credea că înnebuneşte. Nu mai putea să suporte acea singurătate. Nu ştia când este zi sau noapte. Se săturase să se afle aşa de mult timp închis în aceeaşi încăpere singur. Îşi detesta gândurile care odată îi erau preferate. Începea să facă cuvinte încrucişate imaginare. Ziua părea să țină o veşnicie.

Mânca şi dormea.

Se trezi din ațipeală când uşa se deschise larg cu violență. Se aprinse lumina şi încerca să-şi ferească pleoapele de ea.

O privi şi nu ştia ce să spună. Fața ei era încordată şi ochii roşii de la lacrimi. Se năpusti asupra lui lovindu-l cu picioarele unde apuca. Cu pumnii şi palmele. Scotea sunete animalice de durere şi extaz.

- Te urăsc. Te urăsc. Te urăsc. Te urăsc. Te…

Peter încerca să se apere. Îşi acoperi fața cu brațul liber. Se ghemui cât putu de tare, simțindu-şi genunchii lipiți de piept, dar loviturile ei îl atingeau totuşi. Înțepături şi amorțeli. Începu să scoată şi el sunete de durere. Se văita. O implora să nu-l mai lovească, dar D nu înceta să se descarce de toți nervii. De toată ura. De tot răul. De tot veninul care se acumulase cu timpul.

Strada întunecoasă, rece şi înfricoşătoare.

O lovitură cu piciorul în burtă.

Baia în care m-ai obligat să mă ascund.

O lovitură cu pumnul la coaste.

John…

Loviturile erau tot mai rare în timp ce oboseala se aşternu asupra ei. Uita că era bolnavă şi nu mai rezista ca înainte.

Încă o lovitură. Se lipi cu spatele de zid şi se lăsă în jos pe podeaua acoperită cu linoleum. Picioarele ei atingeau trupul lui Peter care tremura în cochilia sa improvizată din propria-i carne. Îl privi cum plângea şi se ținea de locurile unde loviturile au fost mai puternice.

- Vezi ce eşti? spuse D printre respirații sacadate. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi continua să-l urmărească cum se ghemuia precum un animal bătut. Un câine.

D îşi ridică palma pentru a-şi da părul de pe față, iar Peter tresări ferindu-se parcă de lovitura care era sigur că avea să urmeze.

- Te implor… nu mă mai lovi. Vocea nu mai era a bărbatului pe care l-a acostat pe stradă. Era a copilului care a fost odată. Mânat de frica față de cei din jur.

- Am crezut că mă voi simți mai bine dacă fac asta, spuse D cu vocea mai relaxată, dar se pare că nu am reuşit decât să obosesc. Nu am rezolvat nimic. Dacă te-ai putea vedea… Nu ți-ar place ce ai vedea. Au avut dreptate cei de la terapie în grup - răzbunarea nu schimbă cu nimic situația. Plăcerea a fost doar de moment. Mă simt puțin mai liberă, dar nu destul.

Peter îi asculta cuvintele şi nu înțelegea nimic. Trebuia să fie o greşeală. Aşa ceva nu se poate întâmpla în realitate.

- Cum te simți? îl întrebă ea.

Ce tupeu! Mă simt…

- Aşa m-am simțit eu în fiecare zi în ultimul an. Izolată de restul lumii. Înnebunită de propriile gânduri. Plictisită de dialoguri imaginare. Bătută parcă la fiecare pas pe care îl făceam. Sunt sigură că acum mă poți înțelege. Ceea ce nu înțelegi este rolul tău în toate acestea.

Peter îşi coborî garda simțind că pericolul dispăruse. Fiecare mişcare a trupului era un chin.

- Dar nu te-ai putut abține. Trebuia să-mi faci una ca asta. Chiar sunt curioasă ce era în mintea ta în momentul în care mi-ai distrus viața. Te-ai distrat măcar? Ai fost extaziat de o femeie neajutorată? Ai făcut-o din plictiseală?

- Nu ştiu despre ce vorbeşti. Sincer. Nu pricep nimic.

- Acum un an…

Peter încerca să-şi amintească, dar ultimul an a fost poate cel mai mizer din viața sa. Atât de multe lucruri neplăcute, încât nu ştia de unde să înceapă.

- O stradă lăturalnică. O femeie singură. Grăbindu-se. Unde se grăbea? Nici ea nu ştia. Ştia că nu mai vroia să fie în acel loc. Oriunde, numai acolo nu. Frig şi întuneric. Un bărbat care o urmărea. Ea grăbea pasul. El la fel.

Peter simți că tot trupul i se înmoaie.

- Nu ştia ce o va aştepta. Nu ştia cum îi va schimba viața ceva ce se terminase în câteva minute. În acel moment femeia nu vroia decât să ajungă acasă. Dar nu a mai ajuns. A fost împinsă între saci de gunoi, cu toate că ea nu vroia să fie în acel loc…

Ochii lui Peter se umeziră şi culegându-i ultimele cuvinte continuă fraza:

- … iar el nu o lăsa să plece. Și-ar fi dorit ca femeia respectivă să se zbată, să vrea să se salveze şi să-l oblige să renunțe. Îşi dorea ca toată durerea pe care o purta în suflet să fie alintată. Nu ştia ce să facă. Femeia nu se zbătea. Femeia îşi accepta destinul şi îl lăsa să o ucidă cu fiecare mişcare. Femeia trebuia să nu-l lase să facă ceea ce făcea.

- Femeia nici nu ştia ce se petrece cu ea. Era cu mintea pe alte tărâmuri. Se afla într-o transă fatală pentru ea în momentul respectiv. Îşi dorea ca totul să se termine. Vroia să-şi aranjeze hainele şi să plece acasă şi să se întindă lângă soțul ei.

- În locul tău aş fi mai precaută.

- Jane. Eu sunt precaută.

Jane o privi nesigură.

- Povestea asta te depăşeşte. Îți dai seama ce ai de gând să faci? Nu-l cunoşti decât de o săptămână şi te joci cu gândul să-i iei jos cătuşele şi să-l laşi să locuiască la tine.

- Şi eu sunt surprinsă de această întorsătură.

- Poate fi violent.

- Nu este.

- D. Nu mă înțelege greşit, dar eşti o proastă. Nu ştii nimic despre el. Este un străin pentru tine şi ar fi mai bine să rămână aşa.

- Aşa cum faci tu cu iubiții tăi? Imediat realiză ceea ce spuse. Nu am vrut să sune aşa.

- Ba da. Nu mă supără că ai spus acest lucru. Ştiu că aşa fac. Prefer să nu cunosc prea multe despre cei cu care am ceva. Cum simt că relația ia o astfel de întorsătură, mă evapor din viața lui.

- De ce?

Jane se propti de spătarul fotoliului şi îşi privi unghiile de la picioare, vopsite strident. Începu să-şi mişte degetele într-un ritm nervos.

- Nici eu nu ştiu. Ştiu… Nu vreau să fiu rănită. Eu sunt fetița uşoară, disponibilă pentru câteva ore de intimitate. Nimic mai mult.

- Cum să nu.

- Eu mă cunosc mai bine. Ştiu ce sunt. Nu vreau să trăiesc într-o lume imaginară în care sunt de fapt o soție ascultătoare care se ocupă de copii şi gospodărie. Realitatea mea e alta. Tu ar trebui să ştii cel mai bine. Fug cât timp se mai poate. Tu ar trebui să faci la fel.

- Am fugit prea mult timp. Am fugit de orice responsabilitate. Când am fost mică nu a fost aşa. Dar după cele întâmplate cu Dwayn, lucrurile s-au schimbat. Psihanalista mea m-a convins că nu eu sunt vinovată pentru moartea lui. De atunci m-am obişnuit să pasez responsabilitatea altor persoane. Dar acum nu mai pot fugi. Nu pot fugi de mine. Asta sunt eu şi trebuie să trăiesc cu mine.

- D, te rog, nu-i da drumul. Nu vreau să te rănească.

D se ridică de pe canapea şi se apropie de fotoliul în care stătea tolănită Jane. O strânse în brațe.

- Ştiu că îmi vrei binele. Noi suntem foarte diferite. Eu am nevoie de anumite chestii în viață. E aşa de bine să am din nou un bărbat în casă.

- D…

- Nu trebuie să-ți faci probleme. Aşa ceva nu se va întâmpla, nu după istoria pe care o avem noi, dar e bine să ştii că vii acasă şi e cineva care te aşteaptă.

- De parcă ar avea de ales?

- De ce eşti rea cu mine? De când a murit John simțeam acel gol. Tot timpul. Acum simt că …

- Ce simți?

- E bine să ştiu că e lângă mine.

- Dar el nu e John.

- Nu. El nu e John, dar ce mai contează?

- Contează, deoarece se pare că ți-a încurcat sentimentele. Îți doreşti să fie John. Cauți un substitut pentru el. Peter nu este persoana potrivită. Cine ştie ce monstru se ascunde în spatele mutrei sale de câine gonit.

- Poate sunt nebună, dar privirea lui îmi inspiră atâta încredere. Poate de aceea m-am comportat aşa în timpul violului.

- Cum adică? Te-a hipnotizat?

- Nu. I-am văzut privirea şi m-am simțit în siguranță, iar ceea ce-mi făcea parcă nici nu se întâmpla. Am simțit că el mă înțelege.

- Dar nu uita că s-a întâmplat ceva. E un delincvent.

- Am avut o conversație cu el.

- Deci mă părăseşti pentru un violator? spuse Jane zâmbind.

Şi D îi răspunse la zâmbet, continuând.

- Vorbesc serios. Am încercat să-i spun cine sunt şi atunci am avut conversația, cea mai ciudată din viața

mea. A fost… parcă mă aflam în transă. Cuvintele noastre se completau. Amintirile se contopeau şi fiecare şi-a expus sentimentele într-un mod subtil. A fost deosebit şi înspăimântător. Parcă dialogam cu mine.

Sirena ambulanței urla înnebunită şi îşi simți trupul zguduit în toate direcțiile. Cu greu reuşi să se țină de barele de pe margine. Dar nu ea era importantă în acel moment. Pe targă stătea el - imobilizat. Asistenții încercau să-l pregătească pentru echipa de la spital.

Trebuie să rezişti. Trebuie. Fă-o pentru mine. Rezistă. Te implor.

- Nu ştiți ce a înghițit, o întrebă unul dintre sanitari.

D nu-şi aminti de numele medicamentului, dar luase flaconul gol cu ea. Îl întinse bărbatului, care citi eticheta, după care îi spuse ceva şoferului. Acesta transmise mesajul prin stația radio.

- Va rezista?

- Nu ştim doamnă. Starea lui este foarte gravă.

- Dar trebuie să reziste. Eu simt că va rezista.

- Depinde de cât timp le-a înghițit.

Îl privi şi nu-l mai recunoscu. Dacă ar fi venit mai repede acasă… Dacă nu ar mai fi stat de vorbă cu Jane… Dacă ar fi venit pe scurtătură… Pe acea scurtătură… Poate ar fi ajuns la timp. Trebuia să poată face ceva pentru el. Nu se putea să-l piardă pur şi simplu. Fără preaviz. Nici nu a avut timp să-l cunoască. De ce îi făcea una ca asta?

Îi privi fața inertă zguduită de ambulanța care se legăna şerpuind printre maşini, trecând peste roşu şi îngrozind trecătorii cu sirena iritantă. Trebuia să lupte pentru el. Nu avea voie să renunțe aşa uşor la el.

- Dar trebuie să puteți face ceva.

- Îi dăm oxigen, dar mai mult nu putem face aici.

Îi privi cutia toracică ridicându-se încet, masca din plastic transparent acoperindu-i jumătate din față. Vru să se ridice de pe bancheta incomodă pentru a-i face respirație artificială. Dacă nu mai aveau destul oxigen în tub? Dacă era defect ceva? El avea să moară. Se ridică puțin şi se apropie, dar asistenții o împinseră la locul ei.

Îi văzu cutia toracică coborând pentru ultima oară.

Se trezi udă de transpirație. Privi speriată prin jur.

Ora 4:16 dimineața.

Se lăsă înapoi în patul ud şi încercă să revină la realitate. Dar care mai era realitatea? John în acea ambulanță. Acum ştia că totul era doar un vis, dar părea aşa de real, şi totuşi diferit de adevăratul curs al evenimentelor. Era o realitate proprie. În timp ce îl revedea întins pe targă, parcă simțea că putea face ceva pentru el. Ceva pentru a-l salva. Simțea că el nu avea să moară. Dar planul ei de salvare dădu greş. Ar fi putut să-l ajute sau totul se derula doar în capul ei?

Se ridică din pat. Îşi puse un capot peste pijamaua transpirată şi dezorientată şi profund marcată de vis se îndreptă spre bucătărie. Din instinct deschise uşa congelatorului, cu toate că ştia că nu avea să găsească vodca. Vru să se întoarcă înapoi în pat. Se afla într-o stare intermediară. Între vis şi realitate. Visul care începea să devină realitate pentru câteva secunde şi apoi dispărea, secvențe de salvare şi gânduri fugare. Se opri la uşa după care se afla legat deținutul ei personal. O deschise şi lumina de pe hol îi lumină silueta ghemuită într-o poziție inumană.

Ceea ce făcea ea se numea tortură. Era totuşi un om. Îi luase demnitatea. Ce mai vroia să facă? Unde vroia să ajungă? Nu era de ajuns? Nu suferiseră destul? Peter simți lumina, un instinct al celor ce trăiesc pe stradă. Imediat simt farurile de la maşinile poliției. Se trezi. O privi speriat. Fața ei nu exprima înțelegere. Revăzu ura care o mânase să-l lovească şi acum nu mai ştia cum să se apere. Închise uşa băii şi dispăru. După puțin timp reveni şi se apropie de el. Peter încerca să-şi apere fața.

- Nu-ți fac nimic. Te dezleg.

Îi deschise cătuşele, apoi îl ajută să se ridice şi îl conduse până în camera de zi şi-l culcă pe canapea.

- Vin imediat cu dezinfectant pentru rana lăsată de cătuşe.

Peter credea că visează. Lumina caldă a lămpii se revărsa peste mobila învechită şi prăfuită. D reveni şi se aşeză pe canapea lângă el.

- Dă-mi mâna.

Peter o asculta ca un elev din clasele primare. Îşi strânse pleoapele de fiecare dată când simți arsura dezinfectantului pe cercurile inflamate pe care le lăsă inelul metalic. În timp ce îi curăța rana, D începu să lăcrimeze.

- S-a întâmplat ceva?

- Nimic, doar că am avut un vis cu fostul meu soț.

Peter nu înțelegea.

- S-a sinucis, continuă D de parcă i-ar fi citit gândurile. Peter rămase cu privirea fixată asupra unui punct imaginar, încercând să prelucreze informația.

- Am visat acel moment. L-am visat murind. E deja a treia oară când îl visez în salvarea care fuge turbată pe şosea, dar care nu mai ajunge la spital. De fiecare dată îmi moare în fața ochilor, la doi paşi de spital. De fiecare dată mă trezesc terminată. Epuizată. Lipsită de speranță. Cel mai ciudat lucru este că nu-i văd fața, cel puțin nu pe cea pe care o avea în realitate. E deformată, parcă şi puțin ştearsă, de parcă cineva ar fi trecut cu o radieră peste un desen în creion.

După ce îi curăță rana, începu să îi bandajeze încheietura.

- De fapt, imaginea pe care o am despre persoana sa este tot mai eronată. Tot mai încețoşată. Încep să-l uit şi nu vreau. Vreau să-l salvez, dar doctorii nu mă lasă. Vreau să fac ceva pentru el, dar nu pot, cu toate că simt că pot să-l ajut. Ştiu că eu sunt singura care ar putea să-l salvez, dar ei nu mă lasă. Mă obligă să-l urmăresc cum moare. Încă o dată şi încă o dată şi… Nu e destul de rău că trebuia să-l văd cum moare, în realitate? Nici în vis nu mai am linişte.

- Unde ai învățat să bandajezi aşa bine?

- În timp ce stăteam în sala de aşteptare la clinica SIDA am urmărit asistentele care îi doftoreau pe pacienți cu plăgi externe.

Peter amuți.

- Ce-i? îl întrebă D.

- Tot timpul am trăit cu speranța că nu te-am infestat. D îşi ridică privirea. Acesta era singurul gând care mă lăsa să dorm liniştit. Eram sigur că ieşirea mea necontrolată nu va avea urmări de asemenea proporții.

- Îngerii cu îngerii şi demonii cu demonii.

- Poftim?

D parcă se afla în transă privind în gol.

- Se spune că pentru fiecare faptă de pe pământ este o răsplată după moarte. Atunci când moartea vine în paşi de vals nu mai contează dacă suntem bogați sau săraci, dacă am fost buni sau răi. Toți suntem egali. Poate că acesta este răspunsul la întrebarea mea.

- Ce întrebare?

- Ce fel de ființă eşti. Ce fel de monstru a putut să-mi facă aşa ceva. Intenționat. Dar răspunsul depăşeşte suferința. Este mai pur decât am crezut vreodată.

Peter o privi înțelegător.

- Parcă eram împins de o furie nebună. O răzbunare față de lume.

- Nu mai vroiai să fi singurul care suferă. De ce să suferi doar tu în timp ce lumea continuă să se învârtă.

- Doar eu rămâneam cu durerea şi neînțelegerea. Eu eram cel părăsit de toată lumea.

- Nu era cinstit.

- Nu, spuse Peter gemând.

- Poate că a trebuit să fac ceea ce am făcut, spuse D. Poate că această plimbare m-a adus spre noua viață. Poate că pentru mine nu exista o altă cale.

- Simțeam că mai trebuie să sufere şi alții. Mă simțeam aşa de singur şi de părăsit, pentru că eram singur şi părăsit. Familia m-a renegat, soția găsise în sfârşit un motiv pentru a mă arunca afară din casă, iar firma s-a transformat peste noapte într-o ruină financiară. Patru litere care-ți schimbă întreaga viață. Toată truda şi nopțile nedormite, cu cărțile de câteva kilograme şi cu cafeaua, toate nu mai valorau nimic. Cât de mult mi-am dorit să găsesc persoana care mi-a făcut acest lucru, dar eram prea distrus, prea drogat, prea slăbit. Trebuia să mă eliberez de demonul care simțeam că mi se plimbă prin trup. Parcă îl auzeam hrănindu-se cu măruntaiele mele. Îi simțeam ghearele sfâşiindu-mi carnea din interior. Îşi făcea tot mai mult loc. Parcă încerca să-şi amenajeze comod lăcaşul până la exterminarea mea, după care îşi va găsi un alt trup nevinovat. Trebuia să scap de el.

- Şi eu am simțit la fel. Vroiam aşa de mult să scap de vina pe care simțeam că o am. De suferința care era singurul lucru real pe care îl mai percepeam, dar eu am ştiut când să mă opresc. Am realizat că ceea ce făceam era rău. Tu nu ai făcut-o!

Peter nu mai spuse nimic. Cu ce ar fi putut argumenta răul pe care îl provocase acelei femei? El era mai slab. Întotdeauna a fost o fire mai slabă. O singură dată şi-a spus punctul de vedere şi a dezamăgit o persoană la care ținea.

- Cum ai reuşit…?

Peter nu-şi mai termină fraza, neştiind cum să formuleze întrebarea. O avea în minte, dar nu o putea articula.

- Cum? Dacă nu există viitor nu poate exista nici trecut. Ce ne mai rămâne? Clipa.

Privi mormântul lui John. Ochii nu i se mai umezeau. Simțea doar frigul care o înconjura. Amintirile păreau să fi dispărut în acel moment. Privea piatra funerară neştiind ce să facă. Era bine să nu mai simtă durerea? Cum putea cineva pe care l-ai cunoscut şi l-ai iubit să dispară din gândurile tale? Se rezemă de copacul nu prea bătrân care se

legănă sub greutatea ei.

Dacă aş fi putut, te-aş fi ajutat. Ştii asta…

Vorbesc cu tine, cu toate că ştiu că nu exişti. Câteodată îmi doresc să nu mă fi născut niciodată. Ce rost are viața? Am văzut doar suferință. Am văzut oameni murind.

Îşi puse ochelarii de soare. Albul zăpezii o orbea.

Era mai bine dacă nu te-aş fi cunoscut. Nu aş fi suferit. Cel mai bine ar fi fost dacă aş fi crescut singură în sălbăticie, să nu am nici un contact cu oamenii. Nu aş fi suferit pentru moartea nimănui şi nimeni nu ar fi suferit după moartea mea. De fapt, după moartea mea nu va suferi multă lume nici acum. Familia mea se degradează încet în pământurile eterne.

Nu mai vreau să visez lucruri aşa de înspăimântătoare. Eşti mort. Nu te mai pot salva. Acceptă realitatea. De ce nu te pot uita pur şi simplu?

FEBRUARIE

Ajunse acasă cu câteva minute mai târziu decât plănuise. Jane insistase să intre într-un magazin. Vroia să-şi cumpere o pereche de pantaloni, pe care D îi considera prea mulați. Mereu se întreba din ce cauză nu putea să-şi cumpere hainele singură. Aşa făceau şi colegele de clasă din liceu. Când mergeau la cumpărături, erau cel puțin două.

Jane ştia ce vroia să-şi cumpere, iar părerea lui D nu era relevantă. Deci nu avea nevoie de un îndrumător. Prezența ei în acel loc era lipsită de logică. Mai ales acum, când avea un motiv pentru care să meargă acasă. Cu toate că ştia exact ce vroia, Jane mai probase câteva haine.

- De ce faci asta? o întrebă D mai demult, iar Jane îi spuse:

- De ce nu? Este distractiv. Îmi place să mă strecor în haine noi, să simt cum etichetele îmi zgârie pielea. Îmi place ideea că mă aflu într-o cabină incomodă, încercând să-mi presez şoldurile în pantaloni prea strâmți. În orice moment pot fi urmărită prin crăpătura perdelei pe care niciodată nu o trag până la capăt. Îmi place când bărbații mă urmăresc pe jumătate goală şi când femeile mă privesc pline de invidie.

Poate avea dreptate. Era distractiv să te priveşti în alte toalete decât cele uzuale. O nouă îmbrăcăminte putea face din tine o persoană nouă. În timp ce Jane se schimba într-o cabină, D trecu pe lângă nişte rochii. Îşi plimbă degetele peste umeraşele din plastic luând la întâmplare o rochie neagră. O privi puțin. Purta negru mai tot timpul. În acel moment observă rochița roşie. Ura acea culoare deoarece astfel de rochii purtau fetele frumoase din şcoala ei.

Luă rochia şi dispăru cu ea în cabina de schimb. Trase perdeaua până la capăt, rămânând cu degetele încleştate de ea. Îşi zâmbi scurt apoi trase puțin perdeaua, pentru a lăsa să se strecoare câteva priviri trecătoare.

De ce nu?

Privi rochița cu bretele subțiri. O rochie aşa de simplă şi totuşi provocatoare, cu spatele gol şi cu un decolteu îndrăzneț. Destul de scurtă, dar nu exagerat. Începu să se elibereze de hainele groase şi incomode, dar absolut necesare pentru frigurile de pe străzile oraşului. Era aproape goală, doar slipul. Simți că era urmărită. Nu ştia cine se uita pe acea crăpătură, dar îi simți prezența. D ar fi tras perdeaua, dar Jane ar fi savurat momentul. Nu trase perdeaua. Simțea o excitație stranie.

Se furişă în rochița vaporoasă. Părăsi cabina şi se postă în fața oglinzii supradimensionate. Rochia era prea roşie, dar îi stătea aşa de bine. Jane apăru în spatele ei şi iradia de bucurie.

- Ai riscat?

D încuviință cu capul.

- Fă o piruetă.

D o ascultă şi se învârti, continuând să se urmărească în oglindă.

- Trebuie să-ți cumperi rochia asta.

- Dar eu nu port aşa ceva.

- Cum te simți în ea?

D mângâie materialul şi îl netezi peste burtă.

- Mă simt frumoasă.

- Atunci trebuie să o cumperi.
- Nu cred că am destui bani.
- Îți împrumut eu.

Acum, cu rochița împachetată într-o plasă de hârtie, intră în apartament. Îl observă pe Peter în fața aragazului, având grijă de mâncare. O privi cu subînțeles.

- Ştiu că am întârziat, spuse D în timp ce se descălță.
- Nu are acelaşi gust ca şi proaspătă, dar se poate mânca.

D observă supărarea din vocea lui.

- Nu-i nevoie să faci pe supăratul. Ştiu că e bună.

Se aşeză la masă şi aşteptă să fie servită de noul ei bucătar. În ultimele trei săptămâni lucrurile evoluară într-o direcție pe care D niciodată nu ar fi anticipat-o. Dacă cineva i-ar fi spus că avea să locuiască împreună cu violatorul care îi provocase atâtea coşmaruri, nu ar fi crezut. Dar niciodată nu se ştie cum vor decurge lucrurile.

Poate era o persoană prea bună. Niciodată nu reuşi să fie supărată mult timp pe cineva. Nu aceasta era natura ei. De atâtea ori fu dezamăgită de tatăl ei, dar nu-l urî, deşi spunea contrariul. Era tatăl ei şi acest lucru era de ajuns. Acum avea ceva ce de mult timp îşi dorea. Căldură. Când intra în apartament simțea acea căldură care iradia spontan, fără să facă absolut nimic. O persoană care era acolo unde se aştepta să fie. Un interlocutor nepretențios.

El tot mai era un străin. Îi cunoştea doar prenumele. Dar avea nevoie de el. Ceea ce i-a făcut a fost de mult. Sentimentele respective nu mai erau la fel de clare. Disperarea respectivă părea o amintire neplăcută. Nu credea că va putea uita vreodată. Erau momente în care era sigură că acele clipe îi vor rămâne la fel de vii până la sfârşitul zilelor. Dar se înşelase. Se aflase într-o situație deosebită cu care nu se putea descurca şi care nu ştia unde va duce. Orice despărțire însemna şi o întâlnire. O întâlnire cu sine. Cu viața. Cu ceea ce era cu adevărat important.

Sfârşitul unei existențe vegetative era cea mai mare realizarea a ei. Reuşise să treacă bariera pe care o considera imposibil de escaladat. Iar acum se afla la aceeaşi masă cu o persoană pe care niciodată nu credea că o va înțelege. Cu o persoană, care considera că era un monstru.

Poate eu sunt monstrul.

Îl înțelegea. Și ea simțise aceeaşi disperare. Şi ea simțise aceeaşi singurătate şi lipsă de importanță. Și ea vroia să scape de suferință. Vroia ca lumea să sufere alături de ea. Îl cunoştea fără să-l fi văzut. Ştia ce simțea, deoarece şi ea simțise acelaşi lucru. Erau suflete înrudite pe un plan pe care înainte nu îl considerau real. Erau legați prin ceva deloc plăcut, dar real. Nu era vorba despre iluzia unei iubiri. Nu era vorba de promisiunea unei căsnicii. Era poate cel mai real legământ pe care ea şi-l imaginase vreodată că poate exista între două persoane care s-au întâlnit din întâmplare.

- Poate destinul a vrut să ne întâlnim în acea noapte friguroasă.
- Nu există destin, spuse D tăios. Dăm vina pe destin doar când nu suntem destul de puternici pentru a ne recunoaşte greşelile şi să acceptăm consecințele faptelor noastre.
- Dar numele tău?
- Destiny? Mamei mele i-a plăcut foarte mult. Era o hippie în toată puterea cuvântului. Destinul era credința ei supremă. Considera că nu poate face nimic pentru a schimba ceea ce-i era scris şi de aceea se culca cu fiecare şi se droga şi dansa goală la concertele unor trupe rock netalentate.
- Atunci cum îți explici că ne-am întâlnit chiar noi doi în noaptea aceea?
- Coincidență. Ăsta e destinul, un lanț de coincidențe. Nu există nici o putere supranaturală care ne influențează viețile.
- Nu crezi în D-zeu?

D se opri pentru un moment de gândire apoi răspunse.

- Nu. Sunt o necredincioasă. Nu că nu aş vrea, dar nu pot. Precis mi-ar fi mai uşor dacă aş crede. A existat un timp în care mai credeam în viața de apoi. Credeam că mă voi întâlni cu cei dragi în cer. Credeam că viața pe care o cunoşteam era un test pentru a ajunge în rai sau în iad. Chiar am crezut toate prostiile pe care ni le spuneau la orele de religie. Dar acum nu mai cred. Am murit o dată. Nu a venit nimeni să-mi arate calea spre lumină. Nu a apărut nici un tunel, nu am auzit cântecul îngerilor şi nu am văzut nici o ființă dragă.
- Dar ce ai văzut?
- Nimic. Nu pot să descriu. În acele câteva minute, cât a ținut până m-au reanimat, nu am simțit nimic, nu am văzut nimic şi nu am auzit nimic. Eram conştientă că nu văd, aud sau simt. Eram trează şi nu era nimic. Ştiam un singur lucru.
- Ce?
- Că mai puțin şi aveam să uit că nu mai aud, că nu simt şi că nu văd nimic. Ştiam că aveam să uit că

gândesc. Oamenii vor să creadă că moartea nu e sfârşitul. Le este imposibil să creadă că totul se sfârşeşte aşa de brusc şi fără de sens. Caută o explicație pentru ceva ce este absolut normal la plante şi animale. De ce să nu fie valabil şi la oameni? Nimeni nu crede că o plantă moartă ajunge în rai sau în iad.

Peter o asculta în semiîntunericul lor preferat.

- Ți-e teamă de moarte? o întrebă.

- Ți-am spus că am mai murit o dată. Ştiu cum este. Nu mai trebuie să-mi fie teamă de ceea ce se va întâmpla. Nu mi-e teamă că voi fi pedepsită pentru păcatele impuse de o religie, care doar se foloseşte de neştiința oamenilor şi se hrăneşte din frica lor față de ceea ce nu pricep. Nu mi-e teamă de moarte, ci de faptul că nu voi mai trăi destul până la inevitabil.

- Sunt aşa de multe lucruri pe care nu le-am făcut încă, spuse Peter, şi acum trebuie să mor.

- Încă nu eşti mort.

- Dar cu boala pe care o avem - ce speranță să mai am?

- Sunt oameni care au murit în accidente şi care au fost mai tineri ca tine.

- Dar ei măcar nu au ştiut ce li se va întâmpla. Şi-au trăit ultimele clipe în optimism, fără a-şi face probleme pentru ziua de mâine. Eu sunt fericit în fiecare dimineață în care mă trezesc. Îmi spun: am mai supraviețuit o zi. Poate voi mai trăi până diseară.

- Sunt sigură că sună cam ciudat ceea ce spun acum, dar poate boala asta a fost un bine pentru mine.

Peter o privi şocat.

- Şi eu am fost speriată când am realizat acest lucru. Înainte am fost o epavă. Nu mai vroiam să trăiesc. Nu mai puteam să trăiesc. Nu prețuiam viața. Vroiam ca totul să se termine odată pentru totdeauna. Apoi am aflat de boală şi am realizat că voi muri. Nu mai era vorba despre un scenariu care se desfăşura în mintea mea. Toate gândurile sinucigaşe păreau o umplere de timp, un mod de a omorî plictiseala. În acel moment mi-am dat seama că moartea era ceva real şi era mai aproape decât am crezut că poate fi. Aproape că-i puteam simți respirația şi duhoarea.

- Şi te-ai împăcat cu ideea că vei muri… din cauza mea?

- Dacă nu m-ai fi infestat, acum aş fi urmat aceeaşi viață lipsită de importanță, bântuită de gânduri morbide şi o imagine falsă despre moarte. Acum ştiu ce este viața.

- Ce?

- Singurul lucru real. Îmi va fi dor de viață, de melodiile mele preferate. De soare îmi va fi dor. Voi simți lipsa aerului proaspăt care-mi taie respirația în diminețile geroase. De tine îmi va fi dor. Îmi va fi dor de lucrurile pe care nu am reuşit să le fac. Nu am condus niciodată o maşină, cu toate că mi-am dorit acest lucru din toată inima. De John îmi va fi dor.

- Cum a fost John?

Se lăsă liniştea. Privi prin jur, parcă era în căutarea unui obiect care să-i trezească o amintire puternică.

- Mi-e greu să-mi amintesc. E ca o persoană… fără chip. Îl văd cu ochii minții, dar fără a-i descifra clar trăsăturile. Mă urăsc pentru acest lucru. Trebuie să-mi amintesc.

Se enervă. Nici un gând.

- E ciudat. Imediat după moartea lui nu puteam să scap de el din mintea mea. Îmi umplea fiecare minut. Atâtea amintiri - multe nici nu erau reale - dorințe neîmplinite şi regrete. Lucruri pe care nu ni le-am spus când mai puteam. Îmi imaginam că dialogam cu el şi discutam despre problemele cotidiene, ca de exemplu, de ce s-a sinucis sau cum să scap de alcool.

- Şi îți răspundea la întrebări?

- Nu întotdeauna. Nu vroia să-mi spună de ce s-a sinucis, dar eu ştiu. Nu credea că poate fi infestat cu hiv. I se părea normal că eu aveam virusul, şi nu se ferea de mine cum o fac alții, dar i se părea imposibil ca lui să i se întâmple aşa ceva. La început am gândit şi eu la fel.

- Şi eu… trebuia să fie o greşeală.

- Ceea ce a făcut nu a fost gândit. Se aflase sub şocul veştii. Nu cred că a ştiut ce făcea. A fost mai mult o hotărâre instinctuală. El nu era tipul spontan. Ceva neplănuit era un eşec sigur.

- Dar cum te-ai descurcat tu?

- Eu? Poate laşitatea mea m-a ținut în viață. Am ascultat de sfatul psihanalistei mele şi am ajuns la un centru SIDA. Am fost confruntată cu realitatea, cu şansele, date statistice. Cifre care nu-mi spuneau nimic. Şi apoi am primit un tratament, apoi alt tratament şi altul. Până la urmă, unul a început să-şi facă efectul.

- Ceea ce mi-ai spus sună aşa de simplu şi de schematizat. Mă interesează ce ai simțit.

- Te referi la excesele de panică, la vărsăturile şi senzațiile de greață? De momentele în care doream să mă îmbăt până nu mai ştiam de mine, de visele fără sens, sumbre şi înfricoşătoare? Nu cred că e nevoie să continui. Sunt sigură că şi tu ştii ce am simțit.

- Vroiam să ştiu dacă eu sunt unicul care simțea astfel.

Sună alarma, iar D se duse în baie şi îşi luă medicamentele porționate. Deveni un automatism. Nu mai era acompaniată de stările de teamă, de care nu scăpa de fiecare dată când auzea alarma ceasului. Se obişnuise cu orele imposibile. De multe ori uita că poartă în ea acel virus. Viața ei era chiar al naibii de normală.

Îşi privi fața în oglindă în timp ce înghițea pastilele.

Am o viață. În sfârşit.

Reveni în camera de zi.

- Ştii ce-i ciudat? Pot să vorbesc despre el fără să simt nici un pic de suferință. În acel moment, în minte, mă asigur că am pus bine timpurile verbelor, ținând cont de faptul că nu mai trăieşte. Pot spune că am acceptat faptele. Mintea înțelege că nu mai trăieşte şi că nu mai vine înapoi. Inima însă este cea care nu poate şi nu vrea să accepte dispariția lui.

- Şi toate din cauza mea, spuse Peter ca pentru sine. Nu există scuză pentru ceea ce am făcut. Dacă… acum ar mai trăi.

- La început, toată vina am dat-o pe tine, dar acum nu mai sunt aşa de sigură.

- Acesta i-a fost destinul?

- În nici un caz. Toate lucrurile se leagă…

- … de parcă cineva ar vrea ca aşa să se întâmple.

- Ar fi putut alege în orice moment. Întotdeauna poți alege. Trebuia să aleagă viața. Poate şi-a dat seama că a greşit, dar era prea târziu.

- Sau poate chiar asta a fost hotărârea sa. Poate nu a regretat ceea ce a făcut.

- El nu vroia să moară.

- Oamenii cei mai previzibili ne fac surprizele cele mai mari.

- El nu era acest gen de om.

- Nici părinții mei nu ar fi crezut acest lucru despre mine. Familia Steel trebuia să-şi continue tradiția, iar eu nu aveam de ales. Era ceva absolut normal să urmez cariera tatălui meu.

- Peter Steel…

D căzu pe gânduri. Cunoştea numele acesta. Îi era aşa de familiar.

- Aşa mă cheamă.

- Numele tău îmi este aşa de cunoscut.

Apoi îi pică fisa şi zâmbi. Întinse degetul arătător spre el, iar Peter începu să zâmbească.

- Ce? spuse el neştiind despre ce era vorba.

- Tu eşti cel pe care şeful meu îl ura şi îl admira aşa de mult.

- Eşti sigură?

- Chiar foarte sigură. Lipseşte doar costumul de culoare închisă. Fotografia ta nu am uitat-o, deoarece trebuia să cumpăr trei exemplare din ziarul în care a apărut articolul acela. Dar nu se poate să fi acel Steel.

- De ce?

Semăna aşa de bine cu bărbatul din articolul acela pe care trebuia să-l decupeze din toate ziarele pentru şeful ei.

- Acel Steel era un avocat care câştigase poate cel mai mare proces din ținut.

- Procesul pe care nimeni nu credea că-l va câştiga.

- Tatăl tău a primit premiul Nobel?

- Pentru medicină.

- Dar acel Steel nu poate ajunge un cerşetor.

- De ce nu?

- Ai câştigat milioane cu procesul Carteli.

- De fapt au fost doar câteva sute de mii. Carteli a câştigat milioanele.

- Nu-mi vine să cred. De câțiva ani nu s-a mai auzit nimic despre tine, dar nici prin gând nu mi-ar fi trecut…

- Nici mie nu-mi venea să cred când m-am trezit pe stradă, fără acoperiş, fără familie, dependent de droguri, fără un sfanț în buzunar şi bolnav de SIDA.

- Dar cum?

- Se întâmplă mai repede decât îşi poți imagina. Noi suntem obişnuiți să ne meargă bine.

D zâmbi obraznic.

- OK, mie nu-mi lipsea nimic. Cu un tată laureat al premiului Nobel, un chirurg excelent care se aştepta ca unicul său fiu să-i urmeze meseria. Nu am dus lipsă de nimic, decât de dragoste. Tata a fost şi mai este un tiran. Mama trebuia să tacă. Avea aceleaşi drepturi ca şi Juanita, menajera *palatului*. Eu trebuia să-l ascult. Ceea ce spunea era mai sfânt decât cuvintele din Biblie. Dar eu nu seamăn cu mama mea, care tace şi înghite. De mic intram în

conflict cu el. El câştiga de fiecare dată. M-a înscris la facultatea de medicină. Am studiat un an, cel mai groaznic din viața mea. Mai groaznic decât viața pe străzi. Nu puteam să văd sângele. La disecții leşinam. Vomitam. Nu puteam să învăț termenii. Nimic nu mă atrăgea de acea meserie. Singurul meu gând era să scap cumva din coşmarul acela. Primul an l-am terminat cumva, dar ştiam că nu puteam să-mi continui studiile aşa. Am încercat să-i explic, dar nu aveam cu cine vorbi. Nici nu vroia să audă.

- Ce ai făcut?

- Ce? M-am înscris pe ascuns la facultatea de drept. Am renunțat la medicină. Mi-am luat un credit pentru studii şi am studiat ceea ce mă pasiona cu adevărat. Când a aflat, ceea ce nu a durat mult ținând cont că foştii profesori de la medicină îi erau buni prieteni, am avut cea mai urâtă ceartă pe care mi-o pot închipui. De nervi a spart vaze Mhing foarte valoroase. Am crezut că mă va omorî. Mi-a spus că nu mai sunt fiul lui. Că mă dezmoşteneşte. O ruşine mai mare nu puteam aduce familiei. L-am lăsat să urle şi am plecat. Nu l-am mai văzut. Mi-am terminat studiile. Am lucrat la o firmă mare de avocați. Numele meu avea un răsunet bun pentru clientelă. Apoi am părăsit firma pentru a mă asocia cu un fost coleg de facultate. El era un tip foarte isteț. Parcă era un detectiv. Imediat găsea unde putea ceva la un caz. Între timp m-am îndrăgostit şi m-am însurat cu Melisa. După doi ani s-a născut Patrick. Firma mergea tot mai bine. Începeam să ne facem un nume şi aveam clienți tot mai elevați. Apoi ne-a picat în poală procesul Carteli. Cred că ştii ce s-a întâmplat cu partenerul meu.

- Cred că am citit ceva prin ziare. Cred că a făcut atac de cord.

- Da. Era un grăsan, după cum îmi plăcea mie să-i spun. Alimentația lui era unilaterală şi se baza pe grăsimi. Mai bea şi fuma. Atacul de cord nici nu a fost o surpriză pentru mine. Am rămas singur cu cel mai important client din cariera mea. Carteli, un mafiot cu diplomă, era acuzat pentru crimă prin imprudență. Cazul era ca şi pierdut. Erau destui martori oculari şi probele erau evidente. Am trecut printr-o perioadă foarte dificilă. Partenerul meu era la spital, fericit că se mai afla în viață. Drogurile, pe care le luam în timpul şcolii doar pentru a mă elibera de nervii provocați de Dr. Steel, au devenit prietenul meu cel mai bun. Ştiam că nevasta mă înşela. Cel mai sadic a fost că ea vroia să o văd. Se săturase să mă aştepte la orele târzii la care veneam acasă. Nu ştiu cum am câştigat procesul. Trebuie să mă crezi. Nici în ziua de azi nu pot să-mi amintesc cum am reuşit să-l scap. Tot timpul eram drogat şi nedormit.

- Pledoaria ta finală a fost strălucită. De aceea te ura şeful meu, pentru că şi el şi-ar fi dorit să se poată juca aşa cu cuvintele. De aceea te şi iubea. Tot timpul spunea: *puiul ăsta de cățea e al dracului de bun.*

- Ar fi dezamăgit dacă ar afla că drogurile au vorbit în locul meu.

- Dar nu te puteai controla?

- Ele mă controlau. La început le luam doar pentru a mă ține treaz. Erau nişte pastile care mişunau printre studenții de la medicină. După o pastilă puteai să înveți fără probleme. Dar încet a început să-mi placă. Le luam oricând, de parcă erau mentosane. Apoi am dat de ceva mai tare şi tot aşa. Crack, cocaină. Toată gama. Cel mai rău a fost după câştigarea procesului. Toți ştabii vroiau să-mi fie clienți. Eram în centrul atenției. Chiar şi tatăl meu le-a spus ziariştilor că este mândru de prestația mea. Bineînțeles că nu l-am crezut. Îşi făcea doar publicitate. Numele lui, care începea să fie uitat în ultima vreme, avea să reintre în actualitate cu succesul meu neaşteptat. Nu m-a sunat şi nici nu mă aşteptam. Ziarele au primit ce au vrut, dar el nu m-a iertat şi nu mă va ierta niciodată. Banii câştigați în urma procesului nu au ajuns în buzunarul meu. Firma avea datorii mari, după cum aflasem ulterior. Apoi trebuia plătită spitalizarea partenerului meu, care nu avea asigurare.

Toată harababura din jurul meu mi s-a urcat la cap. Nevasta era tot mai interesată de banii pe care credea că-i va primi în întregime. Când a aflat că nu ne rămânea decât foarte puțin, s-a înfuriat şi a intentat divorțul. L-a câştigat. Aşa că dormeam pe canapeaua biroului, țipând la secretare. Clienții începeau să mă ocolească. Într-o noapte a venit Tweety pe la mine.

- Tweety? spuse D zâmbind.

- Furnizorul meu de droguri. Asta îi era porecla. Nu mă întreba din ce cauză îi spuneau aşa, fiindcă nu ştiu. Mi-a spus că avea ceva excelent. Injectabil şi al naibii de ilegal. Nu a trebuit să mă convingă. Drogurile injectabile îmi erau cunoscute. Morfina şi heroina îmi erau bune prietene. Noul drog era musafirul. Ce mai conta încă o otravă în plus? Am folosit aceeaşi seringă.

Se opri din povestit. D înțelese.

- După aceea îmi mergea tot mai rău. Mi-am făcut testul SIDA. Era pozitiv. Puținii mei clienți au auzit noutatea şi s-au retras mai repede decât aş fi putu clipi. Nici astăzi nu sunt sigur dacă nu cumva tatăl meu a fost acela care i-a înştiințat. El era singurul care avea acces la rezultatele testelor.

- Îl crezi în stare de aşa ceva?

- Chiar de mai mult. Am rămas singur, fără clienți, cu firma ruinată, fără bani şi divorțat. Nu aveam unde merge. Nu-mi mai plătisem chiria la clădirea în care se afla firma de câteva luni. M-au evacuat. Aşa am ajuns pe stradă.

- Şi mama ta nu a încercat să te ajute?

- Nu. Nimeni nu mai vroia să aibă de a face cu mine. Melisa mi-a spus să nu mai merg să-l vizitez pe Patrick. I-a spus că am murit. Eram disperat. Trebuia să dorm pe stradă. Cât timp îmi mergea bine, niciodată nu m-am gândit la oamenii care nu au un adăpost. Îmi spuneam că nu eu sunt de vină pentru situația lor. În loc să cerşească, mai bine ar munci. Dar cum să găseşti ceva de lucru? Nimeni nu te angajează dacă nu ai o locuință şi nimeni nu-ți dă o locuință dacă nu plăteşti în avans pe cel puțin două luni. De unde să faci rost de bani, dacă te afli capturat în mijlocul unui sistem care te exclude din start? Cât timp îmi mergea bine, nu m-am gândit la acest lucru. Aveam casă, masă. Apoi peste noapte nu am mai avut nimic. Am dormit unde am apucat: sub poduri, am mâncat ce găseam: resturi. Plângeam în fiecare noapte, când nu mă vedeau ceilalți *colegi*. Am avut o viață aşa de frumoasă. Reuşisem să mă afirm fără ajutorul tatălui meu şi unde am ajuns… Îmi plângeam de milă. Totul a pornit de la droguri, iar drogurile din cauza tatălui meu. Aveam nevoie de bani pentru drogurile de care nu puteam să scap. Pe stradă găseşti toate porcăriile. Miroseam vopsea. Beam toate chimicalele posibile. Dar totul costa bani, chiar şi crack-ul mi se părea scump când nu aveam nimic în buzunar. Nu aveam încotro. Trebuia să mă prostituez.

Oh Doamne!

- Am acceptat totul pentru câțiva dolari. Mi-o trăgeau în fund până ce mă prăbuşeam de durere. Mă lăsau ghemuit pe betonul murdar, plângând. Aveam deja rană. Nici la WC nu mai puteam merge. Nu mă puteam aşeza pe o bancă.

- Rănile de pe spate… parcă ai fi fost biciuit.

- Trebuia să accept totul. Unii mă biciuiau. Alții urinau pe mine.

- Cum ai putut suporta? Eu… începu să clatine din cap.

- Ştiu. Uram pe toți acei perverşi. Uram banii lor care mă obligau să fac lucrurile pe care de bună voie nu le-aş fi făcut niciodată. Dar aveam nevoie de bani. Aveam nevoie de droguri. Doar credința în D-zeu m-a ținut în viață. Eram sigur că acesta era planul Lui. Eu eram doar victima şi trebuia să îndur toate relele pentru ca să fiu luminat după moarte. Eram sigur că toată suferința asta trebuia să fie echilibrată cu ceva.

- Dar D-zeu nu a mai venit să te salveze… spuse D şoptind parcă.

- Nu a venit, dar nu am renunțat să cred că mă va salva.

- Îmi pare rău pentru tine. Vei fi dezamăgit.

- De ce?

- Mereu ni se spune că D-zeu este bunătatea, că ne iubeşte. El e perfecțiunea şi mărinimos.

- Poate chiar aşa este.

- Poate nu.

- Dar şi-a trimis propriul fiu la suferință şi la moarte. Asta se numeşte dragoste pentru omenire.

- Ai văzut o mamă pierzându-şi copilul?

Peter scutură din cap.

- Din păcate eu nu am fost cruțată. Aveam cam 9 ani, iar femeia aceea era o vecină. Avea o fetiță, prietena mea din perioada respectivă, care a fost împuşcată în timpul unei lupte stradale, aşa cum le plăcea şmecherilor să îi spună. Ea chiar venea de la lucru când a fost martoră scenei. Îşi văzu propria carne şi sânge străpunsă de gloanțele nemiloase. Sânge şi pocnituri. Urlete şi linişte. A fugit la ea disperată, scăpând pungile cu cumpărături. O luă în brațe şi urla în hohote, când observă că fiica ei nu mai mişca. Sângele cald îi mânji toate hainele şi fața care şi-o ținea lipită de cea a fetiței. Se legăna cu ea în brațe urlând spre cer. Ți se rupea inima. Lumea se strânse în jurul ei. Şi ambulanța ajunse. Vroiau să o ridice pe fată pe o targă, dar ea nu se dezlipi de trupul moale. Nu i-a lăsat să o ducă. A trebuit să intervină poliția. Eu am văzut ce însemnă să pierzi un copil. O parte din tine. Nimeni nu poate trece peste asta de parcă ar fi un lucru normal. Nimeni nu şi-ar sacrifica odorul doar pentru a-şi demonstra dragostea față de alții.

- Doar El a făcut-o.

- Poate Iisus a fost fiul Lui. Poate nu. Acest lucru este irelevant. Dar dacă a fost aşa şi a spus adevărul cu privire la urcarea Lui spre cer după moarte, atunci este clar. El nu renunța la fiul Său cum a făcut-o acea femeie. Ni l-a arătat şi apoi L-a postat la dreapta Sa. Ştia că nimeni nu i-L poate lua. Nu vezi că ne prosteşte? Ne arată mici miracole şi apoi ne pedepseşte cu războaie, foamete, crime în masă, suferință şi boli incurabile. Dacă iubeşti pe cineva nu-l poți vedea suferind.

- Dar ce să fac, spuse Peter.

- Adică?

- Dacă ai dreptatea, atunci am crezut într-o minciună.

- Poate mă înşel.

- Dar poate nu. Atunci singura mea speranță s-a spulberat.

- Nu a fost o greşeală că ai crezut în ceva. Întotdeauna e bine să crezi în ceva, dar să nu faci greşeala să te laşi cu totul pe seama credinței. Credința trebuie să o vezi doar ca pe un ghid invizibil, care nu te lasă să părăseşti

calea pe care tu singur şi doar tu ai ales-o. Poate adevărurile în care credeai o dată nu sunt reale, dar în acel moment te-au ajutat, iar ceva ce te ajută trebuie să fie bun. Vreau doar să nu te laşi păcălit de aceleaşi idei, de care m-am lăsat eu dusă de nas. Nu pot fi sigură că există un D-zeu, cum nu pot fi sigură că nu există. Fiecare trebuie să aleagă în ce vrea să creadă. Dar nu te lăsa sedus de promisiunile anumitor religii. Ceea ce faci în viață este singurul lucru real pe care îl putem percepe. Dacă există ceva după, nu ştim. De aceea trebuie să trăim în prezent şi nu în ceea ce va fi. Nu te lăsa doborât de boala asta.

- E aşa de greu.

- Greul este încă în față.

- Dezintoxicarea a fost poate cea mai cumplită experiență pe care am avut-o.

- Cum ai ajuns la dezintoxicare?

- Ştiam că aşa nu mai pot continua. Abstinența de câteva ore de droguri mă înnebunea. Începeam să tremur şi să am senzații de teamă. Nu mai aveam curajul să dorm pe stradă. Cei cu care mă înțelegeam cât de cât îi vedeam ca pe nişte potențiali duşmani. Ştiam că în creierul meu se întâmplau lucruri pe care nu le mai puteam suporta. Atunci am auzit de la cineva de acel centru special pentru oamenii străzii. Ştiam că era singura soluție de a scăpa de teama față de tot ce mă înconjura. Ştiam că doar aşa puteam scăpa de prostituție, de scârba pe care o aveam față de matahalele care mă maltratau pentru câțiva dolari.

- Cum te-ai descurcat?

- A fost cumplit. Îngrozitor. Primeam injectat un fel de înlocuitor de drog care curăța corpul de toate otrăvurile pe care le-am asimilat de-a lungul anilor. Aveam dureri insuportabile. Mai tot timpul eram legat de pat, fiindcă vroiam să-mi smulg părul. Băteam cu pumnii în uşă şi urlam după droguri. Patru săptămâni am fost complet izolat. Apoi începeam să mă simt mai bine. Am făcut terapie câteva săptămâni şi nu mai simțeam nevoia *intravenoaselor*. Credeam că puteam să-mi refac viața. Arătam din nou ca un om normal. Curat şi aranjat. Ca şi acum. Dar totul a fost doar o iluzie. Când am ajuns pe stradă, toate pretențiile mele au fost înghițite de realitatea crudă: nu exista scăpare pentru mine. Pentru nimeni. Am văzut mulți care au încercat să-şi refacă viața, dar au dat de piedicile legii. Poate acesta este cel mai rău lucru, să ştii că eşti condamnat să trăieşti în acest mod. Să ştii că toată viața ta nu vei mai vedea altceva decât gunoaie, clădiri dărâmate în care se înghesuie oamenii din cauza gerului. Mâncare cu mila, haine pe care alții le aruncă. Prima săptămână după dezintoxicare a fost cea mai grea, fiindcă atunci, pentru întâia oară, am fost un om fără adăpost cu mintea lucidă. Fără droguri. Ele au denaturat groaza la primul impact. Acum însă totul era real şi nu puteam crede că nu aveam unde dormi. Vroiam să renunț la mândrie şi să-l sun pe tatăl meu. Care mândrie? Care tată? Am realizat că eram singur. Unul dintre milioanele de singuri care n-au adăpost. Nu aveam pe nimeni care să mă ajute. Am intrat în panică. Mi-am dat seama că mi-am pierdut mândria de mult timp. Nu mai aveam nimic de pierdut. De jumătate de an sunt din nou pe stradă. La centru nu te țin mai mult de patru luni. Paturile trebuie eliberate pentru alții.

- Şi nu ai vrut să te apuci de droguri din nou?

- Cum să nu! Fiecare zi era şi mai este o luptă. Mă bucur că am reuşit să scap şi nu mai vreau înapoi în acea lume groaznică. La terapie ne-au învățat cum să ne împotrivim ispitei. Trebuia să ne găsim în mintea noastră cel mai groaznic moment care a fost provocat de droguri. Când am auzit acest lucru, am pufnit în râs, deoarece aveam chiar prea multe din aceste momente, aveam şi de dăruit pentru ceilalți din grup. Dar a funcționat. Şi de câte ori simt nevoia drogurilor îmi amintesc cât de jos am fost. Imediat îmi trece pofta. Am încercat să strâng ceva bani, dar este greu să ai grijă de bani când nu ai unde să-i ascunzi. Te jefuiesc imediat când aud că s-ar putea să ai ceva. Şi cine te jefuieşte? Narcomanii. Sosii perfecte a ceea ce am fost eu. Jefuiesc pentru câteva grame de moarte.

- Moarte?

- Da. Aşa îmi plăcea mie să-i spun când nu eram încă dependent, cu toate că această fază nu exista. În acel moment există o dependență mascată şi şireată. Pe vremea aceea, încă percepeam efectul drogurilor şi îl asemănam cu *le petit mort*, cum spun francezii orgasmului. Dar pe vremea aceea nu credeam că mă vor distruge. Era greu să câştig ceva. Căram lăzi. Ajutam la descărcat. Iarna, când nu e de lucru, e mai greu. Atunci cerşesc. Nu sunt mândru de ceea ce fac. Mă urăsc pentru ceea ce sunt. Ştiu cum mă privesc oamenii. Ştiu ce cred despre mine, cu toate că nici nu mă cunosc. Mă privesc cu scârbă şi teamă. Mă judecă înainte de a mă cunoaşte. Nici nu încearcă să mă cunoască. Ei nu ştiu cum e să fi singur şi fără adăpost. Nici un locşor cald unde să-ți dezmorțeşti picioarele. Dacă ai noroc, primeşti o masă caldă în pivnița vreunei biserici ramolite. Eşti bucuros pentru fiecare mică atenție pe care ți-o acordă o persoană. Mă văd în privirile crude ale trecătorilor şi mă recunosc. Aşa eram şi eu odată. Şi eu credeam că acei oameni sunt un fel de extratereştrii. Aşa se nasc şi aşa mor. Niciodată nu credeam că o persoană cu o poziție socială ca a mea ar putea ajunge în aşa un hal. Era imposibil. Educația mea nu mă lăsa să cred în aşa ceva. Bogații sunt bogați şi vor rămâne bogați. Săracii sunt săraci şi vor rămâne săraci, iar oamenii străzii sunt rebutul. O specie asemănătoare cu a oamenilor. Îmi amintesc cum o întrebam pe mama mea ce sunt acei oameni, iar ea îmi desprinse degetul de pe geamul limuzinei şi îmi spunea: *ei nu au acoperiş deasupra capului*. Nu am înțeles ce vroia să-mi

spună şi nici nu am întrebat-o, dar mi se părea ciudat, chiar anormal, ca cineva să nu aibă un acoperiş deasupra capului.

- Dar există.

- Și nu putem fi ignorați, deoarece suntem mulți şi numărul nostru este în creştere.

- Dar tu nu mai eşti…

- Cu toții suntem, dar nu vrem să acceptăm acest lucru. Cu toții putem ajunge în acea situație. Eu nu mă las păcălit de câteva zile dormite pe o canapea călduroasă în apartamentul tău. Cunosc realitatea. Este apartamentul tău. În orice moment mă poți arunca înapoi pe stradă şi trebuie să trăiesc cu teama că voi ajunge din nou acolo unde am fost. Murdar şi jigărit.

- Poți sta la mine cât timp vrei.

- Asta spui acum, dar ai vrut să mă ucizi.

- Iar tu m-ai violat. O, Doamne. Ce facem? Ne certăm ca un cuplu căsătorit de mulți ani.

Peter zâmbi.

- Pare comic, dar nu este. Eu nu pot pretinde ca tu să mă ții la tine. Într-un fel profit de bunătatea ta şi mi-e ruşine că am ajuns în situația de a avea nevoie de mila ta.

- Poate şi eu profit de pe urma ta. Casa nu a arătat niciodată aşa de curată şi mâncarea ta e mai gustoasă decât a mea.

Peter o privi cu ochii înlăcrimați.

- Nu am crezut că voi mai avea vreodată posibilitatea să mai duc o conversație adevărată cu cineva, spuse el, ştergându-şi lacrimile.

D se ridică de pe canapea şi veni lângă fotoliul pe care stătea el tolănit. Îi atinse umărul. Era prima atingere voluntară. Loviturile nu contau. Acum era pentru prima oară că îl atingea cu adevărat.

- Nu mai vreau să ajung pe stradă. E groaznic, spuse el printre lacrimi. Dragostea nu există. Dai doar de răutate. Nimeni nu te îmbrățişează. Nimeni nu te consolează. Nimeni nu-ți spune că lucrurile se vor rezolva de la sine. Nu că aş crede aşa ceva, dar măcar aş vrea să cred dacă vine din gura altcuiva. Acolo sunt copilul nimănui. Pierdut şi uitat. La fel de bine aş putea fi şi mort. Nimeni nu mi-ar simți lipsa.

Ce cunoscute îmi sunt aceste cuvinte.

- Eu ți-aş simți lipsa.

- Serios? spus el mirat, privind-o în ochi. După tot răul pe care ți l-am făcut?

D încuviință.

- Ştii care e melodia mea preferată? o întrebă Peter în timp ce-şi ştergea lacrimile, care nu mai ştia dacă erau de fericire sau de suferință.

- Nu.

- What a wonderful world…

- Louis Armstrong?

- Da. Mi-a plăcut textul despre o lume perfectă, fără suferință, cu o vară interminabilă şi cu dragoste oriunde priveşti. Oricât de jos am fost, dacă mă gândeam la melodia asta primeam puțină speranță. Eram furios că realitatea e cu totul alta. Că frații se înşeală. Soții se omoară. Părinții divorțează. Dar melodia tot o mai iubesc. Vocea lui intonând cuvintele… parcă tot timpul ar zâmbi. Pe această melodie aş vrea să mor.

Era o zi distractivă. O zi în care nu se gândea la boală. O zi în care nu se gândea la John. O zi în care avea spor la lucru şi în care savura glumele porcoase pe care Jane le povestea cu atâta entuziasm. Nu credea că va mai trăi o astfel de zi. Ştia că acasă o aştepta cineva cu mâncare caldă. Soarele se strecurase printre nori pentru prima dată în ultimele două săptămâni. Zăpada părea să se topească. Nu se lăsa păcălită de soarele cu dinți. Ştia că era doar sfârşitul lui februarie şi acest val de căldură era doar o iluzie de câteva ceasuri.

Dar se bucura de viață. Se bucura că acea zi era aşa de normală.

Jane nu a putut coborî pentru prânz, dar D se oferise să-i aducă ceva la pachet. Când ajunse cu liftul la parter, hotărî să-şi ia şi ea ce va la pachet. Vor face un mic picnic în birou. Părăsi clădirea înaltă, care însă nu putea concura cu zgârie norii din Loop. Ajunse la cafeneaua lor preferată la un bloc distanță de lucru. Luă două sanvişuri, pentru ea unul vegetarian, iar pentru Jane unul cu piept de curcan.

Soarele era aşa de plăcut pe pielea ei albă. Nu avea timp de plimbări. Intră în clădire şi chemă liftul. Acesta coborî şi se eliberă de oameni. D intră şi apăsă pe butonul etajului, când observă un bătrânel care se grăbea să prindă liftul. Îi ținuse uşa deschisă. Acesta îi mulțumi politicos. Uşile se închiseră.

- Mergeți sus? îl întrebă ea puțin distrată.

- Cu toții mergem sus.

D îl privi speriată şi simți cum tot corpul îi fu traversat de friguri.

Oh Doamne!

D coborî la etajul ei şi îl privi îndelung pe bătrânul cu chipul aşa de… Uşile se închiseră, dar ea continua să privească în acea direcție.

Oh Doamne…

Se trezi din transă şi se îndreptă spre birou cu sanvişurile într-o mână. Deschise uşa.

- D, ai venit la țanc. Mor de foame.

D îi puse punga de hârtie pe birou şi se aşeză pe celălalt scaun.

- Mi s-a întâmplat ceva extrem de ciudat în lift.

- Ai avut un vis erotic.

- Nu vorbi prostii. Este vorba despre ceva serios.

- Ce poate să se întâmple aşa de serios într-un lift, spuse Jane zâmbind.

- Crezi în D-zeu?

Jane pufni în râs. Se uită la ceasul de la încheietura mâinii şi spuse:

- D. E ora 13:30. Mi-e foame. Vreau să-mi mănânc sandvişul. La ora asta sanvişul este D-zeul meu.

- Nu poți fi şi tu serioasă? Măcar o dată.

- Dar chiar mi-e foame.

Deschise punga de hârtie şi scoase felia de pâine bogat umplută. O privi cu lăcomie şi muşcă. O privi pe D, care nu putea să creadă ceea ce vedea.

- Eu încerc să-ți spun că am avut o întâlnire cu D-zeu şi pe tine te interesează doar stomacul.

Jane pufni în râs şi scăpă mâncarea înapoi în pungă. Scoase din sertar un şervețel de hârtie şi îşi şterse degetele. Îi rămase o firimitură în colțul gurii, iar D nu mai putea să o vadă suspendată în acel loc. Se apropie şi îl înlătură cu degetul. Se aşeză la loc.

- Faci glume?

- Nu.

- Cum era?

- Arăta exact ca orice bărbat trecut de 70 de ani.

- Eu cred că D-zeu e o femeie.

- Iar faci glume?

- Nu fac glume. Chiar cred că este o femeie.

- Dar eu am văzut un bărbat.

- Şi ce dacă. Putea fi oricine. Ți-a spus cine este?

- Nu. A spus ceva care m-a făcut să înțeleg.

- Ce? Nu trebuia să-i dai mărul lui Adam. Ceva de genul ăsta?

- Iar râzi de mine.

- Acum sunt serioasă.

D o privi bănuitor.

- OK. Voi încerca să nu fac glume de prost gust.

- L-am întrebat dacă merge sus.

- E evident că vroia să meargă sus, din moment ce erați la parter.

- Poate, dar el a spus ceva ciudat. Cu toții mergem sus…

- Ce înfricoşător. Eu nu aş mai dormi cu lumina stinsă.

D îi aruncă o privire amenințătoare, iar Jane se calmă.

- D. Trebuie să recunoşti că imaginația ta e prea bogată. A fost un simplu bătrân, care vroia să urce cu liftul. De ce trebuie să interpretezi totul?

- Nu era vorba despre ce a spus, ci cum a spus. În acel moment am ştiut. Exact în acel moment… parcă m-a străfulgerat.

- Şi deodată s-a făcut o lumină galbenă în jurul lui, nu-i aşa?

- De fapt s-a deschis uşa liftului şi eu am ieşit afară.

- Eu cred că azi dimineață ai mâncat prea puțin.

- Dacă tu mi-ai fi povestit aşa ceva, nici eu n-aş fi crezut, dar… De fapt nimeni nu ştie cum arată. Nu-i aşa?

- Deci Michelangelo a fost un impostor.

- Fii serioasă. Tu cum crezi că arată?

- Are nişte picioare superbe şi un păr lung şi bogat. Cred că e blondă. Dar precis nu e natural, că nu ar străluci aşa de frumos.

D îşi întoarse ochii, dar o lăsă să-şi continue povestea.

- Precis foloseşte rimel rezistent la apă şi nu are nevoie de silicon.
- Eşti o… poamă.
- Ştiu.
- Poți să mă consideri deplasată, dar în acel moment, chiar şi acum sunt sigură că acel om nu a fost ceea ce vedeau alții. Ştiam că el este... Sau poate am mâncat prea puțin la micul dejun.
- Deci ți se părea de foame.
- Dar a fost acel sentiment ciudat. Nici eu nu ştiu cum să descriu acest moment. A fost… magic.

Începea să se obişnuiască cu discuțiile lor nocturne. Era aşa de bine să vorbească cu el. Cu Alicia era altceva. Ea era adorabilă în felul ei glacial de a fi. Dar cu Peter era altceva. El înțelegea. El trecea prin acelaşi lucru. Cunoştea suferința şi nu încerca să o analizeze sau să o combată. Suferința era prezentă şi nu era bine să o elimine. Nu avea voie să uite niciodată ceea ce era.
- De ce nu vine Jane să te viziteze?
D nu răspunse. Cunoştea răspunsul, cu toate că Jane nu îi spuse direct acest lucru.
- Este din cauza mea. Nu-i aşa?
- Poate.
- Cred că eu sunt motivul.
- Ea nu este de acord cu ceea ce fac. Dar ea nu înțelege. Eu am nevoie de tine în acest moment.
- Şi eu am nevoie de tine.
- Jane nu poate înțelege acest lucru. Această legătură… Ea pune doar faptele cap la cap şi trage concluzii.
- De multe ori îmi venea să o întreb pe mama de ce m-a născut. Eram pierdut deja înainte de a mă naşte. Am făcut doar prostii şi ți-am distrus ție viața.
- Da. M-ai ucis. Ai ucis-o pe D care îmi era străină. Pe D care îmi era rivală şi pe care o uram. Dar tot tu ai fost acela care m-a născut. Datorită ție prețuiesc ceea ce am. Prețuiesc momentele pe care le petrecem împreună. Nu am crezut că voi putea spune aşa ceva, ținând cont de istoria noastră. Nu cred că există cineva care să poată înțelege.
- Eu te înțeleg.
Sună alarma pentru medicamente. D se duse în baie şi îşi lua doza de viață. Când reveni, Peter se uita la televizor. D se aşeză lângă el pe canapea şi încercă să prindă firul povestirii. Era un film de proastă calitate, cu monştri şi efecte speciale penale. Dar într-un fel i se părea nostim şi râdea cu Peter de prostia anumitor secvențe. Se distrau de minune, comentând scenele care erau evident că vor urma. Lui D i se părea cunoscută povestea filmului. Încerca să-şi amintească de unde ştia anumite detalii. Dar nu reuşi.
John.
Fața îi căzu.
Oh Doamne. De ce ai făcut-o?
John era fascinat de astfel de filme. Pentru o secundă îl revăzu rezemat de marginea canapelei ronțăind semințe de floarea soarelui şi râzând cu poftă de stupiditatea scenelor. În timp ce-l urmărea, el îşi întoarse privirea spre ea şi îi zâmbi.
D tresări. Din câte îşi amintea, acea scenă nu era reală. John nu mânca semințe de floarea soarelui. El prefera alunele sărate şi pline de grăsime. John nu râdea la aceste filme, ci era incredibil de concentrat şi captat de poveste. El nu îşi desprindea privirea de la ecran pentru a-i zâmbi. Dar acum asta făcu. O privi în acest vis cu ochii deschişi. Avea pe buze acel rânjet ştrengăresc care o înnebunise.
D se ridică de pe canapea şi se duse la culcare. Îi explică lui Peter că era obosită. Mult prea obosită. Intră în camera alăturată şi se aruncă cu chipul pe pat. Începu să plângă. Îi lipsea aşa de mult. Erau lucrurile mici care îi aminteau de el. Lucruri pe care el le făcea din automatism. Era destul să treacă pe stradă pe lângă un chioşc cu ziare şi zărea un ziar obscur despre navomodelism şi John îi străfulgera mintea. I se părea o calitatea deosebită să dispui de gingăşia de a confecționa o navă în miniatură. Îşi cumpăra din când în când acea revistă. O răsfoia doar. Privea fotografiile şi se minuna.
Apoi, când auzea o melodie pe care el o adora, i se strângea inima. Nu spunea nimic oamenilor din jur. Ei nu trebuiau să ştie ce se întâmplă în adâncul ei.
John.
Cel mai groaznic era, când se întâlnea din întâmplare cu nişte cunoştințe care au aflat cu întârziere de eveniment. Aceştia îşi exprimau compasiunea şi regretele, cu toate că ştia ce gândeau. O condamnau pentru ceea ce i-a făcut. Dar ea nu făcuse nimic. Niciodată nu ar fi putut să-i facă rău. Ținea prea mult la el. Era clar că doar momentele frumoase mai pluteau prin preajma ei, iar în ultima vreme şi acestea se răreau. Începea să uite complet cine a fost. Ce i-a rămas de la John? Numele de familie. Nimic mai mult. Câteva amintiri neclare şi câteva fotografii.

Asta a rămas din viața unei persoane. Cum poate un om să însemne aşa de puțin?

Un morman de haine şi fotografii. Nimic care să reflecte sufletul. Nimic care să certifice gândurile şi idealurile. Doar resturi materiale ale unei existențe zbuciumate. Deschise dulapul şi privi hainele lui. Aşa frumos aşezate. De mult nu mai făcu acest lucru. Trecu cu degetul peste cămăşile de iarnă frumos împăturate. Închise pleoapele parcă pentru a percepe nişte fluctuații ale aerului. Ceva care să o facă să-l simtă aproape.

Costumul de mire. Erau aşa tineri. Îi rămăsese mic. Au vrut să-l îmbrace cu el pentru vecie, dar realizară că acea persoană nu mai semăna cu mirele de altădată. Pentru ei nu însemna aşa mult. Pur şi simplu nu i se mai potrivea, dar D nu putea accepta simplitatea realității. Adevărul era, că nu a putut accepta o dispariție aşa de spontană. Nici nu vroia. Era prea crud şi a plecat. Egoist. Asta era. Considera că viața pe care o ducea îi aparținea. Dar acest lucru se schimbase prin legământul lor. În fiecare din ei exista o zonă neutră care era împrumutată de la celălalt. El a dus cu el acea parte şi ea îi simțea lipsa.

Poate era timpul să pună capăt acestui capitol. Ştia că, atâta timp cât dulapul acela continua să conțină haine pe care nimeni nu le poartă, nu se va putea desprinde de un trecut zbuciumat. De momente de tristețe şi de fericire.

Se desprinse de uşa dulapului. Îşi şterse lacrimile, se apropie de uşă şi o deschise. Îl observă pe Peter privind atent o scenă, care vroia să pară tensionată datorită melodiei stridente. Îi semăna aşa de mult. Şi John se lăsa captat de peliculă. Monstrul ieşi din ascunzătoare şi înhăță victima. Peter tresări şi îşi întoarse privirea speriată spre D.

- Am crezut că eşti monstrul, spuse el, de-abia trăgându-şi aerul.

- Ştiu că nu sunt ruptă din soare, de fapt nici din lună, dar nu cred că arăt ca acel monstru.

- Să nu te mai furişezi aşa. Pot face un stop cardiac.

- Te cred pe cuvânt.

D se apropie de el.

- Am o propunere pentru week-end.

- O propunere?

- Facem curățenie de primăvară.

- E abia februarie. Nu crezi că te grăbeşti?

- Sâmbătă va fi deja martie. Ne vom distra.

- Ne vom distra?

- Da.

MARTIE

Din micul radio de pe noptieră răsuna o melodie dinamică. Soarele strălucea parcă doar pentru ei, iar D era veselă. Era o dimineață aşa de frumoasă - o savura din plin. Într-un fel vroia să suprime durerea pe care de fapt o simțea. Orice despărțire era dureroasă, iar aceasta avea să fie la fel ca şi celelalte.

Cânta versurile simple, acoperind vocea originală. Nici nu-şi dădea seama ce voce frumoasă avea. Limpede şi puternică. Peter fu plăcut surprins, iar cel mai interesant lucru era, că ea nu-şi dădea seama ce talent deținea. Când o văzu îmbrăcată în hainele de scandal, îl pufni râsul. D ridică sprâncenele când îl observă şi îl luă la dans pe acea melodie. El continua să-i privească baticul cu care îşi prinse părul. Era legat într-o formă extrem de caraghioasă. Nu mai semăna cu ea.

- Începem pe hol spuse ea. Scoatem conținutul tuturor sertarelor pe podea şi apoi începe greul.

Dimineața se scurse ciudat de repede, momentele plicticoase fiind piperate cu amintiri hazlii la obiectele rătăcite de atâția ani prin colțurile sertarelor. D încerca să mențină atmosfera destinsă, cu toate că pentru ea era foarte greu. Fiecare obiect era într-un fel legat de John. Cu toate că povestea era hazlie, în fiecare poveste apărea şi John. Evita să-i spună lui Peter acele pasaje. Le considera intime. Propriile ei amintiri. Oricât de frumoase sau dureroase ar fi fost şi oricât de realist le-ar fi redat, nu ar fi avut acelaşi efect. El nu avea cum să înțeleagă ce simțea ea în acel moment. Amintirile erau singurele lucruri care i-au mai rămas de la John şi trebuia să constate cu părere de rău că şi acestea erau tot mai vagi.

Oh John. Îți mulțumesc că ai fost alături de mine. Îți mulțumesc că ai existat.

Traseul lor prin dulapuri nu se reducea doar la sortarea unor lucruri, ci semăna cu o călătorie spirituală spre ceea ce a fost odată viața ei. Viața ei şi a lui John. Bine şi rău se contopeau şi îşi pierdeau sensurile explicate în

dicționare. Erau doar lucruri care se întâmplară cândva. Asemeni unor secvențe dintr-un film. Cel mai ciudat i se părea că un anumit obiect îi trezea o amintire de mult uitată, care nici nu mai credea că s-a întâmplat.

Oh John.

D se afla în baie, când Peter se apucă de dulapul din dormitor. Deschise pe cel cu haine bărbătești. Privi bucățile de material croite şi cusute atârnând pe umeraşe din plastic negru. Erau lucruri care nu-i aparțineau, dar care emanau o anumită energie. Spuneau aşa de multe despre persoana care le-a purtat.

Evoluția modei nu părea să fi lăsat o urmă prea puternică printre acele haine. Dar erau… într-un fel familiare. Simple şi în acelaşi timp impersonale. Le scoase pe rând şi le aşeză pe pat. Între timp D ieşi din baie şi încremeni în uşă.

- Ce faci, spuse ea pe un ton disperat.

- Scot hainele din dulap.

Ea se năpusti asupra lui, privindu-l plin de ură şi îi smulse hainele dintre degete. Deodată cel care îi era prieten se transformase într-un duşman. O persoană care vroia să-i ia locul lui John. Al iubitului ei soț. Al soțului pe care nu a reuşit să-l prețuiască pe când se afla în viață. Vroia să-l înlăture din viața ei şi să-i ocupe locul.

- Credeam că facem curățenie generală.

- Ți-am dat destule haine de la el. Ce mai vrei? Vrei costumul de nuntă?

Îi aruncă costumul în față.

- Sau poate vrei tricoul cu Chicago Bulls cu care dormea.

Hainele îi zburau în față, fiind acompaniate de scurte istorice şi de o voce tremurândă şi plină de durere. Peter se apropie de ea, iar ea îl îndepărtă.

- Nu am nevoie de tine.

Dar Peter nu se lăsa influențat de starea ei de dezechilibru emoțional şi o strânse lângă el cu o forță, de care ea nu putea evada. Începu să se liniştească şi să-l strângă tare lângă trupul ei. Era aşa de bine să simtă pe cineva aşa de aproape. Să strângă pe cineva în brațe aşa de tare, încât să nu mai primească aer.

John. John.

El trebuia să fie John. El trebuia să o strângă aşa. Dar nu o făcea şi nici nu o făcuse. Era o dorință nestinsă care nu se materializase. De atâtea ori avea nevoie să se simtă strânsă în brațele lui. Să se simtă sigură şi să alunge singurătatea. Era o dorință pe care John nu i-o îndeplini. Poate dacă i-ar fi cerut, ar fi făcut, dar ea dorea ca această intimitate să intervină în mod spontan şi din inimă. Să nu fie regizat.

Acum îl strângea aşa de tare şi plângea parcă pentru sine. Mai mult lacrimi la mijloc de drum. Se ura pentru faptul că îl condamna pe John pentru acest lucru. Se ura pentru faptul că îl iertă pe Peter. Se ura pentru faptul că acum îl strângea în brațe şi savura momentul. Ştia că nu era corect, dar se simțea aşa de bine. Acest sentiment pe care l-a pierdut undeva pe drumul spre noul eu, spre personalitatea ei în formare.

Se desprinse de el şi se apucă să ridice hainele.

- Poți să mă laşi puțin singură?

Peter ieşi din cameră şi se apucă de debara, care era sigur că îl va nenoroci. O îngrămădeală de cutii şi lucruri pe care nici nu le putea identifica. Praf şi murdărie. Lucruri fără valoare pentru el, dar nestemate pentru D. Scoase cutiile pe rând pe coridor şi începu să le inspecteze conținutul. Una din cutii era deosebită. Nu numai prin conținut, dar şi prin aspect. Culorile negre erau greu de evitat. Observă anumite lucruri în ea, care îl făceau să poată presupune vârsta. Găsi şi o felicitare de *La mulți ani! Pentru frumoasa vârstă de 17 ani* şi era semnată de un doctor. I se părea ciudat acest lucru.

Găsi un caiet, bineînțeles negru, pe care îl deschise cu o fragilitate inconştientă. Versuri. Luă la întâmplare o pagină şi începu să citească în minte.

<u>*Te-am iubit şi te voi iubi mereu**</u>

Singură în noapte
Rătăcesc printre atâtea amintiri.
Te caut în visele mele
Frumos trubadur cu ochi de chihlimbar.
Mă urmăresc întrebări fără răspuns
Şi-n sufletul meu…
S-a rupt ceva de când te-ai dus.
Odată îmi vorbeai despre iubire,
De infinitul dăruit de ea…
M-am încrezut prea mult în vorbele tale

Şi din ele mii se vise mi-am făcut.
Am crezut mult prea mult
Iar acum totul s-a prefăcut în scrum.

Spune-mi, ce să mai fac cu viața mea?
Spune-mi, ce se întâmplă azi cu noi?
Spune-mi, de ce nu va mai exista un "noi"?
Spune-mi, de ce mă părăseşti?
Chiar acum când te iubesc...

Iubito, sunt însetat după tine,
Sunt bolnav după tine.
Tu mi-ai luat tot ce-am avut
Tu mi-ai dat tot ce am.
Eram un nebun care te visa doar pe tine,
Eram un romantic care citea în ochii tăi iubirea.
Mă mulțumeam cu un zâmbet,
Un sărut fugar,
Pentru că, fără tine
Viața e un calvar.

Ți-am dăruit iubirea mea,
Dar tu nu aveai nevoie de ea.
Nu. Tu doar mă foloseai
Deoarece altă piesă nu aveai.
Nici acum nu ştiu de ce îți plăcea
Să mă chinui
În loc să fie ca-n poveşti
Şi nu pot să te urăsc,
Deoarece ştii bine că te iubesc…

- Ce faci cu caietul meu? Se repezi asupra lui şi i-l smulse dintre degete. Îl închise şi îl strânse la piept. Astea sunt lucruri care îmi aparțin doar mie.

- Nici nu aveam de gând să le iau. Nimeni nu-ți poate lua ceea ce ai aşternut în acest caiet, fiindcă porți totul în tine.

D nu îl mai privi. Îşi plecă capul şi se propti cu un umăr de perete. Nici nu observă cum întunericul inundă apartamentul. Peter se duse să aprindă veioza şi apoi reveni.

- Eşti obosită, îi spuse el. Îi trase caietul dintre degete, iar D îl lăsă, rămânând cu privirea fixată undeva în spațiu. Undeva departe. Într-un timp în care anumite lucruri erau în ordine. Când probleme încă nu existau cu adevărat. O melodie melancolică se auzea din depărtare. Era vecina de la etajul superior. În ultima săptămână ascultă melodia respectivă toată ziua şi cu sonorul la maxim. D nu se putea sătura de acel cântec. Simplu şi cu un text aşa de frumos. Începu să murmure melodia fără a cunoaşte cuvintele, de parcă în minte îşi compunea propriul text.

Se aşeză pe linoleum, privind cutiile răsfirate cu tot felul de nimicuri. Peter se aşeză lângă ea, cercetând conținutul caietului negru.

- Psihanalista mea de pe vremea aceea mi-a propus să-mi exprim sentimentele prin versuri. Îmi era aşa de greu să înțeleg ce se întâmplase cu Dwayn. Mi-e aşa de greu să pricep ce s-a întâmplat cu John. Acum aceste versuri mi se par stupide.

- De ce?

- Par aşa naive şi inocente, cu toate că nu asta erau. Parcă ar fi scrise de o cu totul altă persoană.

- Am găsit câteva care sunt chiar foarte reuşite. Sunt pline de viață şi de sentimente reale. Mă laşi să citesc cu voce tare?

- Nu ştiu dacă mai vreau să ştiu cum gândeam pe vremea aceea.

Peter nu aşteptă răspunsul, ci începu să citească cu o voce şoptită:

*AI PLECAT**

Ți-am dat tot ce am avut
Fără să gândesc măcar un minut
Că aş putea să te pierd,
Aşa cum se pierde un sărut.

Acum ai plecat,
Fără să-mi spui Adios,
Şi-n viața mea ai lăsat
Doar ceea ce nu-mi mai este de folos.

Mi-ai luat totul,
Nimic nu mi-a mai rămas,
Decât amintirile noastre
Şi dureri ce dispar.

Ai plecat, şi,
Ştiu că acolo nu voi putea niciodată
Să te aştept cu brațele deschise,
Şi nici nu-ți voi putea spune în fiecare zi
Ce planuri mi-am făcut;
Dar ştiu că tu, acolo,
În acel ținut tăcut,
Te gândeşti la mine
Şi mă iubeşti la fel de mult.

Ce frumos ar fi să pot zbura,
Şi să ajung la tine,
Ca să te pot săruta,
Şi să-ți pot arăta
Cât de mult te iubesc, te iubeam
Atunci când erai doar al meu.

Sunt singură acum,
Şi-mi este dor de tine;
Noaptea când te visez
Te vreau aici lângă mine.
Aş vrea să te iubesc
Cum te iubeam odată,
Dar ştiu că acest vis
Cineva mi l-a distrus
Atunci când viața ți-a fost furată.

Peter făcu o pauză şi o privi. D plutea între amintiri. Peter se ridică şi intră în debara. Era sigur că acolo descoperise ceva ce acum părea să fie util. Găsi chitara prăfuită. Suflă peste suprafața netedă şi un nor de praf se ridică în lumina pală. Reveni şi se aşeză pe acelaşi loc, începând să acordeze instrumentul de mult uitat.

Când D auzi primele sunete false scoase de chitară, îşi ridică privirea şi zâmbi.

- Nu-mi vine să cred că mai există.

- Aşa ceva nu se evaporă.

- John era obsedat să cânte la chitară, dar nu ştia cum şi nu avea timp să învețe. A cumpărat-o ieftin de pe stradă de la cineva. Cred că două săptămâni m-a terminat cu încercările sale de a scoate două acorduri corecte, apoi s-a lăsat şi am fost fericită că nu mai trebuia să-i îndur tortura.

Peter zâmbi şi continua să regleze chitara.

- Să nu zici că ştii să cânți la ea.

- Şi la vioară, pian şi puțin la trompetă. La vârsta când am fost obligat să iau ore de cântat la instrumentele preferate ale lui tata, credeam că aşa trebuie să fie în fiecare casă. Că toți băieții de vârsta mea fac aşa ceva. Uram

acele ore în care eram obligat să repet la nesfârşit aceeaşi partitură.
- Şi nu ai uitat?
- E ca şi mersul cu bicicleta. Nu se uită niciodată. E adevărat că nu mai am antrenament, dar sunt sigur că pot să-mi amintesc câteva acorduri.
- Şi e destul?
- Cu doar trei acorduri poți cânta peste 50 de melodii.
D fu surprinsă şi curioasă.
- Şi acum vrei să testezi pe pielea mea ?
- De fapt vroiam să fac ceva ce nu am mai făcut.
- Ce?
- În timp ce citeam versurile tale, parcă începeam să aud o melodie în minte. Am fost inspirat de cuvintele sincere.
- Versurile mele nu au valoare.
- Cum să nu! Ele oglindesc ceea ce simțeai în acel moment. Sunt o parte din tine, iar eu voi încerca să le transpun pe o melodie.
Peter începu să scoată câteva sunete care, spre surprinderea lui D, nu semănau cu cele pe care le avea în amintire de la John. Semăna cu o melodie. Peter îi făcu semn să citească versurile, dar D nu putu.
- Ce s-a întâmplat?
- Mi se pare caraghios. Eu nu sunt o cântăreață, iar tu nu eşti un compozitor.
- Dacă vrem, putem fi orice. Trebuie doar să vrem.
- Dar mi se par aşa de copilăreşti versurile, rimele căutate cu iscusință.
- Cred că acum ai destulă putere să înfrunți şi acest duşman.
- Duşman?
- Da. Văd că mereu eşti în căutarea unor duşmani imaginari. Nu vrei să accepți că nu e nevoie să lupți pentru a fi puternică.
- Sunt ceea ce sunt, pentru că am trecut prin ceea ce am trecut. Să nu crezi că am fost aşa din totdeauna. Că sunt aşa în acest moment - poate nici nu mi-aş fi dat seama dacă nu ai fi apărut tu în viața mea. Lipsit de speranțe. Ai trezit în mine spiritul matern. Cel pe care nu credeam că-l dețin. Trebuia să am grijă te tine. Dar nu e uşor. Poate îmi asum responsabilități care îmi depăşesc resursele. Nu ştiu dacă am curajul să mă implic. Mi-e teamă că voi ține la tine şi apoi vei muri. La fel ca şi ceilalți. Fericirea va dispărea. Dar a existat? Cine ştie, poate sunt de fapt fericită, dar nu-mi dau seama. Întotdeauna mi-am dorit să fiu pe cealaltă parte a baricadei. Să fiu fericită într-o legătură. Altora să li se întâmple răul, iar în acel moment de disperare eu să am o persoană la care să pot merge să mă consoleze cu îmbrățişări. Am face dragoste şi am fi fericiți că nu nouă ni se întâmplă răul. Să simțim că trăim. În momentul în care mi-a murit o persoană dragă simțeam că sunt trasă şi eu spre acel vârtej ireal de moarte. În acel moment vroiam să simt că trăiesc, când totul părea paralizat în jurul meu. Simțeam doar mirosul morții şi în acel moment trebuia să simt viața. Aşa credeam că fac unii oameni, că după o înmormântare merg acasă şi fac dragoste pentru a se simți bine şi a alunga groaza pe care le-o provoacă realitatea. Acelea sunt puținele momente în care oamenii gândesc mai profund asupra vieții şi a morții. Asupra unui viitor incert. Dar sunt speriați şi încearcă să elimine acest factor perturbator din viața lor, să facă ceva ce le dă senzația că se află în viață. Eu nu am avut niciodată privilegiul acesta. După fiecare deces am rămas la fel de singură şi gândurile sinucigaşe mă pândeau după fiecare colț.

Când auzi soneria la ora aceea târzie, nu era sigură ce să facă. Ar fi putut să se ducă pur şi simplu la uşă şi să o deschidă. Fără să-şi dea seama, era deja în fața ei cu mâna pe clanță. Lanțul era pus aşa că încerca să observe prin crăpătură cine o deranja la acea oră.
Alicia o privi neliniştită. D luă lanțul jos şi o pofti înăuntru. Tot trupul ei se cutremura. Simți o electrizare care îi trecu peste şira spinării. O cuprinse o ciudată stare de nelinişte. Alicia se afla în aceeaşi încăpere cu ea. După atâta vreme nici nu mai credea că o va recunoaşte. Deodată se simți jenată pentru faptul că nu o mai sunase, că nu o mai vizitase.
De fapt ele nu erau prietene. Nu se vizitau. Ele nu-şi spuneau secretele. D nu era chiar aşa sigură în această privință. Poate era vorba despre o prietenie imaginară. Unilaterală. O legătură care se completa doar în fantezia ei. Se aşezară pe fotoliile incomode din camera de zi. Pentru o secundă D simți o nelinişte întemeiată. Unde era Peter? Cum îi va explica totul Aliciei? Va înțelege? Nu va înțelege. Dar unde era? Se ascundea?
- De mult nu v-am mai văzut.
D încerca să zâmbească.
- Îmi merge bine.

- Mă bucur.
- Pot spune că duc o viață normală.
- Asta este ceea ce vă doriți?

D simți că întrebarea nu era ceea ce pare. Părea o capcană în care era sigur va cădea, orice răspuns ar da. O privi şi îi simți ochii țintuind-o. Semăna cu o fiară ascunsă după părul auriu aranjat perfect într-un coc nu prea mare.

Ce vrea de la mine? De ce a venit?

Alicia se ridică şi se apropie de ea. Îi atinse umărul şi îi mângâie fața. D o privi şi încremeni. Se simți captivă într-o sculptură de piatră. Vroia să facă ceva, dar îi era imposibil. Alicia îi luă mâna şi o duse spre sânii ei. D se excită pe măsură ce înțelegea jocul. Îi cunoştea regulile fără să le fi citit.

Se întâmplă…

Alicia îşi coborî capul spre al ei şi îşi apropie buzele. Se atinseră şi se despărțiră. Se priviră intens şi iar se sărutară. Priviri şi săruturi. Moi şi delicate. Lumea consta doar din asta în acel moment. Buzele erau ori împreună, ori despărțite.

Se trezi la auzul alarmei. Trebuia să-şi ia medicamentele. Privi în jur, iar camera era la fel de goală ca la culcare. Nu vru să părăsească patul. Visul era aşa de frumos şi de real, încât nu vroia să se desprindă de el. Vroia să adoarmă pe loc în speranța că va continua povestea exact din locul în care a fost întrerupt. Dar nu mai putu. Alicia nu era în acea încăpere, iar mintea ei era prea încețoşată în acel moment pentru a se lăsa sedusă de ideea unei întâlniri de acest fel.

Ştia că nu mai putea adormi. Visul nu o mai lăsa. Îi era teamă că-l va uita. Aprinse veioza şi se duse la baie. Înghiți pastilele şi reveni. Atunci observă cutia pe care o descoperise Peter. O luă în pat şi îi desfăcu capacul de carton. Începu să frunzărească printre fotografii, bilețele şi casete audio. Găsi invitația la balul la care a fost cu Dwayn. Ce fericită a fost… Strânse cartonul respectiv la piept şi îşi închise pleoapele. Parcă revedea scena. Cum o invitase. Cum ea nu putea să creadă.

Apoi găsi plicul. Printre fotografii. Era aşa de alb. Şi după atâția ani… era la fel de neted ca în ziua în care îl găsise. Acum nu era sigură dacă putea să-l atingă. Dar îl atinse. Îl scoase dintre amintiri. Îl aşeză pe plapumă şi-l privi.

Dreptunghiular. Pe el scria: *Pt. D.* O lacrimă se prelinse peste obrazul ei pistruiat. Era acel plic. Plicul pe care îl putea privi ore în şir. Acum se simțea puțin vinovată. Vinovată că în ultimele luni nu se mai gândise la Dwayn. John era cel care-i umplea gândurile. Poate nu trebuia să-l uite. Niciodată nu a crezut că se vor despărți. Era sigură că vor trăi veşnic. Erau adolescenți.

Dar tot ce-i lega odată părea să se transforme într-o barieră. O barieră de hârtie albă, lipită. Conținutul scrisorii… Merita să deschidă scrisoarea? Toate orele de terapie… Merita să arunce totul la gunoi? Dwayn nu mai avea să se întoarcă. Nici John. Nimeni nu s-a mai întors.

Se întinse pe pat, lângă plicul lipit, şi-l privi pe furiş. Îl atinse. Era rece. Trecu cu degetul peste urmele apăsate lăsate de pixul cu care a fost scrisă dedicația. Fiecare nervură părea să-i trezească amintiri. Era fericită. Niciodată nu va mai fi aşa. De ce? Acum ştia prea multe. Nu mai putea visa la ceea ce visa pe atunci. Văzu toate fațetele vieții şi rațiunea nu ar fi lăsat-o să creadă tot ce i se servea pe tavă.

La naiba. S-a maturizat. *Dar nu vreau.*

Revedea trupul moale cum era pus pe targă. Membrele, parcă din cauciuc legănându-se după aceeaşi traiectorie. Sanitarii care încercau să-l coboare din acel loc suspendat. Legănatul trupului său părea să nu înceteze. Şi acum încă îl vedea. Parcă John era acela. Nu se putea să fie John. Dwayn trebuia să fie. Dar John deschise pleoapele şi o privi pe fetița speriată.

- De ce eşti speriată?
- De ce vorbeşti?
- Cum de ce vorbesc?
- Eşti mort. Tu nu poți vorbi.
- Eu nu sunt mort. De ce toată lumea spune că-s mort?
- Dar eşti. Te-am văzut…
- Ce fac acum?
- Vorbeşti cu mine.
- Un mort ar putea vorbi cu tine?
- Nu.
- Pentru că morții nu vorbesc.
- Dar de ce eşti agățat de cureaua aia?
- De ce mă întrebi pe mine?

D îl privi cu ochii înlăcrimați şi vru să se ducă să-l elibereze, dar nu putu.

- E nobil din partea ta să vrei să mă eliberezi.
- Nu vreau să mori.
- Nu voi muri.
- Nu te strânge cureaua?
- Nu.
- Primeşti aer?
- Nu am nevoie de aer.
- Trebuie să merg după ajutoare.
- De ce?
- Cineva trebuie să te dea jos.
- Mie îmi place.
- Niciodată nu ai fost aşa de încăpățânat.
- De unde ştii?
- Pentru că te cunosc?
- Eşti sigură?

D se trezi calm, privind printr-un păienjeniş de lumină şi somnolență spre plicul care continua să doarmă alături de ea.

Ştia că nu avea talentul necesar. Dar Peter nu se lăsa păcălit de refuzurile uşoare. Ea nu era o cântăreață şi nu avea să fie niciodată. Dar vocea? Poate avea o voce interesantă, dar nu se putea compara cu cântărețele pe care le adora. Niciodată nu considera că era talentată. Peter insista.

- De ce nu cânți tu atunci? îl întrebă ea o dată.

Dar cum să cânte el o melodie pe care doar ea o putea interpreta? Erau versurile ei. Erau sentimentele ei. Erau amintirile ei. Era o părticică din ea. El nu ar fi putut niciodată să simtă ceea ce a simțit ea când a scris versurile. Era o necesitate ca melodia să fie a ei în totalitate. Cele câteva acorduri de chitară erau doar un fel de fundal. Un fundal la care repeta de atâtea zile, încât o înnebunise pe D.

Poate acesta era şi scopul repetițiilor interminabile. La un moment dat, D se trezi murmurând sunetele şi fu surprinsă. Poate avea dreptate. Poate trebuia să încerce să cânte. Ce avea de pierdut? Aşa că într-o seară se aşezară pe covorul din camera de zi şi încercară să cânte. Nu-i venea să creadă că-i era aşa de uşor să se lase dusă de melodie. Versurile curgeau din gura ei de parcă aşa a fost din totdeauna.

În seara aceea Peter îi spusă ce plănuise.

- Nu ştiu dacă ai auzit de barul *Concrete Triangle*.
- Nu. Ce-i cu el?
- În fiecare luni au o seară a amatorilor.
- Ce fel de amatori?
- Orice fel de amatori.
- Şi?
- Ne-am înscris pentru lunea viitoare.
- Pentru ce?
- Vom cânta împreună melodia…
- Nici nu mă gândesc. Cum ai putut să faci una ca asta fără să mă întrebi? Cine te crezi? Dai buzna în viața mea şi îți aloci anumite drepturi pe care nu le ai. Eu nu voi cânta.
- Dar eşti aşa de bună…
- Dacă vreau să cânt o pot face şi acasă sub duş.
- De ce îți irosteşti talentul?
- Eu nu am nici un talent.
- Într-o bună zi te va sufoca mediocritatea pe care crezi că o reprezinți. Nu crezi că ar fi interesant să cânți în fața unor spectatori?
- Mă împotmolesc la text chiar şi acasă. Cum crezi că mă voi descurca pe scenă? În fața unei mulțimi care poate fi aşa de crudă.
- Nu te vei împotmoli. Vei vedea.
- Eu nu sunt o cântăreață. De ce nu vrei să accepți acest lucru?
- Pentru că te-am ascultat cântând şi ştiu că ceea ce am auzit a sunat foarte bine. Fi sinceră, nu ți-ai dorit să te afli pe o scenă şi să cânți. Toată lumea să te asculte doar pe tine.
- Cred că nu sunt singura care are astfel de vise, dar de aceea se numesc şi vise. Pentru că nu se pot

materializa.

- De ce ți-e teamă?

- Pentru că ştiu că nu mă voi descurca. Sunt prea nervoasă în astfel de situații.

- De unde să ştii cum vei reacționa, când nici nu te-ai aflat într-o situație similară?

- Pentru că eu mă cunosc. Îmi cunosc limitele şi reflectorul nu este prietenul meu cel mai bun.

- Acum ai şansa. Poate este unica ta şansă. Nu ai vrea să-ți realizezi visul?

- Atunci nu va mai fi un vis. Nu va fi aşa de perfect şi voi fi dezamăgită. Mai bine să rămână un vis. Nu aş suporta să fiu huiduită.

- Dar nu vei fi.

- Doar dacă îi mituieşti.

- Vor fi doar străini. Persoane pe care nu le cunoşti. Chiar şi dacă nu le place, nu trebuie să le dai socoteală. Vom pleca şi îi vei uita. Dar măcar vei putea spune că ai încercat.

- Nu pot.

- Poate singură nu, dar vom fi amândoi acolo. Nu vei fi doar tu în spotul luminos. Nici nu vei putea să vezi fețele din public, deoarece reflectoarele te vor orbi. De ce ți-ai cumpărat rochia aceea roşie?

- Nu ştiu.

Toată noaptea încerca să adoarmă, dar îi era imposibil. Atâtea lucruri îi treceau prin minte. Alicia pe care şi-o imagina sărutând-o. Iubita ei imaginară. Erau doar vise. Vise care ştia că nu se vor realiza. Plângea. Ar trebui să o viziteze. Dar ce să-i spună? Cum să-i spună ce a făcut? Că l-a adus pe Peter în casa ei? Nu putea să-i spună aceste lucruri, deoarece nu ar înțelege. Mintea ei super-ordonată nu ar putea accepta acest lucru. Nu ar putea să-i mărturisească toate gândurile. Toate visele. Toate dorințele. Nu putea să-i explice dorința de a o săruta. De a o atinge.

Voi muri şi…

Rochia aceea… Prea scumpă. Dar atârna în dulap. Se gândi la culoarea vie cum prindea viață când făcu o piruetă în fața oglinzii uriaşe din magazin.

O scenă…hm…

Aş cânta…

Se întoarse pe cealaltă parte şi, fără să vrea, începu să cânte în minte melodia lor. I se părea aşa de incitant. Ei doi realizară ceva. Împreună. Ceva inedit pentru ea. Nu ştia dacă vroia să împartă cu cineva aceste momente pline de bucurie. O bucurie tristă. Dar rochia aceea… Se ridică din pat şi se apropie de dulap. Îl deschise şi privi umeraşul acoperit cu folia de protecție. Scoase haina şi o privi. Vru să o îmbrace, dar nu putu. Era prea specială. Trebuia să merite să o poarte. Să simtă ceea ce trebuie să simtă când privea materialul roşu.

Prea roşu.

Nu avea cum să cânte. Precis nu va scoate nici un sunet.

De ce mă gândesc tot timpul la propunerea lui Peter? E clar că nu pot cânta.

Poate…

Mi-e şi teamă să mă gândesc la acest lucru.

Singură pe scena uriaşă, cu pleoapele închise, ascultă primele acorduri ale chitarei şi începu să se legene după un ritm inexistent şi cântă. Cânta aşa cum nu o făcuse până în acel moment. Putea simți căldura reflectoarelor şi… era fericită.

Important era ceea ce o dată i se părea irelevant. Lucrurile mărunte păreau să prindă proporții şi se apropia tot mai mult de eveniment. Un vis, care i se părea aşa de mărunt şi uitat, avea să-i umple viața exagerat de mult în ultimele zile. Înainte nu s-ar fi încumetat să dea viață unui astfel de proiect. I se părea o risipă de energie pe care o necesita pentru a evita eruperea bolii. Dar acum… Peter era vinovatul. Îl ura şi-l iubea.

Realiză că nu avea nici un rost să ducă o viață lungă şi fără să o simtă, să fie doar precaută şi să plece de pe pământ fără să-şi fi satisfăcut dorințele. Măcar unele. Cât mai multe. Ştia că pe Alicia nu o va putea avea. Era realistă. Dar Alicia era mai mult decât o dorință. Era un fel de elixir al vieții. Un scop. Ştia că se mințea când îşi spunea că nu o va avea niciodată. Speranța tot exista. Speranța că poate totuşi… Oricât de mult şi-ar fi dorit să nu se afle într-o asemenea situație, nu se putea ajuta. Sentimentul exista şi, fără să-şi dea seama, revenea cu o intensitate şi mai mare. Poate ar trebui să o viziteze. Să se minuneze de perfecțiunea pe care i-o atribui, să se linişească ştiind că distanța dintre ele era prea mare.

Pentru Jane, hotărârea lui D era mai mult decât o favoare. Era un fel de proiect. Cu două zile înainte de marea premieră ea făcea schițe şi planuri. Pantofii îi va împrumuta ea. Avea o pereche care se potrivea perfect cu rochia. Apoi machiajul. Prin telefon îi explică atâtea variante, încât D se vedea în postură de clovn în mijlocul scenei.

Era un lucru care o deranja pe Jane, şi acesta era Peter. Se simţea în pericol în apropierea lui. Cu toate lămuririle şi încercările, Jane rămânea pe poziţie. Prezenţa lui o irita şi îi provoca contracţii ale stomacului. Era sigură că, dacă stătea prea mult prin preajma lui, va face ulcer.

Culisele erau puţin cam mici, după părerea lui Jane, dar nimeni nu părea să se intereseze de protestele ei. De jumătate de oră o picta şi retuşa şi ştergea. Peter se aranjă în două minute. Puţin fixativ prin părul proaspăt spălat. Puţină pudră pe faţă, pentru a nu luci în lumina reflectoarelor, şi gata. În timp ce Jane o teroriza pe D, el îşi acordă chitara pentru a nu ştiu câta oară. Ştiau că era doar o simplă apariţie pe scenă. Nu participau la nici un concurs cu premii. Nu aşteptau să fie descoperiţi de o casă de discuri. Ceea ce ei doreau era să cânte. Pur şi simplu. Jane vedea altfel situaţia, dar nu ea era cea care trebuia să iasă pe scenă. Nu ea era cea care trebuia să nu se panicheze. Misiunea ei era cât se poate de simplă şi se termina în spatele scenei.

D încerca să uite ceea ce o aştepta. Încerca să uite oamenii care se vor afla în faţa scenei. Îşi privi chipul în oglindă. Era aşa de schimbată. Se simţea frumoasă. Părul aranjat. Fardată discret, dar vizibil. Apoi se ridică şi îşi privi rochia. Aşa roşie. Pantofii cu tocuri elegante.

Se afla în spatele scenei minuscule. Putea chiar auzi vocile celor care în câteva secunde o vor asculta. Nu mai era aşa de sigură că va rezista. Îi auzi pe cei care ieşiră de pe acea scenă cu doar câteva clipe înainte. Şi erau buni. Chiar foarte buni.

Ce caut aici? Trebuie neapărat să mă blamez?

Ştia că faţă de ceilalţi ea nu era talentată. Ea nu avea acel aer rece, aroganţa cu care să înlăture teama de a da greş.

Luminile se stinseră şi Peter o surprinse în transă.

- A sosit timpul. Cum te simţi?

- Nu mă mai simt.

- Aşa mi s-a întâmplat şi mie prima dată când m-am aflat pe locul unde stai tu acum. Trece cât ai spune peşte.

- Dar cum o să treacă, asta este întrebarea.

- Închizi ochii şi cânţi.

O prinse de braţ şi o conduse pe scena întunecată. Putea auzi foşnetele oarbe. Putea auzi respiraţia celor pe care nu-i vedea. Peter se aşeză pe un scaun nu departe de ea, dar destul pentru a nu fi lângă ea. D îşi întoarse privirea spre el şi intră în panică.

M-ai lăsat singură. Trebuie să mă calmez.

Dwayn.

Primele acorduri liniştite se presărau în întuneric, iar D închise pleoapele. Simţi cum căldura spotului luminos îi atinse faţa fardată. Vedea carnea rozie a pleoapelor luminând. Asculta chitara şi fără să numere, cum făcea acasă, cuvintele începeau să-i curgă. Îl vedea pe Dwayn dansând cu ea. Amintiri reale şi imaginare. Sărutul lui.

Zâmbetul tău murdar
Mă înnebuneşte
Şi ştiu că nu voi mai putea
Să-ţi ating faţa
Aşa cum o făceam.
Aşa cum te adoram.

Atinse încet microfonul fixat în stativ şi deschise pleoapele. Doar lumină şi întuneric. Contururi ireale şi sunete familiare. Nu vedea nimic. Totul părea doar o amintire. Chitara şi oamenii. Nimic nu exista în realitate în acel moment. Doar Dwayn şi ultima seară. Cea în care nu vroia să plece. Cea în care o implora să îl oprească.

Stau alungită în braţele tale
Privind spre stele,
Spre noaptea uriaşă,
Şi ştiu că nu mă pot ascunde
După umbra ta,
Deoarece niciunde
Nu voi putea păşi fără a vedea
Silueta ta

Simțind atingerea ta.

Ceea ce a fost am uitat:
Amintirea s-a uzat,
Iar gândurile s-au cicatrizat.
Văd doar brațe încrucişate.
Sentimente defăimate.
Poate chiar destine intersectate.

Lacrima se prelinse printre porii acoperiți cu pudră, lăsând o dâră umedă şi sărată. În curând uscată. Trupul i se legăna. Plutea. Peter continua să o acompanieze. Lumea o urmărea cu respirația tăiată.

Peste dealuri şi munți vom zbura.
Printre sărutări vom plana.
Spre soare ne vom înălța.
Printre stele ne vom balansa.

Dwayn. O durere uitată îi înțepă inima.

Ştiu că mă vei aştepta
Cu brațele deschise şi iubitoare.
Precis îmi vei explica
De ce doare.
Printre fantasme şi lumânări
Plutesc spre tine.
Dar nu te mai găsesc.
Toate amintirile care ne unesc
Dispar şi se răsfiră.
Plâng după ziua care trece,
După orele lungi
Care mă îndepărtează de tine.
Te mai gândeşti la mine când te culci?
Când adormi
Şi nu te mai trezeşti?
Când fără să-mi spui un cuvânt
Mă părăseşti?

Se bucură că în sfârşit se afla într-o astfel de situație. Poate era puțin invidioasă, dar în primul rând era mândră. Coborî din spatele scenei în public şi o privi pe D cum îşi interpreta versurile. Cum savura cuvintele, cum simțea fiecare silabă. Rochia roşie se prelingea pe trupul ei nemişcat la început. Lumina reflectorului îi dădea o tentă angelică. Vocea îi tremura, iar Jane pierdu o lacrimă. Nu-i venea să creadă că publicul era la fel de emoționată ca şi ea. Avea impresia că lumea încremeni, că nimic nu se întâmpla în acel moment. Un vis. Vocea ei, acordurile chitarei. Totul avea o direcție mistică.

D nu ştia ce făcea. Ea nu cânta. Ea nu recita. Ea simțea.

Era deja târziu. Privea în gol cu zâmbetul pe buze. Îl auzi pe Peter sforăind în camera alăturată.

Am făcut-o.

Nu-mi vine să cred că am reuşit.

Era surprinsă de acest eveniment. Ei nu avea voie să i se întâmple ceva aşa de prețios. Nu era obişnuită să simtă bucuria. Peter habar n-avea ce îi dăruise. Nici ea nu ştia acest lucru până ce începu să cânte în fața publicului. Lumea urmărind-o doar pe ea. Ea era cea mai importantă persoană din acea încăpere şi acest lucru ...

Viața, care credea că se sfârşise, începea să prindă contururi, să existe şi să aibă un sens. Nu avea de gând să renunțe la slujba ei actuală şi să cutreiere barurile cu melodiile ei triste. Nu avea să facă acest lucru. Nu şi-a dorit acest lucru. Vroia doar o dată, o singură dată să se simtă ca o cântăreață.

Dwayn.

Se ridică din pat şi se duse la dulapul în care puse plicul de adio. Îl scoase şi se aşeză pe pat. Dacă era sinceră, nu era curioasă să afle conținutul. Evenimentul părea aşa de îndepărtat, iar rănile erau cicatrizate. Nu avea rost să le redeschidă. Nu vroia ca toate orele de terapie să fi fost în zadar. Era gata să îl desfacă.

Morții cu morții.

Rupse plicul în bucățele şi deschise fereastra. Presăra bucățelele de hârtie pe şoseaua umedă. Le privi zborul haotic şi rapid. Conținutul scrisorii nu l-ar fi adus înapoi. Trebuia să privească în față. Avea atâtea posibilități şi nici nu era singură.

Peter era alături de ea. Ştia că aşa va fi mereu. El avea nevoie de puterea pe care ea o deținea în apropierea lui. Ea avea nevoie de slăbiciunea lui. Următorul ei pas era să-l ducă la clinica *POSIT**HIV***. Trebuia să-şi facă toate testele posibile şi să încerce să-l bage într-un program ca al ei. Trebuia să-i găsească şi lui combinația de medicamente care să-i prelungească viața. El trebuia doar să vrea.

Peter privi pilulele multicolore. Era sigur că nu va putea înghiți aşa multe chimicale. Erau prea multe. Dar îi promisese lui D. Într-un fel îi datora chiar. Se mai uită o dată pe instrucțiunile privind dozajul şi orele care erau diferite de ale lui D. Doctorița îi spuse că starea sa era destul de gravă. Au găsit o mare cantitate de protează în corpul lui. Un fel de enzimă care favoriza reproducerea virusului hiv, dacă înțelese bine explicația. D nu ştia nimic despre acest lucru. Nu vroia să-i spulbere speranța. Era aşa de entuziasmată că doctorul ei găsi un program în care să-l strecoare cumva. Nu vroia să o dezamăgească.

Trebuia să continue să repare greşeala pe care era sigur că niciodată nu o va putea îndrepta. Trebuia să o facă fericită. Avea să facă tot ce-i cerea doar pentru a nu o dezamăgi. O dată a fost prea mult. O greşeală pe care în acel moment nu o înțelese. De fiecare dată, când o privea, simțea acel junghi care îl înnebunea. O violase şi acest lucru nu poate fi şters cu buretele din mintea sa.

În ultima vreme îi era tot mai greu să înghită mâncarea pe care o pregătea cu atâta migală. Trebuia să se gândească la camarazii lui de pe stradă, care în acel moment erau în căutare de hrană, bazându-se pe mila bucătarilor din restaurante. Erau bucuroşi dacă primeau nişte resturi. I se strângea stomacul când se gândea. Îi părea rău după mâncarea care rămânea în plus. Oameni mureau de foame, iar el făcea risipă.

El dormea la cald. Câți dormeau pe străzi? Prea mulți. Când simțea bucurie se simțea vinovat. Nu ştia pentru ce. Se gândea la cei care nu aveau nici un motiv să zâmbească. La cei care erau fericiți dacă erau lăsați să-şi petreacă noaptea într-un carton. În gunoiul altora. Nu vroia să uite de unde a venit. Nu vroia să uite viața pe care nu vroia să o mai trăiască.

Îi era ruşine pentru faptul că avea o proveniență nobilă. Părinții lui ignorau oamenii care trăiau pe stradă. Spuneau că erau leneşi şi că dacă vroiau cu adevărat să lucreze ar putea trăi civilizați. Era de acord că erau mulți leneşi printre oamenii străzii. Din specia celor care nu vor nimic de la viață. Care trăiesc în plus.

- Când văd unii oameni cum trec prin viață, fără să-şi dea seama ce dar au primit, mă înfurii. Acei oameni au zile. Acei oameni trăiesc până la vârste înaintate şi tot degeaba. Tot nu-şi dau seama ce prețios este fiecare moment. Acei oameni nici nu ar trebui să aibă dreptul la viață.

- Cum poți spune aşa ceva? tresări el. Fiecare are dreptul la viață.

- Ceea ce spui tu sună frumos şi moral. Dar nu este corect. Doar cei care prețuiesc viața ar merita să o trăiască.

- Eşti nedreaptă.

- Nu sunt. Şi eu am fost o persoană care nu ştia ce să facă cu viața. Pentru ce a primit-o? La ce folosea? Eram pierdută în spațiu. În acele momente nu aş fi meritat acest privilegiu.

- Dar te-ai schimbat. Şi alții pot trăi această întorsătură.

- Sunt foarte puțini oameni care se schimbă. Nu-i lasă mândria.

Atunci nu era deloc de acord cu părerile ei, dar acum începea să creadă că exista un sâmbure de adevăr în furia cuvintelor pe care le rostise. Observă că oamenii străzii nu erau nişte creaturi ciudate. Erau tot oameni din carne şi oase care îşi doresc dragoste şi o familie. Şi ei au nevoie de hrană. Era vorba doar despre necesitățile primare care nu sunt valabile doar celor cu portmoneu gros. Vroia ca D să nu fie nevoită să treacă printr-o astfel de experiență. Chiar dacă existau legi care o protejau datorită bolii sale, era mai uşor să aluneci pe stradă decât îți poți imagina.

Ea merita să fie fericită.

Îşi umplu pumnul cu medicamentele prescrise pentru ora respectivă şi le înghiți. O făcea doar pentru ea. Viața lui nu mai conta. Greşi şi acum suporta consecințele. I se părea foarte logic. Nici o acțiune fără reacțiune. Îşi scutură tot trupul după înghițirea chimicalelor *miraculoase*. El nu credea în efectul lor. Doctorul a fost foarte explicit şi nu se lăsa sedus de promisiunile reuşitei care se afla într-un procentaj destul de scăzut în stadiul în care se afla el.

Realiză că îi era frig doar când se trezi strângându-şi paltonul în jurul trupului. Simţi vântul trecându-i prin păr. I se părea ciudat că nu erau oameni pe străzi. Soarele lumina strada goală şi murdară. Trecea pe lângă gardul unui teren de sport unde ar fi trebuit să fie cineva. Îl urmărea doar liniştea aceea stranie. Încerca să-şi ferească privirea de razele necruţătoare dar nu reuşi.

Apoi intră într-o stradă pe care nu o cunoştea. Una din străzile în care nu hoinărea alături de camarazii săi în căutarea sensului vieţii. Una din străzile care nu erau destul de întunecate pentru un număr rapid cu care să-şi procure drogurile aşa de necesare. Strada respectivă părea aşa de normală cu oamenii care stăteau culcaţi pe betonul rece. Cu toţii păreau să fi adormit în mijlocul străzii. Se strecură printre ei şi încerca să înţeleagă din ce cauză le era aşa de somn. Copii şi bătrâni, femei şi bărbaţi, albi, negri şi asiatici. Cu toţii dormeau, în timp ce soarele le mângâia faţa şi vântul se juca cu firele de păr care se ascundeau sub căciulile de lână.

Peter se trezi şi încerca să ţină pleoapele deschise. Visul i se părea foarte ciudat. Acei oameni. Aşa de mulţi. Cu toţii dormind. Doar el era treaz. Doar el şi poate… Nimeni nu mai era treaz în visul lui. Se învârti în patul tare privind spre ceasul deşteptător în lumina azură a nopţii. Mai 20 de minute şi trebuia să-şi ia medicamentele. Viaţa în porţii mici, după cum spunea D.

Nu vroia să-i spună. Nu putea să-i spună. Când o vedea aşa de entuziasmată i se rupea inima. Medicamentele nu-şi făceau efectul scontat, iar starea sănătăţii lui era precară. Doctorul îi dădu instrucţiuni stricte. D nu ştia nimic. Ea credea că medicamentele îşi făceau efectul.

La revedere D. La revedere pat. La revedere melodie. La revedere viaţă.

Mereu îmi imaginam cum va fi când nu voi mai fi. Mă vedeam ghemuit într-un loc întunecos, răcoros şi îngropat. Undeva sub pământ, fără a putea ieşi şi fără să vreau să ies. Paralizat.

În scurt timp voi putea verifica teoria mea.

Simt cum ceva rău se cuibăreşte în trupul meu. Aşteaptă să erupă în fiecare clipă iar eu trebuie să aştept neputincios. Doctorii sunt neputincioşi. Trebuie să aştept să mor. Să privesc cum zilele trec şi nu se mai întorc. Singurul lucru care este sigur este trecutul.

Pe vremuri mi-am făcut şi eu planuri. Şi eu credeam că nu voi muri. Chiar şi acum, când acest lucru se întâmplă, am impresia că nu este adevărat. Totul pare ireal şi moartea, care înainte mi se părea un lucru firesc, seamănă mai mult cu o legendă, ceva ce nu se poate întâmpla în realitate. O poveste care să sperie copiii răi. Eu sunt un copil rău. Sunt speriat. Chiar şi acum. În acest moment. Trăiesc, dar nu-mi dau seama. Peste două minute pot să fiu mort şi să nu-mi dau seama. E ciudat şi greu de acceptat. Greu de priceput. Greu de suportat că acel sfârşit nu e doar un mit. Totul se termină şi nu va mai reveni. Toate amintirile pe care le-am cules în aceşti prea puţini ani de viaţă nu vor mai exista. Toate lucrurile pe care le-am îndrăgit nu le voi mai îndrăgi.

D-zeu nu mi-a ascultat rugăminţile. Precis că nu a fost interesat de dorinţele unui drogat şi păcătos. Mi-am dorit să am o moarte uşoară, lipsită de durere. Să mor în somn. Dar nu voi avea parte de aşa ceva.

Nu vreau să stau pe umerii nimănui. D nu ar fi trebuit să mă ia de pe stradă. Ar fi trebuit să mă execute cu pistolul. Un glonte şi toată suferinţa s-ar fi încheiat.

Dar acum vreau să trăiesc. Pentru ea. Acum când vreau, nu pot. În visele mele mă văd întins pe patul morţii, într-un spital luminos şi o mulţime de oameni în jurul meu. Oameni pe care nici nu-i cunosc, dar care doresc să mă cunoască. Oameni pe care de multă vreme nu i-am mai văzut, dar care au venit să mă viziteze pentru a-şi împăca inima că şi-au făcut datoria. Mama şi tata stând pe un scaun alături de patul meu, încercând să discute cu persoane lipsite de importanţă, despre oameni care vor muri după ce eu nu voi mai respira.

Atunci o voi vedea. Va apare prin mulţime. O văd după un verişor cu faţa plină de coşurile pubertăţii, apoi după cocul pompos al unei mătuşi pe care nu o văzusem până în acel moment. O văd doar pentru o fracţiune de secundă şi mă înseninez. Este dragostea mea. Cea pe care nu am cunoscut-o. Nu are nici o formă, deoarece nu o cunosc. Îmi este la fel de străină ca restul oamenilor care au apărut spontan.

Ştie că nu se mai poate ascunde, dar continuă să cocheteze cu mine. Cu sufletul meu muribund şi îmi trage cu ochiul din când în când. Îmi văd fiul cum doreşte să-mi explice ce a învăţat la şcoală, dar eu nu-l aud. O urmăresc strecurându-se prin mulţime. Iubita mea, dar care nu este fosta nevastă. Nu este nici una din fostele… Nu este nici D… Nu e nimeni. E doar persoana pe care aş fi dorit să o cunosc. Cea despre care toată lumea vorbeşte. Aşa cum Dwayn cu D… Apoi simt cum nu mai pot să-mi ţin ochii deschişi. Trebuie să îi închid. Îi simt palma atingându-mi fruntea. Ştiu că este palma ei. Nu trebuie să deschid ochii pentru a mă convinge. Nici dacă aş vrea nu aş reuşi să o privesc. Mângâierile ei mă liniştesc.

Aud doar voci ciudate contopite cu clinchetul paharelor şi muzica de fond. Aud vocea lui D şi zâmbesc.

Mai bine nu aş fi cunoscut-o niciodată. Mi-ar fi mai uşor să mor. Când trăiam pe stradă, nimănui nu-i păsa de mine şi moartea mea nu ar fi modificat cu nimic datele statistice cu privire la numărul oamenilor străzii. Acum

mi-e aşa de greu să plec. Să las în urmă ceva aşa de neaşteptat de plăcut. Nu am crezut că voi putea îndrăgi o persoană ca D. Poate acum câțiva ani nu aş fi priceput acest sentiment.

Acum ştiu că voi provoca doar durere. Planurile ei privind viitorul meu se vor spulbera curând. Ar trebui să-i spun că nu mai am mult. Aşa ar fi cinstit. Dar nu pot. Ceva nu mă lasă să rostesc cuvintele. Încerc să-mi maschez stările rele şi zâmbesc ori de câte ori e posibil. Aşa e mai bine pentru toți. Mă mint şi-mi impun că-mi merge bine, un gând pozitiv forțat, iar pe ea o fac fericită când îi spun că mă simt bine.

Toți sunt fericiți, doar trupul meu nu. Carnea şi organele care vor să se desprindă de schelet. Mâncărimi lăuntrice şi furnicături inexplicabile.

Deci va muri. Cu toții murim. Nici o noutate care să revoluționeze ştiința sau gândirea unei generații. Nici un D-zeu care să-l oprească. Nici o mână care să-l împiedice. I se părea ciudat că îşi aminti de Mark. Acest nume îl uitase de multă vreme, dar acum îi străfulgeră mintea. Mark era poate cel mai bun prieten pe care l-a avut. Erau colegi de cameră la facultate. Murise datorită unei *supradoze*. *Injecția de aur*. Un cocktail necunoscut şi puternic. Murise în sala de cursuri, locul lui preferat pentru a se droga. Tremură de două trei ori, trupul încordându-se, după care îl învălui o relaxare nefirească.

Nu-i venea să creadă că tocmai murise. Se afla lângă el, în timp ce colegii se agitau şi nu ştiau ce se întâmplase. Îşi puse capul pe pieptul lui, dar nu auzi nimic. Gol. Linişte. Ochii privind speriați în gol. Părul creț care părea să-şi schimbe structura cu fiecare clipă care trecea.

Apoi momentele penibile după înmormântare, când mama lui Mark îi aduse un carton în care se aflau câteva lucruri personale ale lui. Câteva haine pe care poate el ar vrea să le păstreze sau să le poarte. Peter le acceptase fără a înțelege rostul gestului. Pe vremea aceea nu înțelese că totul făcea parte din acel ritual. Care? Ritualul dezlegării - cum îl autointitulase el. Mama lui avea nevoie să facă acest lucru, aşa cum şi D a simțit că sosise timpul să facă *curățenie*. Era o curățenie a sufletului. Un mod de a suporta mai uşor durerea.

Cui vor fi dăruite hainele sale? Unde vor ajunge puținele lucruri personale? Pentru un moment se gândi că ar fi mai eficient un testament. Dar ce avea el mare lucru de lăsat în urmă? Câteva haine, care nici nu-i aparțineau, ci lui John… câteva acorduri mâzgălite pe un portativ improvizat… restul se afla în capul său. Nimic material. Nimic ce să poată lăsa. Doar ceea ce lua cu el prin tunelul luminos - care credea că exista. Îi era prea greu să creadă că totul se termina cu moartea. Că asta era tot ce exista. Îşi impunea să creadă în ceva după moarte. O stare. O formă. Ceva.

Mark murise fericit. Supradoza… dar expresia feței spunea altceva. Ce văzuse? Ce îl speriase? Îl duruse? Pe John îl duruse când a încetat să respire? Moartea e moarte. Indiferent cum survine. Dar dacă nu avea dreptate? Dacă nu ştia nimic? Şi nu ştia nimic. Nu ştim nimic. Doar nişte reacții chimice declanşate de creier pentru a ne proteja puțin împotriva şocului realității, după cum presupun unii savanți. Care realitate? Că nu există nimic? Că toate societățile construite pe religii sunt doar o enormă minciună? Dacă totul este doar o mare eroare, atunci atâția oameni au murit degeaba. Războaiele, care mereu au fost bazate pe religie (indiferent de motivele politice de suprafață) au fost doar risipă de sânge. Motive pentru barbarie. Religia aducea moartea.

Dacă nu există nimic în afară de noi? Nimic puternic, doar voința noastră colectivă de a nu accepta un eveniment considerat firesc, dacă nu este vorba despre propria persoană. Rai sau iad? Nimic concret. Nimeni nu a venit din morți pentru a ne spune câte ceva despre promisiuni neonorate şi despre minciuni cu dantelă.

Preferăm să credem în ceea ce nu credem.

APRILIE

Mergeau deja de aproape jumătate de oră cu trenul şi Peter tot refuza să-i spună destinația. I se părea ciudat să circule cu trenul, pur şi simplu. Fără un scop. Îi promisese că se va bucura. O surpriză. După o vreme, în care credea că Chicago-ul era la câteva mile depărtare, coborâră. Se aflau într-o suburbie, după cum îşi putea ea da seama. Zgârie norii creşteau departe din pământ. Întunericul era presărat de luminițele clădirilor uriaşe care acopereau orizontul. Lumini şi stele. Seara era destul de caldă pentru acea perioadă. D presimțea că o ploaie zdravănă se va abate asupra oraşului în zilele următoare. Întotdeauna a putut prezice acest lucru. Simțea în aer.

Se plimbau pe străzile liniştite şi aşa de diferite de oraşul în care îşi mânca zilele. Case frumos văruite cu gărdulețe. Parcă se aflau într-o altă lume. Tot drumul nu au scos nici o vorbă. Era ciudat cum le scăpau subiectele de conversație tocmai când aveau nevoie de unul. Se opriră în fața unei căsuțe drăgălaşe cu lumină la două ferestre. Peter o prinse de mână şi o trase pe aleea micuță care ducea spre intrare.

- Unde mergem? spuse D în şoaptă.

- Şşşt.
Se opriră nu departe de casă de unde puteau privi în camera de zi. Se putea vedea o femeie povestind cu un bărbat, gesticulând şi râzând.
- Este soția ta?
- Fosta soție cred că este cuvântul potrivit. Ea şi iubitul ei.
- Ce facem aici?
- Câteodată veneam seara şi îl priveam pe fiul meu. Îl priveam cum se distra cu noul lui tată. Toate lucrurile pe care vroiam să le întreprind cu el… Vroiam să fiu un tată model, nu unul ca tatăl meu. Vroiam să-mi simtă dragostea. Dar nu am avut șansa să arăt ce pot.
- De asta am venit?
- Nu.
O trase de mână şi se îndreptară spre garaj. Scoase din buzunar un breloc cu o grămadă de chei de toate mărimile.
- Ce ai de gând să faci?
Îi făcu semn să tacă. Apăsă pe o bucată de plastic agățată la chei şi uşa garajului se deschise. Acolo se afla o Toyota albastră. Intră în maşină şi o scoase din viteză. Apoi ieşi şi o împinse, fără a face zgomot, până pe șosea. D îl ajută cu toate că nu-i plăcea ideea. John îi făcu semn să intre în maşină. Fără a porni luminile întoarse cheia în contact şi motorul începu să toarcă liniştit. Cu telecomanda închise uşa garajului şi porni încet pe strada luminată.
- Nu eşti normal. Ai furat maşina.
- Nu am furat-o. Eu am plătit toate ratele pentru ea.
După câteva minute de condus în care nimeni nu scoase nici o vorbă, Peter porni radioul şi căută ceva muzică. D stătea liniştită cu centura pusă, privind în noapte. Legănatul maşinii o liniştea şi o încânta. Observă că trecură pe lângă o pancartă metalică care îăi anunța că părăsiră oraşul Chicago. Niciodată nu văzu acea pancartă. Ştia că exista, dar cum ea nu părăsise încă oraşul natal... I se părea ciudat că tocmai la vârsta ei ajunse… pierdu gândul. Nu o interesa unde mergeau. Nu o interesa ce făceau. Se simțea aşa de bine în acea maşină călduroasă. Confortabilă.
Se trezi când maşina se opri. Privi în jur şi văzu doar întuneric. În spatele lor oraşul ilumina cerul ca o constelație mult prea ordonată pentru a fi reală.
- Nu mai avem benzină? îl întrebă ea.
- Benzină avem destulă.
- Atunci de ce ne-am oprit?
- Ce-ar fi să ieşim din maşină?
Ieşiră din maşină. Vântul era ceva mai răcoros decât cu o oră în urmă. Se proptiră de maşină unul lângă altul şi priviră pustiul care pornea de lângă șoseaua pe care din când în când mai trecea câte o maşină. Priveau stelele.
- Din afară de Carul Mare şi Carul Mic nu pot recunoaşte nici o constelație, spuse ea liniştită.
D privi cerul prea înstelat pentru o seară ca aceea. Prin sumedenia de stele îi era imposibil să descifreze ceva anume.
- În nopți cu aşa multe stele mi-e teamă să privesc la cer.
- Din ce cauză? o întrebă Peter.
- Am impresia că totul va cădea peste mine. Nu-mi vine să cred că plutim într-un vid. Din moment ce plutim, o dată putem cădea. Dar pe ce cădem? Ştiu că sunt gânduri stupide, dar mi-e teamă să privesc. Negrul presărat cu luminițe pare o perdea uriaşă care în orice moment ne poate acoperi şi ne poate sufoca.
- O stea căzătoare, ai văzut-o?
- Nu.
- Puneți o dorință.
- Nu pot, din moment ce nu am văzut-o. Şi nu pot fi fericită dacă mă gândesc că era vorba despre o stea, o planetă care tocmai a murit în fața mea.
- Ea a murit cu multe milioane de ani înainte de acest moment, doar luminii i-a trebuit aşa mult pentru a ajunge la noi.
- Vezi? Toate chestiile astea mă depăşesc. Parcă aş fi o idioată.
- De ce eşti aşa de severă cu tine?
- Dacă eu nu sunt, cine să fie?
D începu să tremure pentru un moment.
- Ți-e frig?
- Puțin.
- Să plecăm.
Peter se îndreptă spre uşa pasagerului, iar D îl privi surprinsă.

- Ce înseamnă asta?
- Tu vei conduce.
- Eu?
Îl privi mirată şi bucuroasă, fericită şi îngrozită.
- Dar nu ştiu să conduc.
- Nu asta ți-ai dorit?
- Toată viața am visat la acest moment, dar nu înțeleg.
- Nu e nimic de înțeles. Ți-ai dorit să conduci o maşină, o vei conduce.
- Dar ce eşti tu, zâna cea bună care împlineşte toate dorințele?
- E chiar aşa de rău acest lucru?
- Nu, dar de acum înainte trebuie să am grijă ce-mi doresc.
Intrară în maşină şi D îşi puse centura. Era aşa de emoționată şi speriată.
- Habar n-am de unde să încep.
- E o maşină automată, deci nu te stresa prea tare.

În câteva fraze îi explică principiile şi îi spuse să pornească pe drumul lăturalnic care părăsea autostrada. Maşina porni la prima cheie, dar se opri brusc. Mai multe hopuri o apropiau tot mai mult de ieşirea de pe banda de refugiu şi maşina începu să ruleze încet.

- Aprinde farurile, spuse Peter.
- De unde, îi răspunde D stresată, cu degetele încleştate de volan cu privirea fixată în față. Peter începu să râdă în timp ce D era cu nervii încordați la maxim.
- Ce râzi? Nu vezi că mai puțin şi mor de frică.
- Crezi că dacă te lipeşti de parbriz vei vedea mai mult?

După câteva minute de condus pe şoseaua părăsită, D stătea puțin mai lejer în scaun, dar privirea îi era la fel de fixată ca la început. Peter porni radioul şi începu să fredoneze melodia pusă pe undă.

- Cântă şi tu.
- Nu pot.
- De ce?
- Nu vezi ce fac?
- Poți conduce şi cânta. Nu e ilegal şi te mai şi relaxezi puțin.

D începu să-l acompanieze şi melodia din boxe fu curând eclipsată de vocile lor prea stridente pentru o maşină aşa mică. D apăsă mai mult pe accelerație şi Peter o aplaudă.

- Incredibil. Te felicit pentru că ai depăşit viteza de 20 mile/oră. Un nou record personal.
- Râzi numai, dar să nu crezi că vei scăpa aşa de uşor.

După două ore de condus au adus maşina înapoi. Bineînțeles Peter făcu manevrele de la intrarea în oraş. După închiderea garajului, mai aruncă o privire spre fereastra întunecată unde trebuia să doarmă fiul lui şi apoi plecară. D țopăia pe şosea lângă el.

- Ai văzut virajul? Am fost bună, nu-i aşa?
Peter o privi cu zâmbetul pe buze.
- Pentru o începătoare? îl întrebă ea duios, privindu-l în ochi.
- A mers.
- De ce eşti aşa de sever cu mine. Am avut pentru prima oară volanul în mână.

Când o văzu fericită inima lui începu să bată mai tare. Fiecare bucurie pe care i-o provoca îl făcea să accepte mai bine sfârşitul. Fiecare zâmbet îi îndulcea gândurile.

Se afla din nou în fața oglinzii. Era una din noile lui hobby-uri. Ştia că nu-i mai rămânea mult timp pentru a-şi vedea fața. Fiecare rid şi por. Culoarea ochilor şi genele. Toate păreau detalii dintr-o altă lume. Prea bine potrivite pentru a face plăcută privirea lor.

Îşi apropie fața mai mult de oglindă şi îşi trecu degetele peste pielea încă elastică. Urmărea cum porii se deformau şi cum reveneau la forma lor inițială. Închise pleoapele, apoi le deschise doar puțin, destul pentru a-şi observa fața cu ochii aproape închişi.

Aşa voi arăta când voi muri.

I se părea ciudat cum îi arăta fața cu ochii închişi. Parcă nu mai era el.

Ieşi din baie şi stinse lumina. Luă umbrela şi se pregăti să plece. Trebuia să facă nişte cumpărături şi observă norii nu păreau prea prietenoşi. Ieşi din bloc şi se pregăti să treacă şoseaua, când nişte şmecheraşi îl înconjurară.

- Unde te grăbeşti?

Peter nu ştia cum să reacţioneze. Se făcu că nu aude şi o porni din loc, dar unul dintre ei îl opri cu pieptul şi, apropiindu-şi gura urât mirositoare de a lui, îi arătă cuțitul cu vârful îndreptat spre ochiul lui.

- Te crezi șmecher?

- Nu, spuse el speriat. Se auziră tunetele şi câteva fulgere brăzdară cerul.

Unul dintre ei îl împingea în brațele celuilalt şi începură să se joace cu el. Erau doar nişte puştani, iar el era neputincios.

- Ce te dai la mine, spuse unul dintre ei şi îl pocni cu pumnul. Ceilalți începură să țipe la el, muşcând aerul din fața lui. Tunetele urlau pe cer. Ploaia se strecura printre clădiri şi fulgerele luminau înfricoşător de tare cerul. Pumnii veneau din toate direcţiile şi Peter nu mai ştia unde se afla. Căzu pe betonul ud în timp ce picioarele golanilor îl loveau din toate direcțiile. Simțea cum toată pielea îi era udă şi nu din cauza ploii. După ce simți mai multe mâini controlându-i buzunarele, le auzi paşii îndepărtându-se.

Se propti de un coş de gunoi şi tuşea, iar durerea îl înțepa din toate direcțiile. Ploaia nu avea de gând să se oprească.

D se grăbi să intre în bloc protejându-şi părul deja ud cu un ziar, când văzu ceva. Ceva ghemuit în ploaie. Ceva ce semăna cu Peter. Se grăbi la el.

- Peter, spuse ea cu o tentă de disperare în voce.

El mormăi ceva. D încercă să-l ridice şi mai mult trăgându-l intrară în casa scărilor. Peter începu să tuşească şi nu putu urca scările. D ştia ce era de făcut. Îi spuse să nu se mişte şi urcă scările în grabă. Nu mai găsi cheile de la intrare. Îşi trecu cu mâna prin părul ud pentru a se aduna puțin. Trebuia să judece în acest moment. Descuie uşa şi sună la serviciul de ambulanță al clinicii *POSIT**HIV***. Aveau să vină în maxim cinci minute. Între timp căută o pătură şi nişte prosoape şi coborî scările. Peter se chinuia cu aceeaşi tuse. Îl acoperi cu pătura frecându-i spatele cu antebrațul pentru a-l încălzi puțin. Încerca să-i şteargă părul ud şi fața.

Auzi sirenele ambulanței. Doamne cât ura acel sunet. Prea des a auzit acel sunet iritant şi continuu. Ca un coşmar care se repetă la nesfârşit. Asistenții îl aşezară pe o targă şi în timp ce-l urcară în maşină, începură să-i pună întrebările de rutină lui D. Avea voie să meargă cu ei.

Drumul i se părea aşa de cunoscut. Mişcarea rapidă a mâinilor asistenților i se părea aşa de familiară. Îi tăiau cămaşa udă şi îi ascultau inima. Îi luau temperatura. Îi puneau tot feluri de întrebări, la care Peter nu putea să le răspundă. O ținea pe D de mână şi o strângea din când în când.

Maşina se opri şi coborâră. O altă echipă de medici îi aşteptau şi în timp ce ei făceau schimb de informații pline de termeni medicali, D continua să-i țină mâna. La un moment dat nu mai avea voie să-l conducă. Trebuia să se bazeze pe experiența doctorilor. Viața lui în mâinile lor. I se părea aşa de necinstit. Poate nu se vor ocupa bine de el. Pentru ei el era doar un străin.

După o oră de gânduri nu mai putea sta în picioare. Se aşeză pe un scaun şi privi prosopul pe care îl primise de la o infirmieră pentru a-şi usca părul. Era neputincioasă. Trebuia să stea şi să aştepte fără a putea face ceva pentru el. Ar putea să se roage pentru el, dar ce rost avea să se roage la un D-zeu care nu există?

Un medic se îndreptă spre ea şi o privi de sus. D se ridică în picioare.

- Cum îi merge?

- Nu vreau să vă fac promisiuni!

- Cum adică?

- Starea lui este gravă. Are o pneumonie foarte gravă. Precis a stat câteva ore în ploaie. A fost şi hipotermic şi are mai multe leziuni.

- Dar îşi va reveni.

- Nu sunt sigur. De fapt şansele lui sunt destul de mici. Ținând cont de cât de tare e avansată SIDA la el, putem doar spera.

- Dar îi mergea destul de bine. Îşi lua medicamentele.

- Nu contest acest lucru, dar medicamentele se pare că nu şi-au făcut efectul.

- Dar el mi-a spus… Pot să-l văd?

Doctorul o prinse de umăr şi o pofti să-l urmeze. Intrară într-o sală cu mai multe paturi. Toți erau bolnavi de SIDA. Toți o priveau cu tristețe şi cu speranță. Ea nici nu putea să se uite la ei. Nu se putea să ajungă şi ea aşa. O umbră într-un pat alb de spital. Doctorul trase la o parte draperia albă din jurul patului lui Peter şi îi spuse să nu stea prea mult. Avea nevoie de odihnă. Doctorul plecă, trăgând perdeaua în urma sa. D îl privi cum stătea cu pleoapele închise.

Acel bărbat parcă nu mai avea nici o asemănare cu Peter. De parcă acel decor steril i-ar fi schimbat radical

înfățișarea. Era pe punctul de a striga după doctor pentru a-i spune că era vorba despre o greşeală. Nu acela era bărbatul pe care l-au adus cu salvarea, dar îi văzu alunița de pe obraz. Încet îi recunoscu trăsăturile grave şi bolnave.

Se aşeză pe scaunul de lângă pat, luându-i mâna în a ei.

- De ce m-ai mințit? De nu mi-ai spus că-ți merge rău?

Îşi lăsă capul pe marginea patului, privindu-i degetele. Ochii i se umeziră. Nu observă că Peter îşi deschise pleoapele şi o privea.

***Ce** este viața asta?*

O repetiție generală înainte de moarte.

Suferință. Puțină fericire. Dorințe nesatisfăcute. O înşiruire de zile care duc spre un sfârşit inevitabil. Corpul se autodistruge, refuzând să-şi continue funcțiile pentru care a fost creat.

Toată viața fugim printre oameni, străzi, clipe. Fugim spre un moment anume: punctul zero. Cel fără de început şi fără de sfârşit. Spre țelul tuturor.

Trecem prin viață rănind zilnic persoane care țin la noi, neprivind spre victimele pe care le lăsăm în urma noastră.

În fiecare seară ne aşezăm capul pe o pernă mai moale sau mai tare şi ne gândim la a doua zi, de parcă această continuitate ar fi firească. Un fel de garanție.

De ce totul se termină fără un motiv anume? Prietenii se distrug din neînțelegeri mărunte, demne de ignorat. Oamenii se ceartă şi se războiesc în loc să se bucure că trăiesc.

Oamenii pleacă şi vin. Unele lucruri se uită, altele nu. Câteodată o amintire îndepărtată ne străfulgeră prin minte, transpunându-ne într-o stare ciudată, asemănătoare unei călătorii în timp.

Plângem pentru că ne doare.

Oameni dragi care stau de o parte şi de alta al corpului meu întins. Mă privesc cu ochii umezi. Speră să deschid pleoapele. Aparatura medicală sofisticată îmi ticăie lângă ureche, dar nu pot deschide ochii. Simt prezența celor cărora nu le sunt indiferent. Sunt fericit, fiindcă nu am trecut pur şi simplu pe lângă ei. Sunt fericit că toți sunt aici.

Deodată îmi stau la propriul căpătâi alături de prietenii mei imaginari şi mă privesc cum vegetez întins pe patul metalic. Mă privesc şi nu mai simt nimic. O asistentă mă întreabă dacă sunt pregătit să oprească aparatele care mă mai țin în viață.

Sunt pregătit să termin cu totul? Spun doar:

- Nu mai are rost.

Imagini îmi trec prin fața ochilor. Imagini din viața mea. Eu sunt acela care se juca cu maimuțe de plastic pe mormanul de cărămizi. Tot eu sunt acela care fuge în pauze cu ea la locul nostru secret. Eu sunt cel care priveşte focul uriaş în jurul căruia toată lumea cântă.

Asta a fost!

Asta să fi fost? Nu e nimic mai mult?

Simt invidie. Privesc în jur şi îmi doresc lucruri ciudate, lucruri pe care le au alții. De ce sunt nemulțumit? De ce vrem mereu mai mult? Mereu vrem ce au alții. Ne dorim încă o şansă de a primi ceea ce presupunem că ne revine.

Toată viața ne plimbăm printr-un labirint de sentimente, neştiind dacă vom ieşi vreodată din acel joc hipnotic.

Stelele nu mai strălucesc. Vreau acasă. Acasă unde mergem cu toții.

Pentru ce merită să mai luptăm? Este în zadar să ne împotrivim.

Suntem doar nişte caractere. O caricatură a naturii. Un impact de molecule într-o arhitectură standardizată. Vrem să credem că suntem mai mult, dar nu suntem. Nişte celule au luat-o razna acum câteva miliarde de ani, iar noi suntem rezultatul.

Puteri divine? Realitate sau mit? Nu mai au nici o importanță. Oamenii, în căutarea sensului vieții, vor să creadă. Întrebări şi răspunsuri. Există cărți şi scrieri care ne povestesc despre lucruri miraculoase, temeri care au primit un sens nedovedit.

Totul este doar un joc. Unora le place să creadă că au de ales. Nimeni nu poate alege cu adevărat.

Simt cum frigul îmi străpunge oasele, injectându-mi în creier un bâzâit continuu. Se aude o sirenă apropiindu-se.

Voci mişcându-se în jurul meu. Mă aflu într-o lume despărțită de cea reală printr-o perdea. Mâini care îmi ating diferite părți ale trupului. Apoi sunt plimbat cu un pat, o targă? Intru într-o maşină care o zbugheşte pe străzi pustii şi pline de hârtii: fragmente din trecutul meu.

Salvarea aleargă pe lângă oamenii care o privesc şi încep să intoneze o melodie ciudată. Cu toţii încep să cânte şi să danseze, aliniindu-se pe şosea în spatele salvării care fuge în continuare. Mă descopăr printre dansatori. E o petrecere de adio. Dansez şi mă distrez. Mă opresc în mijlocul mulţimii care continuă să petreacă. Nu mai zâmbesc. Îmi ridic braţul drept şi fac cu mâna salvării care dispare în depărtare. Mă întorc pe călcâie şi înaintez în sens opus mulţimii.

Ne vom revedea când voi ajunge în acel loc pe care îl caut. Încă.

Totul se învârte în jurul meu cu o viteză frenetică. Imagini şi sunete se contopesc.

Fug pe un podeţ din scânduri spre inima lacului. Lemnul se termină şi mă arunc prin oglinda apei. Mă scufund în lichidul rece. Deschid ochii. Razele de lumină străpung apa transparentă cu tentă albastră. Observ bulele de aer pe care le expir. Le văd ridicându-se spre suprafaţă într-un dans voios. Alunec tot mai adânc în apa rece.

Îmi îngheaţă sentimentele.

Deschise pleoapele şi o văzu pe D privindu-l.

- Nu vorbi. Trebuie să te faci tare.

- Ce?

- Starea ta este încă destul de gravă. Dar doctorii fac tot posibilul.

Deci este adevărat. Mor.

- Nu mori.

M-ai auzit?

- Trebuie să mai dormi puţin. Trebuie să acumulezi puteri.

Pentru ce? Oasele mi le simt aşa de grele. Pline de plumb. Braţele nu mai vor să-mi răspundă la comenzi.

- Voi sta alături de tine.

Îi mângâie faţa udă de transpiraţie. Cu o cârpă uscată încerca să-l facă să se simtă mai bine. El adormi. Era cu mult mai liniştită când îl observa respirând cu pleoapele închise. De parcă s-ar afla într-o carapace protectoare.

Mereu ne închidem într-o carapace protectoare faţă de tot răul care ne înconjoară. Prea târziu realizăm că acea carapace ne-a devenit închisoare, cu celule înguste şi gratii invizibile.

Poţi vedea persoana căreia vrei să-i spui adevărul. Totul despre starea ta de disperare. Groaza care te paşte de fiecare dată când deschizi pleoapele. Începi să-i povesteşti despre durerea care te înconjoară, dar acea persoană nu poate auzi nimic. Carapacea protectoare e prea puternică. Simţi cum celula se micşorează până ce devine o sferă transparentă care te înconjoară. Urli prin ea cuvinte pline de tristeţe, dar nimeni nu te mai aude.

Te loveşti cu toată puterea de zidul imaginar, dorind să-l spargi, dar ţi-e imposibil. Construirea lui a fost perfect plănuită de tine. Vrei să spargi totul în jurul tău şi urli de nervi. Poate te va auzi cineva. Nimeni nu te aude. Cu toţii s-au retras în propriile lor carapace.

O lume a fricii de singurătate, de apropiere şi de distanţă trupească. Vise se dematerializează în faţa ochilor împletindu-se într-un vârtej de culori, deplasându-se pe un teren minat.

Formule de calcul rezolvând cele mai dificile probleme, dar nici o formulă pentru adunarea momentelor lipsite de importanţă într-o existenţă pe care pretindem că o valorificăm eficient. De unde să ştim cum să trăim? Nimeni nu ne-a arătat ce trebuie să facem. Nu există o metodă patentată pentru un trai bun.

Istoria se repetă.

Trebuie să stau şi să-l privesc neputincioasă. Comprese cu apă rece pe fruntea lui fierbinte. Totul mi se pare aşa de ciudat. De parcă m-aş fi trezit în mijlocul unui serial TV în care joc rolul prietenei îngrijorate.

Îl privesc, dar parcă nu-l văd pe el. Totul trebuie să fie doar un vis. Cred că adorm cu capul pe patul lui. Când mă trezesc mă aflu în aceeaşi cameră incomodă, iar Peter e la fel de inert de parcă ar fi din ceară. Îl privesc cum suflă şi simt cum realitatea este visul. Coşmarul. Nu mă aflu în nici un serial. Totul este real şi-l privesc fără să pot crede ceea ce văd.

O infirmieră mă ajută să-l mişc de pe o parte pe alta. Tot patul este ud de la transpiraţia lui. Când văd cum mă priveşte cu atâta durere, mi se rupe inima. Îmi doresc ca eu să fiu în locul lui.

Visez la ape limpezi şi adânci. La scufundări şi dansuri ritmice în lichidul vieţii.

Îi mângâi faţa şi degetele. Simt cum ochii mi se umezesc şi parcă trag cu privirea spre locul unde ar trebui să fie amplasată camera de luat vederi pentru serialul cu pricina. Dar nu văd nimic.

Oboseala mă moleşeşte. Umerii îmi sunt tot mai grei. Noaptea trece aşa de greu. E aşa de lungă. Parcă boala lui îi încetineşte trecerea. El suferă. Eu nu mai ştiu ce simt. Cât mai ţine tortura asta? Am impresia că cineva îşi bate joc de el. Se distrează copios pe seama suferinţei noastre.

Câteodată îi simt mâna strângând-o pe a mea. Doarme. Precis visează. Poate aiurează, la temperatura pe care o are nici n-ar fi de mirare. Strângerile de mână sunt aşa de disperate, de parcă ar pica într-o prăpastie şi se ţine cu orice preţ de mâna mea.

Nu mă părăsi.

Fu uşurată când îl aduse acasă. Cele două săptămâni de spitalizare o epuizară fizic şi psihic. Peter îşi revenise puțin, dar starea sa era încă rea. Nu mai vroia să petreacă nici un minut în acel loc care îi inspira doar renunțare. Cum se simți ceva mai bine, ceru să fie externat. Doctorii încercau să-l convingă de gravitatea situației, dar el se făcea că nu-i aude.

Vroia să stea în noua lui casă. Să se bucure de prezența lui D şi să-i uşureze traiul pe cât posibil. Nimic nu l-ar fi putut îndepărta de această promisiune pe care şi-o făcu sieşi. Nu mai putea să o vadă pe D cucăind lângă patul său.

Tusea era greu de suportat. Începea pe neaşteptate şi părea să nu se termine niciodată. Chiar şi respirația îi era îngreunată. De multe ori simțea că toate puterile îi sunt supte de o forță supranaturală şi folosită ca hrană pentru traiul acesteia.

Între timp D îşi strânse lucrurile şi se pregăti de plecare. Jane se oferi să o ducă cu maşina, ținând cont de vremea ploioasă care apăru pe neaşteptate. Stătea în maşină şi privea în jur obosită. Îşi aminti de orele de şoferie. De stângăcia cu care manevra pedalele şi modul cum îşi încleşta degetele de volan. Trebuia să zâmbească. Acel moment părea magic şi ireal. De parcă ar fi o amintire, introdusă cumva în mintea ei, fără să se fi întâmplat în realitate. Ea. Singură în mijlocul scenei cântând. Momente de care putea să-şi amintească şi care se temea că nu le-a savurat la maxim aşa cum ar fi trebuit. În clipa în care se petreceau nu păreau să aibă o semnificație deosebită. Dar acum vedea lucrurile altfel. Toate erau lucruri care nu credea că le va realiza vreodată. Iar cel care s-a ocupat ca totul să devină realitate se chinuia să păşească prin apartamentul ei. Era pe moarte şi ea nu putea să-l ajute. Trebuia să-l privească cum se stinge. Cum se face tot mai mic şi cum într-o bună zi se va pierde printre perne şi plapume.

Era furioasă pe viață. Furioasă pe moarte. Furioasă pe Jane, care nu o înțelegea. Furioasă pe Peter, că o părăsea. Furioasă pe Alicia, că era aşa de desăvârşită. Furioasă pe John, că o dezamăgise. Furioasă pe Dwayn, pentru că a declanşat coşmarul. Furioasă pe sine, pentru că se mai lăsa captată de acest joc vicios…

- D. Spune ceva.

- Trebuie?

- În ultima vreme eşti prea tăcută. Te străfoci prea mult pentru Peter. Tu trebuie să-ți trăieşti viața ta şi el pe a lui.

- El nu mai are viață. Ceea ce i-a mai rămas este o numărătoare inversă. Asta ne rămâne din momentul impactului dintre spermatozoid şi ovul. O numărătoare inversă nemiloasă.

- Nu crezi că ai idei prea sumbre?

- Nu. Oriunde mă uit, văd doar oameni morți. Îi întâlnesc tot timpul pe stradă, la birou, acasă. Toți suntem morți, doar că nu sesizăm acest lucru. Suntem la un pas ca totul să devină realitate. La un pas de sfârşit. Şi după suferințe nu va rămâne nimic. Suntem nişte stafii. Strigoi ai unei minți bolnave. Personaje într-un coşmar. Am o singură consolare. Că şi ceilalți vor veni după mine. Toți vom muri mai devreme sau mai târziu.

MAI

Ultimele zile fură groaznice. Peter tuşea tot mai urât, iar temperatura reapăru. D nu ştia ce să facă.

John.

Aşa ar fi ajuns şi John? Aşa ar fi suferit şi el? Nu avea să ştie niciodată. Dar trecutul nu mai conta. Peter mai trăia. Doar acest lucru era important. Îi punea comprese cu apă rece pe fruntea înfierbântată.

După câteva ore ațipi pe podea în lumina palã a veiozei.

În somn îl văzu pe John. Stătea în întuneric la o masă luminată. Era o masă rotundă. O față de masă cu franjuri prăfuiți şi uzați. Văzu şi scrumiera din care se ridica un fir de fum. D se apropie de masă şi se aşeză pe unul din scaunele libere. John o privea şi amesteca cărțile de joc.

Începu să le împartă şi la celelalte locuri care erau goale la masă.

- Suntem doar noi doi, spuse D.

- Niciodată nu suntem doar noi, îi răspunse John privind-o ciudat.

D ridică cărțile şi le privi. Avea să piardă. Ce surpriză.

Se trezi brusc, privindu-l pe Peter cum horcăia în somn, încercând să găsească cât mai mult aer. Era vorba despre Peter şi ceea ce însemna pentru ea. Era umplutura unui gol. Nu ştia care gol, dar el exista şi erau precis mai

multe. Nu vroia să sufere din nou. Trebuia să o viziteze pe Alicia. Nu putea face aşa ceva. Ar fi prea intimidată de prezenţa ei impunătoare. De trăsăturile de porţelan şi ochii pătrunzători. Glaciari.

O sculptură antică din marmură roz.

Acum îi era ruşine pentru ceea ce făcuse acum două zile. Gândul respectiv o sfâşia. Trebuia să o mai vadă. Pentru ea fiecare privire putea fi ultima, în schimb se vor turna filme bune, se vor compune melodii superbe şi alţi oameni vor fi fericiţi şi după dispariţia ei. Poate că aceste lucruri chiar se vor realiza, dar ura faptul că nu va mai avea parte de ele.

Se afla nu departe de clădirea în care lucra Alicia. De locul care i-a fost familiar aşa de multe ore. Soarele apunea, exact ca în prima zi. Exact ca în momentul în care se aşezase dezorientată pe sofaua incomodă. Razele soarelui se proiectau pe peretele opus. Apoi o zări mai bine şi totul se schimbase.

Niciodată nu crezu că există astfel de momente. Momente care să-ţi schimbe radical viaţa. Momente care să-ţi modifice modul de a gândi şi de a vedea lucrurile.

Aştepta ca Alicia să plece. Luminile se stinseră şi o siluetă păşi în noapte. O urmări la o distanţă medie şi savura fiecare gest involuntar pe care aceasta îl făcea. Era aşa de bine să o revadă. Distanţa dintre ele era absolut necesară. Nu ar fi putut sta faţă în faţă cu ea. Nu ar fi putut să o privească în ochi. Era doar un vis. Un vis despre apă. Despre scufundare. Acelaşi vis.

Alicia nu o observă şi asta era bine. Trebuia să o urmărească în continuare. Să vadă unde merge. Ce face. Cu cine se întâlneşte. Să uite visul cu apa. Să uite de Peter şi toţi ceilalţi. Să uite de propria persoană. Să păşească la o distanţă constantă faţă de acea femeie. De femeia care i-a schimbat viaţa. De femeia pe care o ura pentru faptul că o iubea. Trebuia să şi-o scoată din minte. Trebuia să uite toate fanteziile. Buzele pe care ar fi dorit să le sărute. Sânii pe care şi-ar fi dorit să-i mângâie. Pleoapele pe care trebuia să le atingă. Genele pe care era obligată să le sărute.

Erau doar dorinţe. Un mod de a-şi petrece timpul. Fantezii care păreau aşa de reale la un moment dat. Nimic concret. Doar gânduri. Atingeri imaginare. O urmări în barul în care se aşeză la tejghea. Îşi comandă ceva de băut. Martini, dar nu era sigură. Din locul din care o urmărea nu avea o vizibilitate prea bună. Doar în acel moment realiză unde se afla. Într-un loc tabu. Un loc plin de alcool. Un loc al viciilor.

Mă pot controla. Trebuie doar să vreau. Vreau să trăiesc. Nu vreau să trăiesc. Trebuie să trăiesc. Trebuie să plec.

O privi pe Alicia şi apoi paharele care se legănau în mâinile oamenilor. Lichide care ar fi putut să-i ofere puţină deconectare. Să uite de muribundul din sufragerie. Să uite de trupul pe care nu-l va explora şi de cuvintele care nu le va putea rosti niciodată în faţa Aliciei.

Trebuia să plece. Nu mai avea voie să se gândească la nimic altceva. Se ridică şi părăsi încăperea, privind-o pe Alicia prin fereastra uşii. Observă că se descălţă de pantofii cu toc. Precis o jenau după atâtea ore de purtat. Un bărbat se aşeză lângă ea şi începură o discuţie. Ce uşor îi era acelui bărbat. Putea să şi-o dorească şi să exprime în public acest lucru. Putea să o privească în ochi fără a părea dereglat. Putea să-i spună ce va face cu ea.

- La mine acasă. Te voi excita până mă vei implora să încetez. Îţi voi săruta tot trupul. Voi presăra petale de trandafir peste pielea ta catifelată.

Nu avea să fie privit altfel. El avea voie să facă aceste lucruri. Ea nu. Ea trebuia să se mulţumească cu privitul şi cu fanteziile erotice. Acolo unde totul se întâmpla conform planului. În care erau fericite şi doar asta conta.

Acum îl privea pe Peter şi nu era sigură dacă a făcut bine acceptând venirea lui acasă. Ea nu era o infirmieră specializată. Vroia aşa de mult să-l ajute. Să-l facă să uite de dureri pentru câtva timp. Să facă pe oameni să nu mai sufere aşa de tare. Poate venise vremea unei schimbări. A unei reprofilări pe plan profesional.

Ce era cu adevărat important? Să stea opt ore într-un birou sau să ajute oameni? Cine avea mai multă nevoie de prezenţa sa? Ea trebuia să stea lângă patul lor şi să le povestească despre întâmplări inventate în acel moment. Pentru a le alunga măcar pentru câtva timp suferinţele şi gândurile muribunde. Realiste şi crude. Cât timp a stat alături de Peter la spital a trebuit să participe la mai multe decese şi de fiecare dată simţea… compasiune. Poate era mai bine aşa. Poate că astfel a încetat durerea acelor oameni.

Peter era aşa de… nu mai semăna cu omul care o învăţase să conducă. Cum putea să se schimbe înfăţişarea unei persoane în doar câteva săptămâni? Timpul parcă începea să se scurgă mai rapid.

Era la fel de frig. Străzile erau la fel de pustii, iar după colţ ştia ce va vedea. Ştia ce avea să se întâmple şi tot mai continua să se plimbe pe strada părăsită de suflete. Aerul rece părea material şi păsările nu mai cântau.

Frunzele nu mai foşneau iar oamenii nu mai trăiau. Intră pe acea stradă şi cu toții dormeau întinşi pe şosea şi trotuar. Dormeau dar nu erau vii. Erau oameni care păreau liniştiți în starea în care se aflau.

Îl observă pe Mark printre cei care dormeau. Avea pleoapele deschise şi putea să-i vadă privirea ațintită în gol. Putea să-i mai audă ultima bătaie a inimii. Drogul, cum nu se mai plimba prin vinele pline cu sânge. Era doar Mark printre străini. Dormea şi nu vroia să se trezească.

Simțea cum i se făcea tot mai frig.

Se trezi tuşind. Nu mai primea destul aer şi încerca să respire, dar tusa era mai puternică. D nu ştia ce să facă. Îl strânse în brațe şi începu să se clatine cu el în noapte. Îl strângea aşa de tare. Îi cânta o melodie de leagăn. Ceva liniştitor care să-l facă să înceteze cu tusa. O lacrimă i se prelinse pe față.

- Te duc înapoi la clinică, spuse ea lângă urechea lui.
- Nu pot.
- Dar acolo te pot ajuta.
- Nu pot.
- Nu mai ştiu ce să-ți fac.
- Nu pot.
- De ce?
- Mi-e frică.
- De ce?
- De speranța pe care mi-o poate da, cu toate că sunt conştient că voi muri în chinuri. Nu mai vreau.
- Deci sunt neputincioasă?
- Clipele pe care le petrec alături de tine sunt mai prețioase decât orele pe care le-aş petrece conectat la aparaturi. Voi muri oricum, iar aceste momente nu se vor mai întoarce. Nimeni nu mă poate ajuta. Voi muri.
- Nu vei muri.
- Voi muri.
- Nu vreau să mori.
- Trebuie să înțelegi că nu stă în puterea mea. Când trupul nu mai vrea…
- Ce voi face fără tine?
- Te vei descurca.
- Nu vreau să mă descurc.
- Nu ai de ales.
- Ba da. Pot să te duc la spital. Chiar acum.
- De ce?

D nu îi răspunse.

Din egoism. Din dorința de a nu fi din nou singură. Din nevoia de a te strânge în brațe ca în acest moment.

- Mi-e teamă că mă voi scufunda.

Peter o privi, neînțelegând la început, apoi pricepu.

- Fiecare cu crucea sa.

Se afla din nou pe acel coridor. În ultimele luni uitase, sau mai bine zis neglijase acest loc. Deschise uşa şi o văzu la fel de inertă ca în ultimii câțiva ani. În acea încăpere nimic nu părea să se schimbe. Timpul înghețase iar gândurile erau exilate. Nimic nu mai părea important privind-o.

- Mama…

Nu primi nici un răspuns de la ea. Deja ura scaunul în care o găsea de fiecare dată. Ura fereastra pe care se făcea că privea. Ura tapetul demodat şi prea încărcat. Ura acea încăpere şi acel ospiciu. O privi zbârcită şi nu mai simțea acea milă pe care nu credea că o va pierde. Nu mai simțea nimic. Se întreba cine era acea femeie. De ce semăna aşa de bine cu mama sa.

Se aşeză pe patul făcut şi o privi. Ce rost mai avea să o viziteze? Ce rost mai avea să-i povestească lucruri pe care ea nu le înțelegea?

- Poate ar fi mai bine să mori.

Doamne, cum pot spune aşa ceva?

- Ce rost are să fi doar o legumă? Ce rost are să nu savurezi viața?

Se ridică şi plecă.

Îi era teamă să ajungă acasă. În fiecare zi era surprinsă de înfățişarea pe care o primea Peter. Slăbise aşa de

mult, iar pielea părea să se obişnuiască cu paloarea tipică. Dar acel loc era singurul în care simțea că făcea ceva folositor. Ştia că, ajutându-l pe Peter, se ajuta pe sine. Făcea ceva pentru sufletul său. Îl salva?

Trebuia salvat.

Alicia şi alcoolul.

Ocoli voit rafturile cu acele sticle ispititoare. Trebuia să se concentreze doar asupra listei de cumpărături. Nu avea voie să se abată de la traseul plănuit. Luă tot felul de fulgi de cereale pentru micul dejun. Ea le prefera pe cele naturale, neavând voie să consume alt tip conform dietei stricte. Le văzu pe cele cu mere şi miere.

John.

El adora acel sortiment. I se părea ciudat cum treceau zilele în care nu se gândea la el şi era destul un lucru minuscul pentru a-i aminti. Pentru a-şi simți inima strânsă într-o menghină.

Ajunse acasă şi îl găsi pe Peter pe jos în camera de zi, chinuindu-se să se urce în pat. Se grăbi să-l ajute.

- Ce s-a întâmplat?

- Am căzut.

Îl ajută să se culce înapoi în pat.

- Cum îți merge? îl întrebă, în timp ce despachetă cumpăráturile.

- Grozav. Am vărsat de două ori şi am diaree. Respir tot mai greu şi tusa mă ucide.

- SIDA te ucide.

Reveni lângă patul său. Vru să-i deschidă fereastra pentru a savura aerul cald al primăverii, dar se răzgândi când îşi aminti de fragilitatea sănătății sale. Căldura primăvăratică era foarte înşelătoare. Trebuia să-l protejeze. Îi bătu perina şi îl acoperi până la gât. Parcă era bebeluşul pe care ea nu l-a avut niciodată. Îl privea şi lacrimile se strângeau. Ar fi putut să urle de nervi.

Îi simți palma atingându-i fața şi îl privi.

- Nu plânge, spuse Peter cu vocea tremurândă.

- Nu plâng, îi răspunse ea, ştergându-şi nasul.

- Acest lucru se va întâmpla oricum.

- La dracu`.

- Degeaba înjuri. Nu mă poți ajuta cu nimic. Ştiu că ai vrea. Dar nu se poate.

- Vreau să te ajut, dar nu ştiu ce să fac.

- Fii doar alături de mine. Nu vreau să mor singur. Nu vreau să mă simt din nou ca acum câteva luni, când strada mă făcea invizibil. Nu mai vreau să fiu ignorat. Sunt fericit.

- Cum poți fi fericit?

- Ştiu că cineva va plânge după mine. Măcar o parte din visul meu devine realitate. O frântură, dar poate cea mai importantă.

- Mi-e ciudă pe tine fiindcă mă vei părăsi. Mi-e ciudă pe medici fiindcă nu te pot ajuta. Mi-e ciudă pe D-zeu fiindcă ne-a uitat.

Peter încerca să-şi ascundă lacrimile dar nu reuşi. Ştia că față de ea nu trebuia să se prefacă. Putea fi sincer. Putea fi el.

- Am ceva pentru tine în buzunarul hainei.

D îl privi curioasă. Se ridică şi aduse haina cu ea. I-o dădu. Peter căută în unul din buzunare şi îi înmână un bilet.

- L-am găsit. Poate îl vrei.

D luă biletul. Era o adresă şi un nume.

Fiona.

Se înfurie şi vru să țipe la Peter apoi amuți.

- Ai vorbit vreodată cu ea?

- Nu.

- Nu vrei?

- Mi l-a furat pe John. Ce să vorbesc cu ea?

- Poate şi ea e infestată.

- Să fie.

- Chiar?

Îşi aminti de perioada în care a simțit acea ură. De momentul în care a ieşit pe stradă şi şi-a vândut trupul în speranța de a scăpa cumva de boală. De a scăpa cumva vie. Era aşa de nedreaptă cu cei din jur. Poate Fiona era persoana potrivită. Poate cu ea ar trebui să vorbească. Poate o va face să înțeleagă cu ce a greşit. Din ce cauză o părăsi John. De ce nu o mai dorea. Poate ea avea să clarifice totul sau poate va da totul peste cap.

- Ce vrei să fac? îl întrebă.

- Ştii ce trebuie să faci.
- Nu pot merge la ea şi să pretind că nu o urăsc.
- Nici nu o cunoşti.
- Nici nu vreau să o cunosc. John nu va învia dacă voi povesti cu ea.
- Dar poate te vei descurca mai bine cu moartea sa.
- Mă descurc.
- Eu voi muri şi apoi?
- Nu vei muri.
- Cu toţii murim.
- Şi Fiona va muri.
- O dată. Crezi că ea nu suferă din cauza lui?
- Nu ştiu ce simte ea.
- Ar trebui să afli.
- Poate o voi căuta. Cândva.
- Zilele ne sunt limitate. Nu pierde timpul.

D continua să-l privească emoţionată.

- Nu-mi vine să cred că nu te voi mai putea ţine în braţe. Peter nu spuse nimic. Acum eşti în faţa mea şi te pot atinge şi peste o clipă poţi să nu mai fi.
- Niciodată nu voi dispărea cu adevărat. Atâta vreme cât te gândeşti la mine, eu exist.
- Asta am urât la John. M-a părăsit fără să-şi ia rămas bun. Nu am reuşit să ne îmbrăţişăm pentru ultima oară. M-a luat prin surprindere şi… îl urăsc pentru acest lucru.
- Moartea vine pe neaşteptate. Nu-ţi poţi lua rămas bun cu adevărat niciodată.
- Ştiu, dar măcar să fi fost conştient când l-am găsit…
- Ce i-ai fi spus?
- Nu ştiu şi nu o să aflu niciodată. De la tine pot să-mi i-au rămas bun.
- Deci asta facem acum?

D nu ştiu ce să spună. Ştia că starea lui era gravă şi se putea doar agrava. Ştia că nu mai avea mult de trăit dar i se părea crud să-i spună în faţă acest lucru.

-D, nu trebuie să mă minţi. Ştiu că voi muri în câteva zile. Simt acest lucru. Sunt aşa de slăbit. Nu mai pot face aproape nimic. Sunt doar o pacoste.

- Asta eşti, spuse ea zâmbind.
- Da…
- Ţi-e teamă de moarte? îl întrebă după ce trecu zâmbetul.
- Da. Cel mai rău lucru este că ştiu că nu mai am timp. Dacă aş muri într-un accident de maşină ar fi ceva neaşteptat şi nu mi-aş face astfel de gânduri. Dar în situaţia mea totul se cunoaşte. Durerile care sunt tot mai puternice. Totul duce spre ceea ce de mult ştiam că se va întâmpla. Nici nu ştiu cum să mă pregătesc. Ce să fac?
- Poate va fi mai bine pentru tine. Doar la asta mă pot gândi. Nu vreau să suferi mai mult. E destul că trebuie să te privesc aşa.
- Trebuie să-mi promiţi ceva.
- Ce?
- Promite-mi.
- Să văd despre ce este vorba. Poate e iar una din ideile tale trăsnite. Poate vrei să mă trimiţi în pielea goală pe Sears Tower.

Peter zâmbi.

- Vreau să nu plângi după mine.
- Nu-ţi pot promite acest lucru.
- Doar atunci pot muri, dacă voi şti că vei fi destul de tare încât să te descurci în lipsa mea.
- Voi încerca. Mi-e teamă de camerele care vor fi goale după moartea ta. Voi intra în apartament şi îţi voi mai simţi mirosul, dar nu te voi mai vedea. Îmi va fi dor de tine, de mâncarea delicioasă cu care mă aşteptai. Îmi vor lipsi discuţiile noastre nocturne…
- Îmi vor lipsi aşa de multe. Melodii pe care nu le voi mai auzi. Amintiri pe care nu le voi mai avea. Amintiri pe care sper că tu le vei păstra pentru mine.

D îşi strânse palma în pumn şi o lipi de piept în dreptul inimii.

- Ce straniu. Ştiu ce înseamnă discuţia asta. Îi cunosc semnificaţia, dar mi se pare ireală. De parcă ar fi una din dialogurile mele imaginare, spuse Peter printre tuse scurte. Vreau să facem ceva.
- Ce?

- Vreau să mai văd răsăritul soarelui.
- O putem face.
- Mâine dimineață?
- Dacă vrei?
- Ştiu că ți se pare straniu că vreau totul imediat. Nu ştiu cât timp îmi mai rămâne. Nu ştiu dacă această îmbrățişare va fi ultima. Poate voi privi televizorul pentru ultima oară în seara sta. Poate acesta va fi ultimul cuvânt pe care îl rostesc. Trebuie să stau şi să aştept să nu mai respir.

Era destul de răcoare, dar D aranjă ca totul să fie bine. Duse mai multe pături şi le pregăti pentru a-l acoperi. Drumul fu cel mai dificil. Trebuia mai mult să-l tragă după ea pe scara de incendiu. Era aşa de slăbit de puteri, încât îi era greu şi să se țină pe picioare. Acum stăteau pe acoperişul blocului privind spre răsărit. Cerul era deja luminos şi spectacolul trebuia să înceapă în câteva minute. Stătea în brațele lui D şi privea spre cerul luminat, gândindu-se la *camarazii* care acum se trezeau în cine ştie ce carton. Se gândi la părinții lui, care nu i-au putut oferi nici un moment de fericire în toți aceşti ani. Se gândi la fosta sa nevastă şi la copilul care precis nu-şi mai aminteau de el.

Se simțea în siguranță în brațele ei. Sub pături era cald. Aşa trebuia să fi fost în burta mamei sale. Cald şi moale. Siguranță.

- Îți mulțumesc.

D nu-i răspunse. Aşteptau ca soarele să răsară. Cerul avea deja culori trandafirii. Putea simți mireasma proaspătă a aerului încă nepoluat la acea oră a dimineții.

Se plimba printre clădiri murdare şi goale. Pe străzi fără oameni. Trecu pe lângă terenul de sport pe care parcă îl cunoştea dintr-un vis anterior. Apoi se apropia de acea stradă. De acea stradă largă şi plină de oameni care dormeau. Oameni pe care nu-i deranja frigul. Nu-i deranja soarele care le atingea pielea rece. Îl văzu pe Mark. Se plimbă printre trupuri ghemuite. Simțea acea pace care părea să fi pus stăpânire asupra lumii...

Îl văzu pe John.

John.

Îşi continua plimbarea. Găsi un locşor liber. Privi spre soarele care răsărea şi zâmbi. Îi simți căldura mângâindu-i fața. Era fericit. Se lăsă pe betonul înghețat şi se întinse alături de celelalte trupuri. Se cuibări pentru a sta mai comod.

D începu să murmure *What a wonderful world* de Louis Armstrong. Era melodia lui preferată. Era melodia pe care o mai auzi în timp ce se întindea. În timp ce aluneca în golul dintre trupuri. Îşi puse fața pe beton.

Închise pleoapele.

Degetele care țineau strânsă pătura se relaxară şi brațul îi alunecă. D observă gestul, dar îl ignoră. Continua să fredoneze melodia şi să-l strângă în brațe. Continua să privească bila luminoasă care apărea printre clădiri. Pierdu o lacrimă.

Dwayn.

Poate era la un loc mai bun. Poate cu toții erau la un loc mai bun. Îi mângâie părul ciufulit de vânt. Simțea greutatea trupului neînsuflețit în brațele ei, dar nu cedă. Trebuia să-l mai strângă în brațe. Ultima îmbrățişare.

Dwayn. John. Peter.

Cu toții se aflau la un loc mai bun. Lipsit de suferință. Lipsit de durere. La un loc care spera să nu semene cu viața. Poate nu exista acel loc. În acel moment însă spera să existe. De dragul lor.

Privi răsăritul, apoi se uită la Peter. Îi trecu cu degetele peste pielea caldă încă. Peste fața pe care nu o va mai atinge. Peste părul pe care nu-l va mai mângâia. Zâmbetul lui John. Chipul pe care îl adora. Primul sărut primit de la Dwayn.

Prea mulți morți.

Şi-mi amintesc de tine…

Vreau,
Vreau doar câte puțin
din fiecare zi,
din flori,

din ceva.
Vreau un apus
*sau poate un răsărit.***

Toate poeziile au fost scrise de Cristi Mirea cu excepția:
* poezii scrise de Cristina Gulei
**poezie scrisă de Anetta Zoț